

KELLEY ARMSTRONG

ĐÈN TỘI

PHẦN 3 SERIES
SỨC MẠNH HẮC ÁM

CHIBOOKS

NHÀ XUẤT BẢN THỜI ĐẠI

Đền Tội

Series Sức Mạnh Hắc Ám Phần 3

Kelley Armstrong

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

Chương 1
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36

- [Chương 37](#)
- [Chương 38](#)
- [Chương 39](#)
- [Chương 40](#)
- [Chương 41](#)
- [Chương 42](#)
- [Chương 43](#)
- [Chương 44](#)
- [Chương 45](#)
- [Chương 46](#)
- [Chương 47](#)
- [Chương 48](#)
- [Chương 49](#)

Giới thiệu

Ở tuổi mười lăm, Chloe Saunders luôn ao ước mình là một người bình thường. Rủi thay, tình cờ Chloe lại là một người gọi hồn đã bị biến đổi gen. Cô có khả năng khiến người chết sống lại mà không cần nỗ lực tẹo nào. Hiện Chloe đang cùng các bạn của mình - những người đồng thời có được món quà giống cô (hay nên gọi đó là “sự nguyên rửa” nhỉ?) - chạy trốn, tìm cách sống sót, bởi những kẻ độc ác tạo ra họ đang ráo riết săn lùng bọn họ.

Y như rằng từng ấy chuyện như thế vẫn chưa thấm vào đâu, ngay lúc này, Chloe còn đang loay hoay giữa những cảm xúc dành cho Simon, cậu bạn pháp sư cực kỳ dễ thương, và anh trai cậu ấy, Derek, một người sói có tính cách hoàn toàn trái ngược với Simon. Và rồi Chloe cảm thấy thật kinh khủng khi nhận ra tình cảm của mình đang thiên về anh chàng người sói hung dữ ấy...Chuyện này rõ ràng là không bình thường rồi.

Đền Tội là phần gay cấn, thót tim nhất trong bộ ba tác phẩm ăn khách Sức Mạnh Hắc Ám của tác giả ăn khách Kelly Armstrong.

Tác giả

Kelley Armstrong (14/12/1968) người Canada, chuyên viết về thể loại tiểu thuyết kỳ ảo từ năm 2001.

Đã xuất bản 18 tiểu thuyết kỳ ảo, 2 tiểu thuyết hình sự.

Đã tốt nghiệp ngành tâm lý học ở Đại học Western Ontario, Armstrong, từng học lập trình máy tính ở trường Cao đẳng Fanshawe.

Các tác phẩm tiêu biểu:

- Tiểu thuyết đầu tay *Bitten* (2001).

- Series *Women of the Otherworld*.

- Tiểu thuyết hình sự đầu tiên *Exit Strategy* (7/2007)

- *Triệu hồi* đứng số 1 trong mục sách thiếu niên bán chạy nhất của tờ New York Times (17/5/2009).

Trọn bộ *Sức mạnh hắc ám*:

1. *Triệu hồi (The Summoning)*

2. *Thức tỉnh (The Awakening)*

3. *Đền tội (The Reckoning)*

Một số ấn bản nước ngoài của *Đền Tội*

Dành tặng Julia

Chương 1

SAU BỐN ĐÊM vất vả chạy thoát thân, cuối cùng tôi cũng được an toàn. Vui trong chăn ấm nệm êm, tôi tận hưởng giấc ngủ say, không mộng mị về người chết... cho đến khi họ quyết định nên dựng tôi dậy thì hơn. Rắc rối bắt đầu từ một giọng cười len vào giấc ngủ, kéo tôi ra khỏi giấc mộng êm đềm. Tôi vừa chống khuỷu tay nhóm dậy, chớp mắt cố nhớ xem mình đang ở đâu thì có tiếng thì thào quanh người tôi, từ ngữ cứ mơ mơ hồ hồ, không rõ ràng.

Tôi dụi mắt và ngáp dài. Luồng ánh sáng tù mù xuyên qua màn cửa. Căn phòng im lìm, tĩnh lặng. Tạ ơn Chúa là không có con ma nào xuất hiện. Số hồn ma tôi gặp trong vài tuần qua là quá đủ cho tôi từ đây đến tận cuối đời.

Một tiếng cào nhẹ ngoài cửa sổ khiến tôi giật bắn. Dạo gần đây, mỗi khi nghe cành cây quệt vào cửa kính, tôi lại tưởng mình nghe tiếng một thầy ma do tôi làm sống dậy đang cào cấu lên cửa đòi vào nhà.

Đến bên cửa sổ, tôi mở toang mấy bức màn che. Chúng tôi đến căn nhà này lúc trời sắp hửng sáng, nên tôi biết giờ ít nhất cũng đã gần trưa. Tuy nhiên, màn sương mù bên ngoài dày đặc, đến độ tôi chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi bèn ghé sát lại, gí mũi vào tấm kính lạnh buốt.

Một con bọ bất ngờ lao “bộp” vào cửa kính khiến tôi nhảy dựng lên. Lập tức phía sau vang lên tiếng cười giễu cợt.

Tôi xoay người lại, Tori vẫn ở yên trên giường, miệng rên nho nhỏ trong cơn mộng mị. Cô ta hắt chăn từ hồi đêm nên giờ nằm co ro, mái tóc đen xõa khắp mặt gối.

Tiếng cười khế lại bật lên ngay sau lưng tôi. Dứt khoát là tiếng cười của con trai. Nhưng trong phòng nào có lấy một bóng người. Không, đấy mới là điều cần phải nói rõ: Chỉ là tôi không nhìn thấy ai mà thôi. Đối với một người gọi hồn, “không nhìn thấy” không có nghĩa là chẳng có *ai* ở đó.

“Cô đồng nhỏ định tìm ai thế?”

Tôi quay phắt lại. “Ai đó?”

Đáp lại tôi chỉ có tiếng cười khẩy - kiểu cười mà mọi cô bé mười lăm tuổi đều nghe không biết bao nhiêu lần khi giáp mặt với bọn con trai hư đốn.

“Nếu muốn nói chuyện với tôi thì anh xuất hiện đi,” tôi nói.

“Nói chuyện với cô em ư?” Thái độ người kia ngạo mạn y hệt một tay tiền vệ trong đội bóng bầu dục ở trường trung học. “Thiết nghĩ người cần nói chuyện với anh chính là cô em đấy.”

Tôi hừ mũi và quay về giường ngủ.

“Không cần à?” Giọng anh ta lướt qua bên người tôi. “Hừm. Anh tưởng cô em đang muốn tìm hiểu thêm về Hội Edison, về những thí nghiệm trong chương trình Genesis, về tiến sĩ Davidoff...”

Tôi đứng khựng lại.

Anh ta cười to. “Biết ngay mà.”

Nhóm bốn người chúng tôi - gồm Tori, Derek, Simon và tôi - đang chạy trốn khỏi Hội Edison sau khi phát hiện ra bọn tôi là đối tượng thí nghiệm trong dự án Genesis, một cuộc thí nghiệm cho phép biến đổi gen những người có khả năng siêu nhiên. Dì Lauren của tôi từng cùng nhiều người khác tham gia phát triển dự án, nhưng để giúp bọn tôi chạy trốn, dì đã phản bội đồng nghiệp. Giờ dì đang bị bọn họ giam giữ. Hoặc tôi hy vọng thế. Đêm qua, khi người của Hội Edison lần được dấu vết của nhóm, một hồn ma đã cố giúp tôi... hồn ma ấy trông rất giống dì Lauren.

Chúng tôi đang ở một nơi được coi là an toàn. Ngôi nhà này thuộc về nhóm người phản đối loại thí nghiệm trên. Vậy mà giờ, một hồn ma thanh thiếu niên tự nhận có biết về dự án lại bất ngờ tìm đến? Tôi sẽ không đuổi anh ta đi, dù trong lòng rất muốn.

“Anh ra mặt đi,” tôi bảo.

“Một người gọi hồn trẻ tuổi hách dịch đấy chứ nhỉ?” Giọng anh ta lượn ra phía sau tôi. “Cô em nóng lòng muốn biết liệu anh có quyến rũ như giọng nói của anh không chứ gì.”

Tôi nhắm mắt, hình dung ra trong đầu một dáng người mơ hồ, thậm chí kéo mạnh anh ta một cái. Hồn ma dần hiện hình – một tên con trai tóc sẫm màu chừng mười sáu, mười bảy tuổi, không có gì đặc biệt ngoại trừ nụ cười xun xoe mà anh ta tưởng như thể là rất quyến rũ. Tôi vẫn nhìn xuyên qua được anh ta, giống như anh ta là một hình ảnh không gian ba chiều, vậy nên tôi nhắm mắt, lôi mạnh thêm cái nữa.

“Chà chà,” anh ta nói. “Nếu em muốn biết nhiều hơn, trước hết ta phải hiểu nhau thêm chút nữa.” Dứt lời, anh ta lại biến mất.

“Anh muốn gì đây?” Tôi hỏi.

Anh ta thì thoào sát tai tôi. “Thì anh đã nói rồi đấy thôi, anh muốn tìm hiểu em. Tuy nhiên, không phải ở đây. Em sẽ đánh thức bạn em dậy mất. Con bé xinh đấy, nhưng không hẳn là kiểu anh thích.” Giọng anh ta hướng về phía cửa. “Anh biết một nơi có thể nói chuyện riêng.”

Ra vậy. Anh ta tưởng tôi chỉ mới tiếp xúc với ma hôm qua thôi chắc? Ừ thì cũng gần như thế: chính xác là cách đây hai tuần. Nhưng tôi cũng đã gặp ma đủ để phân biệt được rằng, trong khi có những hồn ma muốn tìm sự giúp đỡ và một số khác đơn thuần là muốn bắt chuyện, thì cũng có lắm hồn ma thích gây chút rắc rối nhằm “hâm nóng” đời sống thế giới bên kia của họ. Hồn ma này chắc chắn thuộc loại sau cùng.

Tuy nhiên, nếu anh ta từng là đối tượng thí nghiệm của Hội Edison, người có lẽ đã bỏ mạng trong ngôi nhà này, tôi phải biết chuyện gì đã xảy đến với anh ta. Nhưng tôi cần người hỗ trợ. Tori không có kinh nghiệm giúp tôi đối phó với ma. Còn nữa, dù hai đứa đang khá hòa thuận,

tôi vẫn không thể trông cậy là cô ta sẽ yểm trợ cho mình.

Thế nên khi lẻo đẻo theo con ma ra hành lang, đến trước cửa phòng Derek và Simon, tôi cố tình nán lại.

“Này này “ hồn ma bảo tôi. “Em không cần rủ một tên đi cùng đâu.”

“Họ cũng có chuyện muốn nói với anh.” Vừa cố tình nói lớn, tôi vừa cầu trời Derek sẽ nghe thấy. Bình thường, một tiếng động nhỏ cũng đủ làm anh ấy tỉnh giấc - người sói có thính giác siêu nhạy. Ấy thế mà tôi chỉ nghe ra tiếng ngáy của Simon. Ngoài anh em Derek, tầng này không còn ai khác. Chú Andrew, người đưa nhóm chúng tôi đến đây, đã chọn phòng ngủ dưới nhà.

“Đi nào cô đồng nhỏ. Kẻo anh đổi ý bây giờ.”

Mày thừa biết anh ta có âm mưu mờ ám mà Chloe.

Đúng vậy, nhưng tôi cũng muốn biết liệu bọn tôi ở đây có gặp nguy hiểm gì chẳng. Tôi quyết định bước tiếp và phải hết sức thận trọng. Khi giọng nói trong tiềm thức không lên tiếng tranh cãi, tôi cho đó là một dấu hiệu tốt.

Tôi đi tiếp.

Đêm qua, vừa đến nơi chúng tôi đã leo lên giường ngủ, vậy nên tôi chưa tham quan hết mọi góc ngách của nơi ở mới. Tôi chỉ biết nhà rất rộng – một tòa kiến trúc bệ rạc xây từ thời nữ hoàng Victoria, được bê ra từ một bộ phim kinh dị theo phong cách Gothic.

Khi theo giọng nói đi dọc hành lang, tôi có cảm giác kỳ cục rằng mình đang tham gia một bộ phim trong số đó. Tôi bị kẹt trong một hành lang hẹp dài vô tận, đi hết cánh cửa này đến cánh cửa khác đóng im ỉm, đích cuối là một chân cầu thang... dẫn lên cao.

Lúc đi lên trên, từ những gì quan sát được, tôi biết ngôi nhà này có ba tầng. Dãy phòng ngủ ở tầng hai. Chú Andrew từng bảo tầng ba là tầng gác mái.

Hồn ma đang dẫn tôi lên căn gác tối tăm, ghê rợn à? Hóa ra trên đời không chỉ có tôi trót xem quá nhiều phim kinh dị.

Tôi theo anh ta đi lên nữa, đích đến là đầu cầu thang với hai cánh cửa. Tôi đứng lại giây lát. Một bàn tay xuyên qua cánh cửa trước mặt tôi, vẫy vẫy ra hiệu. Tôi dành một giây tự trấn tĩnh. Vẫn biết ở đây rất tối, nhưng tôi không thể để anh ta biết mình đang sợ.

Khi đã sẵn sàng, tôi cầm tay nắm cửa và...

Cửa đóng chặt. Tôi xoay chốt cửa và nó kẹt mở. Hít thở sâu lần nữa, thêm một giây để chuẩn bị tinh thần, tôi giật tung cánh cửa, bước vào...

Một đợt không khí lạnh lẽo thốc tới, đẩy tôi bật ra sau. Tôi chớp chớp mắt. Trước mặt tôi, chỉ có màn sương mù cuộn cuộn.

Chốt cài trên cửa vào gác xép ư, Chloe?

Không, tôi đang đứng trên mái nhà.

Chương 2

TÔI XOAY NGƯỜI ĐÚNG LÚC cánh cửa khép lại sau lưng.

Tôi tóm được mép cửa, nhưng có cái gì đó tông vào nó cực mạnh, khiến nó đóng sập. Tôi chop lấy tay nắm, chốt cài bên trong kêu lách cách. Vặn vặn tay nắm, trong thâm tâm, tôi biết chắc rằng mình đã phạm sai lầm.

“Về sớm thế à?” Hồn ma nói. “Cô em mất lịch sự quá đấy.”

Tôi ngó trân tay nắm cửa. Chỉ một loại hồn ma cực hiếm hoi mới có khả năng di chuyển đồ vật trong thế giới sống.

“Một bán yêu Agito,” tôi lẩm bẩm.

“Agito ư?” Anh ta khinh miệt dài giọng nhại lại. “Anh đây là loại đầu bảng cô em ời. Anh là một Volo.”

Nói với tôi điều đó cũng bằng thừa. Bởi tôi chẳng biết mô tê gì, chỉ đoán đó là loại bán yêu mạnh hơn Agito. Trong thế giới người sống, có một loại bán yêu sở hữu siêu năng lực dùng ý nghĩ di chuyển đồ vật. Ở cõi âm, họ có thể tự tay làm điều đó. Một yêu tinh.

Tôi thận trọng lùi một bước. Tiếng ván gỗ cọt kẹt dưới chân nhắc tôi nhớ mình đang ở đâu. Tôi vội dừng lại nhìn quanh. Tôi đang đứng trên một nơi giống lối đi vòng quanh tầng ba của ngôi nhà - nơi tôi đoán là tầng gác mái.

Bên tay phải tôi có một khoảng bằng phẳng vương vãi lon bia rỗng và nắp chai lọ hoen gỉ. Hình như trước đây có người coi nơi này thành thêm nhà cho tầng ba thì phải. Thấy vậy tôi vững dạ hơn. Tôi không bị kẹt trên mái nhà, mà ở ngoài ban công. Khó chịu thật nhưng cũng tạm gọi là an toàn.

Tôi gõ cửa, nhẹ thôi, bởi thực lòng tôi không muốn đánh thức ai. Chỉ mong Derek nhận ra có tiếng người trên này.

“Sẽ không ainghe tiếng em đâu,” hồn ma nói. “Trên này giờ chỉ có anh và em. Đúng như ý

anh muốn.”

Tôi vung tay định đập cửa thật mạnh nhưng chợt ngừng lại. Cha tôi thường dạy cách đối phó hữu hiệu nhất với bọn chuyên đi bắt nạt là đừng để chúng thấy tôi đang hoảng sợ. Chỉ vừa nghĩ đến cha, cổ họng tôi nghẹn lại. Giờ này ông có còn chạy bộ đi khắp nơi tìm tôi? Tất nhiên là có. Vậy mà tôi chẳng thể làm gì.

Lời cha khuyên có tác dụng trông thấy với bọn ngỗ ngược chuyên nhại theo tất nói lắp của tôi hồi bé - thấy tôi không phản ứng gì, chúng bèn bỏ cuộc ngay. Vậy nên tôi hít một hơi thật sâu rồi làm ra vẻ ương ngạnh.

“Anh nói anh biết Hội Edison, còn biết cả họ thí nghiệm những gì. Phải chăng anh cũng từng là một đối tượng thí nghiệm?”

“Nói chuyện ấy tẻ lắm. Chúng ta nói chuyện của em đi. Em có bạn trai chưa? Anh cá là có rồi. Xinh xắn như em, lại suốt ngày cặp kè với hai thằng con trai. Đến giờ này chắc em đã hẹn hò với một trong hai đứa nó. Nói anh nghe xem là ai nào?” Anh ta cười phá lên. “Hỏi ngớ ngẩn mặt. Một cô gái dễ thương tất nhiên thích bọn con trai đẹp mã. Vậy là tên nhóc người Hoa rồi.”

Anh ta ám chỉ Simon, người mang nửa dòng máu Hàn. Hồn ma đang buông mỗi nhử, thử xem tôi có nhảy dựng lên bên vực Simon và chứng thực cậu ấy là bạn trai tôi không. Tiếc là cậu ấy không phải. Được rồi, đúng hơn là chưa, dù cổ vẻ như hai đứa tôi, người này có để ý đến người kia.

“Nếu anh muốn tôi ở lại nói chuyện, phải để tôi hỏi trước vài câu,” tôi nói.

Anh ta cười sảng sặc. “Lại còn thế nữa? Theo anh thấy em sẽ chẳng đi đâu được hết.”

Tôi chộp lấy tay nắm cửa lần nữa. Lập tức một cái nút chai bay thẳng vào má tôi, ngay dưới mắt. Tôi quắc mắt về phía anh ta.

“Này cô đồng nhỏ, đó mới là cảnh cáo sơ sơ.” Giọng anh ta lộ ra ác ý. “Ở đây anh là *chủ* cuộc chơi. *Anh* là người ra luật. Giờ thì kể anh nghe chuyện bạn trai em đi.”

“Tôi không có bạn trai. Nếu quả thực từng nghe nói đến thí nghiệm Genesis, anh sẽ biết bọn tôi đến đây không phải để đi nghỉ. Đã bỏ trốn thì làm gì còn thời gian cho những chuyện lãng mạn.”

“Đừng có nhần nhó với anh.”

Tôi đập cửa. Chiếc nút chai tiếp theo bay trúng mắt tôi đau điếng.

“Bọn em đang gặp nguy hiểm đấy cô bé. Em không quan tâm à?” Giọng anh ta sà thấp bên tai tôi. “Ngay lúc này, anh là người bạn tốt nhất của em, vậy nên em đối xử tử tế với anh thì hơn. Bọn em vừa bị dụ vào bẫy, và người duy nhất có thể giúp bọn em thoát ra là anh.”

“Bị dụ ư? Bị ai dụ mới được? Người đưa bọn tôi đến đây...” Tôi bịa ngay một cái tên giả. “Chú Charles?”

“Không, một kẻ lạ hoắc. Charles chỉ tình cờ đưa bọn em đến đây. Thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.”

“Nhưng chú ấy bảo mình đã thôi làm việc cho Edison. Lúc trước chú ấy từng là một bác sĩ dưới quyền họ...”

“Người kia vẫn còn làm việc cho họ.”

“Chẳng lẽ là... tiến sĩ Fellows? Người mà trong phòng thí nghiệm bọn họ hay kháo nhau?”

“Còn ai vào đây nữa.”

“Anh chắc chứ?”

“Anh không bao giờ quên khuôn mặt ấy.”

“Hừm, thế thì lạ thật. Thứ nhất, tên chú ở dưới trệt không phải Charles. Thứ hai, chú ấy không phải bác sĩ. Thứ ba, tôi quen tiến sĩ Fellows. Tiến sĩ là dì tôi, còn người ở tầng dưới kia chẳng giống dì ấy tí nào.”

Một cú đánh mạnh từ phía sau quất thẳng vào khoeo chân tôi. Tôi khụy gối, chống hai tay xuống đất.

“Cô đồng nhỏ, đừng có giỡn mặt với anh.”

Khi tôi định đứng dậy, anh ta lại dùng một tấm ván gỗ cũ kỹ vụt thẳng xuống người tôi như vút gây bóng chày. Tôi cố xoay người né đi, nhưng lại bị anh ta tóm vai và xô mạnh vào lan can. Một tiếng “rắc” vang lên, thanh lan can gãy lìa.

Tôi chao đảo, và trong một thoáng, tôi nhìn thấy cả sân bê tông cách đó hai tầng nhà.

Tôi tóm được một đoạn lan can chưa gãy, và đúng lúc tôi vừa chắc tay bấu thì khúc gỗ kia nhằm hướng tay tôi vung tới. Tôi buông tay, quơ quào trèo lên được lối đi, cùng lúc ấy thanh gỗ ập mạnh xuống, thanh lan can trên cùng gãy gập và khúc gỗ cũng gãy theo. Mảnh gỗ mục bay tung tóe.

Tôi chạy về phía phần mái nhà bằng phẳng. Anh ta đuổi theo, vụt tấm ván gỗ gãy xuống người tôi. Khi loạng choạng lùi lại, một lần nữa tôi đụng phải lan can.

Vội giữ thăng bằng, tôi dáo dác nhìn quanh. Không một dấu hiệu cho thấy anh ta còn ở đó. Không đồ vật nào có dấu vết di chuyển. Nhưng tôi biết anh ta chưa đi, anh ta đang quan sát nhất cử nhất động của tôi.

Tôi chạy ra hướng cửa, rồi lại bị nhử vào đoạn mái nhà bằng phẳng. Âm thanh loảng xoảng vang lên. Mảnh thủy tinh vỡ vụn ngay trước mặt tôi, hồn ma xuất hiện, giờ cao miếng chai sắc

nhọn. Tôi lùi lại ra sau.

Phải phải, ý hay đấy. Cứ việc lùi đến tận lan can, thử xem nó chịu được bao lâu.

Tôi đứng khựng lại. Hết đường thoát rồi. Tôi cân nhắc đến chuyện hét toáng lên, dù khi xem phim, tôi ghét nhất cảnh ấy - nhân vật nữ chính bị dồn vào đường cùng chỉ biết la hét cầu cứu - nhưng hiện tại, khi bị kẹt giữa một con yêu tinh tay lăm lăm miếng chai và khả năng bị ngã từ tầng hai xuống, tôi thà bẽ mặt để được cứu mạng. Khổ nỗi sẽ chẳng có ai lên đây lúc nửa đêm thế này.

Sao... giờ mày định thế nào? Một người gọi hồn có sức mạnh siêu phàm đấu với một con yêu tinh thích ức hiếp kẻ khác ư?

Chính thế. Tôi có vũ khí phòng thân cơ mà, ít nhất là với các hồn ma.

Tôi chạm tay vào tấm bùa hộ mệnh mẹ tặng. Bà nói bùa ấy đuổi được mấy ông kẻ tôi nhìn thấy khi còn bé, giờ tôi đã biết họ là ma. Tấm bùa có vẻ không được linh nghiệm lắm, nhưng nắm chặt nó giúp tôi tập trung, nhắc tôi nhớ mình là ai.

Tôi tưởng tượng trong đầu cảnh mình đẩy hồn ma ra.

“Em dám sao nhóc tì. Em chỉ làm anh bức mình và...”

Tôi nhắm nghiền mắt, hình dung mình xô anh ta thật mạnh.

Im lặng.

Tôi vừa chờ vừa lắng nghe, bụng tin chắc nếu mình mở mắt sẽ thấy anh ta đứng ngay trước mặt. Giây lát sau, tôi hé mắt, chỉ thấy bầu trời xám xịt. Tuy nhiên, tôi vẫn bấu chặt lan can, sẵn sàng chồm miếng chai lờm chớm bay vào đầu.

“Chloe!”

Nghe tiếng gọi thất thanh, hai đầu gối tôi run rẩy. Có tiếng bước chân rầm rập hướng lên mái nhà. Hồn ma không tạo được âm thanh ấy đâu.

“Đừng nhúc nhích.”

Tôi ngoái đầu lại nhìn và trông thấy Derek.

Chương 3

DEREK ĐI QUA phần mái nhà bằng phẳng. Anh mặc quần jeans, áo thun không cổ, nhưng lại đi chân trần.

“Coi chừng,” tôi nói lớn. “Có miếng chai đấy.”

“Anh thấy rồi. Em cứ đứng yên đó.”

“Không sao. Em sẽ lùi lại và...” Ván gỗ cọt kẹt dưới chân tôi. “Hay là thôi vậy.”

“Em cứ đứng đấy. Gỗ trên này mục rồi. Nếu em không nhúc nhích, họa may nó còn chịu được sức nặng của em.”

“Nhưng khi em rời đi, nó ắt sẽ...”

“Chúng ta sẽ không thử nghiệm giả thuyết đó được chưa?”

Giọng anh không hề gắt gỏng như thường ngày, có nghĩa anh đang cực kỳ lo lắng. Và nếu Derek lo lắng, tốt hơn hết tôi cứ ở yên một chỗ cho lành. Tôi bèn bấu lấy thanh lan can.

“Đừng!” Derek kêu lên “À, ý anh là tốt đấy. Nắm chắc vào, nhưng đừng dồn sức lên nó. Nó bị mục tận gốc rồi.”

Tuyệt thật.

Derek nhìn quanh như thể đang tìm kiếm vật gì. Thế rồi anh cởi phăng áo. Tôi cố không quay mặt đi. Chẳng phải anh trông xấu khi không mặc áo. Trái lại, thật ra thì, chính vì thế tôi mới... Nói tóm lại là, tình bạn khó *chuyển hướng* hơn khi cả hai cùng ăn mặc tề chỉnh.

Nhẹ nhàng tiến đến gần nhất có thể, Derek thắt nút một góc áo rồi quăng về phía tôi. Khi anh quăng lần thứ hai tôi tóm được.

“Anh sẽ không lôi em lại đây,” anh dặn trước.

Quả là một suy nghĩ thấu đáo, bởi với sức mạnh của người sói, có thể anh sẽ giật áo khỏi tay tôi, còn tôi thì ngã ngửa từ trên mái nhà xuống đất.

“Em hãy nín áo, đu người vào...”

Anh im bật khi thấy tôi đã làm như thế. Tôi đi qua phần sàn bằng phẳng, rồi thốt nhiên loạng choạng, đầu gối bủn rủn. Derek chớp được cánh tay tôi - bên cánh tay không có vết khâu, băng và vết xước do đạn sượt qua da. Thế rồi tôi từ từ khụy xuống.

“Em... em chỉ muốn ngồi một tí,” giọng tôi run rẩy dù tôi không thích thế.

Ngồi bên tôi, Derek đã mặc áo chỉnh tề. Tôi cảm nhận được anh đang nhìn tôi đầy lo lắng, bất an.

“Em... em không sao. Chờ em nghỉ tí đã. Ngồi thế này đã an toàn chưa?”

“Rồi. Mái nhà chỗ này chỉ dốc chừng hai mươi lăm độ, nên...” Thấy vẻ mặt tôi, anh bảo. “An toàn.”

Sương mù đang tan dần. Giờ tôi mới thấy căn nhà này nằm giữa khu đất rộng lớn phủ đầy cây xanh. Con đường đất nối với cửa nhà chạy ngoằn ngoèo dưới rừng cây rậm rạp.

“Ở đây có một hồn ma,” mãi sau tôi lên tiếng.

“Ừ, anh cũng đoán thế.”

“Em... biết mình không nên đi theo, thế nhưng...” Tôi vẫn còn run nên chưa thể giải thích gãy gọn cho anh hiểu.” Lúc này em đứng trước cửa phòng anh, mong anh nghe được tiếng em. Em đoán là anh có nghe thấy?”

“Loáng thoáng thôi. Khi ấy anh đang lơ mơ. Lúc mở mắt ra, anh chưa được tỉnh lắm. Vậy nên đến giờ anh mới lên đây. Anh hơi sốt.”

Giờ tôi cũng đã thấy mặt anh đỏ bừng, hai mắt long lanh.

“Anh đang...?” Tôi ước m hỏi.

“Anh chưa Biến hình. Phải mất thêm ít lâu. Giờ thì anh đã rõ cảm giác khi đó thế nào, và còn lâu thời khắc ấy mới đến. Ít nhất là hai ngày nữa. Tuy nhiên, anh mong là lâu hơn thế.”

“Em tin lần này anh sẽ Biến hình hoàn chỉnh,” tôi nói.

“Ừ, chắc vậy.” Có điều từ cách nói của Derek cho thấy anh ấy không tin tưởng mấy.

Lúc ngồi bên nhau, tôi lén liếc trộm anh. Mới mười sáu, Derek đã cao hơn tôi chừng ba mươi phân. Cơ thể anh cũng săn chắc, vạm vỡ. Derek thường mặc quần áo thùng thình, giấu đi đôi vai rộng và những múi cơ cuộn cuộn. Như thế trông anh sẽ bớt đáng sợ.

Kể từ khi bước vào giai đoạn Biến hình, có vẻ như Đấng tạo hóa đối đãi với Derek tốt hơn. Da anh mịn hẵn. Mái tóc sẫm màu không còn bết dầu, vẫn xòa xuống mặt. Không phải Derek cố tình kiểu cách, chỉ là khá lâu rồi anh ấy chẳng thèm cắt tóc. Thời gian gần đây, Derek chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ đến chuyện đó.

Tôi cố gắng thư giãn và tận hưởng phong cảnh thiên nhiên còn vẩn vút sương mù, nhưng Derek bồn chồn, cựa quậy mãi không yên. Thà anh cứ như bình thường, yêu cầu tôi phải kể hết mọi chuyện, có lẽ tôi sẽ đỡ rối trí hơn.

“Ngôi nhà này có ma,” cuối cùng tôi kể. “Anh ta tự xưng mình là một bán yêu Volo. Loại biết

di chuyển đồ vật, mạnh hơn tiến sĩ Davidoff. Chắc là giống như Liz. Anh ta lừa em lên đây, khóa trái cửa rồi ném mấy thứ linh tinh vào người em.”

Derek liền nhìn sang.

“Sau đó em đuổi anh ta đi.”

“Tốt. Nhưng Chloe, ngay từ đầu, đáng lẽ em không nên đi theo anh ta.”

Giọng anh bình tĩnh, ôn tồn, khác xa Derek thường ngày đến độ tôi nhìn anh chăm chăm. Một ý nghĩ rờn rợn xuất hiện trong đầu tôi: Hay người ngồi đây không phải là Derek? Trước khi trốn khỏi phòng thí nghiệm của Hội Edison, tôi từng gặp một bán yêu bị trói buộc ở đó, ả bị khai thác như một nguồn năng lượng. Dù chỉ là hồn ma, nhưng ả có khả năng ám người khác.

Chẳng lẽ giờ Derek cũng bị như thế?

“Gì vậy?” Thấy tôi ngó lom lom, Derek hỏi.

“Anh không sao đấy chứ?”

“À, anh chỉ...” Derek xoa xoa gáy, sau đó vừa xoay vai vừa nhăn mặt. “Mệt. Không còn cảm giác. Thực sự là chẳng cảm thấy gì. Quá là...” Anh vắt vẻo tìm cách diễn đạt. “Anh đến đây. Được an toàn. Anh vẫn đang thích ứng.”

Điều đó cũng hợp lẽ. Mấy ngày gần đây, bản năng bảo vệ thường thấy ở người sói trong Derek bị kích thích quá độ, buộc anh luôn tỉnh táo và cảnh giác. Khi có người đứng ra che chở cho chúng tôi, anh ấy thấy kỳ cục. Tuy nhiên, không rầy la tôi vì cái tội nhẹ dạ đi theo một con ma vớ vẩn lên tận mái nhà thì thật không giống Derek tẹo nào. Chính vì thế, tôi biết Derek còn mãi suy nghĩ chuyệן khác.

Khi tôi hỏi chuyện gì khiến anh bận tâm, Derek lúng búng bảo chẳng có gì. Tôi thôi không gặng hỏi, định giải thích thêm về hồn ma nọ thì anh lên tiếng, “Là chuyện Tori. Nghe Tori kể mình đã chạy trốn như thế nào, anh thấy không ổn.”

Đêm qua, lúc người của Edison bắt hụt nhóm chúng tôi, họ tóm được Tori. Tuy nhiên, khi tái tập trung lực lượng truy bắt mối nguy lớn nhất là Derek, họ đã bỏ cô phù thủy nhỏ ở lại chỉ với một tên lính gác. Tori đã dùng bùa trói hấn và trốn thoát.

“Ý anh là họ cố tình để Tori thoát ư?”

“Anh không bảo... Chỉ là... anh không có bằng chứng.”

Ra là thế nên Derek đứng ngồi không yên. Thực ra một linh cảm mơ hồ khiến anh nghi ngờ và không có căn cứ xác thực. Vốn là một thần đồng toán và khoa học tự nhiên, Derek chỉ thích giải quyết những vấn đề có cơ sở lập luận thực tiễn mà thôi.

“Nếu anh cho rằng Tori là do họ cài vào nhóm chúng ta ngay từ đầu thì không phải đâu.” Tôi nhỏ giọng giải thích. “Em nói anh nghe thôi, đừng nói lại với Tori nhé? Khi Tori giúp em chạy

trốn, cô ta chỉ muốn thoát khỏi hội Edison và về nhà với cha mình. Vậy nên Tori gọi điện cho ông ấy. Thay vì đến cứu con, cha Tori cử mẹ cô ta đến, chính là người đã lòng bắt chúng ta trước đó ấy. Tori buồn lắm. Thậm chí là bị sốc. Những cảm xúc ấy sao có thể giả được.”

“Anh không hiểu tại sao Tori tham gia vào vụ này sớm như vậy.”

“Chỉ vì chuyện đêm qua mà anh nghi ngờ ư?”

“Ừ.”

“Liệu có phải Tori định giao nộp chúng ta, đổi lại, cô ta sẽ được quay về với cuộc sống trước đây không? Có thể lắm, chúng ta nên cảnh giác, nhưng em tin lời Tori kể. Trừ phi mẹ Tori đã dặn bọn họ cô ta đang học cách dùng bùa - mà em lại không tin có chuyện đó - nếu thế, bọn họ đã biết hết, còn Tori chỉ ngẫu nhiên bộc phát sức mạnh. Bùa trời của Tori hạ được một tên lính gác. Em từng tận mắt chứng kiến. Tori thậm chí không cần niệm chú. Kiểu như cô ta vừa nghĩ đến thì mọi việc đã xong xuôi.”

“Không cần niệm chú? Không cần tập luyện ư?” Derek lắc đầu. “Đừng nói Simon nghe đấy.”

“Đừng nói Simon nghe chuyện gì mới được?” Một giọng nói vang lên từ phía sau.

Hai đứa tôi cùng quay lại và thấy Simon đã bước qua ngưỡng cửa.

“Chuyện Tori dùng bùa phép mà không cần niệm chú,” Derek đáp.

“Thật á?” Simon cất tiếng mắng. “Anh nói đúng. Đừng kể chuyện ấy với em thì hơn.” Cậu ấy tìm đường đi qua mái nhà. “Vớ lại, đừng mách Tori là tớ phải niệm chú và tập hàng tuần mà vẫn chưa ra đâu vào đâu.”

“Tối qua cậu dùng bùa đẩy lùi hay thế còn gì, tôi nói.”

Simon cười toe. “Cảm ơn cậu. Giờ thì cho em mạo muội hỏi, hai người trốn biệt trên này để làm gì thế? Định chọc cho em ghen tị hả?”

Khi nói ra câu ấy, Simon mỉm cười, nhưng Derek đã nhìn lảng đi, miệng làu bàu, “Đương nhiên là không rồi.”

“Ồ, thế ra không phải hai người đang có một chuyến phiêu lưu khác à?” Simon ngồi xuống cạnh tôi, gần đến nỗi cậu ấy chạm vào tôi, tay cậu tì hằn vào tay tôi. “Chỗ này quả thực thích hợp để phiêu lưu đấy. Một lan can cũ, vắng vẻ trên mái nhà. Đích thị là vậy phải không? Một lan can ấy?”

“Đúng. Nhưng nó mục rồi, nên tránh xa ra đi,” Derek nói.

“Em biết mà. Vậy, còn chuyện phiêu lưu thì sao?”

“Có tí chút,” tôi đáp.

“Ôi không, lúc nào tớ cũng bỏ lỡ cả. Thôi được, kể từ từ tớ nghe xem nào. Chuyện gì xảy ra thế?”

Tôi bắt đầu kể. Trong lúc chăm chú nghe với vẻ quan tâm và lo lắng, thi thoảng Simon liếc sang anh trai mình. Anh nuôi, tôi đoán hẳn bạn sẽ nói vậy - chỉ cần nhìn thoáng qua, bạn nhất định biết họ không cùng huyết thống. Hơn tôi sáu tháng tuổi, Simon năm nay mười lăm, dáng người thon gọn và khỏe khoắn. Đôi mắt nâu hình quả hạnh, mái tóc vàng được cắt ngắn và vuốt dựng lên. Khi lên năm, Derek về ở với cha con Simon. Dù không cùng máu mủ, họ vẫn vừa là anh em, vừa là bạn thân.

Tôi đem câu chuyện vừa kể với Derek thuật lại cho Simon. Nghe xong, Simon thôi nhìn tôi mà quay sang Derek.

“Chắc em phải ngủ say lắm nên mới không nghe tiếng cậu ấy hét,” cậu ấy nói.

“Ai hét?” Derek thắc mắc.

“Chloe vừa kể anh nghe cô ấy đã đi theo một hồn ma lên mái nhà. Em tưởng anh phải thổi bay cô ấy sang tận Canada rồi chứ?”

“Sáng nay Derek hơi đãng trí,” tôi nói.

“Không thể chỉ ‘hơi’ được. Không phải anh sắp bảo Chloe kể cho kỳ hết ư? Chloe phải nói rõ *vì sao* mình lại theo hồn ma kia lên tận đây chứ? Em chắc chắn Chloe có lý do hẳn hoi.”

Tôi cười. “Cảm ơn cậu. Đúng là có lý do thật. Đó là hồn ma của một thiếu niên nhưng lại biết về Hội Edison và loạt thí nghiệm của họ.”

“Cái gì?” Derek quay ngoắt lại. Tiếng anh gần giống tiếng sói gầm.

“Chính vì thế em mới đi theo hẳn. Biết đâu trước khi chết, hẳn cũng từng là một đối tượng thí nghiệm. Và nếu hẳn chết ở đây...”

“Thì bọn mình rắc rối to,” Simon tiếp lời.

Tôi gật đầu tán thành. “Lúc ấy em bất giác nghĩ, ‘Thôi chết, chúng ta vừa bị dụ vào bẫy.’”

Simon lắc đầu. “Chú Andrew không thể đâu. Chú ấy là người tốt. Tớ biết chú ấy lâu rồi mà.”

“Nhưng tớ thì không. Thế nên tớ mới thử thăm dò hồn ma nọ. Đúng là hẳn không biết chú ấy. Chú Andrew nói nhà này thuộc sở hữu của một người trong nhóm của chú. Người này trước cũng tham gia thí nghiệm của Edison. Nếu hồn ma chết trẻ có dính đến chuyện ấy, chắc mình cũng nên thử tìm hiểu cho biết.”

“Hay chúng ta hỏi chú Andrew...”

Simon vừa mở lời thì Derek cắt ngang. “Chúng ta sẽ tự đi tìm ra câu trả lời.”

Hai anh em họ nhìn thẳng vào mắt nhau. Giây lát sau, Simon làu bàu câu gì đại ý chỉ làm phức tạp hóa vấn đề, nhưng cậu ấy không phản đối Derek. Derek thích chơi trò thám tử cũng được. Đẳng nào thì chúng tôi cũng sớm rời khỏi nơi này, quay lại giải cứu những người còn kẹt lại và xóa sổ Hội Edison... hoặc bọn tôi hy vọng thế.

Chương 4

NGỒI THÊM CHÚT NỮA, BA NGƯỜI CHÚNG TÔI cùng xuống lầu. Nhắm bếp ‘trực chỉ’, Derek lui cui lục lọi tìm đồ ăn lót dạ. Dù mọi người mới được ngả lưng chừng vài tiếng, nhưng giờ đã gần trưa. Chắc giờ bụng Derek đang sôi ùng ục.

Derek mê mải tìm đồ ăn, còn Simon và tôi cùng thăm thú nơi ở tạm. Lúc trước tôi có đọc truyện kể về một bé gái sống trong tòa dinh thự rộng lớn ở Anh. Không ai tìm ra căn phòng bí mật của cô bởi bên ngoài cửa ra vào có tủ quần áo lớn che lấp. Hồi đó, tôi cứ nghĩ chuyện ấy thật ngớ ngẩn. Nhiều cô chú bạn của ba tôi cũng có nhà cực to, nhưng làm gì có chuyện một phòng trong đó bị mất tích được! Nhưng giờ đứng trong căn nhà này, tôi chỉ cần dùng một chút trí tưởng tượng cũng có thể hiểu câu chuyện của bé gái nọ.

Nhà này không chỉ rộng mênh mông. Kiểu thiết kế nhà cũng quái đản ghê gớm. Hình như mọi phòng đều được viên kiến trúc sư tùy hứng đặt để lên bàn vẽ. Ông ta không hề nghĩ đến sự liên kết hài hòa giữa chúng. Phần trước nhà cực kỳ đơn giản. Phòng lớn, cũng là phòng chính, có cầu thang và nhiều cửa thông sang phòng bếp, phòng khách, và phòng ăn. Nhưng rồi cũng từ đó, thiết kế nhà trở nên rối rắm, khó hiểu bởi phòng chính còn thông sang hai phòng lớn phía sau nó. Hai phòng này lại thông với nhiều phòng khác, và lần lượt những phòng ấy lại thông với nhiều phòng khác nữa. Hầu hết các phòng đều nhỏ xíu, thậm chí có diện tích phòng không quá ba mét vuông. Nơi này khiến tôi nhớ đến hang thỏ bởi một phòng có thể tỏa ra tứ phía. Hai chúng tôi còn thấy một loạt cầu thang đứng riêng biệt sau nhà. Nhiều cầu thang trông như đã nhiều năm rồi không được lau chùi, dọn dẹp.

Lúc Simon vào xem chú Andrew đã dậy chưa, tôi thần thơ ra bếp và thấy Derek đang dán mắt vào mấy hộp đậu trắng hầm đã rỉ sét.

“Anh đói thế cơ à?”

“Đói gần chết rồi đây.”

Anh sục sạo khắp nhà bếp, mở tung mọi ngăn tủ nghiêng ngó.

“Anh không muốn em hỏi chú Andrew về hồn ma hồi sáng. Nhưng anh vẫn tin chú ấy chứ?”

“Đương nhiên.”

Lôi ra hộp bánh quy, Derek lật ngược nhìn đáy hộp tìm dòng chữ “Chất lượng tốt nhất cho đến ngày...”

“Nhưng lúc mới nghe anh nói, em chẳng thấy an tâm gì cả. Nếu phải ở với một người mà ta không tin tưởng...”

“Lúc này, hai người mà anh tin là em và Simon. Nhưng anh nghĩ chú Andrew không có âm mưu gì. Nếu anh nghĩ khác, giờ này chúng ta đã chẳng ở đây. Nhưng anh không thể mạo hiểm đem chuyện vừa rồi hỏi chú ấy, nhất là khi bọn mình có thể tự điều tra được.”

Tôi gật đầu. “Thế thì tốt. Chỉ là... em biết anh không muốn Simon sợ mất mặt, nhưng... nếu anh lo...” Má tôi nóng bừng. “Em không có ý nói anh cần tìm em tâm sự, chỉ có điều anh đừng...”

“Nếu em có hiểu lầm gì thì cũng đừng nổi sùng lên.” Anh quay lại, bắt gặp ánh mắt tôi. “Không có chuyện đó đâu.”

“Derek đã đói đến độ tu nước sốt cà chưa vậy?” Simon mở toang cửa bếp. “Chờ thêm mười phút nữa đi, anh trai. Chú Andrew sắp về và...”

“Và chú ấy sẽ xin lỗi vì trong nhà đã hết đồ ăn.” Chú Andrew bước vào. Tóc bạc và trạc tuổi cha tôi, chú có mái tóc ngắn, cái mũi khoằm, thân hình tráng kiện, đôi vai ngang và rộng. Chú vịn một vai Derek. “Sắp có thứ bỏ bụng rồi. Một người trong nhóm chú sẽ mang đồ ăn sáng đến ngay thôi.”

Chưa vội buông vai Derek, chú khẽ siết nhẹ vai anh. Cử chỉ ấy có hơi lạ mắt, có lẽ bởi dù thấp hơn Derek một cái đầu nhưng trông chú cao hơn tầm vóc thực. Đêm qua, khi mới thấy Derek sau vài năm không giáp mặt, chú có vẻ ngạc nhiên và e dè. Derek nhận ra ngay và tôi linh cảm anh ‘đọc được’ cảm giác của chú. Derek hẳn phải đau lòng lắm khi một người rất quen thân tự nhiên phản ứng với anh như thể anh là thằng du côn mới lớn cần tránh giáp mặt bằng cách băng qua đường thật nhanh.

Cũng như Simon, chú Andrew là một pháp sư. Là bạn lâu năm của cha Simon, chú ấy từng làm việc cho Hội Edison. Còn nữa, mỗi khi nhà có chuyện, anh em nhà Derek lại gọi tới chú. Mấy năm trước, không hiểu có chuyện gì mà cha Simon và chú ấy không còn thân như trước, tuy nhiên hai người vẫn liên lạc với nhau. Vì thế, khi gặp khó khăn, chúng tôi bèn tìm đến chú.

Bóp nhẹ vai Derek lần cuối, chú Andrew chạy tới chạy lui trong bếp, hết lấy đĩa ăn ra rửa lại phải bụi trên quầy bếp và bàn ăn. Vừa luôn tay luôn chân, chú vừa hỏi thăm tụi tôi ngủ có ngon không và lại xin lỗi về chuyện đã không chuẩn bị kỹ từ trước.

“Nêu không biết có người đến thì làm sao chuẩn bị trước được ạ,” Simon đỡ lời. “Chúng cháu ở đây có gì bất tiện không chú? Chú có ở lại với chúng cháu không? Còn công việc của chú...”

“Hai năm nay chú toàn làm việc ở nhà. Ơn trời, cuối cùng chú cũng lên hàng chuyên viên cao cấp và được phép làm việc từ xa, liên lạc bằng máy tính. Nhớ hồi trước ngày nào cũng phải đến

New York đi làm thật mệt chết được. Giờ chú chỉ đến đó họp một tuần một lần thôi.”

Simon quay sang tôi. “Chú Andrew là biên tập viên. Mảng sách.” Cậu liếc sang chú Andrew. “Chloe cũng viết kịch bản phim đấy chú ạ.”

Tôi ngượng chín, vội ấp úng giải thích rằng đương nhiên tôi không phải tác giả kịch bản phim ‘chính hiệu’. Đó là chỉ ước mơ, là hoài bão của tôi. Nhưng chú Andrew bảo chú rất muốn biết việc tôi đang làm và sẵn lòng trả lời mọi thắc mắc cho tôi. Thậm chí nghe giọng chú có vẻ rất thật lòng, không giống như các bậc cha chú khác chỉ nói lời để lấy lòng con trẻ.

“Hiện Chloe và cháu đang cùng cộng tác vẽ truyện tranh,” Simon nói thêm. “Một nhật ký bằng tranh kể lại những cuộc phiêu lưu của bọn cháu. Cốt chỉ để giải trí thôi.”

“Nghe hay đấy. Nếu vậy cháu theo ngành nghệ thuật rồi phải không? Cha cháu từng kể cháu là...”

Chuông cửa chợt reo vang.

“Hắn là bữa sáng đến rồi,” chú Andrew bảo tôi. “Chloe này, chú biết chắc Tori mệt lắm, nhưng đáng lẽ con bé nên xuống đây cùng họp mặt với cả nhà mới phải.”

“Để cháu lên gọi bạn ấy.”

Vậy là lực lượng kháng chiến bí mật giờ ở đây. Lực lượng không thể gọi là hùng hậu: vốn vẹn có ba người, và thêm chú Andrew nữa.

Người thứ nhất là bà Margaret. Trông bà giống mọi đồng nghiệp nữ từng làm việc với cha tôi: mẫu người của công việc - vóc người cao lớn và tóc nâu điểm sương cắt ngắn. Bà là một người gọi hồn.

Chị Gwen cao hơn tôi một chút, trông như sinh viên mới ra trường. Thấy chị có năng lực siêu nhiên, tóc vàng nhạt cắt ngắn, mũi hếch và cằm nhọn, tôi phân vân tự hỏi liệu chị có phải yêu tinh chăng. Nhưng chị tự giới thiệu chị là phù thủy, giống Tori.

Người thứ ba vừa đến là Ông Russell. Đầu hói, ông có dáng dấp hiền hậu như ông ngoại tôi. Là thầy lang kiêm thầy cúng, ông sẽ có mặt nếu chúng tôi cần chăm sóc, chữa bệnh sau những cuộc hành trình đầy gian truân, thử thách. Như chú Andrew và bà Margaret, ông Russell là một thành viên trong nhóm sáng lập Hội Edison và một thời từng cống hiến cho hội này.

Chú Andrew bảo trong khu vực thành phố New York còn sáu người nữa. Tính trên phạm vi toàn quốc họ có khoảng hơn hai mươi thành viên. Tuy nhiên trong hoàn cảnh này, việc họ đổ xô đến đây gặp chúng tôi là không an toàn. Vậy nên nhóm chỉ cử đến những ai có thể trợ giúp tối đa cho tụi tôi: một bà đồng và một phù thủy. Derek kém may mắn nhất. Trong nhóm họ không có người sói. Điều này không có gì đáng ngạc nhiên bởi cả nước Mỹ chỉ có khoảng hơn hai mươi người sói, còn số lượng thầy đồng và phù thủy dùng bùa chú lên đến vài trăm.

Người có năng lực siêu nhiên tham gia vào Hội Edison không phải người xấu. Hầu hết họ đều như dì Lauren của tôi. Là một tiến sĩ y khoa, dì chỉ muốn giúp người anh trai vốn biết gọi

hồn. Hồi còn học đại học, cậu tôi từng định tự sát và nhiều lần nhảy từ nóc nhà xuống do bị ma dẫn dụ.

Hội Edison cho rằng giải pháp cho chuyện đó là biến đổi gen: đảo chiều xoắn của chuỗi ADN nhằm giảm thiểu tác dụng phụ và cải thiện khả năng tự kiểm soát của đối tượng nghiên cứu có khả năng siêu nhiên. Nhưng ngay khi nhóm đối tượng thí nghiệm còn bé tí, chuyện không may đã xảy ra: ba người sói đã quay lại tấn công một y tá. Họ đều bị xử lý. Họ chết bởi chính tay những kẻ từng thề sẽ giúp cộng đồng người có năng lực siêu nhiên. Đó cũng chính là lúc cha Simon và nhiều người khác – như chú Andrew chẳng hạn - dứt áo ra đi.

Nhưng nhiều người trong số họ cho rằng rời bỏ hội thôi chưa đủ. Không an tâm bởi những gì từng mắt thấy tai nghe, họ theo dõi sát sao Hội Edison, nhằm đảm bảo rằng hội này không là mối đe dọa cho toàn bộ cộng đồng người có siêu năng lực. Giờ tin tức do tụi tôi mang đến cũng là thứ bấy lâu nay họ sợ hãi nhất. Với những người bị xem là vật thí nghiệm như tụi tôi, việc cải tiến gen cho tác dụng ngược với mong muốn. Khả năng siêu nhiên của các *kết quả thí nghiệm* (là tụi tôi) giờ không thể kiểm soát nổi: phép phù thủy hiển linh ngay cả khi không đọc bùa chú và xác chết bị dựng dậy ngoài mong muốn của thầy đồng.

Khi những thất bại không dễ kiểm soát như Edison hằng hy vọng, họ làm cái việc họ từng làm với ba người sói nọ. Thủ tiêu gọn ghẽ.

Giờ chúng tôi chỉ biết trông cậy vào sự giúp đỡ của các thành viên trong nhóm chú Andrew. Trong khi tính mạng của chính bản thân tôi như trứng treo đầu đẳng, bọn tôi còn bỏ lại đằng sau Rachele, một đối tượng thí nghiệm khác và dì Lauren hiện còn nguy khốn hơn cả chúng tôi nữa. Bốn đứa tôi đã nhờ đồng đội của chú Andrew giải thoát cho hai người nói trên và triệt tiêu mối nguy cho tụi tôi. Liệu họ có làm không? Điều này chúng tôi không thể nào biết được.

Chi Gwen mang bữa điểm tâm đến: bánh donut, cà phê, và sữa sô-cô-la. Chắc chị tưởng đó là bữa thịnh soạn cho mấy thanh thiếu niên. Có thể lắm... nếu suốt ba ngày qua, chúng tôi không phải sống nhờ đồ ăn nghèo dinh dưỡng và toàn năng lượng rỗng, và nếu một trong nhóm bốn đứa không mắc bệnh tiểu đường.

Cầm bánh donut và hộp giấy chứa $\frac{1}{4}$ lít sữa sô-cô-la, Simon nói đùa cậu ấy có lý do chính đáng để ăn những món không nằm trong thực đơn ăn kiêng hàng ngày. Nghe Derek phàn nàn, chú Andrew xin lỗi vì đã quên khuyến cáo những người khác rằng Simon có bệnh, đồng thời hứa bữa sau sẽ mang đồ ăn giàu dinh dưỡng hơn.

Ai nấy đều tỏ ra cực kỳ thông cảm và tốt bụng. Có lẽ tôi đã quá hoang tưởng - tại Derek nên tôi mới thế - nhưng sau những nụ cười và ánh mắt đôn hậu kia hình như vẫn có chút gì đó không thoải mái. Như thế họ không thể ngừng nghĩ đến khả năng 'gây rối' của tụi tôi. Như thế họ không thể không coi tụi tôi là những trái bom nổ chậm.

Tôi không phải người duy nhất thấy không thoải mái. Lúc cả nhà lục tục kéo vào phòng khách, Derek lên vào góc nhà và trốn ở đó. Simon thắng hoặc mới nói một câu. Tori bình thường chẳng thèm quan tâm đến ba anh em, giờ cứ bám riết lấy tôi đến độ lắm lúc tôi tưởng cô ta đang tính giật phắt chiếc bánh rán trên tay tôi và chạy biến đi.

Bốn tôi và họ chờn chợn nhau. Bọn quái dị bị biến đổi gen đối mặt với những người bẩm sinh đã có khả năng siêu nhiên.

Hầu như suốt buổi chỉ có Simon và tôi nói chuyện với người lớn. Với tôi, điều đó thật không bình thường chút nào bởi trước nay tôi toàn ngồi sau lưng người khác, bụng thầm mong không bị gọi lên nói năng vì cứ hể mở miệng là tôi nói lắp. Nhưng những gì tôi tận mắt nhìn thấy (một là tôi từng gặp nhiều bạn giống như tôi giờ đã thành ma; hai là những tập tin trong máy tính của tiến sĩ Davidoff) và gánh nặng trách nhiệm phải tìm cho ra bằng chứng khiến tôi không thể không nói.

Trong lúc cùng Simon giải thích, đúng là tôi có nhận thấy trong mắt họ có sự thông cảm, nhưng cũng có cả sự hoài nghi. Họ tin chuyện với nhiều đối tượng, thử nghiệm của Hội Edison cho kết quả sai bét. Đó cũng là điều họ lo ngại khi bỏ việc. Họ cũng tin chuyện chúng tôi kể về Nhà Lyle, còn gọi là ‘Ngôi Nhà Chung’, nơi Hội Edison giam giữ chúng tôi. Khi thử nghiệm hỏng, Hội Edison muốn xóa dấu vết cũng là chuyện thường tình.

Nhưng phần còn lại thì sao? Săn lùng khi chúng tôi chạy trốn? Bắt hạ chúng tôi, trước tiên bằng súng bắn thuốc mê, sau đó bằng đạn thật? Giam chúng tôi trong phòng thí nghiệm? Khi ba thiếu niên không thể cải hóa, không thể trở về sống như bình thường thì trừ khử?

Nghe như một tác phẩm điện ảnh hư cấu vậy. Không, còn hơn thế. Dù có là đạo diễn hay nhà viết kịch bản phim bom tấn đầy hào hứng, tôi cũng sẽ sổ toẹt một câu chuyện kỳ quặc và quá phóng đại tô màu như thế.

Nhưng tôi biết chú Andrew tin anh em tôi. Nhìn nét mặt kinh hoàng của chị Gwen, tôi biết chị cũng tin nữa. Nhưng chị Gwen trẻ nhất nên ý kiến của chị không mấy quan trọng với những người còn lại. Ông Russell và bà Margaret không giấu nổi vẻ nghi hoặc. Quả là thuyết phục họ giúp không dễ như chúng tôi tưởng.

Cuối cùng, tôi buột miệng, “Rachelle và dì cháu đang gặp nguy. Nếu hiện giờ họ may mắn còn toàn mạng, thì họ vẫn có thể bị giết bất cứ lúc nào.”

“Dì cháu là thành viên sáng giá của đội.” Khuôn mặt khắc khổ của bà Margaret không hề biểu lộ chút cảm xúc nào. “Họ sẽ không giết Lauren đâu. Ngay cả bạn cháu cũng chưa chết ngay được. Con bé biết tuân thủ và tính tình vui vẻ. Lúc này, nếu đối tượng thí nghiệm được như vậy là họ mừng rồi.”

“Nhưng nếu biết sự thật, Rae đâu còn ngoan ngoãn nghe lời họ nữa...”

Ông Russell ngắt lời. “Dì và bạn cháu đã có quyết định riêng. Dù khó nghe nhưng đó là sự thật. Cả hai đều phản bội cháu rồi đấy. Tôi không ngờ cháu sốt sắng giải cứu họ như vậy.”

“Dì cháu...”

“... từng giúp cháu đào thoát. Tôi có biết chuyện đó. Nhưng ngay từ đầu, nếu bạn cháu không phản bội thì cháu đâu có bị bắt giam.”

Rae đã mách tiến sĩ Davidoff về kế hoạch chạy trốn của nhóm, vì thế họ sẵn sàng đón lõng khi chúng tôi bắt đầu thực hiện kế hoạch. Bạn ấy tin lời bọn chúng nói dối rằng họ muốn giúp chúng tôi, đồng thời tưởng tôi bị anh em Derek tẩy não.

“Rachelle có lỗi. Nhưng chẳng lẽ ông bảo cháu vì thế nên cậu ấy phải chết ư?” Sau khi bắt

giác lớn tiếng, tôi nuốt khan cổ bình tĩnh và nói năng thẫu tình đạt lý. “Dù có làm gì chẳng nữa thì vào thời điểm đó, Rachelle cũng cho là mình đúng. Cháu sẽ không bỏ mặc bạn bè trong lúc này.”

Tôi liếc nhìn những người khác. Simon sốt sắng đồng tình ngay. Derek lau bầu, “Phải, Rachelle có làm hỏng chuyện thật. Nhưng ngu ngốc đâu cần chịu án tử.”

Ba chúng tôi quay sang nhìn Tori. Nhận thấy sức nặng từ ánh nhìn của người lớn dồn cả vào tôi, tôi nín thở và biết rằng: trong vấn đề này chúng tôi cần phải đồng lòng mới được.

“Bởi chúng cháu đã định quay lại cứu dì của Chloe, nên ta cũng nên cứu Rachelle. Và cả hai cần được cứu thoát càng sớm càng tốt. Có thể nhân viên của Hội Edison không phải một nhóm cuồng sát giết người không nương tay, nhưng mẹ cháu thì khác. Khi chúng cháu trốn thoát, bà ấy sẽ không dễ chịu gì với tiến sĩ Fellows đâu.”

“Tôi thì không cho...” Ông Russell định mở lời.

“Thôi đừng bàn đến chuyện chán ngắt này nữa.” Chú Andrew cắt ngang. “Các cháu lên lầu xem các phòng còn lại trong nhà nhé. Chú tin chắc ai cũng sẽ tìm được phòng như ý.”

“Chúng cháu ở vậy cũng được rồi mà.” Simon đáp.

Chú Andrew nhìn những người còn lại. Rõ là họ muốn bốn đứa chúng tôi ra khỏi phòng để họ bàn xem liệu có nên giúp chúng tôi hay không.

Tôi những muốn hét toáng lên, *“Có gì cần phải bàn đâu? Đồng sự cũ của các cô chú đang định giết trẻ con kia kìa. Chẳng phải sứ mệnh của mọi người là không để bọn họ hại ai ư? Đừng có ngồi đó ngốn bánh rán nữa! Động tay động chân đi chứ!”*

“Sao các cháu không...” Chú Andrew lại giục.

“Chúng cháu không sao đâu.” Một tiếng gầm vang lên. Đó là giọng Derek mỗi khi anh chỉ muốn tỏ ra nghiêm túc, nhưng căn phòng bỗng lặng phắc như tờ. Mọi người trong phòng đều lo ngại, mọi con mắt đều đổ dồn về phía anh.

Derek nhìn lảng đi, lúng búng, “Chú muốn bọn cháu ra ngoài phải không?”

“Ừ.” Chú Andrew đáp. “Thế sẽ dễ hơn cho...”

“Sao cũng được ạ.”

Derek dẫn bọn tôi ra ngoài.

Chương 5

RA ĐẾN SẢNH, Derek quay lại. “Ba người đi xem có tìm được phòng ngủ mới cho Tori không, tôi đi lấy thêm bánh rán đây.”

Simon và tôi đưa mắt nhìn nhau. Dù Derek có hay ăn đến mấy, giờ chắc hẳn anh ấy không còn thiết đến chuyện ních cho đầy bao tử. Câu vừa rồi của anh hàm ý là, *“Hai đứa đưa Tori rời khỏi đây, để anh nghe xem họ nói gì trong cuộc họp”*. Thính giác của người sói giúp anh có thể nghe trộm từ nhà bếp.

“Nhớ để dành cho em một cái bánh nướng phủ sô cô la đấy.” Dẫn tôi và Tori lên lầu, Simon quay đầu dặn với lại.

“Em không được ăn...”

“Đùa tí cho vui thôi,” Simon nói ngay. “Tori, đi nào. Bọn tôi sẽ tìm cho cậu một phòng riêng.”

Hóa ra Tori muốn ở chung phòng với tôi. Đương nhiên cô ta không nói thẳng. Sau một hồi kén cá chọn canh, chê bai mấy phòng khác bụi bặm quá thể, Tori vờ rên rỉ là cuối cùng cô ta lại phải ở chung với tôi. Nghe thế, tôi có đề nghị sẽ tự chuyển sang phòng khác. Lập tức cô ta “sửa gáy” tôi, nào là tôi đừng có tử tế quá như thế, nào là tôi phải biết tự bảo vệ quyền lợi cho bản thân chứ. Đến đây, tôi quyết định nên đi tắm.

Tắm vòi sen cho tôi cơ hội gội sạch lớp thuốc nhuộm tóc tạm thời. Cha tôi gọi cuộc trốn chạy khỏi Nhà Lyle của chúng tôi là “bỏ nhà đi bụi”. Ông không hề biết tôi bị bắt lại ngay sau đó và bị đưa thẳng đến phòng thí nghiệm của Edison. Cha cũng không biết Hội Edison là gì, người có khả năng của bà đồng gọi hồn xác chết là gì. Với ông, đứa con gái ông cho là bị tâm thần phân liệt đã trốn chạy khỏi nhà mở và giờ đang sống vất vưởng ngoài đường phố Buffalo. Vậy nên ông treo giải thưởng cho ai tìm được tôi. Một giải thưởng trị giá nửa triệu đô la.

Tôi muốn báo để cha biết hiện tôi bình an vô sự. Lạy trời, tôi muốn thế lắm. Nhưng dì Lauren bảo nếu không biết sự thật, cha sẽ an toàn hơn. Derek cũng đồng ý như thế. Vậy nên giờ tôi cố không nghĩ đến chuyện cha đang lo lắng biết nhường nào. Ngay khi được an toàn, tôi sẽ nhắn ngay cho cha biết. Nhưng từ giờ đến lúc đó, giải thưởng của cha sẽ trở thành rắc rối của tôi.

Màu tóc vàng ánh đỏ của tôi khá nổi bật, nhất là khi bị tổng lên xe chở đến Nhà Lyle, tóc tôi còn thêm nhiều sọc đỏ quạch. Vậy nên Derek mua cho tôi thuốc nhuộm tạm thời. Màu đen. Da tôi vốn đã nhợt nhạt, giờ đi với màu tóc đen càng thêm trắng bệch. Tôi giống hệt hình ảnh người ta thường tưởng tượng về bà đồng: da trắng bợt và tóc đen kịt. Đúng phong cách Uber-Goth nhé. Nhưng ơn trời, màu tóc sắp phai rồi. Hoặc tôi đang mong thế.

Vừa theo tôi xuống sảnh, Tori vừa gợi ý cách gội sạch màu nhuộm. Chưa đầy hai phút sau khi gọi tôi là đồ nhu nhược, cô ta đã tỏ vẻ sốt sắng giúp đỡ. Hồi này, chuyện như thế vẫn thường xảy ra giữa tôi và Tori. Cô ta bắt đầu bằng cách sốt sắng kết bạn, sau đó lại sực nhớ đáng lý chúng tôi phải là kẻ thù không đội trời chung.

Giờ Tori đang trong tâm trạng muốn tỏ ra thân thiện. “Đừng gọi quá ba lần. Nếu không tóc cậu sẽ cứng như cọng rơm cho xem. Tôi thấy trong đó có dầu xả. Nhớ vuốt kem xả và để lâu một chút cho ngấm vào tóc.”

“Hiện giờ tôi thà chịu tóc khô còn hơn tóc nhuộm.”

Simon từ trong phòng ló đầu ra. “Cậu định gội màu nhuộm đi ư?”

“Ừ, càng nhanh càng tốt.”

Ngần ngừ giây lát, ánh mắt Simon cho thấy cậu ấy sắp nói điều mình không muốn nói tí nào. “Tôi biết cậu không thích màu ấy, nhưng... nếu bọn mình phải ra ngoài...”

“Đến lúc ấy, tôi thà bị bắt về Nhà Lyle còn hơn phải chịu tóc đen.”

“Tóc màu này đâu đến nỗi tệ thế.”

Tori thì thầm nhưng cố để Simon nghe thấy. “Simon cho rằng con gái theo phong cách Gothic mới hấp dẫn!”

Simon quắc mắt nhìn Tori. “Không. Tôi chỉ muốn...” Simon nóng nảy nhìn Tori, ra hiệu cho cô ta biến đi chỗ khác. Thấy Tori đứng yên, cậu ghé sát tai tôi, đan ngón tay mình vào tay tôi. “Tôi biết cậu ghét cay ghét đắng màu này. Tôi sẽ nhờ chú Andrew kiếm màu khác đẹp hơn cho cậu. Cậu muốn nhuộm tóc màu gì cũng được. Tôi chỉ muốn cậu được an toàn.”

“Ôi chao, thật dịu dàng làm sao.” Tori chêm vào.

Simon chen vào đứng giữa hai đứa tôi, quay lưng về phía Tori. “Cậu thử nói chuyện với chú Andrew xem sao. Có lẽ tôi xử sự hơi quá...”

“Không, cậu có gì quá đáng đâu. Tôi vẫn đi tắm, nhưng không cố gội kỳ sạch màu nhuộm nữa.”

“Tốt. À, Derek có nói cậu muốn học vài chiêu tự vệ. Vậy lát nữa mình cùng học nhé?”

Thực tình giờ tôi không có hứng học, nhưng Simon đang mỉm cười. Rõ là cậu ấy sẵn sàng chiều ý tôi sau khi ‘bỏ phiếu chống’ vụ tôi định sửa lại tóc. Có vẻ như chúng tôi chẳng còn chuyện gì hay ho hơn nên tôi đành đồng ý, “Ừ.”

“Nghe hay đấy,” Tori nói. “Phải, vẫn biết cậu không rủ tôi, nhưng hai đứa bọn tôi có thể học chung mà. À không, tôi không định xen vào chuyện của hai người đâu. Simon này, tôi không để mắt đến cậu. Cậu và Chloe đẹp đôi dễ sợ. Nhưng trò ‘nhìn sâu vào mắt nhau âu yếm’ nên để lần khác. Giờ tôi cần cậu dạy cách tự vệ. Vậy nên hẹn hai người ở sân sau nhé.”

Dợm bước lên cầu thang, cô ta nói với lại. “Với lại lớp học một thầy một trò có muốn cũng không tồn tại lâu đâu. Thế nào nghe trộm xong, Derek cũng đến nhập hội cho xem.”

Vừa từ phòng tắm đi ra, tôi gặp ngay Derek.

“Họ họp xong rồi sao?” Tôi hỏi.

“Ừ.”

Thấy Simon từ trong phòng thò đầu nghiêng ngó, Derek ra hiệu gọi cậu ấy vào sảnh.

“Tori đâu?” Anh hỏi.

“Ngoài kia kìa. Nhưng cô ta đang đợi bọn em nên bọn em phải ra ngay.”

“Phán quyết cuối cùng là gì thế? Simon giục.

“Chị Gwen và chú Andrew tin bọn mình. Cô Margaret ngờ rằng chúng ta hiểu lầm rồi kết luận sai về vụ Liz, Brady và Amber bị giết. Chỉ mỗi ông Russell nghĩ rằng chúng ta cố tình nói dối.”

“Quá đáng thật. Dựa vào đâu mà ông ấy dám...?”

Derek lừ mắt nhìn sang. Simon nín bật, ra hiệu cho Derek nói tiếp.

“Họ gọi điện, hội ý với vài thành viên cấp cao và...” Khi Derek quay sang, tôi có thể thấy câu trả lời qua ánh mắt anh đang nhìn sâu vào đáy mắt tôi. “Họ muốn từ từ, trước hết lấy thêm thông tin rồi mới tính tiếp. Họ sẽ cử một nhóm đến Buffalo để thăm dò tình hình.”

Simon tức giận. “Phải rồi. Cứ việc tiến chậm và chắc đi, trong khi Rachelle và tiến sĩ Fellows thì sắp bị...” Cậu ấy nhìn tôi. “Tớ xin lỗi.”

Chúng tôi đứng im một chốc, cố gắng kiềm chế cảm xúc trào dâng.

Tôi quay sang hỏi Derek. “Theo anh thì bọn mình nên làm gì?”

“Ngay lúc này ư? Ngồi chơi chứ còn làm gì nữa.” Anh nói cộc lốc. “Ta chẳng làm khác được. Cả Hội Edison đang sẵn lòng chúng ta. Ta chỉ có thể án binh bất động mà thôi.”

Chúng tôi tìm thấy Tori ngoài sân sau. Tôi xin lỗi vì bắt cô ta phải chờ lâu, nhưng anh em Derek thì không. Simon vừa làm mẫu cho hai đứa xem động tác nắm cổ tay thì chú Andrew gọi chúng tôi vào nhà.

Ông Russell đã về tự lúc nào. “Lánh mặt,” Simon lẩm bẩm. “Không dám nhìn thẳng vào mắt bọn mình và bảo mọi người rằng bọn mình nói dối.”

Chị Gwen cũng vắng mặt nhưng chỉ để ra ngoài mua thực phẩm và đồ ăn sẵn về cho bữa tối. Phải, đã đến giờ ăn tối. Vì ngủ dậy quá trễ nên chúng tôi bỏ bữa trưa.

Chúng tôi dùng bữa với chú Andrew, chị Gwen và bà Margaret. Tất nhiên họ diễn đạt kế hoạch sắp tới bằng từ ngữ lạc quan: họ sắp đi trình sát để chuẩn bị sẵn sàng cho điệp vụ giải cứu.

“Trong mấy ngày tới các cháu sẽ phải làm việc gấp ba đấy nhé,” chú Andrew bảo. “Nghỉ ngơi này. Nói cho các chú biết mọi thứ các cháu biết về phòng thí nghiệm này. Và phải được huấn luyện nữa.”

“Huấn luyện ư?” Nghe vậy, Tori hoạt bát hẳn lên. Tôi cũng hào hứng không kém.

Chị Gwen mỉm cười. “Đúng vậy. Cô Margaret và chị đến đây cũng là vì việc ấy.”

“Còn chú sẽ làm việc với Simon,” chú Andrew tiếp lời. “Dù chú biết ba cháu đã huấn luyện cho cháu từ lâu rồi.”

“Cháu tin chắc Simon biết sử dụng ngay đấy ạ.” Tori góp chuyện.

Simon đánh nhẹ Tori. Chú Andrew vờ như không nhìn thấy.

“Về phần Derek...”

“Cháu biết rồi. Không có giáo viên người sói để dạy cho cháu.”

“Đúng vậy, nhưng các chú có kiếm được một người đây. Tomas vốn là một bán yêu hiện đang sống ở New Jersey. Nếu có nhớ lại hồi còn ở khu thí nghiệm, chắc thể nào cháu cũng nhớ chú ấy. Tomas thuộc nhóm phụ trách khu người sói của dự án.”

Derek vừa thoáng co rúm người hay do tôi chỉ khéo tưởng tượng? Nếu quả có thể thật thì cũng là chuyện thường tình. Trước khi cha Simon nhận anh về nuôi, Derek từng sống trong khu thí nghiệm. Giờ khu vực ấy bị bỏ hoang. Ngoài anh, ba người sói khác đều bị giết. Gặp lại một trong những người trông nom mình ngày ấy chẳng phải cuộc hội ngộ vui vẻ gì.

“Chú Tomas bỏ việc trước cả khi cháu rời khu thí nghiệm, chủ yếu bởi chú ấy không đồng tình với cách người ta đối xử với các cháu. Nhưng theo chú biết, chưa có ai có kiến thức sâu rộng về người sói như Tomas. Cha cháu từng coi Tomas là nguồn nhân lực trong thời gian nuôi dạy cháu.”

Hai vai Derek thả lỏng hẳn. “Vậy hả chú?”

“Lúc này Tomas đang có việc phải đi công tác xa, nhưng tuần sau chú ấy sẽ về. Nếu chúng ta vẫn phải chờ vì thời cơ chưa chín muồi – chú hi vọng là không có chuyện đó – cháu sẽ có người cùng trò chuyện và trả lời mọi thắc mắc.”

Chương 6

SAU BỮA TỐI, CHÚ ANDREW dẫn chúng tôi là đến mười giờ, nhà sẽ tắt hết đèn. Trước giờ đó, chú có việc phải làm. Còn bọn tôi cứ việc chơi thỏa thích.

Nhưng rắc rối chính là ở chỗ, chúng tôi chẳng muốn chơi bời. Hoặc ngủ cho đầy giấc. Chúng tôi chỉ mong họ trả lại cuộc sống trước đây cho chúng tôi - chặn đứng bàn tay tội ác của Hội Edison, giải cứu dì Lauren lẫn Rae, tìm cha cho anh em Derek và báo cho cha tôi biết tôi vẫn bình an vô sự. Giờ này mà ngồi chơi cò chẳng khác nào tra tấn... nếu ở hoàn cảnh khác thì đúng như lời chú Andrew gợi ý, chúng tôi sẽ thoải mái khám phá ngôi nhà.

Tori và tôi đang trên đường về phòng thì chị Gwen bất ngờ vào sảnh nói lời tạm biệt.

Lúc chị vội xuống lầu, Tori bảo. “Trước khi đi, chị cho em hỏi vài điều được không? Em mới được biết những thứ liên quan đến phù thủy gần đây thôi và em biết ngày mai mình mới bắt đầu học, nhưng nếu chị có thời gian giải thích vài chuyện...”

Chị Gwen cười. “Lúc nào chị cũng sẵn lòng. Chị cũng từng là học viên ở đây nên chị rất mong được sớm bắt đầu. Ta vào phòng khách nói chuyện đi.”

Tôi thoáng ghen tị với Tori. Tôi cũng có nhiều thắc mắc lắm chứ. Rất nhiều là khác. Nhưng thầy dạy tôi là ai nào? Bà Margaret không hẳn là tuýp người có thể vui vẻ rủ tôi, “*Nào ra đây ta cùng nói chuyện.*” Đó là chưa kể bà là một trong những người tỏ ý nghi ngờ chúng tôi.

Lúc rầu rĩ lê bước lên cầu thang, tôi không để ý cửa phòng con trai mở toang cho đến khi Derek chìa tay ra, ngón tay anh khẽ chạm khuỷu tay tôi.

“Anh đấy à?” Tôi gượng cười.

“Em bận gì không?” Giọng anh chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút.

“Được thế đã tốt. Có chuyện gì sao?”

Anh liếc về phía nhà tắm. Có ánh đèn lọt qua khe cửa phía dưới. Tiến đến gần hơn, anh nói khẽ hơn cả lúc này. “Anh định, nếu em không bận gì, ta sẽ...”

Cửa phòng tắm bật mở khiến Derek giật bắn, Simon từ trong bước ra.

“Tốt quá, anh đã tìm được Chloe rồi,” câu ấy lên tiếng. “Vậy bọn mình sẽ làm gì đây? Lần này, em nhất định không lỡ cuộc chơi đâu đấy.”

“Mọi cuộc phiêu lưu của chúng ta đều ngoài mong muốn,” tôi nói. “Ước gì em bỏ lỡ gần hết các trò ấy.” Tôi ngược nhìn Derek. “Anh vừa định nói gì cơ?”

“Chẳng có gì. Anh chỉ định dẫn em là chúng ta đừng nên làm gì quá.”

“Em biết rồi. Giờ bọn mình sẽ làm gì nào?”

“Tối nay thì không. Chỉ là... thôi kệ đi.” Anh lui vào phòng.

Tôi ngơ ngác nhìn Simon.

“Ừ, anh ấy lạ thật. Để tớ nói chuyện với Derek. Mấy phút nữa, tớ sẽ báo cậu hay.”

Lúc về gần đến phòng con gái, tôi gặp Tori. Hai đứa vừa đi vào, vừa gượng gạo nói chuyện, ơn trời Simon gõ cửa cắt ngang cuộc trò chuyện miễn cưỡng.

“Mọi người ăn mặc chỉnh tề cả chứ?” Miệng nói, tay cậu ấy đã chực mở cửa.

“Cậu làm gì vậy?” Tori bức bối. “Làm ơn chờ bọn tôi trả lời đã chứ.”

“Tôi chỉ báo trước chứ không hỏi. Tôi đang cố lịch sự mà.”

“Lịch sự có nghĩa cậu phải chờ...”

Tôi giơ tay lên. Chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ chặn đứng một trận cãi vã.

“Cậu xem tớ vừa tìm thấy gì nào.” Simon bước vào. Cậu ấy cười, rút nhanh từ trong túi một chiếc chìa khóa kiểu cổ. “Có người dùng băng keo dán nó phía sau ngăn kéo tủ đựng quần áo của tớ. Cậu thấy sao? Một kho báu bí mật được chôn kín? Hay cửa vào một lối đi bí mật? Một căn phòng khóa trái nhất bà cô Edna già nua lẩm cẩm bên trong?”

“Hoặc chỉ là chìa khóa của một ngăn kéo tủ *khác*,” Tori bảo. “Một ngăn tủ đã bị quăng đi từ năm mươi năm trước.”

“Thảm thương thay cho những người thiếu trí tưởng tượng từ khi mới lọt lòng. Có phải họ thiết kế mấy chương trình truyền hình tẻ ngắt cho đối tượng khán giả ấy không nhỉ?” Cậu ấy quay sang tôi. “Chloe, giúp tớ ra khỏi đây với.”

Tôi cầm chiếc chìa khóa rỉ sét và khá đầm tay lên. “Rõ là chìa này rất cũ. Có người mang nó giấu đi.” Tôi ngược nhìn Simon. “Nghe chán quá phải không?”

“Ừ. Buồn muốn chết. Sao nào, cậu có định đi lục tung lên cho biết không?”

Tori trợn mắt. “Tôi nghĩ mình sẽ nằm khểnh và mơ được về nhà, chơi với những đứa trẻ không cho rằng việc đi tìm một căn phòng khóa kín sẽ rất vui.”

“Này, đã bảo là bọn tôi không được hoan nghênh cơ mà. Nhất là ở bên cậu, bọn tôi càng chán tẻ.” Simon quay sang tôi. “Cậu đi nhé?”

Không thấy tôi trả lời ngay, cậu ấy bảo, “Cậu không đi hả?” Giọng Simon ngập tràn nỗi thất vọng trước khi cậu ấy vờ vui trở lại và cười gượng. “Không sao. Chắc cậu mệt rồi...”

“Không phải đâu. Chỉ là bọn tớ cần tìm hiểu danh tính gã tớ gặp hồi sáng để xem anh ta có liên quan gì đến căn nhà này không?”

“Gã nào cơ?” Tori thắc mắc.

Kể về hồn ma kia xong, tôi bảo, “Derek có dặn tối nay bọn mình đừng làm gì nhiều, nhưng...”

“Nhưng có thể thấy đó chỉ là chỉ thị của Derek dành cho chúng ta, vì anh ấy đã ra ngoài tìm manh mối về gã nọ mất rồi. Anh ấy không muốn bọn mình xía vào. Derek bảo nếu cả nhóm cùng tỏa đi tìm kiếm sẽ khiến bọn họ sinh nghi.”

Vậy ra Derek đi mà không rủ tôi? Lòng tôi nhói lên bởi... không biết cảm xúc đó là gì. Có lẽ là nỗi thất vọng. Sau đó tôi nhớ lại chuyện ngoài sảnh ban nãy. Phải chăng anh định rủ tôi cùng đi? Nghĩ đến đó, nỗi thất vọng càng lớn thêm.

“Thế không dạy bọn tôi cách tự vệ nữa à?” Tori nhắc.

“Có chứ, tôi cho là...” Simon đáp. “Còn đỡ hơn không làm gì.”

“Tớ có việc cần làm,” tôi nói. “Hai người cứ đi đi nhé.”

Cả hai đều quay sang nhìn tôi như thể tôi vừa bảo họ bơi cùng cá mập vậy. Thực ra nghĩ vậy cũng gần đúng. Nếu Simon và Tori cùng tập tự vệ, thế nào cũng có đổ máu.

“Nhưng cậu định làm gì mới được?” Simon hỏi.

“Chỉ là... Ừ thì, dì tớ... Chuyện tớ thấy tối qua... Tớ muốn...”

“Muốn gọi hồn dì cậu,” Tori nói nốt. “Thử xem có phải dì ấy chết thật rồi không. Tôi nói đúng chưa nào?”

Simon lờ mắt với Tori vì tội ăn nói lỗ mãng, nhưng tôi gạt đầu đồng tình. “Đúng vậy. Cả Liz nữa. Tớ muốn thử kết nối với Liz. Nếu biết chúng ta tìm thông tin, cô ấy có thể giúp. Nhưng rắc rối ở chỗ, nếu tớ gọi hồn họ, rất có thể gã ban sáng cũng xuất hiện.”

“Chính vì thế nên cậu đừng hành động một mình, Simon nói. “Tớ sẽ ở lại đây với cậu.”

“Cả tôi nữa,” Tori nói. “Nếu quả thực cậu gọi nhầm phải tên kia, biết đâu tôi sẽ làm anh ta phải mở miệng.”

Tori chìa tay ra. Một quả cầu năng lượng lập tức xoay tròn trên tay cô ta.

“Được lắm.” Tôi nói.

Chương 7

VIỆC GỌI HỒN KHÔNG HẸN như trên phim đầu. Về cơ bản, nó là tiến trình đảo ngược của việc đuổi ma trừ tà. Tôi nhắm mắt hình dung kéo con ma ra khỏi cõi âm thay vì xua nó trở về thế giới bên kia.

Lý tưởng nhất là tôi có một món đồ của người chết. Trước tôi dùng áo ni chui đầu của Liz, nhưng lại bị mẹ Tori tước mất. Tôi chẳng có món đồ nào của dì Lauren. Vậy nên cách duy nhất có hiệu quả là họ phải quanh quẩn gần đó, chờ được tiếp xúc với tôi.

Tôi ngờ có một hồn ma *đang* quanh quất đâu đây - hồn ma của gã cà chớn hồi sáng. Lúc tôi định hỏi anh ta thêm vài câu nữa, thì trong đầu tôi vang lên giọng nói - nghe rất giống giọng Derek - ngăn tôi đừng làm thế. Lúc trước anh ta đã không sẵn sàng xuất hiện. Đã vậy tôi còn làm phép đuổi anh ta đi nữa. Vậy nên khi ngồi xuống nền nhà trong phòng, tôi cẩn thận giữ hình ảnh Liz và dì Lauren thật rõ nét trong đầu, sau đó lần lượt đảo thứ tự các hình ảnh của hai người.

Dù hi vọng sẽ không gặp dì Lauren, tôi cực kỳ mong được tiếp xúc với Liz, bạn cùng phòng với tôi hồi còn ở Nhà Lyle. Hôm tôi đến nơi, cô ấy vừa bị họ giết. Phải rất lâu sau cô ấy mới tin rằng mình đã chết, nhưng một khi đã tin, Liz nhất định không quay về thế giới bên kia. Cô ấy đã nán lại và giúp chúng tôi.

Hồn ma không những là một gián điệp hoàn hảo, Liz có khả năng của một bán yêu như hồn ma lúc sáng - biết di chuyển đồ vật. Thế có nghĩa Liz còn là yêu tinh. Đúng là Liz giúp ích rất nhiều cho tôi lúc này, nhưng tôi không chỉ mong có thế. Tôi muốn gặp cô ấy, xem cô ấy có ổn không.

“Hình như sợi dây chuyền trên cổ cậu ngăn cậu nhìn thấy hồn ma phải không?” Sau khi chứng kiến mấy lần tôi gọi hồn không thành, Tori hỏi.

Simon toan nhắc Tori chớ xen ngang, nhưng tôi đã ngắt lời cậu ấy.

“Tất nhiên tôi vẫn thấy ma,” tôi nói. “Chẳng hiểu tại sợi dây chuyền không hiệu nghiệm, hay nhờ nó mà mọi việc bớt tồi tệ hơn, cuối cùng tôi vẫn thử được. Chính tôi cũng đang muốn hỏi bà Margaret chuyện ấy.”

“Đúng rồi. Nhưng nếu nó làm lũ ma tránh xa, thì có lẽ cũng chính vì nó nên Liz mới không xuất hiện.”

Tori có lý, Nhưng... Tôi đưa tay sờ lên dây chuyền. Nếu quả thật sợi dây có tác dụng, nó còn giúp tôi tránh những gì nữa? Còn thứ gì tệ hơn loài bán yêu biết điều khiến đồ vật trong thế giới sống đây?

“Sao cậu không tháo nó ra đi?” Tori giục.

“Bởi vì Chloe không...” Simon toan gạt gồng, nhưng lập tức cậu ấy kịp trấn tĩnh. “Cứ để Chloe đeo sợi dây thử vài phút trước đã. Những việc như thế này cần thời gian, với lại bọn tôi có vội gì đâu. Nếu cậu thấy chán thì phòng bọn tôi đang bỏ không đấy.”

Mới đầu tôi tưởng Tori sẽ vặc lại nhưng cô ta cứng họng bởi Simon có lý.

“Tôi thấy bình thường,” cô ta đáp. Tôi lại tiếp tục làm phép.

Bởi rất muốn gặp Liz nên tôi sẽ tập trung vào cô ấy. Thi thoảng tôi mới gọi đến dì mình, dù bụng thầm cầu trời cho lời mời gọi không được ứng nghiệm. Cuối cùng, không thấy Liz phản hồi, tôi bực bội, quay sang gọi hồn dì Lauren. Vì muốn chắc dì còn sống, tôi sẽ cố hết sức gọi hồn dì để chứng minh điều ngược lại.

“Đừng,” Tori thì thào.

Tôi mở bừng mắt. “Đừng cái gì chứ?”

Tori nhú mày.

“Cậu vừa bảo tôi đừng làm,” tôi nhắc lại

“Đâu có. Tôi có mở miệng đâu.”

“Tori nói đúng đấy.” Simon nói. “Chắc cậu nghe thấy tiếng một hồn ma rồi.”

Tôi nhắm mắt, cố tập trung vào Liz.

“Đừng!” Có tiếng phụ nữ thì thầm yếu ớt. “Con yêu, đừng làm như vậy.”

Bụng tôi quặn thắt. Đó không phải tiếng Liz. Nhưng dì Lauren cũng không gọi tôi như thế bao giờ. Hay là có nhĩ? Tôi không nhớ chắc lắm.

“Nếu đã ở đó, dù người là ai thì cũng hãy hiện thân đi.”

Chẳng thấy gì.

“Bùa hộ mạng trên cổ cậu,” Tori nói thật khế “Nếu người đó không qua được, ắt là do vật đó cản.”

Tôi đưa tay chụp lấy sợi dây chuyền.

“Đừng mà!” Giọng nói kia lại thì thào. “Không an toàn đâu.”

“Người không muốn ta cởi dây chuyền ra ư?”

Không có tiếng trả lời. Hai tay tôi run đến nỗi sợi dây đập nhịp lên cổ.

“Cứ tháo đi.” Simon nói “Bọn tớ ở đây. Nếu có chuyện gì xảy ra, tớ sẽ đưa dây chuyền lại cho cậu.”

Tôi bắt đầu cởi dây ra.

“Đừng! Con yêu, đừng làm thế. Nguy hiểm lắm. Ở đây không được. Hắn sẽ tới đấy.”

“Ai tới cơ?”

Lặng ngắt như tờ. Sau đó có tiếng ào ào, nhưng âm thanh quá nhỏ, tôi không nghe rõ là gì.

“Bà ấy định cảnh báo chuyện gì đó. Chỉ có điều tớ không nghe được.” Tôi nói.

Simon ra hiệu cởi sợi dây chuyền ra. Tôi vừa đưa nó qua đầu thì...

“Em đang làm cái quái gì thế hả?” Một tiếng rống tức giận vang lên.

Sải bước đến chỗ tôi, Derek giật sợi dây trở về chỗ cũ. “Em định gọi hồn mà không mang bùa hộ mạng ư? Em điên à? Sáng nay hồn ma kia vừa dụ em lên mái nhà, sém chút nữa hắn đã hại chết em rồi.”

Simon đứng bật dậy. “Anh bớt nóng một chút được không? Bọn em đang định liên lạc với Liz. Thế rồi một linh hồn định cảnh báo cái gì đó, nhưng Chloe không nghe rõ. Vậy nên bọn em mới khuyên Chloe tháo sợi dây chuyền để xem hồn kia có hiện thân được không.”

Kiểu quắc mắt chỉ riêng Derek mới có không hề thay đổi. “Chỉ vì các em gợi ý không có nghĩa Chloe phải nghe theo. Chloe biết mình đang làm gì.”

“Vâng, nhưng các bạn nói cũng có lý. Em cũng cẩn thận. Nếu anh chịu dừng lại đứng xem thay vì xông thẳng vào đây như vừa rồi, có lẽ anh cũng đã thấy dì ấy rồi.”

Derek vẫn trừng mắt, hùng hổ đứng lừng lững trước mặt tôi. Chưa ai có tư thế áp đảo hơn Derek, nhưng vì bị nhiều lần như thế nên tôi đã biết cách giữ vững tinh thần.

“Em sẽ đeo lại sợi dây chuyền,” tôi nói. “Nhưng giờ em phải thử đã. Nếu dì ấy vẫn còn ở đây, chắc em nên tháo ra thì hơn.”

“Nhưng là hồn ai mới được?”

“Em... em...” Tôi lắp bắp, ngực thắt lại đau đớn. “C... có lẽ là dì em. Dù... dù em không muốn tin, nhưng... em vẫn nên thử lại.”

Nét mặt giận dữ của anh dịu lại đôi chút. Vừa vuốt tóc, Derek vừa thở dài gật đầu. “Được, em thử đi. Nếu dì ấy quay lại để dẫn dò em, lúc ấy... chúng ta sẽ tính xem nên làm gì với sợi dây chuyền.”

Dù có thể cãi rằng chính tôi cũng đang định làm thế, nhưng thấy Derek bớt nóng, tôi không muốn làm anh nổi xung thêm.

Vậy là tôi thử thêm lần nữa. Lần này tôi không gặp may.

“Dì ấy không muốn em gọi hồn ở đây,” tôi nói.

“Thế ư? Có lẽ bởi nếu em làm thế, em cũng gọi luôn gã bán yêu mắc dịch hồi sáng đến nữa.” Derek ngừng lại, giảm cường độ sâu cay xuống một nấc. “Mai anh sẽ đến một chỗ cách xa nhà này và thử lại xem thế nào.”

“Tôi cũng đi,” Tori nói. “Và nếu tên gốc kia cũng xuất hiện thì sao nhỉ?”

Cô ta giơ mấy ngón tay lên. Một quả cầu năng lượng xuất hiện xoay tròn trên đầu ngón tay. Tori cười rạng rỡ và phẩy tay ném trái cầu như ném trái bóng mềm. Trái cầu đụng tường, nổ tung. Từ đó bay ra một chùm tia sáng khiến mảng giấy dán tường bạc màu rồi cháy đen.

“Ồi chà!” Tori kêu lên.

Derek quay ngoắt lại mắng. “Cô làm cái gì vậy hả?”

“Khoe tài tí. Ai biết nó nổ to thế đâu.”

Anh lại bên tường lau thử. Vết cháy vẫn còn đó, không chịu biến mất.

“Chẳng ai để ý đâu.” Tori nói. “Vớ lại nếu có người nhìn thấy, họ cũng không có lý gì để gán tội cho tôi.”

“Tôi không cần biết. Thế nào cũng có người nhìn thấy cho xem.”

“Nếu vậy cùng lắm tôi sẽ gặp phiền phức vì tội làm bẩn tường. Có gì ghê gớm đâu.”

“Cô chẳng hiểu gì cả. Chúng ta không được làm thế. Họ đang lo ngay ngáy về năng lực siêu nhiên của chúng ta. Nếu không xoa dịu họ, tôi sẽ khiến họ sợ đến nỗi quyết định nên nhốt chúng ta vào phòng thí nghiệm.”

“Thế có hơi quá chằng,” nghe tiếng Simon, Derek quay phắt về phía cậu ấy. Thấy vậy, Simon giơ tay lên và hạ thấp giọng. “Nghe này, em biết anh đang hoảng...”

“Anh không hoảng.”

“Được rồi mà. Chỉ có điều... đúng là bọn mình nên cẩn thận, nhưng chính họ hiểu loạt thí nghiệm đó hơn ai hết. Họ không mong chúng ta là siêu nhân bình thường đâu. Đúng là anh không nên ném sofa vào vèo, Tori cũng không nên tung cầu lửa tứ tung, nhưng nói chung thì...”

“Họ nên biết,” Tori chêm vào. “Nếu muốn làm họ tin Hội Edison đã làm hại chúng ta, họ cần phải thấy bằng chứng. Họ cần biết tôi làm được như lúc này. Họ cần biết anh đủ sức nhắc bổng tủ treo quần áo mà liệng. Và Chloe biết gọi hồn người chết.”

“Không.” Khi không thấy ai trả lời, Derek nhìn từng người một rồi quắc mắt nhìn tôi. “Nhất định là không được.”

“Ừm, em sẽ không nói gì cả,” tôi nói.

“Anh chỉ muốn nói rằng, vì sự an nguy của cả nhóm, chúng ta phải biết kiềm chế. Không thể cho họ cái cớ để...” Anh chợt ngừng phất lên. “Chú Andrew đang tới.” Bực bội nhìn mảng cháy trên tường lần cuối, anh giục cả nhóm nhanh chóng ra khỏi phòng.

Chú Andrew muốn chúng tôi lên giường đi ngủ, nên Simon đi kiểm tra lượng đường trong máu lần cuối trong ngày. Xống nhà tìm nước uống, tôi vừa lấy được chiếc ly thủy tinh trong tủ thì chú Andrew bước vào.

“Simon nói với chú là cháu bị mất ngủ nên chú định đưa cho cháu cái này.” Chú ấy đặt một viên thuốc vào lòng bàn tay tôi. “Nửa liều thuốc ngủ thông thường. Chú không bảo cháu phải uống. Nếu cháu có uống, chú cũng không hỏi. Bởi hồi ở Nhà Lyle, cháu đã phải uống quá nhiều thuốc ngủ rồi. Chú chỉ nghĩ một đêm nghỉ ngơi là rất quan trọng đối với cháu. Nếu cháu định uống thuốc thì trong tủ lạnh có nước.”

Chú ấy bỏ ra ngoài. Tôi trân trối nhìn viên thuốc. Uống thuốc này là trốn tránh thực tại. Tôi phải học cách đối phó với ma vì chúng sẽ không biến đi trong tương lai gần. Nhưng chú Andrew nói đúng - tôi cần được ngủ. Nghỉ đủ đêm nay sẽ giúp tôi tập luyện hiệu quả hơn trong ngày mai. Nhưng mà...

“Uống thuốc đi.”

Tôi giật bắn cả người. Derek đến bên quầy bếp lấy hai quả táo trong thổ.

“Em cần ngủ đủ giấc. Chẳng ai thích em tỏ vẻ ngầu đâu. Ngốc vừa thôi.”

“Đúng là Derek có khác. Biết động viên người khác ghê!”

“Còn anh?” Tôi hỏi. “Anh bảo anh sắp Biến Hình kia mà.”

“Tối nay thì chưa. Nhưng nếu tối nay có chuyện đó thật, anh sẽ...”

Anh nhún vai, cắn một miếng táo.

“Anh sẽ đến tìm em chứ?”

“Ừ,” miệng đầy táo, Derek lúng búng.

Tôi hứng đầy ly từ bình nước trong tủ. “Theo anh thì...”

Quay lại, tôi bỏ dở giữa chừng vì nhận ra rằng, trong bếp không còn ai và tôi đang nói chuyện với cánh cửa vừa đóng sập.

Chương 8

TÔI UỐNG VIÊN THUỐC và ngủ ngay tắp lự. Khi thức dậy, tôi thấy khỏe khoắn và tỉnh táo hẳn. Nhưng căn phòng tối om. Như mọi khi, đêm qua không đóng cửa chớp. Chắc hẳn Tori đã kéo nó xuống. Tôi ngáp dài, lăn qua giường xem đồng hồ...

3:46 sáng.

Rên lên thất vọng, tôi cố ngủ tiếp và 'thành công', nhưng ngay sau đó một tiếng khóc dai dẳng làm tôi phải tỉnh.

Ngồi bật dậy, tôi nhìn quanh quất. Đồng hồ chỉ 5:28.

Nghe có tiếng sụt sịt từ bên phải, tôi liếc sang Tori đang cuộn người bên giường cô ta. Tori vừa ngủ vừa khóc ư? Trong lúc cô ta ú ớ nói mơ rồi ngáy khê, tiếng khóc thút thít và nghẹn ngào kia vẫn dai dẳng đến tai tôi. Tôi căng mắt nhìn Tori chăm chăm. Cô ta vẫn ngủ say sưa.

Lại thêm tiếng sụt sịt thảm thương, theo sau là tiếng nấc nghẹn ngào, rõ ràng vọng ra từ giường Tori. Tôi bèn sang bên đó. Má cô ta ráo hoảnh. Tôi thậm chí còn khẽ chạm vào để kiểm tra.

Một tiếng rên khóc nhỏ nhưng kéo dài vang lên khiến dựng tóc gáy. Âm thanh ấy phát ra từ dưới gầm giường.

Tôi lùi lại.

Hừm, mi tưởng dưới đó có gì chứ? Chẳng lẽ là ông kẹ?

Phải, một con quái vật dưới gầm giường nghe như lời dọa nạt cũ rích, chẳng làm ai sợ... Nhưng như thế không nghĩa tôi sẽ ngó xuống xem!!

Ta cứ tưởng từ giờ trở đi mi sẽ hiền ngang khi thấy ma chứ.

Thôi để mai đi... ban ngày nhìn rõ hơn mà.

Tiếng nội tâm thở dài sườn sượt ra chiều thất vọng ghê lắm.

Mi thừa biết ai dưới đó: lại gã mắc toi đó nhưng lần này giờ trò khác thôi. Hắn dùng tiếng khóc ấy để lừa mi. Giờ nếu mi trở về giường, hắn sẽ bịt gối lên mặt để mi chết ngạt.

Haizz, xin đa tạ. Với viễn cảnh đó tôi ngủ được mới là lạ.

Mở cửa chớp ra đi. Cùng lắm mi cũng chỉ đánh thức Tori dậy là cùng. Đáng đời, ai bảo đêm qua cô ta đóng lại làm gì.

Nghe hay đấy. Khi bước sang đó, tôi thấy một cái bóng thôn dài ngay cạnh giường Tori. Trông như có người nằm. Chắc có ai ném thảm vào phòng và Tori lôi về phía bên giường mình.

Mới kéo cửa lên chừng một nửa, tôi thoáng thấy có cái gì đó động đậy. Hình như có bóng nước nhỏ giọt bên giường Tori. Nhưng trong phòng ngủ làm gì có vòi nước khóa không chặt. Chắc chắn tấm thảm kia phải ướt sũng.

Tôi quay lại kéo hẳn cửa lên. Ánh trắng vằng vặc tràn vào làm căn phòng sáng lên mờ ảo...

Bất thần, phiến cửa chớp tuột khỏi tay tôi, bay phần phật tạo nên tiếng động loạt xoạt. Tôi loạng choạng lùi sát chiếc tủ nhỏ kê cạnh đầu giường. Chiếc đồng hồ báo thức rớt xuống lăn lông lốc trên nền nhà.

Cái bóng thôn dài đen đen cạnh giường Tori không phải tấm thảm, mà là một vũng máu. Tôi từ từ nhìn lên ga trải giường đầm máu tươi và thấy...

Xác chết nằm trên giường vấy đầy máu, đầu bị đập vỡ toác, khuôn mặt đầy máu me...

Tôi suýt ói vọt nên vội ngoảnh mặt đi. Tiếng tôi gọi tên Tori biến thành tiếng khóc nghẹn ngào. Sau đó, tôi nhìn từ đầu đến cuối xác người nằm đó: toàn thân dính đầy máu. Cái xác chỉ mặc độc chiếc quần pajama. Bộ ngực trần kia rõ là của nam giới. Người chết là một thiếu niên chừng mười ba, mười bốn, tóc vàng sạm bết máu và điếm...

Tôi sắp nôn vọt đến nơi. Thốt nhiên, tôi chớp mắt lia lịa. Cái xác biến mất. Chỗ nó nằm giờ chỉ có Tori ngáy ro ro trong giấc ngủ sâu. Tôi nhìn nhanh xuống đất. Trống trơn. Không máu me. Cũng chẳng có tấm thảm nào cả.

Khi nhìn khoảng trống dưới sàn, tôi nhớ dòng máu nhỏ giọt ban nãy. Nó không gây tiếng động. Rõ ràng đó chỉ là một ký ức về ma quỷ, giống cô gái ở bãi đỗ xe tải và người đàn ông trong nhà máy. Những xác chết rùng rợn cứ nối nhau không dứt như trong những bộ phim câm.

Thì đã sao, nó có làm hại được mi đâu nào?

Phải, nó không làm tôi đau. Nhưng nó làm tôi sợ. Làm tôi hết hoảng. Nó có thể thành đường hầm vĩnh cửu trong tâm não. Chỉ có điều nó không làm tôi đau về mặt thể chất.

Tôi vừa trở lại giường thì tiếng khóc thút thít lại dậy lên. Kể đến có tiếng gì giống tiếng cười nhạo. Tôi ngồi bật dậy, căn phòng lại trở nên im ắng. Tôi nhìn quanh. Lại có tiếng động, lần này vừa giống tiếng thốn thức, lại vừa giống tiếng cười ngạo nghễ.

Chắc đây cũng giống một cảnh phim chết chóc vừa được chiếu lại, chỉ có điều nhạc nền lần này lạ lắm. Tôi không thể không gán cho gã bán yêu hồi sáng vai trò đạo diễn của hoạt cảnh vừa rồi. Nếu hồi sáng tôi chẳng sợ mấy màn phô diễn “đậm chất” yêu tinh của anh ta thì có lẽ cảnh chết chóc vừa rồi gây hiệu quả. Tôi đã định nằm xuống nhưng lại thôi. Derek mới mắng tôi một trận về cái tội hay làm ra vẻ cứng rắn. Vừa rồi, tôi vừa để hồn ma nọ biến tôi thành trò cười. Tôi sẽ không lặp lại sai lầm đó nữa. Nhanh nhẹn xuống giường, tôi sang phòng của anh em Derek.

Dừng trước cửa phòng khép hờ, tôi nghe tiếng Simon ngáy như sấm. Như mọi khi, Derek khá im tiếng. Tôi tạo tiếng động ngoài hành lang, vờ ho khê và vừa đi vừa dậm chân mạnh hơn bình thường. Giống bé gái ném hòn sỏi nhỏ lên cửa kính rủ bạn ra ngoài chơi. Không có tiếng trả lời.

Thận trọng đẩy nhẹ cánh cửa mở, tôi đứng chờ. Xong vào phòng con trai lúc người ta đang ngủ... chà, đó chẳng phải việc tôi thích làm, nhất là khi tôi biết khi đi ngủ, Derek chỉ mặc độc một chiếc quần đùi.

Tôi lại ho khê và lê dép lệt xệt thêm chút nữa. Khi Derek vẫn không dậy, tôi ghé mắt nhìn vào. Giường Simon gần cửa ra vào nhất, chăn mền tung lộn xộn quanh người cậu. Giường Derek trống trơn.

Tôi kiểm tra phòng tắm, nhưng cửa phòng mở, bên trong tối om. Tuy tôi có nghĩ đến chuyện anh lên mái nhà nhưng sau chuyện đêm trước, chắc khó có khả năng ấy. Hay anh ở dưới trệt. Hoặc lầu một? Cũng là lẽ thường tình nếu anh có xuống bếp. Đến nơi, tôi thấy một cốc sữa trống trơn và cái đĩa còn vương vài vụn bánh để gần bồn rửa chén.

Khi đi qua dãy phòng trên lầu một, tôi luôn để mắt đến hành lang sau cửa hậu! Derek từng bảo nếu Biển Hình, anh ấy sẽ gọi tôi. Không lẽ anh đã đi một mình? Lòng tôi chột nhối lên.

Lỡ anh ấy đi một mình thật thì sao nhỉ? Đó là quyền của anh ấy. Derek chẳng cần tôi giúp. Trừ khi anh cảm kích nếu tôi có mặt ở đó - hẳn tôi sẽ thích điều đó - và giúp anh vài việc nho nhỏ.

Tôi trở lại cửa hậu. Tôi đoán đúng, cửa không khóa. Cố gắng kiềm chế nỗi thất vọng lại vừa trào lên, tôi mở cửa. Cửa hậu nhà này mở ra mảnh sân nhỏ nằm lọt thỏm giữa rừng. Mặt trời đang lên khỏi rặng cây. Tôi bước ra sân và đảo mắt nhìn quanh.

“Derek?”

Không có tiếng trả lời.

Bước thêm vài bước nữa, tôi gọi lớn hơn một chút, “Derek? Anh có ngoài này không?”

Trong rừng có tiếng cành cây gãy rãng rắc. Đoán Derek đang Biến Hình giữa chừng nên không thể trả lời, tôi vội vàng đèn bìa rừng. Tiếng động kia im bất lúc tôi dừng bước trước con đường mòn dẫn vào rừng. Tôi vừa lắng nghe, vừa nghiêng ngó khu rừng tối. Lại có tiếng cành khô gãy. Rồi có tiếng rên rỉ vọng ra.

“Derek phải không? Em đây.”

Tôi bước vào trong. Chỉ mới đi vài bước, ánh ban mai nhạt dần và biến mất. Bóng tối bủa vây lấy tôi.

“Derek?”

Tôi giật thót khi thấy anh vòng qua khúc cua của con đường nhỏ. Không cần ánh sáng chan hòa tôi cũng nhìn thấy nét mặt anh khi đó. Thậm chí không cần nhìn mặt anh, tôi cũng biết tôi sắp rầy rà to. Chỉ cần nhìn đôi vai và dáng anh sải bước về phía tôi là đủ biết.

“Em...” Tôi mở lời.

“Em đang làm cái quái gì thế, Chloe? Anh đã bảo lát nữa chúng ta sẽ ra ngoài này tìm cách liên lạc với con ma kia. Em không nghe à? *Chúng ta*. Nếu em ra đây...”

Tôi vội giơ cả hai tay lên. “Phải phải, em vừa bị anh bắt gặp. Em lên ra ngoài một mình, bụng thăm mòng không ai hay biết. Chả thế nên em mới gọi tên anh!”

Nghe đến đó, anh chột sững lại.

Tôi nói tiếp. “Ban nãy lại vừa gặp ma trong phòng ngủ nên em nghĩ, sau chuyện hôm qua, em nên tìm người giúp. Tori và Simon đang ngủ, nhưng anh dậy rồi. Bởi thế em mới đi tìm anh.”

“Ra vậy.” Anh vượt qua miệng và lúng búng câu gì đó nghe như xin lỗi.

“Anh đang Biến Hình ư?” Tôi hỏi.

“Gì cơ? À chưa. Nếu có, anh đã sang rủ em đi cùng.”

“Thế thì tốt. Trong thời gian này, bạn bè nên nương tựa vào nhau.”

Tôi quay về sân nhà. Derek cũng đi theo. Con đường tuy hẹp nhưng anh vẫn bước sổng đôi với tôi. Hai đứa đi sát vào nhau đến nỗi bàn tay anh chạm vào khuỷu tay tôi mấy lần. Đến lúc ấy, anh mới ấp úng câu gì đó rồi lùi lại để tôi đi trước.

“Vậy anh đang làm gì?” Tôi thắc mắc. “Dậy sớm ra ngoài đi dạo ư?”

“Đi xem quanh quất. Chỉ là... anh hơi bồn chồn một chút.”

Liếc ra sau, tôi thấy nét mặt anh căng thẳng, ánh mắt cảnh giác nhìn quanh. Lo lắng đến thế kia thì không thể gọi là bồn chồn được. Rồi khu rừng, bước vào mảnh sân sau, tôi quay lại đối diện với anh.

“Anh lại lo nghĩ chuyện gì phải không?”

“Đâu có.” Một khoảng lặng, rồi Derek nói, “Ừ. Anh ngủ không được nên đành lên trên mái nhà. Rồi anh thấy hình như trong rừng có gì là lạ. Có ánh sáng thấp thoáng trong rừng. Nhưng vừa rồi anh chẳng tìm thấy gì cả.”

“Anh vẫn muốn tìm tiếp à?” Tôi lại hỏi.

“Có lẽ thế.”

“Vậy em vào nhà đây, anh cứ đi tìm đi.” Tôi dậm bước về phía cửa.

“Đừng.” Anh nói nhanh và định nắm cánh tay tôi nhưng kịp dừng trước khi chạm tới. “Ý anh là, nếu em mệt thì cứ về phòng. Còn không em ở lại cũng được.”

“Ừ.”

Anh gật đầu. Hai đứa chúng tôi đứng yên một lúc. Lát sau, Derek xoa gáy và xoay bả vai.

“À, ừm, lúc nãy em có nói gì về một hồn ma phải không?”

“Vâng.” Tôi kể anh nghe chuyện lúc nãy.

Nghe xong, anh hỏi, “Em không sao chứ?”

“Một phen hoảng vía, nhưng dĩ nhiên, em không sao.” Derek vẫn nhìn tôi dăm dăm như thể không tin. Thấy vậy, tôi vội hỏi sang chuyện khác. “À này, tối qua lúc đi xem qua ngôi nhà, anh có thấy gì lạ không?”

Derek lắc đầu. “Anh định xuống tầng hầm nhưng cửa khóa. Chắc chắn chìa khóa phải ở đâu đó.”

“Có phải ổ khóa là loại cũ, nên chiếc chìa cũng phải rất cũ?”

“Đúng rồi, sao em...?”

“Anh và Simon cần năng chuyện trò với nhau hơn. Cậu ấy tìm thấy chiếc chìa khóa. À, nói đúng hơn là cậu ấy có tìm thấy một chiếc chìa khóa. Hãy thử mở trước khi có người trong nhà tỉnh giấc.”

Hai chúng tôi sắp đến cửa hậu thì cánh cửa bật mở. Chú Andrew cau mày nhìn ra. Tuy không nói nửa lời, nhưng nét mặt chú lúc ấy trông giống đám nhân viên Nhà Lyle lúc thấy Derek và tôi theo nhau trèo ra khỏi chỗ nuôi nhốt. Chú có vẻ không tin tưởng lắm, cứ như chú hy vọng là

mình nhầm rồi. Chú Andrew ngạc nhiên cũng phải. Tối hôm trước chú ấy vừa thấy tôi và Simon nắm tay nhau.

Lần trước, khi bị bắt gặp đi với Derek, tôi còn lấp bắp thanh minh. Lúc ấy anh không nói gì làm tôi phát bực. Nhưng hóa ra anh cư xử như vậy là đúng: thanh minh chỉ khiến việc chúng tôi vừa làm là khuất tất. Chú Andrew bắt gặp chúng tôi tay trong tay, thậm chí còn từ trong rừng đi ra. Nhưng chúng tôi chỉ cùng ra sân sau, ngay giữa thanh thiên bạch nhật, vừa đi vừa nói chuyện. Thế có gì sai quấy. Vậy sao chú ấy cứ nhìn chúng tôi trân trân như thể đang chờ chúng tôi phân bua?

“Thời tiết bên ngoài đang ảm dần. Có lẽ hôm nay còn được thấy cả mặt trời nữa.”

Một lời giải thích có vẻ rất tự nhiên và chu đáo. Thậm chí Derek còn lau bầu phụ họa. “Hi vọng thế.” Nét mặt chú Andrew vẫn như cũ.

“Mọi người dậy hết chưa ạ?” Tôi hỏi. “Lúc chúng cháu đi, các bạn còn ngủ say.”

“Chưa đâu. Chú vừa định chuẩn bị bữa điểm tâm thì thấy cửa sau mở toang.”

“Chắc tại cháu quên đóng,” tôi đáp. “Chắc chú đang thắc mắc chúng cháu vừa đi đâu về?”

Chú ấy gật đầu, vẫy tay ra hiệu bảo chúng tôi vào nhà ngay.

Sau đó ông quay lại nhú mày nhìn vào rừng trước khi đóng cửa và cài then cẩn thận.

Derek lên lầu đi tắm. Tôi định đi xem Tori thế nào, nhưng chú Andrew muốn tôi phụ việc trong bếp. Chú bảo tôi dọn bàn còn chú chiên thịt hun khói.

“Cháu có viết lách, nên chú đoán chắc cháu thích đọc sách lắm,” chú ấy nói. “Cháu thích nhà văn nào nhất?”

Tôi liền thoáng một loạt những cái tên.

Chú ấy bật cười. “Simon nói đúng. Cháu không thích đọc kiểu tiểu thuyết cho các tiểu thư con nhà giàu. Chú có một cuốn chắc cháu sẽ thích, nhiều hành động, nhiều phiêu lưu. Mới ở dạng bản thảo thôi, nhưng nếu cháu muốn đọc trước, chú cho cháu mượn mấy tính xách tay. Đọc xong nhớ cho chú xin ý kiến nhé” - chú ấy ngoảnh lại nhìn tôi và cười - “nếu cháu không ngại làm độc giả thử nghiệm.”

“Thế thì hay quá. Nội dung truyện là gì vậy ạ?”

Nghe chú Andrew mô tả, có vẻ câu chuyện rất lý thú. Sau đó hai chú cháu nói chuyện về sách một chút. Lúc đập trứng, chú ấy hỏi tôi thích ăn trứng chiên theo kiểu nào. Sau đó chú ấy hỏi tiếp, “Chloe này, cháu biết những gì về người sói, nói chú nghe xem nào?”

“Chỉ những kiến thức cháu học được từ Derek thôi.”

“Tuy không dám tự nhận là chuyên gia trong lĩnh vực ấy, nhưng mấy năm trước, chú Tomas bảo rằng có một điều cần nhớ về người sói. Nhìn bề ngoài có vẻ họ giống chúng ta, nhưng thực ra không phải. Họ chỉ mang nửa dòng máu loài người thôi.”

Tôi nổi giận. Hồi ở khu thí nghiệm, tôi đã nghe đủ những chuyện vớ vẩn đó rồi.

“Và nửa còn lại là quái vật?” Giọng tôi trở lạnh.

“Không, là chó sói.”

Tôi thả lỏng người. “Cha Derek dạy bảo anh ấy rất nhiều. Anh ấy hiểu mà chú.”

“Chắc thế rồi, nhưng... Đối với Kit mà nói, Kit xem Derek như con trai cậu ấy. Kit thương yêu Derek không kém Simon. Cha mẹ thì thường bao che cho con cái. Với một nửa là sói, Derek không chỉ khác người thường *một chút*. Một nửa con người cậu ấy là thú, bị chi phối bởi bản năng. Mà bản năng thì...” Chú ấy hắng giọng. “Hình như Derek rất thân với cháu.”

“Thân ư?” Tôi không khỏi bật cười. “Chắc chắn là thế rồi ạ, anh ấy thấy cần có trách nhiệm với cháu. Cũng như chú vừa nói, một phần trong anh ấy là sói mà. Cháu tạm thời gia nhập vào bầy đàn của anh ấy, vậy nên dù muốn dù không, anh ấy vẫn lo bảo vệ cháu. Anh ấy cảm thấy phải làm thế - bản năng mà chú.”

Mất một lúc, chú Andrew chỉ lặng lẽ lật trứng, không nói tiếng nào.

“Hay cháu nướng bánh nhé?” Tôi hỏi. “Cháu biết...”

“Khi Edison mới bắt đầu dự án Genesis, tiến sĩ Davidoff còn muốn đưa cả người sói và ma cà rồng vào dự án.”

“M... ma cà rồng ư?” Có *ma cà rồng* thật ư? Để quen với ý tưởng người sói, chẳng phải tôi đã vất vả lắm rồi sao?

“Trong cuộc bỏ phiếu trưng cầu ý kiến về vấn đề này, phe đối lập nhiều phiếu hơn phe Davidoff. Nhưng ông ta vẫn tự ý nghiên cứu về người sói. Đúng là các chú đã làm hỏng chuyện trong những lãnh vực mình hoàn toàn mù tịt, gây hại cho các cháu. Nhưng với người sói, chuyện nghiêm trọng hơn thế nhiều.”

Đưa cho tôi ổ bánh, chú Andrew chỉ chỗ lò nướng cho tôi. “So với các nhóm người có khả năng siêu nhiên khác, người sói và ma cà rồng khác hẳn. Họ cực hiếm nên các chú cho rằng - và họ cũng tự nhận rằng - họ là giống loài xa lạ. Trong nhóm chuyên gia của chú cũng như của Hội Edison không hề có ma cà rồng hoặc người sói. Bên Cabal cũng không thuê họ về làm. Các bệnh viện đặc biệt của các chú không chữa trị cho họ. Nói ra nghe có vẻ kỳ thị, nhưng nghĩ đi cũng phải nghĩ lại. Các bác sĩ của ta không đủ kiến thức về người sói thì làm sao trị bệnh cho họ được. Mặt khác, họ cũng không quan tâm đến chuyện tìm bác sĩ của bọn chú mà khám chữa bệnh, hoặc không thích làm việc với bọn chú. Với họ, các chú là người lạ. Ngược lại, họ cũng không phải người nhà với các chú. Nói thế không có nghĩa họ có gì không ổn. Họ chỉ thấy dễ chịu hơn, hạnh phúc hơn khi ở chung với giống loài mình, vậy thôi.”

Tôi lắc đầu. “Derek hài lòng với hoàn cảnh hiện tại.”

“Chloe à, Derek vốn ngoan từ bé nên mới thế. Lúc nào nó cũng vậy. Sống có trách nhiệm, lại chín chắn nữa... Ngày trước Kit vẫn hay nói đùa rằng, chú ấy thà có một tá con như Derek còn hơn một đứa giống Simon. Nhưng dòng máu sói bên trong thằng bé sắp xuất đầu lộ diện. Chính Derek cũng đang khổ sở vì điều đó. Chú vẫn thường hay bảo Kit là...” Chú ấy lắc đầu, thở hắt ra. “Chú muốn chỉ ra một điều rằng, Derek *có vẻ* giống một đứa trẻ bình thường.”

Bình thường ư? Thật nực cười. Chẳng ai có thể nhầm Derek với một thiếu niên bình thường cả!

“Nhưng cháu nên nhớ về cơ bản Derek không như người thường. Cháu nên cẩn thận thì hơn.”

Tôi phát mệt vì người khác toàn cho rằng Derek nguy hiểm. Derek quả có khác biệt, nhưng trong trường tôi thiếu gì người như anh ấy: họ cũng cách biệt, không a dua theo bạn bè, sống theo nguyên tắc riêng. Với sức mạnh phi thường, đúng là anh ấy có trở thành mối nguy hiểm. Nhưng sao có thể nói Derek tệ hơn Tori, bởi chính Tori cũng không thể tự kiểm soát nhiều loại bùa chú cô ta đang sở hữu? Tori từng nhiều lần định làm hại tôi, nhưng sao chẳng ai, ngoài anh em nhà Derek, dặn tôi nhớ tránh xa cô ta?

Không như Tori, Derek nỗ lực kiểm soát khả năng siêu nhiên có sẵn trong người anh. Nhưng không ai nhận ra điều đó. Nhìn anh, họ không thấy con người thật của Derek. Họ chỉ thấy một người sói mà thôi.

Chương 9

ĂN SÁNG XONG, Gwen đến huấn luyện Tori. Theo kế hoạch, bà Margaret cũng sắp đến. Simon và tôi đang trong sảnh thì Gwen cầm điện thoại di động bước vào.

“Tori có đi với các em không?”

“Em tưởng bạn ấy còn ngủ,” tôi trả lời. “Tori không muốn ăn sáng. Để em đi gọi...”

“Thôi được rồi. Chỗ làm vừa gọi điện cho chị. Có người xin nghỉ ốm nên họ cần chị đến trông phòng tranh. Bảo Tori khoảng bốn giờ chị về nhé.” Đã dợm bước đi, chị ấy bỗng quay lại bảo Simon. “Hôm qua, khi chú Andrew giới thiệu chị là phù thủy, trông em có vẻ ngạc nhiên. Thế lúc đầu em không nhận ra ư?”

“Không ạ.”

“Tốt lắm. Vậy là phần bổ sung có hiệu quả đấy.”

“Sao cơ ạ?”

Gwen cười, vẫy chúng tôi vào phòng khách, thoải mái thả người xuống chiếc ghế bành to ngoại cỡ, kéo hai chân lên ngồi xếp bằng. Rõ là chị ấy chẳng vội đi làm gì cả.

“Thoạt nhìn thấy em, chị đã biết ngay em là pháp sư. Em có đặc điểm bẩm sinh rất dễ nhận biết. Pháp sư nhận ra phù thủy và ngược lại. Chú Andrew bảo họ muốn thay đổi điều đó nên mới đảo chiều xoắn ADN của các em.”

“Tại sao ạ?”

“Tại đấu đá nhau sẽ trở nên hỗn loạn chứ sao. Họ nói phù thủy và pháp sư đều có cơ chế tự vệ.” Chị ấy cười toe. “Họ nhận biết được kẻ thù.”

“Kẻ thù ư?” Tôi thắc mắc.

Gwen nhìn Simon. “Em nghe họ nói gì về phù thủy?”

“Ừm, cũng không nhiều lắm ạ.”

“Ôi, đừng lịch sự quá thế. Chắc em hay nghe nói phù thủy là bọn yểm thế, phải không? Người ta cũng bảo chị như vậy về pháp sư. Đó là sự ganh đua ngớ ngẩn, có nguồn gốc từ thời còn tòa án dị giáo. Cả hai loại đều giỏi niệm thần chú, mỗi loại theo một cách riêng. Dù sao thì chú Andrew có bảo Edison từng nảy ra ý tưởng là, nếu họ có thể xoay cái ra đa nội tâm ấy sang hướng khác, chúng ta sẽ sống hòa thuận đấy.”

Đôi mắt xanh của Gwen tròn tròn. “Theo cá nhân chị thì họ đã phạm sai lầm lớn. Xét về mục đích tiến hóa, khả năng nhận diện nhau như vậy cực kỳ tốt - giúp ngăn chặn sự lai giống một cách ngẫu nhiên.”

“Con lai của pháp sư và phù thủy ư?” Tôi nắm bắt ngay vấn đề.

“Đúng vậy. Kết hợp kiểu đó rất lỏng lẻo, vớ lại” Gwen im bật, mặt đỏ bừng. “Cần nhân thể đủ rồi. Giờ chị phải đi làm, dù tránh bị gọi đi đến mấy cũng không được.” Chị ấy dậm đứng dậy rồi khựng lại. “Các em thích pizza không?”

“Có ạ.”

Gwen hỏi chúng tôi còn thích ăn gì nữa. “Chị cũng sẽ mua cả đồ tráng miệng.” Chị ấy quay sang Simon. “Món tráng miệng với em không sao chứ?”

“Chị mua gì cũng được. Em có thể ăn một ít.”

“Hay lắm.” Chị ấy hạ giọng nói nhỏ. “Các em cần gì cứ nói với chị. Nhà này chẳng thích hợp với các cô cậu thanh thiếu niên. Vớ lại chắc hai em đang rất lo lắng cho cha và dì của mình. Thực lòng chị chỉ mong...” Gwen càng nói nhỏ hơn. “Họ sẽ đến. Chú Andrew sẽ bắt họ phải đi đúng hướng. Chị sẽ nỗ lực hết mình để giúp các em.”

Hai chúng tôi cảm ơn Gwen. Chị ấy hỏi bọn tôi hay đọc tạp chí nào, chị sẽ mang về vài cuốn. Sau đó, chú Andrew gọi Simon ra ngoài - đã đến giờ học của cậu ấy. Simon bảo Gwen mình thích đọc truyện tranh, chị tìm được truyện gì cũng tốt. Xong xuôi, cậu bỏ ra ngoài. Tôi nhờ chị ấy mua tờ *Entertainment Weekly*. Tôi nghĩ tờ ấy cũng dễ tìm thôi.

Trước khi Gwen đi, tôi có hỏi một câu. “Lúc nãy chị bảo pha trộn dòng máu phù thủy và pháp sư sẽ nguy hiểm. Sao lại thế ạ?”

“Ý em là...”

“Một người em quen là như thế.”

Gwen mỉm cười. “Chị ngờ rằng chúng ta đều nói về một người, nhưng không ai muốn nói thẳng vì ngại ngộ nhớ người kia chưa biết. Ở đây ai là người mang tên một bà hoàng quá cổ nào?”

Tôi gật đầu ra ý hiểu. Gwen cố tình thở dài sườn sượt như thể chị ấy vừa trút được gánh nặng ghê gớm. “Chú Andrew không chắc các em đã biết chuyện đó chưa. Còn chị không muốn bị bắt quả tang đang nhiều chuyện.”

Tôi vừa định bảo Gwen là Tori chưa biết, nhưng chị ấy vẫn thao thao.

“Phải, việc pha trộn hai dòng máu sẽ đưa ra nhiều thách thức. Nó làm người ta xung hơn. Em biết không, chị nghe nói điều đó là hoàn toàn không cần thiết. Nhưng mọi người trong nhóm đều bảo cả cô Diana và chú Kit đều không đặc biệt giỏi làm phép, nên...”

“Chú K... Kit? Cha Simon ấy ạ?”

Hai chúng tôi trở mắt nhìn nhau. Gwen kêu trời không thành tiếng. Chị ấy nhăn mặt.

“Chị lại ngồi lê đôi mách rồi. Thật đúng là...” Chị ấy bật cười run rẩy, vờ bận rộn kiểm tra điện thoại di động. “Có thể chuyện đó không có thật. Thậm chí cha con bé cũng chưa chắc là pháp sư. Chị không dám nói chắc: chị không làm cho Edison, cũng không biết cả chú Kit lẫn cô Diana. Mà thôi, dầu có là con pháp sư thì Tori vẫn tốt như thường. Chị sẽ bảo con bé...”

“Đừng! Ý em là, Tori không biết về những lời đồn thổi. Không hề. Lúc ở khu thí nghiệm, em chỉ nghe loáng thoáng rằng cha bạn ấy là pháp sư.”

“Nếu vậy thì chị sẽ không nói với bạn ấy. Em cũng đừng nên nói làm gì.”

Chẳng lẽ chú Kit Bae là cha Tori ư? Không thể nào. Chú ấy là người Hàn cơ mà. Cứ nhìn Simon là biết ngay. Nhưng Tori đâu có giống chút nào!

Đúng là di truyền học gây lăm chuyện khó tin – chẳng hạn tóc Simon màu sẫm. Nhưng nếu bà Diana Enright cố tình mang bầu với con trai một pháp sư - giống gã bán yêu từng tuyên bố - và chọn chú Kit Bae thì chẳng khác nào chọn một người cha tóc đỏ cho con mình, trong khi tóc của chồng lẫn của bà ta đều không phải màu đỏ. Chả trách cha Tori biết Tori không phải con ông ta.

Thế nên, chưa chắc cha Simon và Tori đã là cùng một người. Nhưng nếu có ai tin điều ngược lại, tin đồn có thể đến tai Simon và Tori. Đó sẽ là lúc một tình huống phức tạp không cần thiết sẽ xảy ra.

Chương 10

GWEN VỪA ĐI KHỎI thì Margaret đến. Lúc Tori xuống lầu và nghe nói bà ấy sẽ đưa tôi ra ngoài tập luyện, cô ta đòi đi cùng. Có thể Tori khéo giấu, nhưng tôi biết cô ta cũng lo lắng và sốt ruột không kém bọn tôi. Tori không đời nào chịu ngồi một mình trong phòng suốt sáng. Dĩ nhiên, Derek và Simon không đời nào rủ cô ta làm chuyện gì.

Thấy Margaret lưỡng lự, tôi bèn gợi ý, nếu có Tori đi cùng, tôi sẽ thoải mái hơn. Đó hoàn toàn là nói dối, nhưng tôi làm không được. Derek không phải là người duy nhất bị sức mạnh to lớn của bản năng giày vò. Mong muốn cháy bỏng muốn giúp người thường khiến tôi phải hối tiếc ngay sau đó. Tôi chỉ hi vọng lần này là một ngoại lệ.

Trước khi tôi ra đi, chú Andrew luôn miệng dặn vô số điều cần nhớ về việc đi ‘bát phố’ với một giải thưởng trị giá nửa triệu đô la. Rõ ràng chú không muốn chúng tôi ra khỏi nhà, nhưng Margaret không chịu đối ý. Bà bảo nơi này rất xa Buffalo. Với lại, tóc tôi màu đen, không giống tóc cô gái trên tấm áp phích thông báo treo giải thưởng. Bên cạnh đó, đời nào một công chúa tuổi teen bỏ nhà đi bụi chỉ để ngồi chung xe với một bà già đáng tuổi bà ngoại mình!

Thế là ba chúng tôi lên đường. Xe của Margaret là loại xe châu Âu sang trọng, giống xe cha thường thuê. Nhìn nó, tôi lại chạnh lòng nhớ ông. Cha con chúng tôi chưa từng thực sự thân thiết với nhau bao giờ. Khi mẹ còn sống cũng như khi bà qua đời, tôi luôn yêu mẹ hơn. Đó cũng là vấn đề bản năng. Nhiều người có sẵn bản năng làm cha mẹ, người khác không được như vậy. Cha không có bản năng đó dù ông đã cố gắng hết sức.

Cha hay đi công cán. Sự thật đó chẳng giúp ích được gì cho ông trong vai trò làm cha. Tuy nhiên, cha có quan tâm đến tôi. Nhiều hơn tôi biết. Sau khi tôi bị suy sụp tinh thần, từ Berlin cha lo lắng và bay về ở bên giường bệnh cho đến khi tôi đến Nhà Lyle. Sau đó, chỉ khi nào chẳng đáng dừng ông mới về thăm con. Cha tưởng tôi được an toàn trong vòng tay chở che, chăm sóc của dì Lauren.

“Vậy ra đây là cuộc huấn luyện kỹ năng đồng cốt,” ngồi ở hàng ghế sau trong xe, Tori hỏi với lên. “Chloe không biết nhiều về chuyện này đâu ạ.”

Cô ta ra hiệu cho tôi bắt đầu đặt câu hỏi. Tôi hằng mơ sẽ có ngày được gặp người có khả năng gọi hồn như tôi, nhưng giờ được ngồi cạnh người trong mơ, tôi chẳng hỏi được gì. Nỗi lo lắng cho cha chẳng giúp ích gì cho tôi cả.

Tôi bắt đầu hỏi Margaret về những cảnh ma quái lặp lại hoài trong tâm trí. Bà ấy gọi đó là tàn dư. Nhưng bà không nói gì thêm về những điều tôi còn chưa hiểu. Những cảnh ma quái đó là nguồn năng lượng còn sót lại từ sự kiện đau lòng ghê gớm được tái hiện lại nhiều lần, giống một cuộn phim. Đó là những hình ảnh vô hại, không phải ma. Còn về phần ngăn chặn chúng xâm nhập tâm não tôi thì...

“Cháu không cần phải lo về chuyện đó, ít nhất là trong vài năm tới. Giờ hãy cứ lo tập trung vào bọn ma đã. Đợi khi nào cháu đủ lớn, có thể xử lý những tàn dư ấy hãy hay.”

“Nhưng cháu thấy họ suốt.”

Margaret lắc đầu. “Theo ta thì những gì cháu thấy chỉ là một hồn ma trở lại dạng xác chết của nó - tức là diện mạo của người đó ngay đúng thời điểm họ qua đời. Hồn ma có khả năng đó. Hơn nữa một số hồn ma cố tình làm thế để trấn áp người có khả năng gọi hồn.”

“Theo những gì cháu thấy thì không phải như vậy đâu.” Tôi kể bà ấy nghe những tàn dư tôi từng thấy - một người đàn ông nhảy vào máy cưa trong nhà máy và một cô gái bị giết trong bãi đậu xe tải.

“Trời,” Tori kêu lên. “Thật là...” Tôi liếc sang, thấy mặt cô ta tái nhợt. “Cậu nhìn thấy những cảnh đó thật ư?”

“Chloe này, nghe nói cháu rất thích phim ảnh,” Margaret chen ngang. “Chắc hẳn cháu rất giàu trí tưởng tượng.”

“Thôi được rồi. Vậy bà có thể cho cháu biết cách chặn những tàn dư đó khi chúng mới chớm xuất hiện trong đầu cháu không?”

Ắt là giọng tôi nghe có vẻ hơi mỉa mai nên Margaret nhìn tôi bằng ánh mắt sắc như dao. Tôi vội trấn tĩnh bà bằng nét mặt ngây thơ và đôi mắt xanh to tròn mở lớn, “Sẽ rất có ích nếu cháu đoán trước được chuyện gì sắp xảy đến. Như thế cháu sẽ chuẩn bị sẵn tinh thần để đối mặt với nó.”

Margaret gật đầu. “Cháu có thái độ như vậy là tốt. Vậy thì được. Ta có bí quyết này. Nếu cháu thấy dư ảnh, có một cách xử lý chắc chắn thành công: bỏ đi ngay tắp lự!”

“Cháu có thể chặn chúng lại được không?”

“Không đâu. Vả lại cháu không cần phải làm thế. Chỉ cần bỏ đi là xong. Tàn dư không phải ma, vì thế chúng không thể đi theo cháu.”

Tôi có thể tự mình đoán ra điều này. Rắc rối ở chỗ: “Làm sao biết đó chỉ là tàn dư ạ? Nếu trông chúng y như thật, làm thế nào để phân biệt đây? Trước khi cháu thấy... phần chết chóc.”

“Một dấu hiệu của tàn dư là chúng không tạo thành tiếng động.”

Điều này tôi cũng biết thừa.

“Còn nữa, cháu không thể giao tiếp với chúng.”

Cả chuyện này tôi cũng biết rồi.

Chẳng lẽ nếu thấy có người nhảy bổ vào máy cưa xích, tôi nên lảng lạng chờ xem có tiếng động nào phát ra không? Hoặc hét lên xem ông ta có trả lời không? Khi chuyện đã rồi, nếu là tàn dư và người nọ đã nhảy vào máy cưa: đúng thứ tôi cần tránh. Ngược lại, nếu là cảnh thật, tôi để mặc ông ta chết rồi khổ sở tìm cách tự tha thứ vì đã trót mang tâm địa độc ác!

Thứ hai, tôi cần biết phân biệt ma - dư ảnh hay ma thật cũng thế thôi – với người thường. Nếu biết đó là ma, tôi sẽ biết không ai gặp nguy hiểm cả và yên tâm bỏ đi chỗ khác. Vậy nên lúc Margaret đưa xe vào một thị trấn nhỏ, tôi hỏi bà ấy cách nhận biết đâu là hồn ma.

“Hỏi hay lắm.” Margaret nói. “Đó cũng là phần mở đầu của bài học ta dạy cháu hôm nay. Có ba cách phân biệt hồn ma với người sống. Thứ nhất, phục trang. Chẳng hạn nếu cháu thấy một người đội mũ rộng vành và đeo dây đeo quần, rất có thể đó là hồn ma từ thập niên năm mươi.”

“Thời nay vẫn có đàn ông đội mũ và đeo dây đeo quần,” Tori cắt ngang. “Có cả thanh niên nữa. Đó là trào lưu phục hồi một củ bà ạ!”

“Thế thì quân phục từ thời Nội chiến vậy. Ai mặc nó sẽ là hồn ma.”

Đừng đùa đấy chứ.

“Thứ hai, chắc cháu đã biết, hồn ma có thể đi xuyên qua đồ vật bằng chất rắn. Nếu thấy người đi xuyên qua cánh cửa đóng kín hoặc một cái ghế, cháu có thể tin chắc đó là ma.”

Chuyện này thì chẳng cần là đồng cốt cũng biết mà.

Margaret điều khiển xe rẽ vào con đường dẫn ra khỏi thị trấn. “Cách thứ ba là... Theo cháu là gì, Chloe?”

“Ma đi không tạo tiếng động?”

“Giỏi lắm. Đúng vậy! Đó là ba cách phân biệt hồn ma với người sống.”

Trời đất! Sau bài học hôm nay, nếu thấy một người đứng im như tượng nhưng không mặc quân phục cổ, tôi chỉ việc bảo anh ta đi xuyên qua đồ đạc. Nếu bị anh ta nhìn với ánh mắt dành cho người điên, tôi sẽ biết người đó không phải là ma.

Mong là phần thực hành sẽ thú vị và hữu ích hơn phần lý thuyết vừa rồi. Nhưng khi thấy cái nơi Margaret nhắm đưa tôi và Tori đến, niềm hi vọng đó liền tan biến.

“Nghĩa... trang ư?” Thấy bà ấy thẳng xe trong bãi đậu, tôi lắp bắp. “Cháu... cháu không thể... Cháu không được đến nghĩa trang bà ạ!”

“Vớ vẩn quá đấy Chloe! Ta cứ đình ninh là cháu không sợ nghĩa trang.”

“Không ạ,” Tori nói. “Bạn ấy chỉ ngại những cái xác chôn dưới kia.”

Margaret hết nhìn tôi lại nhìn Tori.

“Ừm gọi là xác chết phải không nhỉ?” Tori nói thêm. “Hay còn gọi là những thầy ma tiềm năng chăng?”

“Ngốc nghếch vừa thôi. Làm sao có thể vô tình dưng xác chết dậy?”

“Nhưng Chloe làm được ạ.”

Margaret mím môi cười gượng. “Ta có nghe nói năng lực của Chloe khá mạnh. Nhưng ta dám chắc ở tuổi này, Chloe chưa cần lo đến chuyện khiến xác chết dựng dậy.”

“Bạn ấy đã từng làm thế. Cháu tận mắt nhìn thấy.”

“Đ... đúng đấy ạ,” tôi nói. “Cháu đã khiến những cái xác vốn là đối tượng thí nghiệm của tiến sĩ Lyle được chôn dưới tầng hầm nhà ông ta sống lại. Lúc ở trong một nhà kho, cháu làm mấy cái xác dơi động dậy, sau đó dựng dậy cả xác một người đàn ông vô gia cư đã chết tại nơi chúng cháu nghỉ qua đêm nữa ạ.”

“Cả dơi ư Chloe?” Tori chun chun mũi.

“Lúc ấy cậu đang ngủ. Tôi không muốn làm kinh động giấc ngủ của cậu.”

“Tôi rất biết ơn cậu vì điều đó!” Cô ta quay sang bà Margaret. “Cháu thấy tận mắt vụ người đàn ông vô gia cư. Ông ta bò qua người Chloe...”

“Ta không nghi ngờ những gì cháu vừa nói. Nhưng e rằng hai cháu chỉ là nạn nhân của một trò đùa ác ý. Trong Edison, nhiều thành viên đầu tư những khoản khổng lồ vào các cuộc thử nghiệm. Vậy nên, họ ra sức quảng bá rằng: khả năng siêu nhiên của các đối tượng thí nghiệm tăng lên đáng kể sau khi được cải thiện gen. Rõ ràng, có người trong nhóm nghiên cứu đồng cốt tìm cách khiến cả nhóm tin Chloe biết điều khiến xác chết hoạt động. Tất nhiên, chỉ cần thoát nghe cũng biết chuyện bịa ấy hết sức ngớ ngẩn. Để làm xác chết sống dậy, cháu không những cần thâm niên nhiều năm luyện tập, mà còn phải thực hiện rất nhiều nghi lễ. Hai thành tố quan trọng ấy bản thân cháu đều không có.”

“Nhưng cháu đã khiến xác người đàn ông vô gia cư ấy chuyển động *sau khi* chúng cháu rời đi cơ mà.”

“Edison làm cháu tin mình có khả năng đó. Hiển nhiên là họ đã theo dõi cháu suốt dọc đường, vì thế cháu mới bị chặn lại ở nhà chú Andrew. Nhưng không sao. Dù cháu có biết làm xác chết sống lại thật (tôi suýt bật cười khi thấy môi bà giật nhẹ) thì đã có bà ở đây. Bà đảm bảo chúng ta sẽ thận trọng đủ mức cần thiết. Học kiểm soát khả năng siêu nhiên cũng là cách chế ngự nỗi sợ hãi hiệu quả nhất.”

Tôi vừa định phản đối tiếp thì Tori đã xin hội ý riêng với tôi một lát. Hai đứa ra khỏi xe. Tori kéo tôi tới một chỗ dưới tán cây cổ thụ sum suê. Hể thấy bia mộ, tôi lại lo thắt ruột, trong đầu thoáng hiện cảnh tự tôi bắt hồn ma trở lại xác của chúng đã được đào sâu chôn chặt dưới ba tấc đất.

Lúc mấy bức tường bao quanh nghĩa trang vừa lọt vào tầm mắt, tôi đã hình dung nét mặt cáu kỉnh của Derek, “Đừng có nghĩ đến chuyện ra nghĩa địa mà học đấy Chloe!”

“Bà ấy ganh ghét với cậu,” Tori bảo.

“Cậu bảo gì cơ?”

“Cậu có thể khiến người chết sống lại. Chấp nhận điều đó tức là Margaret chấp nhận khả năng gọi hồn của cậu hơn hẳn của bà ấy.”

“Tôi không nghĩ khiến người chết sống lại thì *hay ho* hơn người khác đâu!”

“Trong lãnh vực chuyên môn thì có đấy. Bởi nó chứng tỏ cậu giỏi hơn họ. Ai chẳng muốn mình tài cán hơn người khác.” Sau khi nhìn quanh khu nghĩa trang, ánh mắt Tori chợt trở nên xa xăm. “Khả năng của cậu tốt hay xấu không quan trọng. Ở với mẹ từ nhỏ tới lớn nên tôi hiểu chuyện đó hơn ai hết. Có thể trong thâm tâm Margaret cũng không thích vụ dụng xác chết dậy, nhưng bà ta muốn có khả năng ấy. Đồng thời, bà ấy không muốn một bé con lại có thể giỏi hơn mình. Vậy nên bà ấy luôn tự nhủ là: cậu không làm được.”

“Tốt thôi, nhưng tôi sẽ *không* chứng minh bà ấy sai.”

Tori trề môi. “Thực ra thì...”

“Ừ ừ. Tôi sẽ không làm chuyện bắt ma thăm thương *nhập lại* xác thối rữa...”

“Chỉ là *tạm thời nhập lại* thôi.”

Tôi lờm nó.

Tori thở dài. “Sao cũng được. Nhưng dù khó chịu, bà ấy vẫn phải huấn luyện cậu. Cậu cần học hành đến nơi đến chốn. Bọn mình đều cần được học hành. Miễn là cậu thoải mái, tôi cũng được dễ chịu lắm. Đúng chưa nào?”

©STENT©

Đúng vậy. Dù vẫn băn khoăn chuyện Derek nghi ngờ Tori phản bội, tôi cũng chẳng dễ chịu gì sau mấy lần vô tình làm xác chết bò tới bò lui.

“Nghe này, cậu muốn làm gì cũng được,” cô nói. “Tôi sẽ hỗ trợ cho. Nghe có vẻ sáo rỗng, nhưng giờ chúng ta cùng một phe. Tôi, cậu và hai anh em nhà Derek. Tuy chẳng thích thú gì khi nhập bọn với các cậu, nói thế không có nghĩa tôi chê bai gì các cậu, nhưng...”

“Dù sao thì cậu cũng lỡ dính chùm với bọn này rồi.”

“Giờ có muốn nghe người ta góp ý không thì bảo? Chịu khó học hỏi bà ấy và nhớ phải cẩn thận đấy.”

Chưa học tôi đã có thể đoán ra Derek sẽ nói gì khi biết chuyện. Anh sẽ không thích đâu, tôi biết thế, nhưng cuối cùng anh cũng sẽ đồng tình.

Quay lại chỗ Margaret, tôi nói mình đã sẵn sàng cho bài học hôm nay.

Chương 11

TRÊN ĐƯỜNG THEO MARGARET vào nghĩa trang, chúng tôi thấy có mấy người đang khóc than dưới bàn thờ tạm dưới có căng màn trắng. Họ túm tụm quanh một chiếc quan tài. Chúng tôi cố tình tránh xa họ.

Từ nhỏ đến giờ tôi chỉ thấy mỗi nghĩa trang có mộ mẹ. Mỗi năm, vào ngày sinh nhật mẹ, cha lại đưa tôi đến viếng.

Nghĩa trang này rộng, khu trước chỉ toàn mộ mới. Người đi đưa đám ma đứng ở khu ấy. Margaret đưa tôi ra phía sau, nơi chỉ có mộ cũ. Ở đây vắng tanh. Những người đã khuất nằm ở đây lâu đến nỗi những người đáng lý nên viếng mộ cũng chết già cả rồi.

Cũng như nhiều nghĩa trang khác, nơi này khá dễ chịu, nhiều cây xanh và ghế băng rải rác. Nếu không có bia mộ, nơi đây chắc đã thành một công viên đẹp đẽ. Đặc biệt là khi mặt trời xua tan cái lạnh của một sáng tháng Tư. Vừa cố tập trung nghĩ đến mặt trời và cảnh đẹp như vẽ xung quanh, tôi vừa cố tình không nghĩ đến những gì nằm cách chân tôi ba tấc đất.

Đến một trong những nấm mồ mới nhất trong khu mộ cũ, Margaret dừng lại. Người nằm dưới mồ là một bà lão sáu mươi ba tuổi, mất năm 1959. Margaret bảo đó là lựa chọn lý tưởng: một người chết chưa quá lâu. Do đó, bà ấy sẽ không phát hoảng khi nhìn thứ trang phục đương đại khoác trên người chúng tôi!! Ngược lại, thời gian chết đủ lâu để người thân của bà ấy không còn nhiều. Vì thế, tôi không phải truyền lời nhắn của bà đến cho nhiều người.

Margaret bảo tôi với Tori quỳ trước mộ, giống người nhà của bà Edith hay làm khi đến viếng. Đa phần người trong giới đồng cốt đều tránh gọi hồn ban ngày. Nhưng Margaret bảo nghĩ như thế thật ngu ngốc. Đi đêm càng khiến người ta chú ý. Đi ban ngày, nếu có bạn đi cùng càng tốt - tất nhiên là người kia cũng có khả năng siêu nhiên - bởi cả hai sẽ cùng quỳ trước mộ mà không ai để ý.

“Chúng ta giả vờ dùng di động cũng được mà,” Tori nói.

“Làm vậy ở nghĩa trang là thiếu tôn trọng,” Margaret khịt mũi.

Tori nhún vai. “Vâng, chắc vậy ạ. Nhưng Chloe cũng nên có di động. Phòng khi bạn ấy đang ở chỗ công cộng và có ma muốn liên lạc khẩn với bạn ấy.”

Margaret trợn mắt. Tôi thì lại cho đó là một sáng kiến hay và cảm kích Tori đã gợi ra ý đó.

Giá Tori thích tôi thật thì hay biết mấy. Nhưng Tori đã bảo thẳng tôi rằng cô ta rất cô đơn. Ai cũng cần đồng minh và trong thời điểm hiện tại tôi tạm thời là lựa chọn duy nhất.

Tôi thở dài, buồn vì chưa bao giờ được biết cảm giác vui sướng của người may mắn có bạn thân. Nhớ lại hồi còn được sống bình thường như bao người khác, tôi từng sướng rơn khi có bạn gái nổi tiếng trong trường đến bắt chuyện. Nhưng sau đó, tôi phải nếm 'trái đắng nhất' của tình bạn: người đó rắp tâm chế nhạo tất nói lắp của tôi để 'làm quà' cho đám con trai được phái đẹp trong trường mê tít. Kết quả là được một phen cười vỡ bụng.

Mở cặp táp mang theo, Margaret lấy ra vài chiếc túi nhỏ đựng thảo dược khô, một viên phấn, diêm và một đĩa lót ly bé xíu. Bà ấy giải thích đó là vật dụng tế lễ giúp các đồng cốt gọi hồn. Tori cố ngăn cái khịt mũi coi thường, như muốn bảo tôi không cần mấy thứ đó. Tôi chỉ im thin thít.

“Cháu có nên tháo cái này không ạ?” Tôi lôi mặt dây chuyền từ trong cổ áo ra ngoài.

Margaret chớp mắt. “Cháu lấy đâu ra vật ấy thế?”

“Mẹ cháu cho khi cháu còn bé. Cháu hay gặp ma nên mẹ bảo cái này có thể xua đuổi họ. Có thật thế không hả bà?”

“Thật... thật là thứ mê tín vớ vẩn. Từ hồi bằng tuổi cháu đến giờ, ta mới thấy lại nó. Đồng cốt thời này không cần thứ đó. Nhưng ngày xưa nó từng là một thời thượng. Họ dùng nó để làm giảm ánh hào quang của thầy đồng.”

“Hào quang ư?” Tori thắc mắc.

“Có phải là trong mắt các hồn ma, chỉ thầy đồng mới tự phát sáng đúng không bà?” Tôi vội hỏi.

Margaret gật đầu.

“Nếu vật này làm văng hào quang mờ đi, hồn ma sẽ ít chú ý đến thầy đồng hơn.” Tôi kết luận.

“Vậy bà Margaret nói đúng,” Tori nói. “Vật này chẳng có tác dụng gì cả. Nhưng đây không phải mặt dây chuyền cậu đeo lúc ở Nhà Lyle. Chiếc kia màu đỏ, xâu với sợi dây chuyền cơ.”

“Hồi đó nó màu đỏ.” Tôi chỉ mặt đá xanh biển. “Còn sợi dây bị đứt rồi. Nhưng nếu quả nó từng linh nghiệm, thì việc nó đổi màu tức là bùa đã mất sức mạnh rồi.”

Margaret chăm chú nhìn mặt dây chuyền. “Nó đổi màu ư?”

Tôi gật đầu. “Thế là sao hả bà?”

“Người ta nói...” Margaret lắc đầu như không muốn nghĩ tiếp nữa. “Toàn trò mê tín vớ vẩn. Thiên hạ không thiếu chuyện hoang đường. Thôi, chúng ta bắt đầu đi. Chloe, đầu tiên ta muốn cháu đọc tên trên bia mộ và nhớ thật kỹ. Sau đó, cháu sẽ khấn thành tiếng bằng cách gọi tên người kia và cung kính mời bà ấy nói chuyện với cháu. Cháu thử làm xem nào.”

“Bà Edith Parsons, xin bà hãy nói chuyện với cháu!”

“Rồi. Tiếp theo chúng ta sẽ thấp...”

Khi Margaret còn đang giải thích, một người phụ nữ phớt pháp mặc váy xanh dương xuất hiện sau bia mộ. Trên khuôn mặt nhăn nhoe cau có, cặp mắt xanh lơ của bà ấy chăm chú nhìn quanh. Lúc ánh mắt ấy xoay chuyển về phía tôi, vẻ cau có biến mất nhường chỗ cho nụ cười rạng rỡ.

“Cháu chào bà,” tôi mở lời.

Dõi theo hướng tôi đang nhìn, Margaret giật nảy mình.

Tori khúc khích. “Cháu đoán Chloe không cần mấy món đồ kia nữa.”

Nghe Margaret cất tiếng chào, bà Edith thoáng liếc về phía bà ấy nhưng ngay sau đó, ánh mắt và nụ cười của người phụ nữ lập tức hướng lại chỗ tôi.

“Coi cung dễ thương chưa kìa,” bà Edith nói. “Đứa bé đáng yêu, cháu mấy tuổi rồi?”

“Mười lăm ạ.”

“Và cháu đã có thể nhìn thấy hồn ma! Nhìn vầng sáng quanh cháu là ta biết ngay. Tuy chưa bao giờ gặp người như cháu, nhưng ta nghe người khác kể nhiều rồi. Họ gọi cháu là...” Bà ấy vất vả tìm từ.

“Là đồng cốt,” tôi nhắc.

Hồn ma nhăn mặt, như thể bà ấy cắn nhầm trái chanh chua. “Thời của ta, người ta gọi là nhà tâm linh hoặc nhà trung gian. Nghe dễ chịu hơn nhiều phải không?”

Tôi đồng tình.

Bà Edith hết nhìn tôi lại nhìn bà Margaret, sau đó bật cười. “Suốt bao năm nghe nói về đồng cốt, vậy mà ta đâu có tin. Giờ thì cùng lúc được gặp những hai người.”

Bà Edith giơ tay vỗ vỗ khoảng không quanh đầu tôi. Hình như bà ấy đang chạm vào vầng hào quang thì phải.

“Đẹp quá,” bà ấy lẩm bẩm. “Nó cứ hút ánh nhìn về phía đó... Cháu yêu này, vầng hào quang của cháu sáng lắm, sáng hơn cả người còn lại. Chắc có lẽ bởi cháu trẻ hơn.”

Nghe nói hào quang càng sáng thì năng lực gọi hồn càng mạnh. Nhất định đó là sự thật, bởi tôi vừa thấy Margaret mím môi.

“C... cháu thử vài chuyện được không ạ?” Tôi ước m hỏi.

“Được chứ cháu yêu. Không cần phải ngại ngùng gì. Hôm nay là ngày đặc biệt của ta mà.” Bà hạ giọng. “Thế giới bên kia có chút buồn tẻ. Ta sắp có chuyện hay kể với bạn bè rồi.”

“Cháu sẽ tháo sợi dây chuyền, và cháu muốn biết liệu nó có thay đổi vàng sáng của cháu không.”

“Ý hay đấy,” Tori lẩm bẩm.

Margaret dặng hắng, như muốn nhắc làm thế chỉ phí thời gian vô ích. Điều đó không cần được tôi. Tôi giờ sợi ruy băng qua đầu và đưa cho Tori.

Bà lão há hốc mồm vì kinh ngạc. “Ôi trời!”

Tôi quay sang, thấy bà ấy đang tròn mắt nhìn chăm chăm vào mình. Tiếp đó, một quang sáng mờ mờ xuất hiện bên trái tôi... rồi một cái khác xuất hiện bên phải.

Margaret buột miệng kêu trời. Bà ấy nhào tới, giật sợi dây chuyền trong tay Tori và giúi vào tay tôi. Khi tôi nhanh tay trả vòng cho Tori, không gian hai bên tôi tiếp tục sáng lung linh và dần nên dáng nên hình.

Bà Edith biến mất, nhường chỗ cho một cô gái mặc đồng phục hướng đạo sinh. Quỳ trước mặt tôi, cô ấy khóc nức nở:

“Nhờ Chúa phù hộ. Chúa phù hộ. Con đã đợi lâu lắm rồi. Cô bé, giúp chị với. Chị cần...”

Một thanh niên mặc chiếc áo khoác jeans bẩn thỉu, rách rưới chụp lấy vai cô ấy và kéo cô ấy ra sau. “Nghe này bé con. Anh bị kẹt ở đây từ thời...”

Một người đàn ông trắng kiện xô mạnh anh ta, khiến anh ta bay ra xa. “Đồ lão xược, phải biết nhường người lớn chứ.”

“Cảm ơn.” Bỏ qua ông ta, tôi nhìn cô gái hướng đạo sinh vẫn chưa hết thổn thức đang ngồi thu lu. “Tôi giúp gì được...”

“Không nghe *ta* nói gì à,” người đàn ông ngắt lời. “Ta đến trước nhất đấy.”

“Đâu có. Cháu sẽ nói với chú sau.” Tôi nghiêng cổ nhìn ra sau lưng ông ta.

“Nhóc con muốn *tạ* lấy số thứ tự ư? Được thôi.” Ông ta túm cô gái hướng đạo sinh quăng ra xa. Cô ấy biến mất. “Ồi. Chắc nó đi mất rồi. Giờ đến lượt *ta*.”

Tôi sững sờ. “Sao chú...”

“Sao trắng cái gì!?” Ông ta nhào tới. Mặt ông đỏ tía, sung phình gấp đôi, hai mắt trố lồi, lưỡi đen ngòm thò ra ngoài miệng lòng thông. Tôi loạng choạng lùi lại. Gã thanh niên mặc áo khoác bẩn thỉu nhảy ngay đến sau tôi. Tôi quay ngoắt tránh sang hướng khác.

“Xin lỗi nhóc.” Anh ta cười phô hàm răng mục rữa. “Anh không định dọa nhóc. Dọa ma ấy. Hiểu chưa?” Anh ta cười hô hố. Tôi lùi lại, nhưng anh ta càng sấn tới. “Anh đây có khó khăn, còn nhóc lại giúp được anh cách giải quyết. Nghe này, anh bị kẹt trong cái nhà ngục này vì một số việc không phải do anh gây ra. Chịu án oan, nhóc hiểu chưa nào? Thế là anh chẳng đi đâu được. Anh cần nhóc giúp anh vài việc.”

“Cả tôi nữa!” Có tiếng gào phát ra sau lưng tôi.

“Tôi chứ!”

“Tôi!”

“Là tôi mới đúng!”

Tôi từ từ quay lại và đối mặt với đám đông ma, ít nhất là hơn chục con, thuộc mọi lứa tuổi vây kín tôi. Họ sấn tới, mắt trợn tròn; chìa tay về phía tôi; họ to tiếng hằm hè, gào thét, đòi hỏi. Người đàn ông to con vừa đem ‘mặt nạ’ ma ra dọa giờ đứng chắn ngay trước mặt tôi.

“Con ranh kia, đừng đứng đực ra đó. Việc của mày là giúp người chết. Đó là bốn phận của mày.” Ông ta cúi xuống, gí khuôn mặt tím bầm, sưng phù sát mặt tôi. “Còn chần chờ gì nữa mà không bắt tay vào việc ngay đi.”

“Chúng tôi sẽ làm,” một giọng nói vang lên từ bên trái.

Tôi xoay người lại. Đám hồn ma giạt ra. Margaret đứng đó, một tay cầm đĩa nhỏ đầy ú lá cây khô quắt, tay kia cầm que diêm đang cháy đỏ.

“Mọi người đang dọa con bé sợ,” bà ấy thông thả. “Sao không lại đây và nói chuyện với tôi. Tôi cũng giúp được mọi người vậy.”

Các hồn ma đổ xô về phía Margaret. Thế rồi họ hét thất thanh. Họ rú lên đau đớn. Họ chửi rủa om sòm. Sau đó, bóng họ mờ dần trong lúc họ cố vùng vẫy, quấy đạp và không ngớt chửi rủa. Tuy nhiên, họ vẫn từ từ biến mất cho đến khi chỉ còn mỗi Margaret đứng thối khỏi cây khô cháy trong chiếc đĩa nhỏ.

“C... cái gì vậy ạ?” Tôi hỏi.

“Cỏ roi ngựa. Có thể xua đuổi hồn ma. Hiệu nghiệm với hầu hết các loại ma. Tuy nhiên, vẫn có những loại cứng đầu, không chịu đi.”

Margaret sải bước đi qua trước mặt tôi. Tôi xoay qua, thấy một ông lão khả kính đang lùi dần.

“Xin đừng,” ông ấy nói. “Tôi không hề làm phiền cô bé. Nãy giờ tôi chỉ đợi đến lượt mình.”

“Làm ơn,” ông lão lại nói. “Rất có thể ta chỉ còn mỗi cơ hội này. Ta muốn nhắn nhủ một lời thôi.”

Ánh mắt ông lướt qua bà Margaret và chiếu vào tôi. Nước mắt rung rung, ông nài nỉ. “Ta xin cháu. Chẳng tốn nhiều thời gian của cháu đâu.”

Một cảm giác nôn nao, ghê rợn bò khắp người tôi. Thế này thật không phải chút nào: ai đòi người lớn lại phải cầu xin trẻ con bao giờ!

“Khoan đã,” tôi bảo Margaret. “Cháu có thể nghe xem ông ấy nói gì không? Làm ơn đi mà. Ông ấy là một trong số những hồn ma không dọa nạt cháu.”

Lưỡng lự giây lát, Margaret phẩy tay ra hiệu cho ông lão nói tiếp.

Dành giây lát trấn tĩnh, ông lão phân trần. “Ta chết cách đây hai năm. Ta trót ngủ gật trong lúc đang lái xe, nên chiếc xe lao xuống vách núi dựng đứng. Vì tìm mãi không thấy xác ta nên người ta bảo... họ bảo ta bỏ nhà bỏ cửa, bỏ vợ, bỏ con, bỏ cả cháu nội cháu ngoại. Ta chỉ mong cháu làm việc này, giúp ta gửi một lá thư cho họ. Chỉ cần nói cho họ chỗ tìm xe của ta là được.”

“Cháu phải viết ra,” quay sang bà Margaret, tôi biết trong xe có giấy. Thậm chí di động cũng được - tôi sẽ nhắn tin -nhưng bà ấy lắc đầu.

“Chờ chút,” Tori lấy trong túi ra vài mảnh giấy gấp nhỏ và một cây bút. “Tôi định liệt kê vài món chúng ta cần. Chú Andrew có dặn lát nữa sẽ có người đi mua đồ mà.”

Tôi ghi lại địa chỉ nhà vợ ông lão và địa điểm chiếc xe rơi. Nhìn mấy dòng thông tin ấy, tôi chẳng hiểu gì cả - toàn những tên đường, tên địa điểm tôi không biết. Nhưng hồn ma kia bảo vợ ông ấy sẽ hiểu. Ông còn bảo tôi viết thêm vài chữ, rằng ông rất yêu vợ và không bao giờ muốn rời xa bà.

“Có thể bà ấy không tin chuyện lời nhắn từ dưới mồ sâu, nhưng thế nào bà ấy cũng đi tìm xe. Thôi, không làm mất thời gian của mọi người nữa. Cảm ơn đã giúp đỡ.”

Tôi chưa kịp nói gì, hồn ma ông lão đã biến mất.

“Chà, chuyện này ngẫu quá,” Tori lấy lại cây viết và số giấy chưa dùng đến trên tay tôi.

Lúc tôi gấp tờ giấy có thông tin nọ, Margaret chìa tay đòi cầm. Tôi đưa nó cho bà. “Chỉ tội chỗ gửi thư hơi xa chỗ này, bà nhỉ? Ấy là cháu đoán thế.”

“Thư này sẽ không được gửi đi.”

“Cái gì?” Tôi và Tori cùng đồng thanh.

“Chloe này, đừng bao giờ hứa chuyển lời nhắn cho hồn ma. *Đừng bao giờ!*”

“Nhưng...”

Nắm khuỷu tay tôi, bà Margaret dịu dàng nói. “Cháu không được làm thế. Nếu cố tình không nghe, cháu sẽ tạo tiền lệ và những gì cháu chứng kiến hôm nay chỉ là sự khởi đầu. Người ta sẽ

đồn ầm lên là cháu sẵn lòng giúp. Nhiều yêu cầu hoàn toàn hợp lý như thư này chẳng hạn. Nhưng kèm theo đó có cả những yêu cầu không mấy dễ chịu khác. Hầu hết bọn ma kia hiện đều bị giam trong hỏa ngục. Họ *bị kết án* vì tội lỗi từ kiếp trước. Không những không thể giúp họ mà ta còn không muốn giúp. Nhưng dù thế nào, họ sẽ cứ bám riết cháu cả ngày lẫn đêm. Vậy cháu nên coi như không có cả hai: cả ma tốt lẫn ma xấu.”

Ngước lên nhìn Margaret, tôi thấy thấp thoáng một bóng hình khác: một phụ nữ trẻ hơn, nhưng buồn bã hơn bà Margaret của hiện tại. Tôi chợt ngộ ra rằng: phẩm chất được coi như cách xử lý công việc lạnh lùng nhưng hiệu quả của bà chỉ là bản năng tự bảo toàn. Là thầy đồng cứng rắn và duy ý chí, bà mang trong người trái tim chai đá trước những lời cầu xin của linh hồn người đã khuất. Chẳng lẽ đó cũng là định mệnh của tôi? Tự nhủ tôi phải cứng rắn cho đến khi tôi có thể ném thư này vào sọt rác và không bao giờ nghĩ đến nó nữa? Tôi không bao giờ muốn sống như vậy. Không bao giờ.

“Cậu sao thế?” Tori thăm thì.

Margaret đi tìm chỗ đổ tro cỏ roi ngựa. Tori chạm vào cánh tay tôi. Hóa ra tôi đang run cầm cập, hai tay khoanh sát người. “Đáng lẽ tôi nên mang theo áo len dài tay.”

“Có nắng nhưng trời vẫn lạnh các cháu nhỉ?” Quay lại chỗ hai đứa, Margaret lên tiếng.

Bà chìa túi đựng lá khô:

“Cỏ roi ngựa đấy. Lúc về ta sẽ cho cháu một ít. Hiển nhiên là cháu có thể dùng.”

Bà ấy gượng cười, nhưng do đã lâu không cười nên trông bà như đang mếu.

“Cảm ơn bà.” Không ngờ tôi có thể thật lòng thốt lên câu đó.

“Vậy ta thử thêm nhé?” Bà ấy đề nghị.

Tôi dăm dăm nhìn túi nhỏ đựng cỏ khô và cách Margaret cần nó như cầm một giải thưởng cho học trò xuất sắc trụ lại sau buổi học. Dù chỉ muốn bỏ ngang giữa chừng, phần nóng lòng muốn làm hài lòng người khác trong tôi buột miệng, “Vâng ạ.”

Chương 12

“TRIỆU HỒI NHỮNG AI MUỐN HIỆN HỒN rất dễ, nhưng đôi khi ta phải giao tiếp với loại ma không muốn hiển linh.” Bà Margaret giảng giải. “Dù tôn trọng ước muốn của người chết, nhưng mối quan hệ bà đồng và ma quỷ, ta vẫn phải luôn duy trì thể thượng phong. Nhiều hồn ma thực lòng tin rằng ta tồn tại chỉ để giúp họ nên ta nhất định phải làm họ tỉnh ngộ, bỏ lối suy nghĩ đó

đi. Một cách tạo thanh thế cho thầy đồng là cứng rắn khi gọi hồn.”

Margaret dẫn Tori và tôi đi qua hết ngôi mộ này đến ngôi mộ khác. Ba chúng tôi viếng thăm bốn hồn ma, trò chuyện vài câu với họ. Sau đó, Margaret gặp trúng một linh hồn không chịu đáp lời gọi của bà.

Bà ấy để tôi thử. Hồn ma cũng không chịu phản ứng.

“Cháu biết cách làm tăng sức mạnh của lời triệu hồi không?” Margaret hỏi tôi.

“Tập trung hơn phải không ạ?”

“Chính xác. Dần tăng mức độ tập trung, ý nghĩ dồn vào mục tiêu phải rõ ràng và sắc nét hơn. Bắt đầu ngay đi. Từ từ, dần dần...”

Chúng tôi thử theo cách đó mất một lúc. Margaret nổi quau bởi mãi mà tôi chưa khuấy động được gì. Cuối cùng, có tiếng nói nội tâm rấm rút: “Đủ rồi”. Tôi nhắc lại đúng câu đó.

Bà Margaret thở dài. “Chloe này, ta hiểu cháu đang rất hồi hộp. Cháu đã phải chứng kiến tận mắt chuyện có người vừa gọi hơn chục hồn ma. Dù người đó là ai cũng làm cháu bị một phen khiếp vía.”

“*Chính cháu gọi...*”

“Làm gì có chuyện đó. Phải, cháu hiển nhiên còn trẻ và rất có uy lực. Nhưng nếu không có nghi lễ và đồ cúng thích hợp, cháu không thể tiến hành được đâu. Ngay cả ta còn không làm được nữa là.”

“Thế lẽ do gen đã biến đổi sau khi thử nghiệm nên cháu làm được thì sao ạ? Lỡ tác động của thí nghiệm giúp cháu triệu gọi hồn ma dễ hơn?”

“Không có lý nào...”

“Sao lại không?” Tori gạt phắt. “Gọi hồn cũng có lợi ích nhất định của nó chứ.”

Tôi thầm nghĩ đến cụm từ “Đội quân âm binh”. Tôi nhớ nhiều phim cổ có cảnh các thầy đồng điên cuồng gọi tầng tầng lớp lớp âm binh đội mồ sống dậy.

“Được rồi,” Margaret nói. “Hai cháu lo lắng cũng phải, bởi cả hai đều không biết họ đã làm gì mình. Tuy nhiên, cách duy nhất để vượt qua nỗi sợ hãi ấy là hiểu giới hạn quyền năng của mình và học cách kiểm soát. Ta không yêu cầu cháu trở hết tài năng. Chloe, chỉ cần cháu cố thêm chút nữa.”

Tôi làm theo và thấy một quầng sáng lơ lửng từ một linh hồn vừa xuất hiện.

“Tuyệt lắm. Giờ cố thêm chút nữa đi. Cứ từ từ. Chỉ cần thế là đủ. Chậm nhưng thật chắc chắn vào nhé.”

Đồng hồ cảnh tình của nội tâm reng to hơn.

“Thôi bỏ đi,” tôi bảo. “Chuyện này có vẻ bất ổn.”

“Nhưng cháu đang tiến bộ trông thấy mà.”

“Chắc thế, nhưng cháu cảm thấy nếu làm nữa sẽ không ổn đâu.”

“Nếu bạn ấy không muốn...” Tori mở lời.

“Victoria!” Margaret giơ cao chùm chìa khóa. “Cháu làm ơn ra xe ngồi đi.”

Tori đứng dậy. “Đi nào Chloe.”

Tôi đứng lên theo. Margaret cầm chân tôi kéo lại. “Cháu không được bỏ hồn ma lại mà đi như thế. Nhìn ông ta xem.”

Bầu không khí lay động. Một cánh tay thò ra. Một khuôn mặt dần thành hình rồi biến mất trước khi tôi kịp nhận ra đường nét trên đó.

“Ông ta bị kẹt giữa nhà tù âm ti và thế giới của người sống,” Margaret nói. “Cháu đã lôi ông ta lên thì phải lôi cho trót.”

“Sao bà không tự làm đi ạ?” Tori hỏi.

“Bởi đây là phần thực hành của Chloe.”

Tori vừa định cãi, tôi đã lắc đầu ra hiệu cho cô ta thôi đi. Margaret nói đúng. Tôi nhất định phải học cách giải quyết khó khăn này. Trách nhiệm của tôi là không để hồn bị kẹt giữa các chiều của vũ trụ.

“Cháu sẽ đẩy hồn ma về lại chỗ cũ,” tôi nói.

“Trục xuất ông ta ư? Cách ấy không hiệu quả với những linh hồn đang bị kẹt.”

Tôi lắc đầu. “Cháu vừa nói là ‘đẩy’ cơ mà. Giống việc gọi hồn, nhưng theo chiều ngược lại. Cháu từng làm thế rồi.”

Nhìn nét mặt Margaret, tôi nhớ chuyện hồi mình lên bảy. Lúc đó, tôi tự hào thông báo với bà quản gia là tôi đã đem nửa số áo quần tôi có nộp cho trường trong một phong trào quyên góp làm từ thiện. Tôi cảm thấy rất bình thường bởi tôi không cần nhiều quần áo quá như vậy. Nhưng cũng giống Margaret bây giờ, bà quản gia ngáy người nhìn tôi bằng ánh mắt kinh hoàng xen lẫn hoang mang.

“Cháu chưa... chưa từng đẩy được hồn ma trở về nơi cũ đâu, Chloe. Người ta bảo chuyện ấy

có thể xảy ra, nhưng...”

Margaret nuốt khan như thể quên mất tôi đang định nói gì.

“Chắc đó là việc không hay rồi,” Tori thì thầm.

“Đó là một việc làm khủng khiếp và tàn nhẫn. Làm sao cháu biết cháu đẩy họ về đâu chứ. Họ có thể bị lạc đến – đến...” Margaret lắc đầu. “Ta không muốn làm cháu sợ, nhưng còn cháu không bao giờ được mạo hiểm như thế nữa. Hiểu chưa?”

Tôi gật đầu. “Vậy cháu cứ tiếp tục lời hồn ma này...”

“Ừ.”

Tôi quỳ xuống, tiếp tục gắng sức cho đến khi mồ hôi trán nhỏ giọt vào mắt cay xè. Chuông báo động từ tâm não rung lên không biết bao nhiêu lần nhưng tôi đều bỏ qua. Cuối cùng, hồn ma kia cũng hiện thành hình.

Nghe tiếng Tori hoảng hốt kêu ré lên, tôi mở choàng mắt.

Cô ta đang nhìn chăm chăm cây sồi gần đó. Dưới tán cây có cái gì đó đang chuyển động - một mảnh lông màu xám sẫm không rõ hình dáng bọc ngoài bộ xương khẳng khiu.

“Đuổi nó về đi,” Tori cuống cuồng. “Nhanh lên.”

“Đừng nghe Tori nói. Cháu hoàn tất việc gọi hồn ma này đi,” bà Margaret bảo.

Tôi nhìn bà bằng ánh mắt không sao tin nổi.

“Bà điên à?” Tori nói. “Bà không thấy...”

“Ta có thấy,” giọng điệu bình thản của bà Margaret nghe rờn rợn. “Rõ ràng là ta đã nhầm về giới hạn sức mạnh của Chloe.”

“Bà nghĩ vậy à?” Tori hỏi lại.

Tôi nghệt mặt nhìn bà Margaret. Mặt bà ấy ngậy như tượng. Bà ấy bị sốc ư? Không sốc sao được. Dù trông không có vẻ gì là sợ hãi, nhưng rõ là bà ấy vừa tận mắt chứng kiến tôi dựng một con vật đã chết sống dậy mà không cần cầu cúng, đồ lễ, thậm chí không cần phải vất kiệt sức mới xong. Giá bà ấy có há hốc miệng vì kinh hoàng giống Tori bây giờ cũng là điều dễ hiểu. Nhưng bà ấy chỉ nhìn theo con vật nọ kéo lê thân hình bị biến dạng đang bò về phía chúng tôi.

Nó ngóc đầu, làm như biết tôi đang dõi theo từng nhất cử nhất động của nó. Không mắt, không mõm, không tai, đó chỉ là con chồn hôi khoác bộ lông tả tơi, thủng rách từng mảng.

Nó lắc lư, nhấp nhô cái đầu như thể muốn thấy cái người dựng nó dậy.

“Chloe này,” giọng bà Margaret sắc lẹm. “Một thứ kinh khủng như thế này” - có phải giọng bà ấy hơi run run chẳng? “Ma của người là ưu tiên của cháu. Lôi nó qua nhanh lên.”

“Nh... nhưng nếu cháu...”

Túm chặt cánh tay tôi, Margaret lạc giọng kinh hoàng. “Chloe, cháu phải ra tay đi. Khẩn trương lên.”

Con vật dần tiến gần hơn. Đó là một con sóc. Tôi có thấy mấy búi lông dài, dính bết còn dính lủng lẳng trên cái đuôi bé quắt như đuôi chuột cống.

Dồn dập từng hồi, nó cất tiếng kêu chít chít đầy kinh khiếp, nghe the thé chói tai. Ngóc đầu, nó giương hai hốc mắt trống hoác về phía tôi. Tiếp tục bò lên, nó bỏ lại đằng sau một vệt dài lông rụng và thịt da rơi rớt. Mùi thịt rữa thối theo gió xông lên nồng nặc.

Đưa tay che miệng, Tori thì thào. “Cậu làm gì đi chứ.”

Gom góp can đảm, tôi nhắm mắt nhào người ra trước, dồn hết quyền lực siêu nhiên sẵn có vào một cú lôi thật mạnh, trong đầu hình dung tôi vừa giật con ma sóc kia...

Mặt đất dưới chân rung chuyển. Tori gào lên thảm thiết. Bà Margaret há hốc mồm. Hai mắt tôi choàng mở. Mặt đất chuyển động ầm ầm, một khe nứt nhỏ chạy dài và hở hoác ngay trước mặt chúng tôi.

Túm được tay tôi, Tori lôi giật tôi ra sau. Chúng tôi đi giật lùi trong lúc đất tiếp tục nứt rộng thêm kèm theo tiếng động long trời. Đất đá ầm ầm lao xuống chỗ nứt khiến bụi bay mù mịt.

Miệng vực càng lúc càng rộng thêm, đáy vực càng sâu hơn. Đất chảy thành dòng tuôn xuống vực từ mọi hướng. Bia mộ nghiêng ngả, đổ rạp. Trong lúc mặt đất tiếp tục nứt toác, một bia mộ ngã chổng kèn cho đến khi nắp quan tài lộ ra, rung bần bật và kêu rầm rầm.

“Ôi không, không, không thể nào.” Tori rên rỉ.

Tori lại túm chặt tay tôi và lôi giật ra sau. Hất tay cô ta, tôi tránh ra xa và tìm chỗ an toàn, sau đó nhắm mắt tập trung vào việc giải phóng các linh hồn. Nếu làm việc ấy khiến tôi cực kỳ thanh thản thì xung quanh không chỉ có mặt đất run bần bật. Tôi phải quỳ hẳn xuống, nếu không hai đầu gối đang run cầm cập của tôi khụy xuống mất.

Mắt nhắm nghiền, tôi tiếp tục công việc còn dang dở, ngay cả khi bà Margaret chộp hai vai tôi mà siết. Bà ấy hét gào kêu tôi đứng dậy, nhưng tôi đang tập trung giải phóng các hồn. Thoát ra đi nào, thoát ra đi nào...

Tiếng một người kêu thét. Rồi lại một người nữa. Đứng phắt dậy, tôi dáo dác nhìn quanh nhưng không thấy ai quanh chỗ đất nứt. Cho đến giờ, vết nứt có lẽ đã dài đến gần chục thước và khoảng năm sáu cỗ quan tài phơi mình trong nghĩa địa hoang tàn.

Mặt đất đã hết rung chuyển. Âm thanh duy nhất là tiếng gì giống tiếng lá cây loạt xoạt. Tôi nhìn lên. Những nhánh cây trên đầu mới lấm tấm chồi non. Vậy nhất định âm thanh kia không

phải phát ra từ đó.

Tiếng động lôi sự chú ý của tôi đến mấy cỗ quan tài. Không phải tiếng loạt xoạt, mà là tiếng cào cào, tiếng móng tay cào lên bên trong của quan tài nghe rợn người. Kể đến có tiếng kêu nho nhỏ như bị ai bóp nghẹt: tiếng của những hồn ma kẹt trong thi thể thối rữa đang quơ quào đòi ra...

Tôi lại quỳ mọp xuống.

Giải phóng họ đi. Đó là việc cần phải làm ngay trong lúc này. Mà chỉ có mỗi việc ấy. Hãy giải phóng họ trước khi mấy xác chết bắt đầu đi lại...

Lại có tiếng la hét, nhưng lần này vang lên sau lưng tôi. Một đám người đưa ma vừa đến đang tiến về phía tôi. Nhóm hộ tang khiêng một chiếc quan tài xăm xăm tiến về ngôi mộ mới đào trong khu mả cũ.

Chợt họ dừng phắt, ngó trân xuống chiếc hòm gỗ. Tôi cất bước đi về phía họ, mắt không rời cỗ áo quan, bụng thầm mong chắc tại động đất nên họ buộc phải dừng lại.

Từ đám đông có tiếng người kêu thất thanh. Âm thanh họ nghe thấy vọng đến tai tôi – trong quan tài có tiếng đập *rầm rầm*.

Thoải mái đi nào. Thư giãn chút rồi thoát ra đi. Thoát ra, ra đi...

Một tiếng rên khê từ áo quan vọng ra làm tôi sởn tóc gáy. Thêm một tiếng rên nữa, lần này lớn hơn. Tiếng rên như bị ai bịt miệng. Sau đó là tiếng khóc nghẹn ngào cất lên tự đáy lòng.

Hai viên hộ táng buông tay đòn. Đuôi quan tài lộn phộc khiến bốn người còn lại hốt hoảng thả tay ra. Chiếc hòm rơi xuống, va phải một bia mộ bằng đá. “Rắc” - nắp hòm thành linh bật mở.

Bởi tốp người đưa ma đứng chắn nên tôi không nhìn thấy gì. Họ đều túm chặt lấy người bên cạnh — người cần đứng vững, người tính xô đẩy để rộng đường chạy thoát.

Đám đông thưa dần. Một cánh tay thò lên khỏi mặt đất, phần còn lại của cái xác vẫn núp sau tấm bia. Cái xác nằm đó, cánh tay xỏ trong tay áo vét, lòng bàn tay úp xuống. Thế rồi, mấy ngón tay bất ngờ động đậy, cong lại như móng vuốt thú, bấu lấy mặt đất trong lúc thi thể người chết đu lên, quay về phía tôi, về phía cái người đã dựng ông ta dậy và...

Và cũng là người sắp đuổi ông ta về cõi chết. Ngay bây giờ!

Nhắm tịt mắt, tôi hình dung một người đàn ông, một bóng mờ mặc đồ vét. Tôi tưởng tượng cảnh giải phóng cho linh hồn ông, gửi kèm lời cáo lỗi và thả ông ta...

“Tốt rồi,” có tiếng Tori thì thào bên tai tôi. “Nó không đi nữa rồi kìa. Nó - Khoan, chờ đã. Cứ tiếp tục đi. Làm tiếp - Rồi, nó đứng lại rồi đó.” Im lặng một lát. “Vẫn đứng kìa.” Tori thở phào nhẹ nhõm. “Câu thành công rồi.”

Có thể thế thật, nhưng tôi không mở mắt nhìn. Khi Tori ngó quanh xem tình hình thế nào, tôi tiếp tục giải phóng nhiều linh hồn khác. Tôi hình dung nhiều người mặc vest, hay mặc váy thuộc mọi lứa tuổi. Tôi còn tưởng tượng cả linh hồn của các con vật, nói chung là đủ loại linh hồn. Trong lúc đó, tôi lắng nghe, không chỉ tiếng người sống rú rít hãi hùng mà còn tiếng xác chết bị thổi hồn vào đang cào cấu, đấm đá... quan tài thùm thụp.

Khi tôi mở mắt ra, Tori men theo con đường nhỏ đi về phía tôi. Sau lưng cô ta là miệng vực rộng hoang hoác. Người đứng thành hàng lối nhỏ ở hai bờ vực thẳm. Ánh mắt lo âu cho thấy họ sợ cơn địa chấn sẽ còn quay lại. Nhưng chuyện đó đã không xảy ra.

“Người chết vừa chết thêm lần nữa,” Tori đến cạnh tôi rí tai. “Sao quanh đây vắng lặng thế không biết.”

©S.T.E.N.T

Margaret đứng lẫn với nhóm người bên miệng vực. Nghe tiếng tôi gọi, bà ấy chậm chạp quay lại, ánh mắt bà chạm ánh mắt tôi. Tôi nhìn thấy nỗi sợ hãi trong đôi mắt ấy. Không, chưa hẳn đúng. Đó là nỗi kinh hoàng và tuyệt cùng khiếp sợ.

Mày khác hẳn bà ấy. Giờ khi đã hiểu mày là người như thế nào và khả năng đến đâu, bà ấy sợ. Vừa sợ vừa ghê tởm.

Phẩy tay ra hiệu cho Tori và tôi ra xe, bà Margaret vẫn đứng yên như thế bà ấy không đòi nào chịu sánh vai với tôi.

“Ngốc nghếch hết chỗ nói,” Tori lầu bầu. “Ai đời lại đưa đến nghĩa trang người có sức mạnh siêu nhiên trong lãnh vực gọi hồn bao giờ. Lại còn luôn miệng ‘Ngố vừa chứ, đương nhiên cháu không dựng người chết sống lại được!’”

“Tôi có nói sẽ mở mắt cho bà ấy thấy, nhưng giá tôi đừng làm thế thì hơn.”

Tiếng cười của Tori nghe run run lạ thường. “Có lẽ chúng ta nên ra khỏi đây trước khi có người kịp thức mắc.”

“Chưa đâu,” tôi nói. “Đừng ra đi trong dáng điệu của tội phạm trốn chạy khỏi hiện trường.”

“Cậu nói đúng.”

Vừa đi, hai đứa tôi vừa ra vẻ bàng hoàng, trở mắt nhìn quanh - bởi người ta sẽ lấy làm lạ nếu hai đứa làm ngược lại. Nhìn miệng vực vừa xuất hiện trong nháy mắt, Tori và tôi giả đồ há hốc miệng mà ngó trước khi nheo mắt nhìn lên trời ra vẻ tò mò. Đua nhau chỉ trở cổ áo quan đồ kèn, hai đứa to nhỏ rí tai nhau không ngớt. Vừa luống cuống bước đi thật nhanh, tôi và Tori làm ra vẻ ta đây cũng bị sốc và bàng hoàng chẳng kém.

“Hai cháu kia!” Một người đàn ông kêu lên. “Đứng lại đã.”

Tôi chậm chậm quay lại, trông thấy một ông bác trung niên đang nhìn xuống tụi tôi. Tôi ra hiệu cầu cứu Margaret, để bà thấy chúng tôi sắp gặp rắc rối to. Nhưng bà ấy đã ngoảnh mặt đi,

bỏ mặc chúng tôi tự xoay xở.

Chương 13

“HAI CHÁU KHÔNG HỀ HÃN GÌ CHỨ?” Người lạ mặt hỏi.

Tori gật đầu. “Chúng cháu không sao.”

“Ch... chuyện gì thế chú?” Tôi hỏi. “Động đất phải không ạ?”

Người đàn ông kia gật đầu. “Chắc vậy. Hai mươi năm nay vùng này mới có địa chấn đấy.”

Một người phụ nữ trẻ mặc áo khoác ngoài bằng da từ sau lưng ông ấy bước tới. “Nếu mở khai thác đá không hoạt động lại từ hè năm ngoái, thì làm gì có trận động đất ngày hôm nay.”

“Chưa biết chắc thì đừng có khẳng định vội,” người đàn ông đáp.

“Phải mà. Đâu phải vô cớ mà các nhà vận động bảo vệ môi trường muốn mở ấy phải tiếp tục đóng cửa. Đâu phải tự nhiên hồi đó có lệnh đóng cửa mỏ đá đâu... hồi có vụ đất lở đầu tiên cách đây hai mươi năm ấy. Mọi người tưởng đó là sự trùng hợp ngẫu nhiên chắc? Nào thì đào bới, nào thì nổ mìn quanh các mảng kiến tạo^[1]. Giờ thì coi kìa...” Người phụ nữ nhăn mặt chỉ vết đất nứt. “Mỏ đá sẽ phải bồi thường thích đáng sau chuyện này.”

[1] Các mảng kiến tạo là các mảng của lớp vỏ Trái đất và phần trên nhất của lớp phủ, được gọi chung là thạch quyển. Bề mặt Trái Đất bao gồm 14 mảng lớn và 38 mảng nhỏ, tổng cộng là 52 mảng kiến tạo.

“Có ai bị sao không ạ?” Tôi hỏi. “Hình như em nghe có tiếng kêu thất thanh.”

“À, chẳng qua là...” Người phụ nữ phẩy tay chỉ chiếc quan tài vẫn dựng đứng trên mặt đất. Gia quyến vây quanh đều hi vọng ai đó tình nguyện khiêng xác chết về chỗ cũ. “Hôm nay mọi người muốn hạ huyệt cho ông cậu nhà chị. Lúc động đất, ông này bật khỏi quan tài khiến mấy tay hộ tang khiếp đảm làm rơi cả áo quan.”

Người đàn ông hắng giọng, ra ý bảo đừng kể mấy chi tiết rùng rợn khiến trẻ con khiếp sợ. Nhưng người phụ nữ vẫn thao thao bất tuyệt.

“Lúc quan tài bật mở, cậu Al nẩy ra đúng lúc có thêm một đợt dư chấn mới. Thế rồi...” Chị cố nín cười. “Mấy em biết không, họ tưởng ông ấy động đây.”

“Eo ôi!” Tori kêu lên. “Em cũng nghe có tiếng la hét.”

“Mà thôi,” người đàn ông kia nói. “Hình như bà hai cháu muốn các cháu ra xe kìa. Bà ấy làm thế là phải. Có lẽ lần này chúng ta được Mẹ Thiên nhiên tha mạng cho đấy.”

Cảm ơn hai người lạ, Tori và tôi ra bãi đậu xe. Bà Margaret vẫn đi sau chúng tôi chừng mười thước.

“Đĩa Teutonic^[2] ư? Ra vùng này có tục chôn đồ sủi Đức theo người chết hả?”

[2] Khi này người phụ nữ dùng từ “Teutonic plates” thay vì “Tectonic plates” (mảng kiến tạo), nên Tori mới cười nhạo.

Không nhin nổi, tôi bật cười, dù tiếng cười hơi run rẩy.

Tori nói tiếp. “Muốn có động đất, các *mảng kiến tạo* phải xuất hiện vết nứt gãy. Chuyện đó chỉ có thể xảy ra ở đâu bên kia nước Mỹ.”

“Cái có của họ nghe không tệ. Quan trọng nhất là tìm một lý do để giải thích. Derek và Simon bảo nếu có chuyện xảy ra liên quan đến năng lực siêu nhiên, người ta thường tìm cách giải thích nghe có vẻ hợp lý. Nếu ở địa vị người không hiểu chuyện đồng cốt, sau khi chứng kiến cảnh vừa rồi, cậu sẽ thiên về khả năng nào hơn: Một vụ động đất kinh thiên động địa hay có người vừa dựng xác chết dậy đây?”

“Cậu nói phải. Nhưng cái gì cơ chứ, đĩa Teutonic ư?”

Lần này tôi ngồi ở hàng ghế sau với Tori. Mãi khi đến xa lộ, Margaret mới lên tiếng.

“Chloe, ai dạy cháu làm thế?”

“Gì cơ ạ?”

Bà ấy nhìn vào mắt tôi qua kính chiếu hậu. “Ai dạy cháu làm người chết sống lại?”

“Kh... không có ai đâu ạ. Từ trước đến giờ, cháu chỉ gặp một thầy đồng duy nhất là bà thôi.” Nói thế không hẳn đúng, tôi từng gặp một hồn ma từng là đồng cốt. Nhưng ông ấy chẳng giúp gì được mấy.

“Người của Edison có đưa cháu cuốn sách để đọc không? Mấy cuốn cầm nang ấy?”

“Ch... chỉ một cuốn sách lịch sử... cháu có xem lướt qua. Tr... trong đó không nhắc đến nghi lễ gì sất.”

Margaret chăm chú nhìn tôi qua kính chiếu hậu khá lâu. “Chloe này, cháu muốn ra về ta đây với ta phải không?”

“B... bà bảo sao ạ?”

“Ta vừa bảo cháu không biết điều khiến xác chết, lập tức cháu chứng minh điều ngược lại. Cháu đã mừng tượng ra cách nhập linh hồn trở về...”

“Cháu không có!” Tự nhiên tạt nói lấp của tôi biến mất tăm. “Đưa linh hồn trở về một cái xác đã thối rữa để chứng minh cháu đúng ư? Không đời nào cháu làm thế. Cháu chỉ làm đúng theo lời bà bảo là lôi kéo linh hồn con sóc về thôi. Cháu chỉ triệu hồi linh hồn của nó. Nhưng nếu quanh cháu đầy các thi thể, cháu có thể khiến họ sống lại. Cháu đã cố cảnh báo với bà rồi.”

Margaret lẳng lẳng lái xe. Bầu không khí im lặng nặng nề bao trùm. Sau đó, bà ấy lại nhìn vào gương, ánh mắt chúng tôi giao nhau.

“Ý cháu là chỉ cần gọi hồn, cháu đã có thể dựng xác chết đứng dậy.”

“Vâng.”

“Ôi Chúa ơi,” bà ấy thì thào, mắt nhìn tôi chằm chằm. “Họ đã làm gì vậy?”

Qua lời nói cùng sắc mặt bà Margaret bây giờ, tôi biết tối qua Derek đã đúng. Việc tôi vừa làm còn tồi tệ hơn khiến người chết hồi sinh – tôi đã chứng thực nỗi lo sợ lớn nhất của bà ấy về nhóm chúng tôi.

Khi chúng tôi về đến nơi, chỉ có mỗi chú Andrew ở nhà. Gọi chú vào bếp xong, Margaret đóng kín cửa lại.

Đóng cửa chẳng ích lợi gì mấy. Tuy không gào thét, nhưng giọng cao vói của bà vang khắp căn nhà vắng lặng.

Sau một hồi chỉ trích, bà đưa ra phán quyết cuối cùng. Bởi mang đặc tính di truyền quái dị từ đời trước truyền lại nên bây giờ tôi đáng bị nhốt vào tòa tháp vắng. Nếu không, tôi sẽ giải phóng đàn đàn lũ lũ thầy ma rình lúc dân thường ngủ say sẽ ra tay thảm sát! Nói thế quả có phóng đại thật, nhưng cũng không xa thực tế là mấy.

Giật tung cửa bếp, Tori kéo tôi cùng vào. “Xin thứ lỗi cho chúng cháu, nhưng ai là người đã đưa một người gọi hồn bị biến đổi gien đến nghĩa trang nào?”

Chú Andrew quay sang Tori. “Tori, chú xin cháu đấy. Chúng ta không cần phải...”

“Ngay từ đầu Chloe đã không muốn đến nghĩa trang. Bà Margaret có nhắc đến chuyện đó không ạ? Bà có kể với chú là chúng cháu đã cảnh báo về khả năng siêu nhiên của Chloe không? Rằng cháu đã từng tận mắt chứng kiến? Và dù thế, bà ấy vẫn không tin chúng cháu?”

Tôi thề là lúc Tori vung tay tứ tung, tôi có thấy mấy tia lửa nhỏ xíu phóng ra từ mấy đầu ngón tay của cô ta.

“Bà ấy có nhắc đến chuyện Chloe nhiều lần đề nghị dừng buổi học không ạ? Chuyện bà ấy ép bạn ấy phải tiếp tục? Ngay cả khi Chloe đã khiến con sóc sống lại, bà ấy vẫn buộc Chloe hoàn thành nốt việc triệu hồn.”

“Ta không ép...”

“Bà bảo Chloe rằng bạn ấy đã làm hồn ma kia mắc kẹt giữa các chiều không gian của vũ trụ.”

“Được rồi,” chú Andrew nói. “Đúng là chúng ta phải bàn kỹ...”

“Ồ, có cả núi chuyện cần phải bàn bạc đấy,” bà Margaret cướp lời.

Chú Andrew xua chúng tôi ra ngoài. Hai đứa vừa khuất dạng, cuộc khẩu chiến lập tức bùng nổ lần nữa. Tori và tôi ghé sát cửa lắng nghe.

“Chúng ta chưa chuẩn bị đến nơi đến chốn,” bà Margaret lên tiếng. “Chưa hề chuẩn bị chu đáo.”

“Thế giờ ta bắt tay chuẩn bị.”

“Con bé làm đất nứt toác ra đấy Andrew! Mặt đất thực sự đã tách ra, và những người đã khuất xuất hiện. Chuyện này...” Margaret thở hào hển. “Chuyện này y hệt các câu chuyện cổ mà ông tôi thường kể. Hồi đó, mỗi lần nghe mấy chuyện rùng rợn về các đồng cốt mang sức mạnh vô song là tôi đã đủ gặp ác mộng rồi. Họ có thể lời xác chết của cả mấy nghĩa trang sống dậy.”

Tôi chợt nhớ đến những lời ả bán yêu từng nói. Nhóc vừa cất tiếng gọi hồn một người, hàng ngàn người chết sẽ hưởng ứng, chạy bủa về các xác chết đã thối rữa của chúng. Hàng ngàn xác bất động biến thành đội quân xác chết biết đi. Một đội quân âm binh hùng hậu nằm dưới quyền chỉ huy của mi.

“Con bé mới mười lăm mà đã biết đưa hồn nhập xác,” Margaret tiếp lời. “Không cần ai dạy. Không cần nghi lễ. Thậm chí không cần nghi khả năng đó có thể xảy ra.”

“Nếu vậy con bé sẽ phải học cách...”

“Cậu có biết con bé Victoria nói gì với con bé Gwen không? Dù chưa từng học bùa chú, nó vẫn làm phép được. Nó chỉ cần nhìn vật cần yểm bùa, bùa chú lập tức linh nghiệm. Không cần ai dạy. Không cần thần chú. Mới đầu chúng tôi tưởng hai đứa nó bịa, bây giờ thì...”

Bà ấy hít thật sâu trước khi nói. “Chuyện này quá sức chúng ta rồi. Tôi biết chúng chỉ là trẻ con, những chuyện đã xảy đến với chúng thật khủng khiếp và là tấn bi kịch. Nhưng việc cậu khiến chúng hi vọng rằng mình có thể sống như một người bình thường chỉ gây ra bi kịch thảm khốc hơn.”

“Bà nói be bé thôi,” chú Andrew nhắc.

“Việc gì tôi phải nói bé? Để giúp cậu an ủi chúng rằng mọi chuyện vẫn tốt đẹp ư? Làm gì có chuyện đó. Phải có người kiểm soát mấy đứa này suốt đời vì chuyện chỉ có thể tồi tệ hơn mà thôi.”

Tori kéo tôi ra chỗ khác. “Tự biết chuyện xảy ra là do lỗi của mình nên bà ta vẫn nhanh mồm nhanh miệng tự bao biện. Chúng ta không nghe nữa.”

Tori nói đúng. Vì gây ra chuyện tày đình nên giờ Margaret rất sợ. Đồng thời, vốn là người không dễ dàng chấp nhận sự thật, nên bà ấy đổ vấy tội lên đầu người khác – bà ấy bôi nhọ chúng tôi, bảo chúng tôi tệ hại đến mức vượt xa trí tưởng tượng của bà. Vì thế bà ấy mới bất ngờ và không thể kiểm soát tình huống.

Nhưng...

Giờ họ là đồng minh duy nhất của chúng tôi. Ngoài họ ra, không ai dám về phe chúng tôi hết. Ngay từ đầu, bà Margaret và ông Russell đã lường lự khi chú Andrew quyết định dang tay đón nhận bốn chúng tôi. Thế mà giờ tôi lại đưa cho họ đúng thứ mà họ đang cần.

Chương 14

TRÊN ĐƯỜNG RA CẦU THANG, Tori và tôi nghe tiếng bước chân thành thịch chạy xuống. Tôi hi vọng đó là Simon. Cầu trời cho tôi đoán đúng. Tuy nhiên tôi tự biết là không phải. Tôi ngẩng đầu lên nhìn gặp ngay mặt Derek đang sa sầm nhìn xuống chúng tôi.

“Để tôi giải thích với anh ta,” Tori nói.

“Tôi tự lo được.” Khi Derek tiến đến gần, tôi cất lời. “Chúng ta gặp rắc rối...”

“Anh nghe rồi.”

Đứng cách tôi ba bước chân, hình như Derek không muốn tôi có cảm giác bị trấn áp khi anh đứng gần hơn. Vô dụng! Dù đứng trong góc phòng, Derek cũng không giấu được thân hình cao to lừng lững.

“Nếu vậy chắc anh cũng biết Chloe không có lỗi,” Tori nói.

Derek thậm chí không buồn để mắt đến cô ta. Anh quắc mắt nhìn thẳng vào tôi. “Em đã gọi hồn trong nghĩa địa?”

“Vâng.”

“Em có biết làm thế sẽ không hay chứ?”

“Em biết.”

“Chloe không còn cách nào khác,” Tori đỡ lời.

“Chloe luôn toàn quyền quyết định. Cô ấy có thể từ chối.”

“Em đã cố làm thế,” tôi nói.

“Tại em không cương quyết. Nếu không cương quyết, em có thể từ chối hay không cũng vậy thôi.” Derek hạ giọng. Dù cơn giận đã bớt phần nào, nhưng giọng anh vẫn rất khó nghe. “Nói không thôi chưa đủ đâu Chloe. Sống trên đời ai cũng phải biết lượng sức, phải tính đến chuyện mình sẽ ra sao sau khi hành động chứ. Khổ nổi có mỗi chuyện đó em cũng không làm được.”

“Anh thật quá đáng,” Tori kêu lên.

“Anh ấy nói có lý,” tôi làu bàu.

“Cái gì? Cậu...” Tori lúng túng không biết nói thế nào. “Chloe, chớ có chịu đựng suốt như vậy. Dù Derek có to xác và thông minh đến mấy cũng mặc. Anh ta không có quyền ăn nói với cậu như vậy. Lúc ở ngoài nghĩa trang, cậu đã cố hết sức rồi.”

Tôi đã buông xuôi, để người khác xúi bẩy làm cái chuyện tôi biết mười mươi là sai trái.

“Em có biết họ đang bàn gì trong kia không?” Derek hỏi tôi. “Tìm cách giúp chúng ta kiểm soát sức mạnh chắc?”

“Chúng ta đều biết họ đang nói chuyện gì, Derek. Và em cũng biết mình đã gây ra việc gì. Đúng y như tối qua anh đã dặn bọn em phải đề phòng. Em đã cho những ai không muốn giúp bọn mình cái cớ để rút lui.”

Derek mở miệng định nói rồi lại thôi. Đừng tưởng việc tôi nhanh ý hiểu trước điều anh định nói sẽ đảo ngược thế cờ. Derek nhất định phải làm rõ một chuyện. Những gì tôi vừa làm chỉ có thể ngăn cản anh ấy trong chốc lát, khiến anh ấy khựng lại trước khi lặn xả vào cãi cho đến kỳ cùng.

“Câu trả lời em nên đưa ra là *‘không’*, Chloe ạ. *‘Không’*, cháu sẽ không làm đâu. *‘Không’*, cháu nghĩ làm thế sẽ không an toàn. Và nếu cứ cố tình ép cháu, thì xin lỗi bà, lúc này cháu không gọi hồn được.”

“Em...”

“Nếu có ai bảo anh khoe sức mạnh của mình cho họ xem thì sao? Em tưởng anh sẽ vào đó và nhắc bống ghế sofa lên ngay ư?”

“Em không cố làm thế...”

“Dù có hay không thì việc ấy cũng xảy ra rồi. Em trình diễn một màn no mắt no tai khiến họ dư biết cả điểm mạnh và điểm yếu của em. Giờ thì họ cho rằng Edison hoàn toàn đúng khi nhốt chúng ta lại, thậm chí là định trừ khử chúng ta.”

“Thôi đi,” Tori thêm vào. “Họ sẽ không...”

“Cô chắc không?”

Tôi lắc đầu. “Nếu nghĩ vậy, giờ anh đã không còn ở đây. Derek. Anh sẽ lên lầu với Simon, phụ cậu ấy chuẩn bị hành trang.”

“Thế ư? Vậy sau đó anh sẽ đi đâu? Hội Edison từng lần đến tận nhà chú Andrew để tìm chúng ta. Cho đến giờ vẫn chưa biết cách nào họ biết chúng ta ở đó. Và lúc ấy họ đã làm gì chúng ta nào? Đồ ngọt chúng ta đi theo họ ư? Bắn vài mũi phi tiêu tẩm thuốc mê ư? Không, họ bắn hạ chúng ta tại chỗ. Bằng đạn thật hửn hoi. Chúng ta bị kẹt ở đây rồi Chloe ạ.”

“Dù hôm nay có xảy ra chuyện gì thì Chloe cũng không cố làm vậy,” Tori nói.

Derek nghiêng chặt quai hàm, quay ngoắt sang Tori nói. “Sao tự nhiên cô bênh Chloe chăm chấp thế? Cô đang cố lấy lòng Chloe nhằm mục đích gì?”

“Thế theo anh mục đích của tôi là gì?”

“Nói cho cô biết nhé, Tori, tôi chẳng hề tin cô!”

“À, thế ư, tôi biết tổng điều đó từ lâu rồi.”

Simon xuất hiện ở đằng sau cửa, sau lưng Derek và Tori. Cậu ấy nhìn tôi rồi huơ tay, miệng mấp máy, “Chạy ngay đi, khi còn cơ hội.”

Ý hay đấy. Tôi rón rén khi vòng qua hai người bọn họ, đi đến nơi Simon đang đợi. Sau đó, tôi thoáng ngoảnh lại nhìn Tori.

“Đừng lo cho cô ta,” Simon nói. “Có lẽ đây là chuyện hay ho nhất Tori từng gặp trong thời gian qua.” Cậu ấy dẫn tôi sang phòng kế bên. “Tiếc là Derek không thích thú cho lắm. Một khi ngừng cãi vã, anh ấy sẽ nhận ra cậu đi rồi cho xem...”

“Này!” Derek kêu to. “Hai người đi đâu đấy?”

Nắm khuỷu tay tôi, Simon dẫn tôi chạy ra sau nhà. Tiếng bước chân Derek thành thịch đuổi theo ra phía sau. Simon mãi miết chạy cho đến khi chúng tôi ra hẻm bên ngoài.

Cậu ấy đưa tôi ra băng ghế trong vườn, rồi hai đứa ngồi xuống. Tôi liếc nhìn về phía ngôi nhà.

“Thoải mái đi nào. Có mặt tớ, Derek sẽ không nói mấy chuyện tào lao ấy nữa đâu.”

Dựa hẳn lưng vào ghế và choàng tay ôm vai tôi, Simon khẽ liếc về phía tôi xem thái độ tôi ra sao. Thấy tôi nhích lại gần hơn, cậu ấy tùm tùm cười.

“Tối rồi. Giờ kể tớ nghe bài học sáng nay đi?” Simon nói. “Dù đã biết có rắc rối, tớ vẫn muốn

nghe chi tiết.”

Tôi kể hết đầu đuôi. Nghe xong, Simon lắc đầu. “Bà Margaret *ngĩ* gì vậy? Ai đời lại đưa cậu ra nghĩa trang để dạy gọi hồn cơ chứ?”

Cậu ấy nói đúng câu tôi muốn nghe. Nhưng tôi biết đó chỉ là cách dễ dàng rũ tội. Đổ lỗi lên đầu người khác, đúng như bà Margaret đã làm. Phải, bà ấy có lỗi, nhưng tôi cũng chẳng vô can.

Derek nói đúng. Đáng lẽ tôi nên từ chối. Đáng lẽ tôi phải ý thức được trách nhiệm của bản thân. Cho dù làm thế đồng nghĩa với việc nói ‘không’ với người có uy quyền, bởi quyền định đoạt tôi nên hay không nên làm gì nằm trong tay tôi.

“Cậu thích ăn kem không?”

“Gì cơ?”

Simon mỉm cười toét miệng. “Tớ tìm được cách khiến cậu chú ý rồi.”

“Xin lỗi cậu, tớ chỉ đang...”

“Lo lắng. Bởi thế tớ sẽ đưa cậu đi ăn kem. Hồi sớm, lúc chạy bộ với Derek, tớ có thấy một trạm xăng cách đây chừng mười dặm.” Simon chỉ tay về hướng đó. “Trên tủ kính có bảng hiệu kem. Sau bữa tối, bọn mình ra đó nhé.”

“Chỉ sợ từ nay về sau, bọn họ sẽ chẳng cho tớ đi đâu hết.”

“Cứ để xem đã. Vậy... cậu đồng ý nhé? Lần đầu tiên hẹn hò, tớ muốn nhiều hơn là chỉ đi ăn kem, nhưng bọn mình đang bị kẹt ở đây. Tớ chán phải chờ đợi lắm rồi.”

“H... hẹn hò ư?”

Simon liếc sang. “Được chứ?”

“Dĩ nhiên. Vâng. Tớ đồng ý.” Má tôi nóng bừng. “Được rồi, bọn mình có thể thử lại lần nữa, lần này không nên háo hức quá.”

Simon cười toe. “Háo hức cũng tốt mà. Vậy tối nay chúng ta sẽ đi hẹn hò. Để tớ bảo với chú Andrew.”

Tối sắp có buổi hẹn hò đầu tiên. Tối nay không chỉ là buổi hẹn với Simon, mà còn là cuộc hẹn đầu tiên trong đời tôi. Tất nhiên không đời nào tôi cho Simon hay. Thế nào cậu ấy cũng thích nghe bí mật đó, thậm chí còn nói đùa về áp lực ghê gớm đó nữa. Mười lăm tuổi mới ra ngoài đi chơi với bạn trai lần đầu không có gì lạ. Nhưng mười lăm tuổi mà vẫn chưa thấy thàng, thì quả có lạ thật. Tất nhiên, tôi chưa hề nói với ai *chuyện đó*.

Hẹn hò, với Simon. Tuy đồng ý ngay, nhưng khi hai đứa vào nhà dùng bữa trưa, tôi mới nhận ra hậu quả từ việc tôi vừa làm.

Cảm giác lúc đứng trước cổng nghĩa trang lại trở về với tôi. Linh tính mách bảo tôi rằng: ý tưởng về tối nay cực kỳ dở tệ. Hẹn hò trong khi chạy trốn, chưa biết ngày mai sẽ sống chết ra sao ư? Hẹn hò với người cũng đang phải chạy trốn như tôi ư? Ngộ nhỡ chuyện không thành thì sao? Lúc ấy chúng tôi có thể nhìn mặt nhau...?

Nhưng không thể có chuyện tình yêu tan vỡ. Vì đó là Simon nên tất cả rồi sẽ tốt đẹp.

Tôi chỉ cần thư giãn. Rủi thay, bữa trưa không giúp tôi thư giãn được.

Àt là bà Margaret đã đi rồi, có điều trăm phàm trăm là bà ấy đã đem chuyện kể cho ông Russell. Vì thế ông ấy lao vào bếp như một con kền kền, hi vọng bắt trúng quả tang một dấu hiệu kinh khủng từ khả năng siêu nhiên không thể kiểm soát của chúng tôi.

Đáng lẽ chú Andrew nên tống cổ ông ấy khỏi cửa. Nhưng chú đã không làm thế. Có lẽ chú nghĩ tốt hơn nên để ông ấy thấy chúng tôi cũng như bao đứa trẻ bình thường khác. Tuy nhiên, cả bốn chúng tôi, nhất là tôi từ đầu đến cuối bữa chỉ trệu trạo nhai được vài miếng, đều khổ sở bởi ai nấy đều gai người khi ông ấy cứ nhìn xoáy vào tôi, sự ghê tởm phảng phất trên khuôn mặt. Con nhỏ này biết điều khiến xác chết đi lại. Một đứa đồng cốt quái dị.

Ăn xong bữa trưa, tôi trốn ngay về phòng. Simon cố rủ tôi ra ngoài, nhưng tôi kêu mệt và cố nói rằng mình không muốn ngủ gục trong lần hẹn hò đầu tiên. Khoảng ba giờ chiều, Derek vào gõ cửa vừa nhấm nháp. “Em nên ra đi, Simon đang lo lắng.” Nghe bảo tôi đang ngủ, anh ấy làm thinh. Tôi nghĩ mình đã nghe thấy tiếng Derek thở dài và tiếng chân lệt bệt, dường như anh ấy còn điều gì muốn nói. Vậy nên tôi bật dậy, ra cửa, định bụng vừa bước ra vừa bảo. “Ồ, em tưởng anh về phòng rồi chứ.”

Tôi những hi vọng đúng là Derek có chuyện cần nói với mình. Dù anh ấy không xin lỗi vì đã mắng mỏ tôi – không nên kỳ vọng quá nhiều như thế - tôi chỉ cần có để kể với Derek chuyện ngoài nghĩa trang, cùng anh ấy cân nhắc đường hướng hành động nếu tình thế xấu đi...

Nói chung, tôi muốn anh ấy hết giận và trở lại là Derek của ngày thường, người hay cùng tôi nói chuyện và nghe tôi tâm sự. Nhưng khi tôi mở cửa ra, hành lang vắng ngắt. Tôi đành quay về giường.

Chương 15

LÚC BỐN GIỜ, TORI vào phòng, có vẻ ngạc nhiên vì thấy tôi vẫn nằm trên giường.

“Cậu ở đây suốt buổi chiều à?” Cô ta nói. “Tôi tưởng cậu ra ngoài chơi với bọn con trai.”

“Tôi bỏ lỡ chuyện gì rồi sao?”

“Chuyện tôi lau nhà.”

Tôi không cười không được.

“Cậu tưởng tôi đùa chắc?”

“Không. Tôi nghĩ nếu sống ở đây thì bọn mình phải đảm đương việc này thôi. Không thể trông mong chú Andrew giúp bọn mình dọn dẹp được.”

Tori trợn mắt. “Cậu thực sự tưởng chú Andrew sẽ sai bọn mình làm việc nhà à? Chú ấy chẳng xin lỗi mãi là nhà không sạch và chưa sẵn sàng đón khách đó ư? Chỉ vì muốn tỏ ra tốt bụng nên tôi xin dọn dẹp hộ thôi.”

Thấy tôi làm thinh, Tori lắc đầu. “Câu cuối là đùa đấy. Chú Andrew trả tôi một khoản tiền bằng đúng tiền thuê quán gia, dù tôi chậm rề rề, hoàn thành công việc lâu gấp đôi một quán gia chuyên nghiệp. Tôi tính thế cũng tiện vì lúc này chúng ta chưa đến nỗi bận túi bụi, tôi còn có tiền xài. Vậy giờ tôi chính thức là quán gia nhà này. Nếu thấy có khăn mặt ướt rơi dưới đất, tôi sẽ nhét vào giữa đồng chân của cậu.”

Hai tuần trước, nếu có người bảo Tori sẵn lòng lau dọn nhà cửa – dù được trả thù lao – tôi không đời nào tin. Tôi không thể hình dung cảnh Tori cầm cây lau nhà trông sẽ ra sao. Nhưng tôi hiểu Tori rất khổ sở khi phải chạy trốn cùng chúng tôi mà không có một xu phòng thân. Dù đây không phải cách kiếm tiền lý tưởng của Tori, nhưng rõ ràng là cô ta thà cọ toa lét còn hơn chìa tay xin tiền bố thí.

Nghĩ đến đây, tôi lại lo. Sau khi chuyện này qua đi, Tori sẽ ra sao? Liệu cô ta có bà con thân thích nào có thể cưu mang không? Liệu lúc này, Tori có nghĩ đến khả năng đó chưa? Phải chăng cô ta đang cuống cuồng lo kiếm tiền phòng thân?

“Gwen về rồi,” Tori bảo. “Chị ấy đang gặp chú Andrew để nói chuyện. Phải thú thật là tôi mong có buổi học này trước cả khi cậu thực hành.”

“Cậu sẽ ổn thôi. Đừng nổi quạu với chị ấy là được.”

Tori mỉm cười. Tôi nhận ra là dù hồi hộp, cô ta không thể giấu được vẻ háo hức. Tori muốn học cách sử dụng khả năng của mình một cách đúng đắn. Bọn tôi đều biết mỗi đứa đều là một mối nguy, dù không đứa nào muốn thế. Tại sao người lớn không hiểu điều đó nhỉ? Tại sao họ cứ coi chúng tôi như lũ con nít cầu thả vô tâm?

“Cậu sao vậy?” Tori chợt hỏi.

“Chẳng sao cả.”

Cô ta rút từ túi quần sau một mảnh giấy gấp nhỏ.

“Chắc cái này sẽ làm cậu vui hơn.”

Tôi giở ra xem. Giấy trắng tinh. Lúc ở nghĩa trang sau khi ghi chép lại lời nhắn của hồn ma nọ, tôi trả lại mẫu giấy chưa dùng này cho Tori.

“Nhất định quanh đây phải có bút chì,” Tori nói.

“Bút chì để làm gì?”

“Thì làm giống như trong phim ấy. Trong phim, chuyện gì sẽ xảy ra nếu có người viết lên một tập giấy rồi xé tờ đầu tiên mang đi?”

Tôi cười. “Dùng bút chì tô lên những vết hằn của tờ giấy trước.”

“Tôi nghĩ rằng họ sẽ chẳng đòi nào đưa bọn mình đến bưu điện. Nhưng nếu có cơ hội, cậu vẫn có thể gửi thư.”

“Cảm ơn cậu.”

Tori đi ra ngoài. Một lát sau, nghe ngoài hành lang có tiếng bước chân, tôi tưởng Derek quay lại. Nhưng hóa ra là Tori đẩy cửa bước vào, đi thẳng đến giường mình và chán nản ngồi phịch xuống.

“Tôi không được học rồi.”

“Chuyện gì xảy ra vậy?”

“Muốn nghe phiên bản của chú Andrew không? Người lớn quyết định hoãn cuộc huấn luyện cho tới khi họ hiểu hơn về khả năng của chúng ta. Nói cách khác, bọn mình đã làm họ sợ mất mặt.” Tori lắc đầu. “Chú Andrew tốt bụng thật, nhưng lại... tốt quá. Cậu hiểu chứ?”

“Giống tôi không?”

“Cậu tốt kiểu khác. Dù biết chú ấy đang cố giúp chúng ta, nhưng thực lòng tôi chỉ ước giá chú ấy...” Tori không biết nên dùng từ nào cho đúng.

“Cứng rắn hơn?” Buột miệng xong, tôi ngượng đỏ cả mặt. “Tôi... tôi không cố ý...”

“Thấy chưa, kiểu ‘quá tốt’ của cậu là vậy. Cậu không muốn người khác phật ý, ngay cả khi vắng mặt họ. ‘Cứng rắn,’ nói đúng lắm.” Tori ngả lưng dựa trên giường. “Mà thôi, nói mãi chuyện đó chán lắm. Như mọi khi, Simon đang đi tìm cậu. Đi chơi đi, Chloe. Tôi sẽ giữ ấm cho cái ổ của bọn mình.”

Simon quả có đi tìm tôi thật. Có thể thấy rõ sáng nay hai anh em họ không đi xuống tầng hầm. Chú Andrew nài nỉ cùng chơi nên ba người ra ngoài thi nhau đá hoài một trái banh.

Giờ chú Andrew đã mang máy tính xách tay vào phòng đọc sách và đóng kín cửa ngò trong đó, vậy nên Derek lén xuống tầng hầm. Simon có nhiệm vụ canh chừng nên nếu có người ở

cùng anh ấy, công việc của anh sẽ không bị gián đoạn. Hai đứa đang trong một phòng bỏ trống xem những tấm hình treo trên tường thì chú Andrew đi ngang qua. Chú ấy nhìn thấy hai đứa bọn tôi đang xem hình.

“Ảnh của chủ cũ ngôi nhà này đấy,” chú ấy bước vào phòng. “Như các cháu cũng thấy, trong ảnh không có ai thuộc nhóm của chú.”

“Phải vất vả trốn tránh mà chú,” Simon nói.

Chú Andrew gật đầu. “Chloe này, đó cũng là điều người có khả năng siêu nhiên luôn phải nghĩ đến. Bất cứ khi nào cũng có thể xảy ra chuyện vô tình để lộ danh tính, khiến người khác phải chú ý. Thậm chí việc giao du với ai có khả năng siêu nhiên như tôi cũng là tai họa. Nói thế không có nghĩa các cháu không được kết bạn có khả năng phi thường. Rồi đây, các cháu sẽ có nhiều bạn bè như thế, và điều đó rất có ích. Nhưng chúng ta luôn phải cẩn thận.”

Tôi đáp rằng mình rất hiểu điều đó.

“Giờ chú giới thiệu về mấy tấm hình người chủ cũ của căn nhà. Đó là Todds Banks. Ông ấy là cha đẻ của dự án Genesis. Ý tưởng ban đầu thuộc về tiến sĩ Lyle, nhưng tiến sĩ đã chết trước khi việc cải tiến gen bắt đầu. Chính Todds, hay tiến sĩ Banks, đã tiếp nhận ý tưởng và bắt tay thử nghiệm. Ông ấy cũng là người đầu tiên rung chuông báo động về những tiềm tàng nguy hiểm của dự án. Ông ấy đã cảnh báo những nguy hiểm cho Hội Genesis, nhưng do bị mờ mắt bởi những khả năng kỳ diệu của việc biến đổi gen nên họ đã không thừa nhận mình đã phạm sai lầm. Rồi Edison, tiến sĩ Banks tập hợp các nhân viên cũ lo lắng về kết quả của dự án và lập nên nhóm của chú. Cách đây mười năm, trước khi qua đời, ông ấy lập di chúc để lại căn nhà này cho các cháu.”

Trong lúc nghe chú Andrew giảng giải, tôi thấy có một bức ảnh của tiến sĩ Banks... với mái tóc đen chải lật trông như một thiếu niên. Người trong ảnh khoảng mười ba, nhưng tôi không thể nhầm khuôn mặt kia với ai được. Hẳn chính là hồn ma bán yêu Volo.

“Đây có phải con trai tiến sĩ Banks không ạ?” Tôi vờ hỏi băng quơ.

“Là cháu trai của tiến sĩ. Cậu ta tên là...” Chú Andrew nhú mày. “Chú không nhớ rõ. Chú chưa bao giờ giáp mặt cậu ta, nhưng chú biết cậu ta từng sống trong nhà này cùng cậu mình và em họ một thời gian. Cậu này lớn hơn. Sở dĩ chú đoán được là bởi cậu em kia tóc vàng.”

Tôi nhớ đến cái xác nằm cạnh giường. Xác chết bầm dập toí tả... của một cậu bé có mái tóc màu nhạt, nhỏ hơn hồn ma tôi từng gặp chừng vài tuổi.

“Chú vừa nói tiến sĩ Banks để căn nhà này cho nhóm của chú. Thế hai người kia thì sao ạ?”

“Hai cậu ấy về sống với một người họ hàng khác. Hình như là một người chúng gọi bằng ông thì phải.”

Tôi thừa biết cả hai người đều đã chết. Tôi chỉ thắc mắc liệu chú Andrew có biết chuyện đó xảy ra hay không? Hay chú ấy chỉ nghe người khác nói lại?

Hai người đó có tham gia dự án Genesis không? Có vẻ như là có. Nhưng người tôi gặp có vẻ như lớn tuổi hơn tôi, Dù ông chú có chết trước, anh ta cũng qua đời cách đây chừng vài năm thôi. Cứ nhìn tấm hình này thì biết. Thế có nghĩa nếu còn sống đến giờ, anh ta sẽ lớn hơn Derek vài tuổi. Trong khi đó, người ta lại bảo Derek là một trong những đối tượng thí nghiệm đầu tiên.

“Hồi đó trong nhà có người phụ nữ nào ở cùng không chú?” Simon tò mò.

“Gì cơ?” Chú Andrew phẩy tay ra hiệu cho chúng tôi rời khỏi phòng.

“Đêm qua Chloe nghe thấy tiếng phụ nữ. Chúng cháu đoán đó là một hồn ma. Ngày trước nhà này có phụ nữ không ạ?”

“Theo chú biết thì không. Nhưng rất có thể chú nhầm. Giờ chú phải đi lo bữa tối đây. Simon, chú biết cháu phải ăn đúng giờ. Chú còn biết cháu có một kế hoạch đặc biệt sau bữa tối nữa kìa.” Chú Andrew nháy mắt với tôi. Tôi tin chắc là hai má mình đã đỏ rần.

Khi chú ấy vào bếp, Derek len lén từ tầng hầm đi ra. Ba chúng tôi cùng lên lầu, vào phòng ngủ của hai tên con trai và đóng cửa lại.

“Dưới đó là nhà kho,” Derek nói. “Hai phòng lớn chất đầy đồ đạc và một cánh cửa khóa chặt.”

“Có cửa khóa à?” Simon ngẩng phắt lên.

“Anh tông bật cửa đó rồi. Đó là một cái xưởng nhỏ. Chẳng có gì ngoài mấy dụng cụ linh tinh.”

“Vậy cần gì phải khóa nhỉ?” Tôi hỏi.

“Tớ rất muốn nói là chuyện này rất đáng ngờ,” Simon trả lời. “Có điều nếu ông Banks ở cùng hai cậu cháu trai thì chẳng có gì bất ngờ cả. Tuy cha tớ không chăm sửa chữa vật trong nhà, nhưng hòm đồ dùng của ông bao giờ cũng khóa chặt. Cha mẹ nào chả thế. Thật đúng là hoang tưởng.”

“Phải đấy,” Derek thêm vào. “Nhất là sau khi cậu con trai đập bẹp đầu ngón tay chỉ vì muốn đóng đinh treo tranh lên tường!”

“Này, thế vẫn chưa thông minh bằng cái người nghĩ ra sáng kiến ấy.” Simon liếc sang tôi. “Băng keo bị mất độ bám dính, vậy mà Nhà Khoa Học Trẻ giải thích là giấy nặng quá băng keo dính không giữ nổi. Có thể tớ mới phải đi kiểm định chứ.”

Derek trợn mắt.

“Chỉ có thể thôi ư?” Tôi hỏi sang chuyện khác. “Kho chứa đồ và phòng để dụng cụ gia đình? Không có manh mối gì sao?”

“Anh có nói vậy đâu. Dưới đó có ba thùng dán tên đựng quần áo và đồ dùng. Ba cái tên là

Todd, Austin và Royce. Thùng tên Todd đựng đồ người lớn.”

“Là tiến sĩ Bank,” Simon nói. “Ông ấy là chủ cũ nhà này. Để em đoán xem nhé, hai thùng kia đựng đồ của hai thiếu niên.”

Khi nghe tôi nhắc lại những gì chú Andrew vừa kể, Derek gật đầu. “Nếu thế, Royce là tên gã bán yêu của em. Quần áo của hắn rộng hơn, Chú Andrew bảo sau khi ông chết, hắn chuyển đi rồi à? Chắc sau đó hắn bị giết rồi quay về nhà.”

“Không phải. Chắc chắn cái xác em nhìn thấy tối qua là của Austin. Em không nhầm được.”

Cả gia đình chết hết. Trong đó bao gồm cả hai thiếu niên. Họ đều có dính dáng với Edison, có thể với cả dự án Genesis nữa. Vậy mà giờ chúng tôi đang bị nạn trong chính căn hộ của họ.

“Hiện tại chúng ta lại không thể đi đâu,” Derek nói.

Tất nhiên tôi với Simon cũng nghĩ như anh. Chạy trốn. Nhưng chạy đi đâu? Tất nhiên chẳng ai nghi oan cho chú Andrew thông đồng với Hội Edison giữ chân chúng tôi ở đây và lấy cớ đang lên kế hoạch tinh vi để tấn công họ. Nhưng tiến sĩ Banks, Royce và Austin đã gặp chuyện gì? Chuyện của họ có liên quan gì đến nhóm chúng tôi không?

“Anh sẽ tiếp tục tìm kiếm. Có lẽ bọn mình nên hỏi chú Andrew vài chuyện. Hai đứa...” Derek lên tiếng.

“Ăn tối xong bọn em sẽ ra ngoài một lát,” Simon ngắt lời Derek.

“Ồ, ra thế. Được thôi.” Ánh mắt Derek thoáng lia về phía tôi, nhưng tôi chưa kịp đón lấy thì anh đã quay sang Simon. “Thế, ừm, chú Andrew đồng ý chưa?”

“Rồi. Anh thua cược rồi nhé. Đúng là chú ấy dặn dò đủ thứ - nào là đi bộ trong rừng, không ra đường cái, Chloe không được vào tiệm... Nhưng quan trọng là chú ấy cho phép bọn em đi.”

“Hừm.” Derek ngoái nhìn ra sau, như thể hi vọng chú Andrew sẽ bảo đi như thế không an toàn. Một lát sau, anh ấy đành gật đầu. “Được rồi.”

“Từ giờ đến bữa tối chúng ta phải làm điều gì đó giết thời gian,” Simon đề nghị. “Hay ta đi luyện vài chiêu tự vệ?”

“Tất nhiên rồi,” tôi nói. “Để tớ đi gọi Tori... Trông cậu kìa, đừng bày ra vẻ mặt đó. Tớ sẽ đi tìm Tori. Derek, anh đi với bọn em nhé?”

“Không,” Derek quay lưng đi xuống cuối hành lang. “Mọi người cứ đi đi.”

Ra ngoài sân sau, Simon dạy Tori và tôi cách tự vệ, chẳng hạn như khóa tay chân đối phương. Vì có bữa tối, Tori cho rằng đòn đó chẳng có tác dụng gì. Nhưng cô ta chỉ tỉ tê với tôi, không dám nói thẳng với Simon.

Trong khi học, có một lúc Simon chỉ Tori thế khóa chân đối thủ. Ngồi trên ghế kê ngoài thềm nhìn họ đứng sát bên nhau, tôi thầm nghĩ: rất có thể họ có quan hệ huyết thống. Tôi không biết họ giống nhau ở điểm nào nhất, nhưng có lẽ là đường nét khuôn mặt, hay gò má, khuôn miệng. Mắt họ đen như nhau, chiều cao bằng nhau và thân hình đều gầy gò như nhau.

Nhưng khi Simon bước ra xa, tôi lại nghĩ khác. Chắc do tôi chỉ thấy có vài nét tương đồng rất mơ hồ. Còn lại đều là sản phẩm của óc tưởng tượng.

Đã đến giờ ăn tối. Rồi bữa tối trôi qua. Tôi lên lầu sửa soạn.

Trước nay, tôi toàn cho đó là chuyện không đâu, không đáng nghĩ đến: nào buổi hẹn đầu tiên, nào nụ hôn đầu tiên. Xin đừng hiểu nhầm. Tôi cũng thích chứ bộ. Chỉ có điều tôi không ngồi mơ về ngày trọng đại ấy, cũng chưa từng nghĩ trong ngày đó tôi sẽ mặc gì và xử sự ra sao. Nhưng không hẳn thế.

Hóa ra tôi vẫn luôn nghĩ về lần hẹn hò đầu tiên. Trong ngày đó, hoặc tôi sẽ mua bộ đồ mới, hoặc cắt kiểu tóc mới. Trang điểm nhất định phải có, thậm chí có thể sơn cả móng tay. Nói tóm lại, tôi phải trông xinh hơn bình thường, và khi mở cửa đón anh bạn trai đầu tiên, tôi muốn nhìn thấy sự ngỡ ngàng trong ánh mắt và nụ cười của cậu ấy.

Khi Simon gõ cửa phòng ngủ, tôi mới chải lại đầu và thoa chút Vaseline thay cho son bóng. Thậm chí tôi không thể tắm vòi sen bởi Tori đang cho chạy máy giặt. Về quần áo, tôi vẫn mặc chiếc quần jeans và áo sơ mi từ thời trốn khỏi phòng thí nghiệm. Tuy nhiên, tôi có giặt sạch tay áo, tẩy vết ố do dính nước sốt của bánh pizza... dù chưa sạch hẳn.

Thế nhưng, khi tôi mở cửa cậu ấy nhìn tôi mỉm cười giống hệt như những gì tôi hằng mơ ước, tôi biết mọi chuyện rồi sẽ tốt đẹp.

Chương 16

VÀO RỪNG chưa được hai mươi thước, Simon kêu trời và đứng sững.

“Cái gì thế?” Tôi hỏi.

Cậu ấy phẩy tay chỉ khu rừng. “Đáng lẽ tớ nên hỏi cậu trước. Bọn mình vào rừng chơi được không?”

Tôi cam đoan với cậu ấy là không sao.

“Derek dẫn tớ là cậu sợ vào rừng, cậu lo sẽ làm đám thú rừng đã chết sống lại.” Simon liếc nhìn tôi. “Đáng lẽ tớ không nên nói ra điều này, bởi làm thế đã vô tình gieo ý nghĩ vào đầu cậu đúng không?” Simon lại buột miệng rửa thề.

“Đừng lo mà,” tôi nói. “Nếu tớ không chủ động gọi hồn hoặc ngủ gục thì sẽ không có chuyện gì đâu.”

“Lỡ cậu buồn ngủ *thật*, tớ sẽ trở hết tài hầu chuyện các tiểu thư ra vậy.”

Hai đứa chúng tôi sánh vai đi thêm đoạn nữa.

“Nói đến cuộc trò chuyện. Làm thế nào... ừm...” Simon nhăn mặt. “Xin lỗi, tớ hơi hồi hộp.”

“Hôm nay chú Andrew dạy cậu gì chưa?”

Có tiếng thở phào nhẹ nhõm to hơn bình thường. “Cảm ơn cậu. Rồi. Vừa buồn chán, vừa tẻ ngắt. Chẳng thấy sức mạnh siêu nhiên thành linh trào dâng gì cả. Tớ chỉ là thứ tầm thường...” Simon im lặng giây lát. “Mà thôi, nói chuyện đó chán chết. Tớ đã nói là mình đang hồi hộp chưa nhỉ? Phải thoải mái vui vẻ thì sức mạnh thường ngày mới phát huy được. Và thật sự là tớ đang rất vui.”

“Nhưng ai chẳng chạnh lòng khi thấy Tori bấm sinh thạo bùa chú, trong khi cậu phải học bao nhiêu năm mới làm được.”

“Ừ. Nếu là người khác ngoài Tori, chuyện sẽ không tệ như vậy.”

“Vậy cậu *có thể* tung bùa chú gì?”

“Chẳng bùa nào hữu dụng cả. Trước tiên, người học phải đi từ căn bản. Tớ biết lắm chứ, nhưng hiện tại tớ chỉ quan tâm bùa nào giúp được bọn mình. Lúc này có luyện chiêu tạo sương mù thành siêu đẳng cũng chẳng ích gì.”

“Nhưng bùa đẩy lùi rất tốt mà.”

Simon nhún vai.

“Biết đâu chú Andrew sẽ dạy cậu bùa trời giống Tori hay làm.”

Cậu ấy lắc đầu. “Chỉ phù thủy mới dùng bùa đó.”

“Chẳng lẽ lại không giống nhau?”

“Cậu muốn nghe trả lời ngắn gọn hay nguyên bài thuyết giảng về các chủng loại bùa chú chứ?”

“Xin cho lựa chọn thứ hai.”

Simon mỉm cười siết chặt tay tôi. “Giới dùng bùa chú có hai loại chính. Pháp sư là đàn ông và con trai của họ. Pháp sư là vậy. Tương tự, phù thủy là phụ nữ và con gái họ. Phép thuật của pháp sư là dùng các động tác tay kèm với các câu bùa chú, thường là bằng tiếng Hi Lạp, La Tinh hoặc Hebrew của người Do Thái. Đừng nhìn tớ như thế, tớ không biết giao tiếp bằng tiếng Hi Lạp, La Tinh hoặc Hebrew đâu – tớ chỉ thuộc những câu thần chú có nguồn gốc từ những ngôn ngữ ấy. Biết sử dụng những ngôn ngữ ấy cũng tốt, nhưng hiện tại nội nhớ những câu thần chú không thôi cũng mệt rồi. Pháp thuật của pháp sư có tính khiêu khích, dùng để tấn công. Phù thủy cũng dùng những câu thần chú bằng các ngôn ngữ đã nêu, nhưng họ bỏ qua các động tác tay. Pháp thuật của họ có tính phòng vệ.”

“Dùng để chặn đòn tấn công.”

“Hoặc trốn, tránh né sự tấn công của đối phương. Ngày nay, chiêu thức của họ lại rất hữu dụng.”

“Vậy con trai có phép như các cậu không thể học bùa chú của phù thủy ư?”

“Có chứ, nhưng cần phải nỗ lực rất nhiều mới có thể học được, bởi đó không thuộc dạng khả năng thiên bẩm của nam giới. Trong giai đoạn này, tớ vẫn phải theo trường phái của mình, dù tớ vẫn muốn sẽ có dịp học thêm vài chiêu thức của giới kia. Chỉ có điều tớ sẽ không học từ Tori.”

Đến trạm xăng, Simon mua kem rồi hai đứa trở lại rừng, ngồi xuống một súc gỗ ven đường.

“Chỉ cần một muỗng kem cũng làm tớ thích mê rồi.”

“Chán thật.”

“Nhưng...”

“Chloe này, tớ bị tiểu đường từ khi biết nhớ đến giờ. Vì chưa biết cảm giác ăn hai muỗng kem sẽ như thế nào, nên tớ không bao giờ thèm hay nhớ về nó. Nếu khổ sở vì thèm ăn, tớ sẽ chẳng bao giờ ăn chung với Derek. Đúng chưa nào? Mà này, bởi tớ ăn xong trước, nên tớ sẽ mua vui trong lúc cậu dùng bữa bằng một trò biểu diễn bùa chú nhé.”

Cậu ấy vờ vụng về làm phép khiến tôi phải bật cười. Sau đó, hai đứa tôi nắm tay nhau cùng sánh vai trở về, vừa đi vừa nói chuyện. Màn đêm dần buông, khi thấy những ánh đèn trong nhà thấp thoáng qua rặng cây, Simon dừng bước, kéo tôi sát lại gần. Khi con tim đập dồn, tôi tự nhủ đó là cảm giác hồi hộp mong chờ. Nhưng thực ra tôi đang sợ.

“Cậu thoải mái khi tớ làm vậy chứ?” Simon hỏi.

Tôi mỉm cười. “Hơn cả thoải mái ấy chứ.”

“Vậy tớ được phép có cuộc hẹn thứ hai không?”

“Có.”

“Hay quá!”

Khuôn mặt cậu ấy sà sát lại. Tôi biết chuyện gì sắp đến. Tôi đã đoán trước được Simon sắp làm gì. Nhưng khi môi cậu ấy chạm môi tôi, tôi vẫn giật thót.

“Xin lỗi cậu, tớ... tớ...”

“Hệt như mèo con hay hoảng sợ,” cậu ấy khẽ nói. Bàn tay Simon luồn dưới gáy đỡ mặt tôi ngược lên. “Nếu tớ có hơi vội thì...”

“Kh... không đâu.”

“Thế thì tốt.”

Lần này tôi không giật thót. Không co rúm người lại. Không sững sờ như bị hớp hồn. Tôi chẳng làm gì cả. Tôi đứng ngây như khúc gỗ đón nụ hôn của Simon, như thể có người cắt đứt dây thần kinh nối não bộ với các cơ thể của tôi vậy.

Mãi sau, khi cảm nhận được sự gấn bó, tôi hôn đáp trả nhưng rất ngượng ngùng. Như thể một phần trong tôi vẫn thủ thế. Tim tôi nhói lên như khi làm một việc sai trái, hoặc phạm một sai lầm nghiêm trọng, và...

Simon dừng giữa nụ hôn. Má vẫn gấn kề, mặt cậu ấy vẫn sát bên mặt tôi cho đến khi tôi phải ngoảnh mặt đi.

“Tớ không phải là người cậu hằng mong đợi?” Giọng Simon thoáng qua, nhẹ đến nỗi tôi phải cố lắng mới nghe được.

“S... sao cơ?”

Cậu ấy lùi lại, ánh mắt mù mịt, không biểu lộ cảm xúc.

“Cậu có người khác rồi,” cậu ấy nói. Không phải câu hỏi. Mà là câu khẳng định.

“Ng.. người khác nào? Ý cậu là một anh bạn trai ư? Trước khi gặp cậu, tớ có bạn trai rồi ư? Không. Chưa từng có ai cả. Tớ sẽ không...”

“Đi chơi với tớ nếu cậu có bạn trai. Tớ biết.” Cậu ấy lùi thêm bước nữa. Hơi ảm từ cơ thể cậu tan đi, nhường chỗ cho cái lạnh thấu xương của đêm tràn tới. “Ý tớ không phải bạn trai cũ. Là người hiện tại.”

Tôi trở mắt nhìn cậu ấy. *Hiện tại ư? Còn ai nữa đâu... Quanh tôi, ngoài Simon, chỉ còn một chàng trai nữa thôi...*

“D.. Derek ư? Cậu cho rằng...?”

Tôi không thể nói hết câu. Tôi những muốn cười thật to. *Cậu cho rằng tớ thích Derek ư? Cậu đùa à?* Tiếc là tôi không cười được, vì bên tai tôi nghe có tiếng sấm dậy. Tôi ghen thờ như vừa bị ai đâm mạnh vào ngực.

“Derek và tớ không...?”

“Tớ biết. Chưa, nhưng chỉ là ‘chưa’ thôi.”

“Tớ... tớ không...”

Nói đi! Nào, mày chỉ cần nói. “Tớ không thích Derek.”

Nhưng tôi không nói gì. Càng không thể nói câu đó.

Simon đút hai tay trong túi áo. Chúng tôi đứng trong bầu không khí im lặng đến khó chịu. Mãi sau, tôi mới lên tiếng, “Chuyện không phải thế.”

“Lúc đầu thì chưa.” Simon nhìn mông lung vào khu rừng tối. “Sau khi bị giam, mọi sự thay đổi. Cậu và Derek thân nhau hơn, và... mỗi giao cảm giữa hai người thay đổi. Tớ tự nhủ mình chỉ khéo tưởng tượng. Lúc cậu và Tori trốn khỏi khu thí nghiệm, có vẻ như những gì tớ tự nhủ là đúng. Nhưng sau chuyện ở bãi đỗ xe tải, lúc hai người trở lại...” Cậu ấy im lặng rồi quay sang tôi. “Tớ đoán đúng phải không?”

Tôi nghe trong giọng nói Simon có tiếng van nài. *Chloe, hãy nói rằng tớ sai đi. Tớ xin cậu đấy.* Toàn bộ bản thể của tôi cũng muốn nói thành lời câu đó. Người đứng trước mặt tôi là Simon. Hiện thân của mọi giấc mơ về một cậu bạn trai lý tưởng đang đứng trước mặt tôi, là của tôi

nếu tôi sẵn sàng đón nhận. Tôi chỉ cần nói mấy từ ấy. Tôi cố. Tôi cố lắm. Nhưng tôi chỉ yếu ớt lặp lại. “Chuyện không phải như cậu nghĩ.”

“Đúng là thế. Tôi không sai đâu.”

Cậu ấy cất bước rời đi, trở lại hướng chúng tôi vừa tới. Sau đó Simon dừng bước, nhưng không quay mặt lại. Cậu ấy lấy trong túi áo một cuộn giấy giơ lên và nói nhỏ, “Cái này tặng cho cậu.”

Tôi cầm giấy, còn cậu ấy tiếp tục bước đi.

Tôi giở tờ giấy bằng bàn tay run rẩy. Đó là bức tranh không màu mè, trong đó Simon vẽ tôi. Người trong tranh do cậu ấy vẽ phác xinh hơn người thật. Tôi trong tranh đẹp hơn ngoài đời. Vừa tự tin vừa xinh đẹp.

Bức vẽ mờ đi vì mắt tôi dần đầm nước. Tôi vội cuộn tranh lại như cũ vì sợ nước mắt rơi xuống làm hỏng tranh. Tôi vừa đuổi theo vừa gọi tên Simon. Nhìn cậu ấy sải bước ngày một xa, tôi biết Simon có nghe tiếng tôi, nhưng cậu ấy không dừng lại.

Chương 17

NHÌN THEO BÓNG SIMON dần khuất, tôi đưa tay áo chùi nước mắt rồi quay lại đi về phía ánh sáng hắt từ trong nhà. Vừa mới rời bìa rừng, tôi đã thấy cửa sau tòa nhà bật mở. Một bóng to lù lù đứng chắn sáng ngay ngưỡng cửa.

“Đừng,” tôi khẽ nói. “Giờ không phải lúc. Trở vào đi...”

Cửa đóng rầm, tiếng ồn vang vọng trong lúc Derek xăm xăm đi qua mảnh sân sau, dáng đi quả quyết.

Tôi nhìn quanh, tuyệt vọng tìm đường thoát nhưng không có, tiến lên đối mặt với Derek, hoặc quay đầu chạy theo Simon để rồi phải đối mặt với cả hai. Tôi đành cứ đi tiếp vậy.

“Simon đâu?” Anh ấy gắt.

Tôi nhẹ cả người. Sợ sẽ không thể nói nên lời, tôi chỉ tay vào rừng.

“Nó bỏ em một mình ngoài đây? Giữa đêm tối thế này ư?”

“Cậu ấy đánh rơi thứ gì đó,” tôi vừa lí nhí đi qua mặt Derek để vào nhà. “Simon chưa đi xa

đầu.”

Không nói một lời, Derek đứng ngay trước mặt tôi, chặn không cho tôi đi.

“Em khóc đấy à?”

“Đâu có. Em...” Tôi cố nhìn lảng đi. “Chỉ là bụi thôi. Em bị lúc ở ngoài đường đất. Simon ở ngoài đó.”

Tôi cố đi qua anh ấy, nhưng Derek một mực cúi xuống nhìn cho tỏ mặt tôi. Khi tôi nhất định không cho, anh ấy nắm cầm tôi. Tôi hất đầu, co rúm người khi tay anh chạm vào da thịt, con tim giãy giụa như con chim sa bẫy.

Tôi tự nhủ Simon sai rồi. Tôi đâu có khờ đến độ đi phải lòng Derek. Nhưng đó là sự thật. Đứng quá gần Derek như lúc này, lòng dạ tôi xốn xang khó tả. Cảm giác ấy không phải sợ hãi. Tôi chưa bao giờ sợ anh ấy hết.

“Em khóc thật kìa,” giọng anh dịu lại. Sau đó anh nín thở, mắt lại quắc lên và gằn giọng. “Simon đã làm gì...?” Derek im bật, mặt đỏ bừng như thể anh ấy ngượng chín người dù chỉ nghĩ đến khả năng Simon là thủ phạm.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” Derek hỏi.

“Không có gì. Chỉ là chuyện không thành.”

“Không thành ư?” Derek nói chậm như đang cố giải mã một ngôn ngữ xa lạ. “Tại sao thế?”

“Anh đi mà hỏi Simon ấy.”

“Anh đang hỏi em cơ mà. Em với Simon sao vậy?”

Tôi sứt sứt. Chỉ mỗi Derek đoán đúng. Người gây chuyện là tôi, không phải Simon. Tôi làm tổn thương cậu ấy. Mà vì cái gì mới được? Chỉ vì phải lòng một gã suốt ngày đi theo tôi rầy rà này nọ. Chắc lẽ tôi là hạng con gái người lịch thiệp nhã nhặn không muốn, lại cứ muốn lao đầu vào yêu loại con trai thô lỗ, cộc cằn?

“Tại em làm hỏng chuyện. Giống lần trước. Em biết anh ngạc nhiên lắm. Giờ thì cho em vào nhà...”

Derek ngang ngạnh chặn đường. “Vậy em định thế nào, Chloe?”

Tôi bước tránh sang bên. Derek cũng bước qua một bước.

“Em thích Simon, đúng không?” Derek nói.

“Ừ. Em thích cậu ấy. Chỉ là không...?”

“Không cái gì?”

“Anh hỏi Simon ấy. Chính cậu ấy tưởng...”

“Tưởng cái gì?”

Tôi bước sang, Derek lại chặn đường.

“Simon tưởng cái gì?”

“Tưởng có người thứ ba,” buột miệng trước khi kịp kiềm chế, tôi run rẩy vội hít sâu vào. “Cậu ấy cho rằng em thích người khác?”

“Ai thế?”

Tôi đang định nói. “Em không biết. Chắc Simon tưởng một bạn học cũ của em.” Nhưng nét mặt Derek cho thấy anh ấy đã biết rõ câu trả lời. Những gì biểu lộ trên mặt anh khi đó... Lúc trước tôi bẽ bàng khi nghe Simon chụm môi tôi thích Derek. Nhưng cảm giác ấy không thể sánh với cảm giác của tôi khi đọc những cảm xúc trên mặt Derek bây giờ. Anh không chỉ ngạc nhiên, mà là sốc thực sự. Vừa bàng hoàng vừa kinh hãi.

“Anh ư?” Derek nói. “Simon bảo nó nghĩ anh và em...?”

“Không, không phải thế. Cậu ấy biết bọn mình chưa...?”

“Tốt. Vậy chứ nó nghĩ thế nào?”

“Cậu ấy bảo em thích anh.”

Một lần nữa, lời nói cứ tuôn ra trước khi tôi kịp chặn chúng lại. Lần này, tôi mặc kệ. Tôi thấy trống trải và xấu hổ khi vừa tự bôi xấu bản thân. Tôi chỉ muốn mỗi một thứ: làm sao để anh dừng đứng chắn trước mặt tôi. Nếu nói vậy có khiến anh phát hoảng quay đầu mà chạy thì cũng tốt.

Nhưng Derek không chạy. Anh ấy chỉ tròn mắt nhìn tôi: thế còn quá tội. Tôi mang cảm giác của một con bé thảm hại nhất trường đi gặp anh chàng đẹp trai nhất trường thú thật lòng tôi với anh ta. Derek há hốc miệng như thể anh không tin vào tai tôi.

“Không phải vậy đâu,” tôi vội nói. Tôi nói trôi chảy bởi ngay lúc này, đó là lời nói thật. Thấy anh cứ trở mắt nhìn mãi không thôi, tôi đẩy lại. “Em không có.”

“Tốt hơn nên là thế,” giọng Derek ồm ồm. Cuối cùng, anh lùi lại, vẻ mặt lại cau có như lúc trước. “Nên thế. Chloe, Simon thích em.”

“Em biết.”

“Từ hồi mười hai tuổi, ngày nào con gái cũng đến cửa kiếm Simon. Ở trường con gái toàn

theo nó. Thậm chí có người còn làm thân với anh chỉ để tìm cách bắt chuyện với Simon. Toàn các cô gái xinh xắn. Những cô nàng nổi tiếng cả trường.”

“Thế ra em nên sướng rơn khi một người như cậu ấy đá lông nheo về phía em chứ gì?”

“Đương nhiên là không rồi. Anh không có ý...”

“Ồ, em biết anh định nói gì rồi. Em phải tự biết rằng mình có phước lắm nên trời mới run rủi cho được ở bên Simon trong lúc xung quanh cậu ấy không còn ai mà chọn. Bởi nếu không, em làm gì có cơ hội.”

“Không phải thế... Anh không bao giờ nói...?”

“Anh muốn nói gì thì tùy.”

Tôi quay ngoắt, vùng vằng đi về hướng ngược lại. Derek chặn ngang đường.

“Chloe, Simon thích em. Phải, nó từng có nhiều bạn gái. Nhưng nó thật lòng thích em. Anh cũng tưởng em cũng thích nó.”

“Em có mà. Chỉ là... không như anh nghĩ. Chắc vậy.”

“Nếu vậy thì đừng khiến Simon thất vọng nữa.”

“Thế anh tưởng em nuôi ảo tưởng cho Simon chắc? Để làm gì mới được? Để sau đó đá cậu ấy ư? Em còn chưa đủ chuyện để lo hay sao mà còn đi bỡn cợt người tốt, khiến cậu ấy hi vọng rồi sau đó cười nhạo và nhảy chân sáo bỏ đi? Làm sao em biết tình cảm của mình cho tới khi hai đứa em đi chơi, rồi thì...” Tôi im bặt. Có nói thế nào thì cuối cùng tôi cũng thua. Có giải biện hộ đến đâu, tôi cũng vẫn là con bé độc ác vừa làm em trai anh ấy đau khổ.

Tôi quay lưng, dậm bước về con đường ven bìa rừng.

“Em đi đâu vậy?” Derek gọi với theo.

“Anh không cho em vào nhà. Em chắc Simon cũng không muốn em ở bên. Vậy chắc có lẽ em đi dạo trong rừng vậy. May mà đêm nay có trăng.”

“Không được. Em không được vào đó.” Derek nhào tới trước mặt tôi. “Tối rồi, em không được đi thơ thẩn một mình. Không an toàn đâu.”

Tôi ngược nhìn anh. Đôi mắt xanh lục bảo của Derek lấp lánh trong ánh đêm, trông như mắt mèo phản chiếu ánh trăng sáng vàng vạc. Vẻ cau có biến đâu mất. Nét bướng bỉnh cũng không còn, nhường chỗ cho đôi môi mím chặt và bóng mây âu lo vẫn trong ánh mắt. Thấy anh thay đổi nhanh như vậy, tôi chỉ muốn...

Tôi chẳng biết mình muốn gì nữa. Đá thẳng vào ống đồng Derek nghe có vẻ là ý hay. Rủi thay, khả năng tôi sẽ òa khóc dễ xảy ra hơn, bởi gốc rễ của rắc rối vẫn còn đó. Tôi chẳng thể

làm gì để giải quyết mâu thuẫn nội tâm của Derek, dù đã cố hết sức.

Vừa mới mắng tôi như tát nước, khiến tôi tự thấy ngu xuẩn và vô dụng xong, anh đã lại có thái độ như bây giờ: ghé sát lại ân cần, quan tâm và tỏ ý lo cho tôi. Tôi luôn nhủ thầm đó chỉ là bản năng của loài sói, rằng dù muốn dù không, anh vẫn luôn bảo vệ tôi. Nhưng trông nét mặt anh lúc này, như thể anh giục giã tôi quá đáng và giờ anh đang hối hận vì điều đó... Nét mặt anh cho thấy anh thực lòng quan tâm.

Tôi quay lại rừng và đi tiếp. “Em sẽ cẩn thận. Tối nay sẽ không có xác chết nào bị dựng dậy đâu. Derek, anh trở vào nhà đi.”

“Em tưởng anh chỉ lo mỗi chuyện em vừa nói thôi ư? Hội Edison...?”

“Có thể đang cắm trại ngoài kia, đón lõng nếu chúng ta dám liều mạng vào sâu trong rừng tối. Nếu quả có nghĩ thế, không đời nào anh cho Simon ra ngoài.”

“Anh đâu có thích cho nó đi. Nhưng nó hứa cả hai sẽ về trước khi trời tối. Chính vì thế lúc này anh mới đứng sẵn ở cửa, chuẩn bị đi tìm hai đứa về.” Derek chớp cánh tay tôi, nhưng vội buông ngay, chỉ nắm tay áo. “Chỉ là...”

Anh ấy ngưng bắt. Tôi quay lại, thấy anh ấy chăm chú quan sát khu rừng, mắt hơi ngẩng lên, cánh mũi phập phồng, nét mặt căng thẳng.

“Anh đừng làm thế,” tôi nói.

“Làm gì cơ?”

“Vờ như anh ngủ thấy cái gì ở ngoài đó. Hay một người nào đó.”

“Không. Anh tưởng...” Anh ấy hít sâu trở lại, lắc đầu thật mạnh. “Anh nghĩ chắc chẳng có gì đâu. Chỉ là...?”

Derek xoa gáy, khẽ nhăn mặt. Tôi chợt nhận ra mặt anh lấm tấm mồ hôi, bóng lên dưới ánh trăng. Hai mắt anh sáng hơn bình thường, Vẻ mặt bùng bùng của người bị sốt. Cuộc chuyển hóa lại sắp xảy ra.

Giờ không phải lúc. Không phải bây giờ. Tôi sẽ không biết xoay xử thế nào cả.

Anh ấy buông tay áo tôi ra. “Được, giờ anh cùng đi dạo với em.”

Tôi bắt đầu đi, nhưng cũng chỉ loanh quanh trong sân. Tôi không ngốc đến độ hùng hổ lao vào rừng chỉ để chọc tức anh. Đi chừng hai mươi bước, tôi liếc ra sau xem anh đi về hướng nào. Hóa ra Derek chỉ đi sau tôi năm bước, chân anh không hề gây tiếng động.

“Derek...” Tôi thở dài.

“Anh cần chút không khí trong lành. Cứ đi tiếp đi.”

Thêm hai mươi bước nữa. Anh ấy vẫn đi theo tôi. Tôi ngoái đầu, quắc mắt nhìn anh ấy. Derek dừng lại, đứng yên, mặt tỉnh bơ như không có chuyện gì xảy ra.

“Được rồi,” tôi lên tiếng. “Em vào nhà đây. Giờ anh có thể truy tìm Simon trước khi Hội Edison tìm đến vồ lấy cậu ấy mang đi.”

Derek theo tôi đến tận cửa, chờ tôi vào hẻm rồi mới lên đường tìm em trai mình.

Chương 18

TORI ĐANG TRONG PHÒNG, đọc cuốn sách bìa da lấy từ phòng đọc sách dưới nhà.

“Sao, sự kiện đình đám dắt nhau đi ăn kem như thế nào rồi?” Không hề ngược lên, cô ta hỏi.

“Bình thường.”

Tori hạ cuốn sách xuống. Tôi vội quay sang mở chiếc túi để sẵn trên giường.

“Ồ, quần áo mới của cậu. Bà Margaret mua đấy. Thực ra Gwen muốn sắm đồ cho cậu, nhưng con dơi già ấy khăng khăng đòi làm. Tôi đoán bà ta muốn đền bù vụ ban sáng.”

Đó là đồ mua ở cửa hàng hạ giá. Ở gian hàng dành cho trẻ con. Ít nhất đó cũng là quần áo bé gái. Khác hẳn mấy cái áo đan len xấu xí mà Derek mua cho tôi. Thế nhưng... tôi mở túi đựng bộ quần áo ngủ bằng lanh in đầy hình cầu vồng và kỳ lân.

“Này, cậu tưởng bộ đó đã là tệ ư?” Tori phàn nàn. “Bà ta vào gian hàng của mấy bà già mua đồ cho tôi và chọn ngay chiếc váy ngủ viền đăng ten như bà ngoại của tôi hay mặc. *Viền đăng ten!* Nếu mặc vừa bộ đó, tôi sẽ đổi ngay cho cậu.” Một tiếng thịch ‘vang’ lên, Tori vừa quăng cuốn sách xuống đất. “Sao, vụ hẹn hò đến đâu rồi?”

“Chẳng đến đâu cả.”

Cô ta ngần ngừ giây lát. “Chà, giá tôi có thể nói mình bị bất ngờ, nhưng đừng quên chính tôi là đứa lúc đầu si mê Simon cho đến khi phải ở với cậu hai mươi bốn giờ một ngày. Nhờ thế nên tôi tỉnh cơn mê, cực nhanh.”

“Simon là người tinh tế.”

“Chắc thế rồi. Hoặc sau vài năm nữa cậu ta sẽ như cậu nói.”

“Cậu ấy *tốt* thật mà. Là do tôi. Chính tôi làm hỏng chuyện. Tôi...”

Tôi dừng ở đó. Cứ tưởng tượng phản ứng của Tori nếu tôi nói mình phải lòng Derek. Tôi sẽ mất hết chút tôn trọng ít ỏi cô ta dành cho tôi sau bao nỗ lực từ phía tôi.

Tuy nhiên, tôi ước có người nghe tôi trải lòng tâm sự. Một bạn gái từng hẹn hò nhiều hơn tôi, nhất là người sẽ không cho rằng tôi là kẻ hoàn toàn thảm hại mới đi thăm thương trộm nhớ Derek. Nếu có Rae ở đây thì tốt. Cô ấy không quan tâm đến hai anh em nhà Derek, nhưng cô ấy sẽ lắng nghe và khuyên nhủ tôi. Nếu có Liz thì càng tốt hơn nữa – cô ấy luôn sẵn lòng giúp đỡ mà không hề phán xét. Về phần bạn học cũ, hình như họ thuộc về một kiếp khác, là bạn của một Chloe nào khác chứ không phải tôi.

“Cậu vừa khóc phải không?” Tori chăm chú nhìn mặt tôi. “Đúng rồi nhé.”

“Tôi... chẳng có gì đâu. Tôi...”

“Simon lại giở trò gì rồi phải không? Rủ cậu đi dạo cho vui rồi bắt thẹn cậu nhận thấy tay cậu ta không chỉ *ấm* tay cậu.” Tori trừng mắt. “Đúng là lũ con trai! Toàn một đám...”

“Không phải thế.”

“Nếu cậu ta giở trò, cậu cứ bảo tôi. Tôi cũng từng có vài cuộc hẹn đầu đời đầy biến cố. Giá hồi đó tôi đã biết bùa chú thì tuyệt biết mấy. Nhất là có bùa trối thật.”

“Không phải thế,” tôi nhìn Tori. “Thật mà. Simon là người tốt.”

Tori nhìn tôi không chớp. “Có thật không đấy?”

“Cậu ấy chỉ hôn tôi thôi. Thậm chí còn xin phép trước. Simon tốt mà. Chỉ tại tôi – tôi đứng im như tượng.”

“Ra vậy.” Tori sang giường tôi ngồi. “Cậu chưa hôn bao giờ à?”

“Kh... không phải thế. Đ... đương nhiên là tôi có hôn rồi.”

“Chloe, người mắc tật nói lấp nếu nói dối sẽ chẳng ai tin. Vậy ra là nụ hôn đầu. Chuyện lớn đây. Tôi hôn lần đầu vào năm ngoái. Tôi bắt cậu ta đợi đến buổi hẹn thứ ba. Tôi không cho cậu ta ép tôi làm bất cứ chuyện gì mà tôi chưa sẵn sàng. Bọn con trai tưởng tôi được nhiều người mến mộ nên sẽ cần rằng chịu để giữ tiếng. Đừng hòng. Chỉ cần đến cuối buổi hẹn đầu tiên, họ đều hiểu ra vấn đề.” Tori ngả người trên giường. “Thế là Simon hôn, còn cậu đứng ngây ra như khúc gỗ nên Simon tưởng cậu không có tình cảm với cậu ta. Chuyện ấy hay xảy ra lắm. Đáng lẽ Simon phải tính trước khả năng ấy – ai chẳng biết cậu hay bồn chồn, hơi tí là giật mình.”

Tôi lườm Tori.

“Thật đấy. Giờ cậu chỉ cần bảo Simon là cậu ta làm cậu bất ngờ rồi chủ động mời cậu ta đi chơi. Thử lại lần nữa đi.”

Thế lẽ tôi không muốn thử lại thì sao?

Tôi đã dọn đồ xong. “Đêm nay cậu ở một mình một phòng nhé.”

Tori vội bật dậy. “Cái gì?”

“Tôi sẽ ngủ ở phòng bên. Chỉ là... tôi sợ sẽ làm phiền cậu.”

Có thể thấy tôi vừa làm nó buồn. Tôi là chuyên gia gây u sầu cho người khác mà lại. Đến cửa, tôi đóng lại. “Cảm ơn cậu. Vì... tất cả những gì cậu đã làm cho tôi hôm nay. Tôi sẽ cảm kích.”

Tori gật đầu và tôi đi ra.

Đáng lẽ tôi nên ở lại phòng với Tori.

Ở một mình có nghĩa tôi chẳng có việc gì để làm ngoài việc nằm co ro trong chăn khóc như mưa, than thân trách phận sao đời tôi chuyên tệt hại khủng khiếp, sau đó lại tự khinh bỉ vì đã trót dầm tôi trong cảm giác tội thân.

Tôi làm hỏng hết mọi chuyện. Tôi không thể kiểm soát khả năng siêu nhiên có trong người, ngay cả khi tương lai của cả nhóm tùy thuộc vào đó. Chẳng còn ai nói chuyện chuyện giải cứu Rae và dì Lauren hoặc đi tìm cha cho anh em Simon nữa. Nếu vụ gọi hồn người chết ngoài nghĩa trang không biến chúng tôi thành tù nhân thì đã là may lắm rồi.

Những người tôi có thể trông cậy được chỉ có Derek, Simon và Tori. Nhưng họ vừa rộng lòng tha thứ cho tôi tội lỗi tày đình ngoài nghĩa trang, tôi lại tiếp tục làm Simon đau khổ, làm Derek bực bội và khiến Tori phật ý.

Tôi chỉ muốn về nhà. Nếu thực sự can đảm, tôi đã thu dọn đồ đạc và rời khỏi đây trước khi tôi làm mọi việc tồi tệ thêm. Nhưng ngay cả việc đó tôi cũng không làm được. Tôi căm ghét, và uất hận chính mình vì đã quá yếu đuối. Hình như tôi chẳng làm được việc gì ngoài việc khóc cho đến khi mệt nhoài rồi ngủ thiếp đi.

Tiếng gõ nhẹ ngoài cửa làm tôi tỉnh giấc. Nheo mắt tìm mặt tủ nhỏ cạnh giường để xem đồng hồ, tôi mới nhớ mình chuyển phòng từ hồi tối.

“Chloe, là anh đây.” Sau một thoáng im lặng, người đó nói thêm. “Derek đây,” cứ như tôi có thể nhầm cái giọng ồ ồ, trầm đục ấy với giọng người khác không bằng! Làm như tôi có thể không nghe một phần trong người tôi ngóc đầu dậy như cún con hơn hở bảo, “*Anh ấy* kìa! Nhanh lên chứ! Ra xem anh ấy muốn gì đi nào.”

Chúa ơi, sao trước nay tôi chẳng để ý gì hết vậy? Giờ có vẻ như chuyện quá rõ ràng rồi.

Thảm bại và tệt hại.

Mà hồi này, có việc gì hơn cái mức “*Thảm bại và tệ hại*” đó đâu.

Tôi kéo chăn trùm kín đầu và bịt mắt.

“Chloe ới?” Tiếng ván sàn kẹt lên trong đêm. “Anh có chuyện cần nói với em.”

Tôi chẳng buồn trả lời.

Thêm một tiếng kéo kẹt, lần này phát ra từ cánh cửa. Tôi ngồi bật dậy khi anh ấy khẽ lách người bước vào phòng.

“Này!” Tôi kêu lên. “Anh không được...”

“Xin lỗi!” Derek lúng búng. “Chỉ là...”

Anh ấy bước ra chỗ có ánh trăng chiếu sáng. Đó không phải hành động vô tình. Derek muốn tôi nhìn thấy mắt anh ấy long lên vì cơn sốt, làn da đỏ ửng, tóc ướt đầm mồ hôi. Anh ấy muốn tôi phải thốt lên, “Ôi chao! Anh đang Biến Hình đấy à?” Dứt lời, tôi sẽ nhảy ngay xuống giường, đòi ra ngoài giúp anh ấy vượt qua đau đớn, giống như hai lần trước tôi từng làm.

Nhìn Derek xong, tôi lại nằm xuống.

Anh ấy bước tới. “Chloe...”

“Cái gì?”

“Nó... nó lại bắt đầu rồi.”

“Em thấy rồi.”

Tôi ngồi dậy, thả chân xuống giường và đứng dậy. Anh thở phào nhẹ nhõm. Nhưng tôi đến bên cửa sổ.

“Xuống đường mòn đi khoảng ba mét, anh sẽ thấy một khoảng rừng trống bên trái. Chỗ ấy tốt đấy.”

Một tia kinh hoàng lóe lên trong mắt Derek. Sau những gì anh đối xử với tôi hôm nay, đáng lẽ tôi nên bảo “tốt.” Nhưng tôi không nói thế. Tôi không thể. Tôi phải gom hết nội lực mới có thể lê bước trở lại giường.

“Chloe...”

“Gì cơ?”

Derek gãi tay. Gãi mạnh đến nổi da trầy xước, các múi cơ giật lên, vặn vọ. Anh ấy liếc nhìn

tôi, ánh mắt buồn đến độ tôi phải nghiêng rằng ngậm miệng để không thốt lên câu: “Thôi được, để em đi với anh.”

Thay vào đó, tôi hỏi lại. “Anh muốn gì?”

“Anh...” Derek nuốt khan. Liếm môi. Lại cố gắng thử lại lần nữa. “Anh...”

Ngay cả việc bảo tôi đi với anh ấy cũng khó khăn. Trước đây Derek chưa từng phải làm như vậy.

Tôi ngược lên, nhìn thẳng vào mắt anh. “Anh còn can đảm mở miệng nhờ em cơ à? Từ sáng đến giờ đã mấy lần anh mắng em? Anh làm em nghĩ rằng mọi việc giờ hỏng hết cả và tất cả là do lỗi của em.”

Derek tròn mắt vì thực sự ngạc nhiên. “Anh không cố tình làm như vậy.” Anh ấy vuốt mái tóc ngang trán giờ ướt đầm mồ hôi. “Nếu anh làm em tổn thương...”

“Lại còn không? Sáng nay, lúc ở nghĩa trang về em cần anh giúp. Cần anh khuyên nhủ. Vậy mà anh chỉ làm em buồn thêm. Tin em đi, cảm giác đó không dễ chịu gì đâu. Khi tối đến, sau chuyện với Simon, anh cũng lại cư xử như thể tất cả là do lỗi của em, ngay cả khi anh thấy em buồn bực, thấy em nản đến cỡ nào.” Tôi hít một hơi thật sâu. “Sau vụ bến đỗ xe tải, sau khi chúng ta cùng trở về... em tưởng anh là bạn em chứ?”

“Thì đúng là vậy mà.”

“Không?” Tôi nhìn thẳng vào mắt anh ấy. “Rõ ràng chúng ta không phải bạn bè gì cả.”

Vẻ mặt Derek vừa bối rối vừa khổ sở, khiến tôi điên đầu và như thế chỉ thối bùng cơn giận bốc cao. Sao Derek tự cho mình quyền xông thẳng vào đây nhờ giúp, để cho tôi mang cảm giác tội lỗi vì đã từ chối.

“Chloe, anh xin em.” Derek vuốt vuốt cần cổ. Những tĩnh mạch và đường gân trên đó phập phồng. Mồ hôi chảy thành dòng trên trán. “Lần này đến hơi nhanh.”

“Vậy anh nên đi đi.”

“Anh kh... Anh không...” Derek khó nhọc nuốt xuống. Cơn sốt làm mắt anh ấy sáng lên đến độ gần như chúng tự phát sáng như đèn. “Anh xin em.”

Nghe chẳng giống nài nỉ gì cả. Trong mắt Derek chỉ có nỗi kinh hoàng tột độ. Anh ấy sợ cuộc Biến Hình lần này, anh sợ vì không biết anh có hoàn tất lần Biến Hình này chẳng, sợ không biết vụ biến đổi gen có làm hại gì anh không, và tại sao anh cứ phải chịu đựng cực hình này nhiều lần nhưng chỉ để bỏ dở giữa chừng, không bao giờ đi trọn tiến trình thay đổi.

Thực ra, anh chưa bao giờ nói hẳn ra như vậy. Có thể tôi dễ dãi, nhưng tôi không thể để anh ra ngoài kia tự Biến Hình một mình được. Thế là tôi vợ vội áo khoác và đôi giày đế mềm.

“Cảm ơn...” Derek mở lời.

Tôi đi ngang qua anh ấy và hướng ra cửa. “Ta đi thôi.”

Chương 19

RA ĐẾN SÂN, hai đứa lẩn trong bóng của cây cối, tường nhà phòng khi có người từ trong nhà nhìn ra và thấy tội tôi đi về phía rừng. Khi ra đến đường mòn, Derek đi sát bên tôi, thỉnh thoảng liếc sang về sau. Nhìn anh tôi càng tức thêm bởi tôi không muốn mang cảm giác có tội dù cảm giác ấy cứ dai dẳng đeo bám mãi.

Tôi chỉ muốn gạt bỏ tất cả để mọi chuyện lại như cũ. Nhưng khi anh nhìn tôi, tôi chỉ nhớ về mặt khác của anh: vẻ hốt hoảng khi nghe tôi bảo Simon tưởng tôi thích Derek. Nó chặn đứng mọi thôi thúc phải làm lành với anh.

“Em muốn nói về chuyện xảy ra ngoài nghĩa trang,” mãi sau Derek lên tiếng.

Tôi không trả lời.

“Chúng ta nên nói chuyện,” anh không bỏ cuộc.

Tôi lắc đầu.

Hai đứa chậm chạp đi theo lối nhỏ. Tôi định tụt lại sau, để anh dẫn đường bởi trong bóng tối, mắt anh tinh hơn. Nhưng anh vẫn đi bên cạnh.

“Hôm trước, lúc anh quát em chuyện em bỏ sợi dây chuyền ra khi gọi hồn...” Derek lại lên tiếng.

“Không sao hết.”

“Đúng vậy, nhưng... anh chỉ muốn nói là em thử gọi hồn khi không đeo sợi dây chuyền là rất tốt. Chúng ta nên thử...?”

Tôi quay sang. “Đừng làm thế Derek.”

“Làm gì cơ?”

“Em đi với anh, ở bên anh lúc biến hình, thế nên anh thấy có nghĩa vụ phải trả nợ bằng cách giúp em làm việc khác.”

Anh ấy gãi tay thật mạnh. “Anh không...”

“Có đấy. Thôi, chúng ta hãy tìm một chỗ ngay đi, kéo anh Biển Hình giữa đường bây giờ.”

Derek gãi liên tục, những vết gãi phồng lên chạy dọc theo cánh tay. “Anh chỉ muốn...”

Tôi nắm lấy bàn tay anh ấy. “Anh gãi đến bật máu rồi kìa.”

Derek nhìn xuống, cổ lăm mới tập trung được. “Ờ nhỉ.”

“Đi nào.” Rẽ khỏi con đường, tôi đến quãng đất trống tôi để ý từ trước.

“Sáng nay anh nghe chú Andrew nói gì rồi,” Derek nói. “Chú ấy nói về anh.”

“Em cũng nghĩ thế,” tôi dụ giọng ngoài ý muốn. Thấy vậy, tôi bèn dang hăng cổ kéo cơn giận quay lại.

“Chú ấy có lý. Anh không...”

“Anh không sao cả. Chú ấy thì biết gì chứ,” tôi gắt. Hay thật. Tôi lôi cơn giận về và thả nó đi sai hướng. “Chú Andrew sai rồi, anh nghe chưa? Anh biết thế mà. Vậy đừng có nói đến chuyện ấy nữa.”

“Lúc mắng em chuyện ngoài nghĩa trang, thực lòng anh... không muốn thế, vì giận quá nên anh...”

“Em xin anh đấy,” tôi muốn anh nói sang chuyện khác. “Anh thôi đi có được không?”

Derek có thôi, nhưng chỉ được năm bước chân. “Anh bức bối vì chúng ta phải sống thế này. Bị kẹt ở đây. Cũng sắp đến lúc phải Biển Hình, cơ thể anh càng khó ở. Tuy nhiên, anh không vịn vào có đó để biện minh cho mình.”

Tôi ngược nhìn Derek. Anh nhìn tôi chờ đợi. Anh muốn tôi nói rằng giờ tôi đã hiểu lòng anh. Bớt giận anh một chút. Rắc rối ở chỗ tôi muốn thế lắm. Và nếu tôi làm thế, lần sau anh lại trút giận lên tôi. Thế nào cũng thế cho xem.

“Chloe?”

Tôi dừng ngay rìa bãi đất trống. “Chỗ này được không?”

Thấy Derek không nói gì, tôi tưởng anh ấy đang xem xét chỗ mới, tôi quay lại thì thấy anh đứng im phăng phắc, đầu ngẩng cao, đắm đắm nhìn khu rừng tối. “Em nghe thấy không?”

“Gì cơ?”

Derek lắc đầu. “Chắc chẳng có gì đâu?”

Bước vào khoảng đất trống. Derek nhìn quanh, miệng lẩm bẩm. “Tốt, tốt lắm.” Anh cởi áo len chui đầu và đặt xuống đất.

“Em ngồi lên đây này.” Anh ấy nhìn sang tôi. “Em còn nhớ tối trước, lúc ở phòng chú Andrew không? Lúc em đi cùng anh, rồi anh và em cùng học ấy? Ta nên làm y như vậy.”

Tôi thở dài. “Anh nhất định không chịu thôi chứ gì? Anh tưởng nếu cứ nói lý, mọi việc sẽ đâu vào đấy ư?”

Derek cười méo xệch. “Anh được quyền hi vọng phải không?”

“Đương nhiên. Và nếu anh được như ý, em sẽ ra sao đây? Anh cứ việc đối xử với em thế nào tùy thích. Sau đó, nếu anh thấy cần làm hòa, lập tức em phải tha thứ hết chứ gì.”

“Anh xin lỗi, Chloe.”

“Thôi để sau đi.” Tôi quay đi. “Giờ chúng ta gạt chuyện đó sang một bên, được chứ? Hãy cứ...”

Derek nắm chặt lấy khuỷu tay tôi. Dù lớp áo khoác có dày, tôi vẫn thấy tay anh nóng rẫy. “Anh thật sự muốn nói xin lỗi. Thật lòng xin lỗi em. Những lúc anh bức mình như thế, chuyện cứ... chuyện cứ...” Buông tay tôi, anh xoa xoa sau gáy. Mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt anh. Bề mặt da trên hai cánh tay trần của anh phồng gợn lên.

“Anh cần chuẩn bị đi thôi.”

“Không. Anh có chuyện muốn nói. Chờ anh một giây thôi.”

Một giây qua đi. Thêm một giây nữa. Derek cứ đứng đó luồn cuống xoa xoa cánh tay, mắt dán vào đó không rời.

“Derek, anh cần...”

“Anh không sao. Chờ anh chút...” Derek hít một hơi thật sâu.

“Derek...”

“Chỉ một giây thôi.”

Anh lại gãi liên tục. Lúc tôi sẵn đến, chộp lấy bàn tay anh, anh ngừng lại lẩm bẩm.

“Rồi, được rồi,” Derek lẩm bẩm. Anh ấy thôi gãi, nắm tay lại như thể làm thế anh ấy sẽ không gãi nữa. “Anh bảo là em đừng sợ anh. Thấy em lảng tránh, anh lại bức bối cáu gắt với em. Nhưng đôi khi...”

Derek vòng tay lên gãi hai vai và nhăn mặt khi móng tay móc vào da thịt.

“Derek, anh phải...”

“Đôi lúc đó chính là điều anh muốn,” Derek nói. “Là việc anh cố làm – khiến em sợ và xa lánh anh.”

“Vậy ra những gì anh làm là vô tình.” Tôi thở dài. “Anh không định...”

“Không. Không phải vậy đâu...”

Đang giờ tay định gãi cánh tay bên kia, anh ngừng phất lại lưng chừng khi thấy lớp lông cứng vừa mọc ra.

“Anh đang Biến Hình, Derek. Chuyện đó để nói sau đi.”

“À phải. Em nói đúng. Để sau hẵng hay. Thế cũng tốt.” Derek vừa thở phào nhẹ nhõm vừa bảo tôi.

Lúc nhìn quanh, Derek chớp mắt lia lịa vì bị mồ hôi chảy vào mắt.

Tôi dịu giọng bảo anh, “Anh cần ngồi xuống đã.”

Thấy anh không nhúc nhích, tôi nắm tay anh mà giật. Derek khó nhọc ngồi xuống, rồi nhồm lên trên tứ chi. Đúng tư thế bắt đầu Biến Hình.

“Nếu không sợ bà Margaret sẽ mua cho anh loạt áo mới, anh nên cởi áo anh đang mặc ra đi,” tôi nói.

“Ừ nhỉ.”

Nắm gấu áo, Derek định kéo qua đầu. Nhưng cánh tay anh không xoay được như bình thường: các khớp xương đã thay đổi, chuyển hóa. Tôi đành phải giúp. Tuy nhiên tôi không đi quá xa: tôi không cởi quần hộ đâu. Cũng may vì nhể nhại mồ hôi dầu nên Derek có thể kéo quần xuống đầu gối. Đến đó, tôi không ngại lôi hẳn quần khỏi chân anh. Derek mặc nguyên quần đùi rộng. Nếu trong lúc Biến Hình, quần ấy có rách, tôi hi vọng cuộc biến đổi sẽ không đến mức... thôi thì, sao cũng được.

Trang phục vừa kịp rời khỏi người, một đợt co thắt làm rúng chuyển Derek từ đầu đến chân. Lưng anh uốn lên, sống lưng cong vồng theo hình dạng mà lưng người thường không bao giờ làm được. Một tiếng rên trầm đục đau đớn thoát ra từ lồng ngực. Mặt anh co rúm lại vì cơn đau khủng khiếp. Tiếng kêu rên tắt lịm khi anh nôn hết bữa tối vào bụi cây.

Derek chịu đựng như vậy mất một lúc. Những cơn co cơ, toàn thân co giật dữ dội, da thịt anh cuộn lên, xoắn lại thành từng cục như trong bộ phim kinh dị. Derek, lúc thì rên rỉ, thở hào hển, và ghen ngào kêu lên, lúc thì nôn vọt và ọe khan. Mùi mồ hôi, mùi dịch nôn bốc lên nồng nặc.

Chắc nhiều người nghĩ từ nay nhìn Derek tôi sẽ không tình cảm lãng mạn với anh nữa. Nhưng đây là lần thứ ba tôi chứng kiến cảnh này. Trong mỗi lần như thế, tôi đều hiểu rằng nếu tôi nhìn lãng đi, nếu tôi bỏ chạy, hoặc khiến Derek nghĩ rằng khiến tôi ghê sợ và kính trọng anh, tôi sẽ làm mọi chuyện xấu đi.

Tôi không ghê sợ và kính trọng. Trước mặt tôi không có gã trai nhún nhố lố bịch, miệng ồm ồm. Tôi chỉ thấy một Derek đang hải hùng và phải chịu cơn đau khủng khiếp.

Cơn co giật dữ dội đầu tiên của Derek đã thổi bay cơn giận của tôi. Vội lại sau chuyện này, tôi còn ối thời gian để giận mà. Giờ tôi quì bên anh, xoa vai anh, an ủi anh rằng anh sẽ không sao, rằng anh giỏi lắm và anh cứ tiếp tục đi, đừng sợ.

Mãi sau, Derek thôi nôn ọe. Lom khom trên tứ chi, anh cúi đầu, tóc rũ xuống che kín mặt. Một lớp lông đen ngắn phủ khắp người anh. Cơ trên vai anh nổi cộm, hai tay và chân thẳng hơn. Móng như vuốt nhọn ngập một nửa trong đất. Anh thở từng hơi dài run rẩy và dồn dập.

“Sắp xong rồi,” tôi nói. “Lần này nhanh hơn lần trước.” Giờ tôi nói đúng hay sai không quan trọng. Anh chỉ tỏ ý công nhận tôi đúng rồi gật đầu và thư giãn được một chút.

Một cơn co giật nữa lại đến. Người anh run lên từng cơn. Chân tay không ngừng biến đổi: gầy nhỏ và ngắn hẳn đi, và hai bàn tay và bàn chân cũng vậy. Tóc anh thụt vào da đầu, còn lông trên người mọc dài ra, lúc đầu còn ngắn lờm chờm, sau thành lớp lông sói dày dặn. Tôi biết mặt anh cũng biến dạng nhưng Derek ngoảnh đi, không cho tôi nhìn.

Toàn thân anh không ngừng co thắt một lúc lâu trước khi ngừng lại lần nữa. Sau mỗi lần thổ dốc, người anh nhồi lên phía trước. Lúc tôi xoa lưng cho, anh dựa vào tôi. Tôi có thể thấy cơ trên người anh rung rung, tưởng như anh khó lòng đứng vững trên tứ chi. Tôi nhích lại gần hơn, để anh tựa hẳn vào tôi. Gục đầu bên vai anh, tôi thấy tim anh đập thành thịch, đập dồn rồi cơn run rẩy từ từ dịu xuống.

“Sắp xong rồi Derek. Cứ tiếp tục đi. Lần này anh sẽ Biến Hình trọn vẹn cho xem. Chỉ...”

Người Derek chợt kéo căng. Thốt nhiên, lưng anh cong lên, hất tôi sang bên. Người anh co cứng. Tuy đầu vẫn cúi nhưng lưng Derek nhướng cao mãi như có người nắm ngang người anh mà kéo. Đầu chúc xuống, lông màu đen bóng lên dưới ánh trắng.

Xương cốt trong người anh kêu răng rắc. Tiếng rên trầm khàn của Derek kéo tôi lại gần hơn. Tôi vừa xoa lưng, vừa an ủi anh rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Sau đó, cơ thể anh rung chuyển lần cuối và Derek đạt được kết quả cuối cùng. Anh ngẩng đầu, quay sang nhìn tôi. Derek đã biến thành một con sói.

Chương 20

TRONG LẦN CỔ BIẾN HÌNH GẦN ĐÂY NHẤT, Derek bắt tôi hứa nếu thấy anh ấy biến thân xong, tôi phải tìm một chỗ an toàn mà trốn. Giờ thấy một con sói nguyên hình ngay trước mặt, tôi sợ chết khiếp và tự trách đã không nghe lời anh dặn. Nhưng vào giây phút anh gặp ánh mắt tôi, nỗi khiếp đảm tan biến. Có thể trước mắt tôi đúng là một con sói khổng lồ, nhưng trong đôi mắt xanh lục bảo kia, tôi chỉ nhìn thấy Derek.

Vừa định bước lên, hai chân anh đã trượt dài. Derek ngã ịch, cơ thể úp sấp xuống. Tôi lật đật đến bên thì thấy anh nằm đó, sườn phập phồng, lưỡi thò ra ngoài.

“Anh không sao chứ?”

Derek mở mắt, mồm gục gặc trông rất lạ lẫm. Thế rồi, anh ngước lên vẻ ngán ngẩm và nhắm mắt lại.

Derek không sao, chỉ mệt rũ rời. Lần trước cũng vậy, anh mệt đến nỗi cứ để nguyên quần áo mà ngủ. Nhớ đến đó, tôi đứng dậy trở ra đường, định bụng để anh nghỉ ngơi cho khỏe. Nhưng mới đi được hai bước, tôi đã nghe Derek khịt khịt. Quay lại, tôi thấy bụng anh rập xuống đất, chuẩn bị nhảy chồm lên. Mồm anh lắc lắc như muốn ngoắc tôi trở lại.

“Em tưởng anh muốn...”

Anh ngắt lời tôi bằng tiếng khịt mạnh. Sói muốn cau có bực tôi cũng không dễ, nhưng Derek cũng quắc mắt lên ra oai.

Tôi rút con dao bấm trong túi áo. “Em sẽ không hề hấn gì đâu. Em có mang theo vũ khí.”

Lại khịt mũi. *Mặc kệ.* Một cú hất đầu. *Quay lại đây ngay.*

Thấy tôi do dự, anh gầm lên.

“Chà, chưa chi đã gầm giống sói rồi đấy. Bao năm luyện tập chuẩn bị có khác.”

Derek từ từ đứng dậy trên bốn chân yếu ớt.

“Rồi, em đang quay lại đây. Em chỉ không muốn cản trở anh mà thôi.”

Lại một tiếng gầm gừ. *Em có cản trở gì đâu.* Hoặc tôi hi vọng anh muốn nói thế.

“Anh hiểu được lòng em nói, đúng không?” Tôi quay lại ngồi lên chiếc áo len anh quăng gần đó. “Em nói gì anh đều nghe được hết.”

Cổ gật đầu xong, anh gầm gừ vì động tác kỳ khôi ấy.

“Không nói được khó chịu lắm phải không?” Tôi cười toe. “Nhưng chỉ mình anh phải khó chịu thôi. Em có thể quen dần, không vấn đề gì.”

Derek gầm gừ, nhưng tôi đọc thấy cảm giác nhẹ nhõm trong mắt anh ấy. Như thể anh ấy vui khi thấy tôi cười.

“Vậy là em đúng phải không? Dù có đội lốt sói, anh vẫn là anh thôi.”

Derek gừ lên đồng tình.

“Anh có bị bản năng thôi thúc phải chạy đi giết thứ gì không?”

Derek trợn mắt lên.

“Này, anh mới là người thấy lo đấy.” Tôi im lặng một lúc. “Em không thơm ngon như bữa tối của anh đâu nhỉ?”

Tôi nhận một cái nguyệt dài cho câu đùa quá trớn ấy.

“Thôi mà. Em chỉ muốn đề phòng kỹ cho mọi đường thôi.”

Anh gừ gừ trong họng, như kiểu người thường cười khế. Sau đó, Derek nằm bẹp xuống, gối đầu lên hai chân trước và chăm chú nhìn tôi. Tôi cố ngồi cho thoải mái nhưng mặt đất lạnh buốt thấm qua mảnh áo len mỏng của anh. Vậy mà tôi chỉ mặc độc bộ đồ ngủ bên trong áo khoác nhẹ. Còn dưới chân chỉ có mỗi đôi giày đế mềm.

Thấy tôi run rẩy, anh chìa chân trước về phía áo len, cào móng vào mép áo và cúi tiết gầm gừ vì chợt nhớ anh không thể cầm nắm như lúc trước.

“Anh chưa quen với việc tự nhiên thiếu hai ngón tay cái chứ gì?”

Derek hất mồm ra hiệu cho tôi xích lại gần. Khi tôi vờ không hiểu, anh nhăn mặt chần chừ cắn gấu áo len, đôi môi cong lên vẻ ghê ghê và lôi nó lại gần.

“Được rồi, được rồi. Em chỉ không muốn làm anh vương bận.”

Đó chẳng phải là lý do duy nhất khiến tôi không thấy thoải mái khi ngồi sát vào anh cho ấm lúc này. Nhưng anh chỉ hừ lên một lần nữa như muốn bảo không có gì phải ngại. Tôi nhích sát bên anh. Derek chuyển tư thế lấy nửa người phía trên chắn gió cho tôi. Hơi nóng của cơ thể sau khi Biến Hình như một lò than phả ra xung quanh.

Derek gầm gừ ra ý hỏi.

“Vâng, ấm hơn rồi. Cảm ơn anh. Giờ anh hãy nghỉ ngơi đi đã.”

Tôi chẳng biết sắp có chuyện gì. Derek cũng chưa chắc đã biết. Nãy giờ anh chỉ tập trung vào việc làm sao vượt qua được đợt Biến Hình vừa rồi. Nhưng anh mới đi được nửa đường. Vì còn phải Biến Hình trở lại thành người nên cần thời gian nghỉ dưỡng sức và chuẩn bị.

Tiến trình quay lại hình dạng người sẽ ra sao? Liệu anh có phải đợi khi cơ thể sẵn sàng rồi,

giống đột một, khi anh biết từ người thành sói không? Sau bao lâu chuyện ấy mới xảy ra? Sau nhiều giờ nữa? Hay bao nhiêu ngày nữa?

Nhận thấy anh đang ngắm tôi mãi không rời, tôi gượng cười tạm gác mọi lo âu. Chắc không sao đâu. Derek có khả năng Biến Hình. Đó mới là điều quan trọng.

Thấy tôi thư giãn đôi chút, Derek nhích lại gần, lông sượt qua bàn tay tôi. Tôi rút rề chạm vào lớp lông cứng bên trên và cảm nhận lớp lông măng bên dưới. Derek ngả vào bàn tay tôi như muốn nói đừng ngại. Tôi bèn sứt mấy ngón tay vào lớp lông dày. Da anh bỗng rẫy khiến tôi có cảm giác tôi vừa đặt hai bàn tay lạnh cóng lên lò sưởi. Hẳn mấy ngón tay mát lạnh của tôi phải dễ chịu lắm nên Derek lim dim và nhúc nhích không yên cho đến khi tôi dựa hẳn vào anh, anh đã ngủ thiếp đi.

Nhắm mắt, tôi định bụng chỉ nghỉ một lát cho khỏe. Nhưng khi choàng tỉnh tôi đã nằm co ro, đầu gối lên người Derek từ lúc nào. Tôi giật thót. Derek nhìn sang ra ý hỏi.

“X... in lỗi, em không định...”

Hừ lên ngắt lời như muốn nói không cần phải xin lỗi, Derek húc mạnh vào chân khiến tôi ngã trở lại và nằm cạnh anh. Tôi nằm đó một lát, tận hưởng hơi ấm từ người anh lan tỏa. Derek ngáp hết cỡ, để lộ mấy chiếc răng nanh dài bằng ngón tay cái.

“Này, chắc anh nên làm chuyện gì đó giống sói chứ nhỉ? Săn mồi chẳng hạn?”

Lại gầm gừ, nghe giống như nói “*không*”.

“Hay chạy chơi vậy? Kiểu như tập thể dục ấy?”

Lại gầm gừ, nhưng dịu giọng hơn, nghe giống như “*chắc vậy*”.

Derek run run đứng trên bốn chân, cố gắng điều chỉnh trọng lực. Sau khi rón rén đưa một bước chân lên, anh đưa tiếp chân thứ hai, rồi một chân sau và nốt cái chân cuối cùng. Derek dần đi đều quanh khoảng rừng trống, tuy còn chậm. Sau tiếng khụt khịt như thể giờ anh đã biết cách, Derek vọt chạy, nhưng ngã kênh, mồm chúc xuống cày thành rãnh trên đất mềm.

Tôi cố nín cười mà không được nên bị anh lườm cho một cái nên thân.

“Thôi đừng chạy nữa. Có lẽ anh chỉ hợp với kiểu đi thông thả, nhàn tản và tạo dáng điệu đà thôi.”

Derek khịt mạnh và quay phắt lại. Thấy tôi bật ngửa, Derek gù lên như thể vừa cười đắc thắng.

“Vẫn chưa bỏ được thói phung phí sức lực à?”

Derek lại phóng tới. Lần này tôi đứng yên không chịu nhúc nhích nên đang nháy vọt lên anh phải khựng lại và... đổ kênh ra đất. Tôi thoải mái cười như nắc nẻ. Derek oằn người, cắn gấu quần pajamas của tôi mà xoắn. Thế là tôi ngã xuống.

“Anh bắt nạt em.”

Derek gầm gừ, như thể anh vừa cười thích thú. Tôi chỉ chỗ rách tường tượng trên ống quần:

“Tuyệt. Mãi em mới có bộ đồ ngủ để mặc, vậy mà anh làm rách nó rồi.”

Derek đến gần nhìn cho rõ. Tôi định chộp chân trước của anh, nhưng Derek đã rút lại kịp và chạy tuốt sang rìa bên kia khoảng đất trống. Sau đó anh lại ngoái đầu như muốn hỏi: “*Thấy anh chạy giỏi không?*”. Derek quay lại và định chạy ngược về nhưng lúnh quýnh khiến anh ngã uỵch ngay cạnh tôi.

“Anh lại suy nghĩ quá nhiều rồi đó,” tôi nói.

Vừa đứng dậy, Derek vừa khịt mũi không thèm nghe. Anh thử chạy lại, nhưng bước chạy không đều cứ loạn choạng mãi. Lúc nào bốn chân cũng như sắp quấn vào nhau.

“Rõ ràng anh phải tập lâu mới được. Hay anh cứ tập đi, em quay về nhà...”

Derek chạy vội đến chắn đường, không cho tôi đi.

Tôi mỉm cười, “Em biết anh làm được mà. Giờ đã công nhận em đúng chưa? Anh cứ làm, đừng nghĩ có phải tốt hơn không?”

Một tiếng thở hắt ra nghe như tiếng huyết sáo qua lỗ mũi, phả hơi nước lên không gian lạnh lẽo.

“Anh không muốn nghe chứ gì? Chắc chúng ta nên lập phiếu ghi điểm xem ai thường xuyên nói đúng nhất: anh hay em?”

Derek tròn tròn mắt.

“Anh không đời nào chịu chứ gì? Nếu em thắng, anh sẽ day dứt không thôi. Nhưng lần này em đã đúng. Cơ thể anh biết di chuyển như sói. Anh chỉ cần ‘đóng’ não lại, để cơ bắp tự làm việc của chúng.”

Derek nhảy bổ vào tôi. Thấy tôi không nhúc nhích, anh lồng lộn đi xung quanh chỗ tôi đứng. Đầu cúi thấp, anh chạy vòng quanh thật nhanh cho đến khi tôi chỉ thấy một trái banh lông màu đen lờ mờ phóng vụt qua. Tôi cười ngất ngèo. Thật... kỳ thú làm sao khi được sống trong một vóc dáng khác. Trải nghiệm một thế giới một cách mới lạ như Derek bây giờ. Tôi mừng thay cho anh. Cuối cùng, anh dừng phắt lại, dùng bốn chân như bốn cái phanh hơi. Rủi thay, mỗi chân trượt dài về một hướng khiến Derek ngã sõng soài.

“Anh sẽ cần tập thuần thực động tác ấy,” tôi nói.

Derek gầm gừ, đầu lắc thật mạnh, có điều tôi không hiểu được ý nghĩa của động tác ấy. Mãi cho đến lúc Derek đứng dậy nghech mồm hít hà cơn gió thổi tới, hai tai vểnh lên trước.

“Có ai đến à?” Tôi thì thầm.

Anh ấy gầm gừ. *Suyt, để anh nghe xem nào.*

Tôi cũng căng tai xem thứ anh vừa nghe thấy là gì. Sau đó một âm thanh vang lên. Không cần là người sói, tôi cũng có thể nhận ra: một tiếng hú dài kỳ quái. Lông trên lưng Derek dựng đứng khiến vóc dáng đồ sộ của anh như nở to thêm vài phần.

“Là chó hả anh?” Tôi nói khẽ. Tuy nhiên, từ nhỏ đến lớn tôi nghe tiếng chó không ít nên có thể nhận ra đó không phải là tiếng chó.

Derek vọt qua sau lưng tôi, húc mõm vào chân tôi. *Chạy đi.*

Tôi ba chân bốn cẳng chạy ra đường mòn. Derek chạy sau và có lẽ chính anh chưa chắc đã nghe được tiếng bước chân bên dưới. Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao anh lại di chuyển rất lặng lẽ. Bản năng của loài thú săn mồi. Một bản năng – hay nói đúng hơn là một kỹ năng – tôi không có. Vì thế người bình thường chạy hay bị đau chân.

Dù chỉ nhỏ bằng nửa Derek, nhưng khi chạy tôi tạo ra tiếng động giống con quái thú nặng hàng tạ đang cày xới khu rừng. Tôi thở hào hển như đầu máy xe lửa xít khói. Bàn chân như dính chặt xuống đất. Mỗi lần chân tiếp đất nghe như tiếng súng nổ rền. Khi cố không gây tiếng động, tôi chạy chậm hẳn. Thấy thế, Derek húc vào sau chân tôi, bảo tôi mặc kệ, cứ chạy cho thật nhanh vào.

Phía trước đã thấp thoáng ánh đèn từ trong nhà hắt ra. Thế rồi, từ đâu đó trong khoảng giữa chúng tôi và ngôi nhà vọng lên tiếng tiếng huýt gió lạnh lạnh đinh tai. Tôi dừng lại. Derek dừng giữa đà chạy nên húc vào chân khiến tôi ngã quỵ.

Anh hừ lên thay cho lời xin lỗi. Khi tôi quỳnh quáng đứng lên, Derek đã định thần và ở ngay trước mặt tôi, mặt ngược lên hít hà hương gió. Tuy nhiên, làn gió nhẹ từ mạng sườn thổi tới nên anh ấy xoay người bước lên để ngửi mùi của người vừa huýt sáo. Trong lúc hít ngửi, toàn thân anh ấy căng thẳng, tai rạp ra sau, tiếng gầm gừ dâng lên trong ngực. Thế rồi Derek xoay nhanh khiến thân hình kền cằng suýt đâm sầm vào tôi.

“Ai vậy...?”

Anh trả lời bằng cách đớp mạnh gấu áo tôi. *Cứ chạy đi đã.*

Tôi nghe theo lấp lự.

Chương 21

NHƯNG CHÚNG TÔI ĐANG CHẠY TRỐN ai mới được? Từng xem quá nhiều phim kinh dị, tôi đủ biết chỉ có sói mới hú lên như vậy. Trong khi đó New York từ lâu không còn chó sói. Như vậy có nghĩa đó là người sói.

Liam và Ramon, hai người hôm trước định bắt Derek từng nói New York thuộc phạm vi của Pack, nhóm chuyên săn lùng và giết hại bất cứ người sói nào dám bén mảng đến địa phận của họ. Rõ ràng, họ có bỏ sót nên Derek mới sống được đến ngày hôm nay. Liệu có phải đến cuối cùng họ cũng đã tìm ra anh rồi chẳng?

Nếu đó không phải nhóm Pack thì người vừa huýt sáo là ai? Theo lời chú Andrew, Edison không tuyển mộ người sói. Hay chú ấy nhầm? Nếu họ muốn săn lùng vật thí nghiệm chạy lạc, người sói sẽ là chó săn có năng lực siêu nhiên và thiện nghệ nhất.

Ngay lúc này chuyện đó không quan trọng. Derek biết người vừa thổi sáo và dù anh không thể nói với tôi người đó là ai, hành động của anh cho thấy tại tôi đang nguy hiểm tới nơi. Chúng tôi chỉ hi vọng có thể chạy thật nhanh để thoát khỏi hắn.

“Đằng kia có lạch nước,” tôi chỉ tay. “Nếu chúng ta định trốn người sói, thì nước sẽ giúp xóa dấu vết đúng không?”

Derek trả lời bằng cách quay về hướng đó.

Lạch nước này bé xíu, không hơn dòng chảy nhỏ giọt là mấy, nhưng nó cũng đủ xóa đi mọi dấu vết của hai đứa. Chúng tôi chạy ngược lên, càng chạy lòng suối càng ăn sâu xuống, hai bờ cỏ đá nhọn và nhỏ dang cao. Nếu cứ tiếp tục chạy, tôi với Derek sẽ bị kẹt dưới suối, không lên bờ được mất.

Derek vượt trước, quơ quào đá bên bờ để leo lên. Tôi làm theo, đôi giày đế mềm ướt sũng trượt trên đất lúc tôi túm rễ cây đu người lên. Tôi cố không gây tiếng động vì biết rằng mọi người sói đều thính tai như Derek.

©S.T.E.N.T

Chúng tôi chạy dọc theo bờ kè đá cho đến khi gặp một cánh rừng rậm. Derek dẫn tôi chạy vào khoảng đất trống giữa khu rừng ấy. Derek cúi đầu, hai tai cụp xuống, hai chân trước sải dài bỏ vào giữa khoảng đất. Anh cố biến hình trở lại thành người. Sau vài phút nhăn nhó, anh gầm gừ bỏ cuộc.

“Chúng ta cứ ở đây đi. Nếu đó là người sói...”

Anh gầm gừ như công nhận tôi vừa nói đúng.

“Thì thế nào nó cũng tìm được chúng ta. Khu rừng này nhỏ mà.”

Lại gầm gừ. *Anh biết.*

“Hình như nhà chúng ta ở hướng này thì phải.”

Derek lắc đầu, hất mồm chỉ sang hướng lệch về bên trái một chút.

“Thế thì tốt. Vậy em chỉ cần...”

Derek lại đứng im phăng phắc, mặt ngẩng cao, mũi hít hà, hai tai vểnh. Tôi lom khom nép sát vào anh. Vừa hít hít, Derek vừa hừ hừ trong cổ, như thể anh vừa ngửi được mùi nầy giờ không ngửi thấy. Sau rồi, anh huých tôi đến rìa khoảng trống, miệng phát ra âm thanh như muốn nói “*chạy đi*”. Nhưng khi tôi co giò định chạy, Derek lại đóp gấu áo khoác của tôi.

“Chạy chậm thôi?” Tôi thì thầm. “Khe khẽ thôi phải không?”

Gầm gừ. *Đúng vậy.*

Luồn lên trước mặt tôi. Derek dẫn lên một bước. Rồi một bước nữa. Một đám mây thành lình che ngang mặt trăng, khu rừng chìm vào bóng tối. Tôi dừng lại. Có tiếng cành khô gãy bên cạnh. Derek quay ngoắt lại nhanh đến nỗi va vào tôi, lúc tôi bật ngã dúi dụi. Derek đóp mạnh, như trách tôi sao không chạy nhanh hơn.

Khi tôi đến khoảng trống, tôi căng mắt nhìn xuyên bóng đêm để tìm chỗ tiếp giáp với rừng. Khi nghe thêm một tiếng cành khô gãy, Derek húc vào sau bụng tôi, vừa ủi vừa huých cho đến khi tôi đến rìa bên kia của khoảng đất. Sau đó, anh đẩy tôi trốn sau một bụi cây rậm rạp.

Tôi nói sẽ sàng. “Em không thể...”

Derek đóp mạnh và gừ gừ. *Được, em làm được mà.*

Tôi quỳ xuống bò vào bụi cây, tay hươ hươ rẽ lối. Mới đi chừng dăm bước, tôi đụng một gốc cây. Cây bụi rậm rạp che kín hai bên. Tôi quay lại định bảo Derek rằng mình không bò tiếp được, nhưng anh ấy chỉ đứng ngoài lỗ hồng tôi vừa chui qua và xoay lưng lại làm lá chắn lấp kín lối vào.

Khi màn mây che mặt trăng mỏng dần, một bóng đen hiện ra trên đường mòn. Đó là một con sói đen truì như Derek. Bóng đen trườn về phía hai đứa, lặng lẽ như sương mù. Nó di chuyển chậm nhưng kiên định về phía chúng tôi.

Mãi rồi mây cũng rời mặt trăng bay đi nhưng từ mũi đến mắt con sói vẫn đen ngòm như màn đêm. Tôi nhìn thấy một bên sườn nó có mấy vệt lông nhạt màu. Nheo mắt nhìn kỹ hơn, tôi thấy đó là một dải da trụi lông. Phần da lộ ra ngoài hồng nhạt và dúm dỏ như vết sẹo mới. Tôi vừa nhìn thấy vết sẹo ấy cách đây mấy ngày.

Tôi lẩm bẩm, “Là Ramon.”

Derek quắc mắt, lông dựng đứng, đuôi xù lên, nhe nanh ra loang loáng. Con sói kia vẫn cứ lừ lừ tiến tới. Cuối cùng, Derek gầm lên, nhảy chồm về phía hấn.

Ramon dừng bước nhưng không lùi lại. Thậm chí hấn không gầm gừ một tiếng, chỉ đứng yên

tại chỗ. Cho đến khi Derek gần chồm lên người hấn, Ramon mới né sang bên, chạy thẳng về phía tôi.

Derek cố trì lại, nhưng do dồn hết sức lao vào đối thủ, anh bị mất đà, trượt vào bụi rậm.

Trong lúc Ramon lao tới, tôi cuống cuống tìm cách thoát thân, nhưng bụi cây này quá rậm rạp. May thay, vì bụi cây này quá rậm rạp nên hấn không vào được. Như Derek, Ramon không thể tiến sâu hơn, có điều hấn ở gần đến nỗi tôi có thể ngửi thấy hơi thở hôi thối của hấn trong lúc hấn huých vai cổ chui sâu hơn vào bụi rậm.

Thình lình hấn kêu oai oái và bật ngửa bởi rằng Derek vừa phập vào vai hấn. Hất mạnh người, Ramon thoát được và đâm bổ vào anh, Derek khom người, vọt ngang qua mặt Ramon và đứng chắn trước lối vào chỗ tôi đang trốn.

Trong một thoáng, tôi chỉ thấy mỗi đuôi Derek. Sau đó, tôi thoáng thấy Ramon dạt qua một bên và lùi lại, nghiêng ngó nhìn Derek như thể đang đánh giá tình hình.

Thế rồi hấn chồm sang trái. Derek đâm bổ theo, vừa đớp vừa nhe nanh. Ramon né sang phải. Derek chặn ngay lối hấn. Lại sang trái tiếp. Lại bị chặn nữa. Trò này giống hết tối hôm trước ở sân chơi. Liam vờ chộp lấy tôi để trêu Derek và cười khanh khách sau mỗi phản ứng của anh.

“Hấn trêu anh đấy,” tôi khẽ mách nước. “Hấn định làm anh phí sức đến mệt nhoài. Đừng mắc mưu hấn.”

Derek gầm gừ. Anh căng thẳng như thể đang cố gắng ghì chân xuống đất. Nhưng chỉ hoài công vô ích. Mỗi khi Ramon nhào về phía tôi, Derek lại nhảy lên, nhe nanh, gầm gừ.

Cuối cùng, chồn vờn mãi cũng chán, Ramon lao thẳng vào Derek. Cả hai va vào nhau mạnh đến nỗi xương có thể gãy rắc trước khi ngã nhào. Họ vừa cắn, vừa gầm, vừa kêu ăng ẳng khi răng nanh phập vào da thịt.

Tôi nắm chặt con dao bấm trong tay. Không thể ngồi yên được. Phải lao thẳng vào cuộc ẩu đả thôi. Phải bảo vệ Derek. Nhưng tôi không thể. Hôm trước, khi thấy Derek và Liam đánh nhau trong vốc dáng người, tôi không thể can vì họ di chuyển quá nhanh. Nhưng so với cuộc ẩu đả hôm nay, buổi độ sức hôm nay chỉ như một thước quay phim chậm. Hai người sói quỵện vào đánh nhau thành một quả banh lông khổng lồ điên cuồng lăn khắp khu đất trống và không thể phân biệt ai với ai, chỉ có răng nanh lóe lên và máu văng tung tóe.

Tôi phải ra tay, bởi Derek có một điểm bất lợi: chính là tôi. Hình như anh ấy không thể quên sự có mặt của tôi. Mỗi lần Ramon tiến về phía tôi, Derek lại ngừng ra đòn, lao vào chặn giữa tôi và hấn.

Tôi chỉ muốn bảo anh ấy cứ mặc kệ. Tôi ổn, đang chui sâu trong bụi, lại có vũ khí. Với lại tôi không thấy bóng dáng Liam, đồng bọn của Ramon đâu cả. Nhưng tôi biết có nói ra cũng chẳng được gì. Bản năng bảo vệ của Derek đã lấn át cả lí trí mất rồi.

Tôi đứng dậy, cổ rướn người với tay lên cao nhất có thể và bấu vào cành dưới cùng của cái cây sau lưng mình. Cánh tay bị thương nhằng nhịt vết khâu đau thốn, nhưng tôi mặc kệ. Tôi đu người lên. Trèo cây dễ lắm. Cái khó là đừng nhìn xuống mỗi lần nghe tiếng gầm gừ hoặc kêu

ăng ăng.

Cuối cùng, tôi leo cao đến độ Ramon không thể với tới được. Tôi gọi to, báo cho Derek biết là tôi đã an toàn. Tất nhiên, anh ấy vẫn muốn kiểm tra xem có thật hay không. Nhưng một khi đã biết chỗ tôi đang nấp, Derek dồn hết sức tập trung vào cuộc chiến.

Dù cao lớn, Derek vẫn không phải là đối thủ của người sói trưởng thành, dày dạn kinh nghiệm. Khi phải đấu với Liam, Derek bỏ chạy theo hướng ngược lại và thú nhận anh không giỏi bằng hẳn. Derek có thể hơi cao ngạo, nhưng anh không bao giờ ra vẻ ta đây can đảm. Nếu biết đánh không thắng đối thủ, anh sẽ chạy thoát ngay không ngần ngại.

Tuy nhiên, lần này anh không chạy được.

Ngồi cheo leo trên cành cây với dao bấm lăm lăm trong tay, tôi tìm cách lần ra xa cho đến khi ngồi ngay phía trên hai con sói đang ẩu đả.

Nhân nói đến chuyện ra vẻ ta đây can đảm...

Tôi dừng tay, cảm thấy mình có lỗi khi dự định hành động ngu xuẩn đến vậy. Nếu tôi nhảy xuống chỗ họ bây giờ, Derek phải chết để bảo vệ tôi là may lắm rồi.

Tôi ghét nhất phải ngồi thu lu ở đây như một nữ anh hùng vô dụng. Thế nhưng, trong cuộc chiến chống lại Ramon, đúng là tôi vô dụng thật. Tôi không khỏe như siêu nhân, không có giác quan đặc biệt giống như siêu nhân, cũng không có răng nanh, móng vuốt hay pháp thuật gì cả.

Đừng rên rỉ vì những gì mà mày không có nữa. Chẳng phải não mày vẫn còn hoạt động đó ư?

Trong những lúc thế này, ngay cả điều đó tôi cũng không dám chắc.

Dùng cái đầu đi chứ. Nghĩ đi.

Nghệt mặt nhìn hai người đánh nhau phía trước, tôi cố tìm một kế sách. Quan sát một lúc, tôi có thể phân biệt họ nhờ những vết sẹo của Ramon. Nếu tôi có thể...

Sẹo mới!

Tôi cố hết sức kéo thân xuống.

“Derek! Bên sườn hẳn! Chỗ hẳn bị sẹo...”

Tôi cố tìm cách giải thích sao cho Ramon không đoán ra, tuy nhiên, tôi không phải nói thêm lời nào hết. Derek lập tức vặn người, ngoạm vào sườn Ramon. Không có lớp lông bảo vệ, răng nanh Derek dễ dàng lún sâu vào da thịt hẳn. Ramon tru lên, Derek giật mạnh đầu ra sau, rút theo một mảnh lớn thịt trên mạng sườn đối thủ.

Máu phun phì phì. Derek nhảy lùi ra xa, nhổ tảng thịt sói xuống đất. Ramon nhảy xổ tới, rúi thay hẳn bị hụt chân sau. Derek lượn quanh đối thủ và cắn vào mạng sườn hẳn lần nữa.

Rú lên vì đau và cay cú, Ramon guồng chân giãy giụa, cố thoát khỏi hàm răng của Derek. Vì vội oằn người quá nhanh nên máu ở vết thương văng khắp nơi. Hắn nhảy lên cắn vào gáy Derek. Cả hai ngã lăn, Derek lăn lộn và cào cấu một hồi cho đến khi vuốt của anh chọc vào mạng sườn hở hoác của Ramon. Hắn kêu ăng ẳng và buông ngay Derek. Anh đi giật lùi về phía bờ suối. Lòng suối cách mặt đất gần bốn, năm mét nên tôi gào to. Tuy nhiên, anh ấy vẫn tiếp tục lùi lại.

Lông dựng đứng, nanh nhe ra dữ tợn, Ramon nhảy bổ tới. Bất chợt có tiếng huýt gió khiến hắn dừng ngay lại. Liam đến. Bỏ dở cuộc chiến, hắn ngửa đầu hú lên từng chập. Derek nhảy vào hắn. Đang hú dài, hắn ngưng bật và gạt Derek ra. Sau đó, hắn từ từ tiến đến gần anh, dồn anh đi giật lùi về phía...

“Derek! Coi chừng bờ đá!”

Lần này, Derek ngẩng lên, đón ánh mắt tôi. Thế nhưng anh ấy không dừng lại. Vừa lùi tiếp, Derek vừa nhìn chòng chọc vào mắt Ramon.

Đến phút cuối, Derek xoay trái, lượn vòng và đánh thẳng vào mạng sườn bị thương của đối thủ. Ramon ngã bổ chửng. Derek vồ lên người hắn. Răng nanh của anh cắn ngay vào vết thương hở. Ramon bật lên tiếng hú dài đau đớn.

Cố lắm hắn mới loạng choạng đứng dậy được, lưng xoay về bờ đá. Derek chạy xô tới. Ramon lùi lại. Đến phút cuối, hắn thấy lòng sông sâu loang loáng phía dưới nên định nghiêng người tránh. Nhưng Derek đã húc mạnh vào mạng sườn bị thương khiến hắn bay qua bờ suối và ngã lộn nhào xuống đất.

Trèo từ trên cây xuống, tôi chạy đến cạnh Derek đang đứng trên bờ ngó xuống Ramon. Tên này vẫn tỉnh, đang lồm cồm bò dậy, một chân trước gãy gập oằn lại trông dị thường.

Tiếng huýt sáo lại vang vang. Quay ngoắt người, Derek hất mạnh chân tôi, dùng mõm hất tôi, bảo tôi chạy ngay đi.

“Có phải Liam đến không?” Tôi hỏi.

Derek chúc mõm xuống thay cho cái gật đầu.

Tôi nghĩ mãi vẫn không hiểu tại sao Liam trở lại hình người nhanh như vậy. Hắn vẫn là mối họa lớn. Lợi thế duy nhất là hắn không còn là sói nên tốc độ truy lùng nhóm chúng tôi có giảm sút.

Vừa chạy cùng Derek tôi vừa thì thào, “Tiếng huýt gió ở gần nhà. Chúng ta nên chạy ra đường thì hơn. Anh có biết ở đâu...?”

Derek trả lời bằng cách chạy vượt lên trước. Trong mấy phút tiếp theo, tôi liên tục tụt lại. Derek phải vòng lại chạy đằng sau.

“Xin lỗi,” tôi thì thào. “Em không thấy đường, với lại cứ vấp mãi...”

Anh ấy ngắt lời bằng tiếng gầm gừ. *Anh biết. Cứ đi tiếp đi.*

Tôi chạy trước. Hễ thấy tôi chệch đường, Derek lại chạm vào chân nhắc nhở. Cuối cùng, tôi cũng thấy ánh đèn thấp thoáng qua rặng cây.

“Thằng ranh kia, làm loạn thế chưa đủ hả?” Giọng lè nhè mang âm hưởng vùng Texas của Liam vang vọng khắp khu rừng.

Derek xô tôi ngã sõng soài. Ngã vật xuống đất, cảm tôi đập xuống đất cứng, bụi bay vào đầy mắt. Tôi định ngồi dậy, nhưng Derek đứng che phía trên. Rà lượt quanh miêng, tôi kiểm tra xem có bị rụng cái răng nào không.

Derek thở phì phì và gí gáy tôi xuống. Tôi tưởng đó là câu xin lỗi, hóa ra không phải.

“Ra đi, có trốn ở đâu thì cũng ra đi chứ.” Giọng Liam lên bổng xuống trầm.

Derek huých tôi vào một bụi cây nhỏ đến nỗi trong lúc ngồi sát vào anh, tôi há miệng thở và hít đầy một miếng lông. Thấy tôi cố nhích vào trong nhường chỗ, Derek gừ lên bảo tôi ngồi im. Tôi ngồi xuống, còn anh nép sát vào, giấu trọn thân hình to lớn trong bụi cây nhỏ cho đến khi anh ngồi hẳn vào lòng tôi.

Derek ngửa đầu hít mùi bay theo gió. Mùi ấy bay lại từ hướng có giọng Liam ban nãy. Thế có nghĩa hẳn không đánh hơi thấy chúng tôi.

Nhắm mắt, tôi cố nghe cho rõ hơn. Tim Derek đập dồn. Chắc hẳn tim tôi đập nhanh không kém nên anh ấy huých cánh tay tôi cho đến khi tôi mở mắt, bắt gặp ánh mắt anh tối sầm vì lo lắng.

“Em không sao,” tôi nói nhỏ.

Derek nhích người, tránh không đè lên chân tôi. Lúc anh ấy nhúc nhích, tay tôi sượt qua máng lông ướt. Rút tay về, tôi thấy mấy ngón tay dính dính máu.

“Anh bị...”

Derek hừ lên ngắt lời. *Anh không sao. Giờ hãy im lặng đi.*

Tôi nghiêng ngó xem anh bị thương có nặng không nhưng Derek lại chuyển tư thế. Lần này, anh nhất định không cho tôi nhìn.

“Hắn đi chưa?” Tôi hỏi khẽ.

Derek gật.

Tôi ngồi yên. Với con sói nặng gần trăm ký trong lòng, có muốn lo cho mạng sống của tôi cũng khó. Có điều lạ là tôi thấy dễ chịu. Ngồi trong hơi ấm từ cơ thể Derek, sờ thấy lớp lông dày

mềm mại trên người anh, nghe nhịp đập trái tim anh, tôi phải chớp mắt lia lịa mới tỉnh ngủ.

“Hắn đi hẳn chưa?”

Derek lắc đầu.

“Chúng ta nên ở lại đây bao lâu?”

Derek ngậy người. Tôi nhìn xuyên qua màn đêm rồi quay sang Derek, nhưng không thấy anh ngửa mặt lên hít ngửi gì cả. Đầu cúi gằm, hai mắt mở lớn, Derek ngồi im phăng phắc.

Bất chợt tôi chợt hiểu. Các cơ của anh co giật.

“Anh ấy sắp biến hình trở lại kìa,” tôi nói khẽ.

Derek gằm gù, toàn thân căng thẳng, ánh mắt lộ rõ vẻ lo lắng.

“Đừng lo. Từ lúc có dấu hiệu đầu tiên đến lúc biến hình thật sự cũng khá lâu. Chúng ta vẫn còn kịp quay về nhà. Anh sẽ biến hình ở đó...”

Derek co giật, hai chân trở giò, dài vọt ra. Anh ấy ngã xuống, người lật nghiêng, bốn chân cứng đờ, đầu bật ngửa, hai mắt đảo lia lịa.

“Không sao đâu mà. Thế lại hóa hay. Chỉ cần để mặc nó là được.”

Có vẻ như anh ấy không có quyền lựa chọn. Tôi bò qua người anh, tránh bốn chân móng vuốt huơ lên loạn xạ. Ngồi chúi sau lưng Derek, tôi vừa xoa vai vừa an ủi anh rằng anh sẽ không sao, rồi mọi việc sẽ đâu vào đấy.

Derek cúi đầu rồi ngẩng phắt, bật mạnh đầu ra sau tường như gãy xương đến nơi. Derek kêu ăng ẳng, miệng gằm gù dù anh ấy cố im lặng. Dù vậy, sau mỗi lần cơ thể đón một cơn co giật mới, tiếng rên rĩ lại thoát ra. Những cơn co cơ kéo đến ngày một nhanh hơn, mãnh liệt hơn. Cuối cùng, khi chuỗi co giật kết thúc, xung quanh hai đứa vắng lặng như tờ. Nhưng tôi biết Liam có nghe thấy.

Cúi xuống Derek, tôi vừa thủ thủ động viên, vừa cố át tiếng động từ phía Liam cho anh bớt sợ. Tuy nhiên, chỉ giây lát sau, thấy Derek ngẩng phắt đầu dậy, tôi biết Liam đang đến.

Derek sắp biến hình xong, mồm ngán lại, hai tai chuyển ra sau đầu, tóc mọc dài còn lông ngắn dần. Tôi cúi sát tai anh.

“Anh cứ tiếp tục nhé? Để đó em lo cho.”

Anh ngậy người, miệng phát ra một tiếng và tôi biết Derek muốn nói ‘*đừng*’. Tôi đứng dậy, Derek định làm theo, đúng lúc cơn co giật mới quật anh ngã xuống.

“Sẽ ổn mà,” tôi rút dao ra. “Em không làm gì ngốc nghếch đâu. Anh sắp xong rồi. Em sẽ đánh

lạc hướng để anh biến hình nốt.”

“Đừng,” âm hầu của Derek thật khó nghe.

Tôi xoay người bước đi. Derek nắm chân tôi, nhưng tay anh vẫn còn giống chân chó sói nên tôi dễ dàng dứt ra được. Không ngoái đầu nhìn lại, tôi chạy vọt từ bụi cây ra ngoài.

Chương 22

TÔI CẢM CỠ CHẠY càng xa Derek càng tốt. Cuối cùng, tôi thấy một bóng người cao gầy, tóc sáng màu tập tễnh, chống gậy đi xuyên rừng. Liam đấy. Vì chân bị thương nên hắn không đối lốt sói được. Nếu quá trình biến hình khiến người ta đau đớn đến vậy, tôi hình dung nếu bị thương sẽ còn đau đến mức nào. Vết thương cũng cho thấy hắn đang cố tìm cách rửa hận. Bằng cách trút lên đầu tôi.

Hít một hơi thật sâu, tôi cố gắng làm nhịp tim chậm lại. Chẳng tác dụng gì. Tệ thật. Tôi không thể để hắn đến gần chứng kiến hoặc nghe thấy Derek đang biến hình.

Tôi lấy hết can đảm chạy đến gần rồi đứng giữa đường mòn cản hắn. Liam dừng lại mỉm cười.

“Chào bé con xinh xắn. Ban nãy anh có ngửi thấy mùi của em...”

“Chân anh thế nào rồi?”

Nụ cười tươi tắn kém thân thiện hẳn. Có thể nói hắn nhe răng chứ không phải cười. “Đau như quỷ sứ ấy.”

“Phải thế chứ.”

“Đừng lo. Anh tha thứ cho cô em vụng cái chân. Anh khoái mấy cô bé nhanh nhẹn.” Ánh nhìn của hắn làm tôi sồn tóc gáy. “Lúc bọn em chạy trốn trông vui đáo để. Giờ thì người yêu của em, cái tên ngu đần ấy đâu rồi?” Hắn cao giọng. “Thằng ranh kia, mưu đồ gì hèn hạ thế? Xúi bạn gái mày ra đây đánh lạc hướng tao à. Tao mong chuyện khác cơ, nhất là sau khi thấy mày cầm cổ chạy thoát thân lần trước.”

Hắn nghe ngóng, những tưởng những lời nói khiêu khích ấy đủ khiến Derek sẽ phải xuất đầu lộ diện.

“Anh ấy đang bận,” tôi nói. “Đối phó với Ramon. Derek thấy chỉ cần mình tôi cũng đủ giải

quyết anh rồi.”

Liam ngửa đầu cười sằng sặc. “Em quả là có gan đấy. Đợi anh xử lý xong thằng bạn trai của em, bọn mình sẽ cùng vui vẻ nhé.”

Thấy hắn đi về phía này, tôi xoay người bèn dụ hắn đi về hướng khác.

“Thích chơi đuổi bắt ư, cô em kháu khỉnh? Anh giỏi trò đó lắm. Hay trong lúc bạn trai em tiêu khiển cùng Ramon, anh và em cũng chơi cho thoải mái nhỉ, rồi thì...”

Có tiếng ro ro. Liam thở dài, lục túi tìm di động.

“Đang bận đây,” hắn im lặng lắng nghe. Tôi nghe được tiếng người gọi tới là đàn ông, còn nghe người đó nhắc đến tên Derek. “Phải, phải. Ông cứ gọi suốt thế này thì *chúng tôi* làm sao rảnh tay mà bắt nó về cho ông được.”

Nếu Liam nói ‘chúng tôi’, có nghĩa người gọi đến không phải Ramon. Hay đó là một tên trong nhóm Pack? Phải chăng Liam đã hứa giao Derek cho họ và giờ đến thời điểm giao hàng?

“Bỏ ngay trò rên rỉ đó đi,” Liam rít vào điện thoại. “Tôi đã bảo sẽ bắt được nó trước khi trời sáng. Chỉ có điều tụi này đang gặp một rắc rối nhỏ. Đâu phải tự nhiên nó ra ngoài tối nay – nó đang đi chơi với bạn gái nó.”

Liam nhìn sang tôi. “Con bé xinh ra phết. Tóc nhuộm đen này. Mắt xanh to tròn này.” Hắn ngừng lời. “Chloe ấy à? Ừ, trông giống Chloe đấy.”

Hội Edison ư? Nhất định là họ rồi. Tuy nhiên, ngay lúc này, tôi chỉ quan tâm đến việc dù là ai thì hắn cũng đang khiến Liam phải bận tâm lắng nghe và trả lời hắn. Như vậy, Derek có thêm thời gian để tiếp tục biến hình.

“Thấy chưa?” Liam nói tiếp. “Đó mới là vấn đề. Có vẻ bọn tôi không thể chia tách chúng nó. Vậy, muốn bắt nó cũng phải bắt luôn con bé nữa.” Hắn dừng lời, nghe người từ đầu giây bên kia nói chuyện. “Tất nhiên bọn tôi sẽ cố gắng không đụng đến con bé, nhưng...” Lại im lặng. “Tôi hiểu rồi. Chủ yếu ông muốn bằng mọi cách loại trừ thằng ranh kia. Vậy ông có chấp nhận rủi ro ngoài lề không?” Vừa nghe điện thoại hắn vừa quay sang nhìn tôi. “Nhất định thế. Nếu không thể chia cắt chúng nó, ông cũng không phải lo về con bé ấy nữa. Tôi cam đoan thế. Còn bây giờ, nếu muốn trao đổi thêm, hãy nhắn tin cho tôi. Tôi đang bận.”

Hắn cúp máy. “Chloe này, có người muốn em phải chết đấy.”

“Ai vậy?”

Hắn hạ giọng, làm như tiết lộ một bí mật ghê gớm. “Bọn người xấu. Nghe có vẻ hơi khó lọt tai, nhưng thiên hạ đầy rẫy...”

Một tiếng kêu từ xa khiến hắn ngừng lời. Hắn quay về hướng có bụi cây nhỏ.

“Nhân tiện nói đến người xấu, hình như có người vừa nói dối anh thì phải. Bạn trai em

không phải đang bận với Ramon, đúng không?”

Tôi bước lên đứng chắn trước mặt hắn.

Hắn định gạt tôi ra để đi tiếp. “Anh biết em đang có hứng chơi đùa, nhưng trước hết anh phải loại bỏ bạn trai của em đã. Tuy nhiên, em đừng bận tâm. Nghe có vẻ như nó đang biến hình. Nếu quả thế, chuyện sẽ chóng vánh thôi.”

Nụ cười của hắn biến thành cái cau mày khó chịu. “Còn nhiều dịp khoe em to gan mà. Còn bây giờ, lá gan của em chỉ làm anh bực mình. Và em sẽ không muốn thấy anh nổi xung đâu.”

Tôi để hắn đi qua nhưng lập tức theo sát gót hắn, đầu óc quay cuồng nghĩ kế. Tôi cũng nghe tiếng Derek rên rỉ. Có thể lần này anh ấy biến hình nhanh hơn, nhưng anh ấy vẫn cần thời gian để làm cho xong.

Hiện Derek đã mất hết khả năng tự vệ. Nếu Liam thấy anh ấy trong tình trạng này, hắn sẽ giết anh ấy mất.

Biết rồi, đã bảo biết rồi mà.

Vậy làm gì đi chứ.

Tôi rút dao bấm, bật lưỡi ra, rón rén đi nhanh hơn, thu ngắn khoảng cách giữa tôi và hắn, mắt dán chặt vào lưng Liam. Hắn khẽ ngoái đầu liếc ra sau, Tôi giấu con dao. Hắn bèn dừng hẳn lại.

“Hay em đi lên trước nhé?”

“Tôi đi sau cũng được.”

Mặt hắn đành lại. “Đi lên ngay, giữ khoảng cách để anh tiện nhìn em.”

Lúc đi ngang qua hắn, tôi nhìn thấy cây gậy chống trong tay hắn. Giống Ramon, tên này đang bị thương.

Tận dụng ngay lợi thế đó đi.

“A... anh từng bảo sẽ nộp Derek cho nhóm Pack,” tôi vờ nói lắp. “Giờ anh có còn theo đuổi kế hoạch đó không?”

Phấy tay ra hiệu cho tôi đi tiếp, hắn dăm dăm nhìn về hướng có Derek ở khoảng cách đó khá xa.

“X...xin anh dừng...”

Tôi bất ngờ lao đến, giật lại cây gậy chống, nhưng hắn vung gậy lên quá tầm với của tôi rồi vụt vào lưng tôi mạnh đến nỗi tôi ngạt thở, hai chân lảo đảo tưởng chừng đứng không vững.

Tôi ngã xuống, thở hào hển. Bên cánh tay bị thương nhức buốt. Tôi ngẩng đầu nhìn Liam vẫn xăm xăm nhắm bụi cây có Derek thẳng tiến. Từng hơi thở như mũi dao nhọn nóng bỏng đâm vào hai lá phổi của tôi.

Làm gì đi chứ.

Nhưng làm gì bây giờ? Sức tôi cạn kiệt rồi còn đâu. Tôi...

Không. Không hẳn thế. Tôi vẫn có khả năng hành động. Chỉ cần nghĩ đến đó đã khiến tôi nôn ra mật xanh mật vàng, nhưng không có gì có thể sánh với nỗi sợ Liam tìm thấy Derek trước khi anh ấy kịp biến hình xong.

Tôi phải câu giờ cho anh ấy.

Tôi nhắm mắt, dồn hết sức tập trung, gạt đi mọi cảnh báo nội tâm. Tôi gom góp sức lực để gọi hồn... chẳng có gì xảy ra. Những khả năng có được nhờ biến đổi gen này thật đáng ghét, đúng lúc tôi cần thì chẳng giúp được gì.

Thế thì mày sẽ phải theo cách cũ vậy.

Tôi cố triệu hồi một linh hồn. Con đau chạy khắp người tôi, cả khu rừng như nghiêng ngả. Bụng tôi quặn lên. Tôi nghiêng rặng cổ gắng bò tới cành cây gần đó. Nắm chặt cành khô, tôi dồn hết sức bình sinh chống đỡ với cơn đau và gương dầy. Vừa đứng dậy được, tôi lao thẳng vào Liam. Hắn vội né nhưng tôi vội quay sang nhè đùi hắn mà đánh, đúng ngay chỗ tôi đã đâm hắn ba ngày trước.

Hắn rú lên, lão đảo. Tôi lại nện hắn thật mạnh. Hắn khụy xuống, vừa khụy xuống, hắn vừa cố lôi tôi ngã theo nhưng tôi lùi lại và vung cành cây lên vụt. Lúc hắn định đứng lên lần nữa, tôi lại vung cành khô. Lần này hắn nắm được cành cây và giật văng sang bên khiến tôi ngã nhào. Tuy tay đã buông gậy, nhưng người tôi đã kịp văng ra xa. Tôi ngã ụch xuống đất cách hắn vài bước chân. Lập tức, tôi bò nhanh ra xa để tránh bởi hắn đã xoay người định chop lấy tôi.

Tôi cố đứng dậy. Hắn định lao đến nhưng kịp khựng lại, kinh hoàng nhìn vật gì sau lưng tôi.

Cầu trời đó là Derek.

Tôi quay lại, thấy con thỏ thịt da thối rữa gần nửa đang lê thân mình nham nhở đến gần tôi. Tai nó chỉ còn là vài mảnh da tả tơi dính vào da đầu. Mũi nó là lỗ hổng toang toác, môi rữa hết, mấy chiếc răng cửa to đùng nhô ra. Hai mắt nó quắt lại như trái nho khô. Nửa người phía sau của nó bẹp dẹt, vẹo vọ. Hai chân sau chập vào nhau trong lúc nó tiến về phía tôi.

“Dừng đi,” giọng tôi bình tĩnh lạ thường.

Con thỏ đứng lại. Tôi quay sang Liam. Hắn nhăn mặt kinh tởm nhìn tôi. Thế rồi hắn từ từ đứng dậy, mắt vẫn nhìn tôi trừng trừng.

“Tấn công,” tôi ra lệnh.

Con thỏ nhảy xổ vào Liam. Hấn hoảng loạn lùi lại.

Tôi đứng dậy. Con thỏ đứng cạnh tôi, nghiêng răng trèo trẹo.

Trong đầu, tôi thầm ra lệnh cho nó tiến về phía Liam. Ngần ngừng giây lát, nó quay đầu về phía hấn và bắt đầu bò lại gần.

Hấn tuôn hàng tràng chửi rủa và từ từ lùi lại. Bất thần, một tiếng gầm vang lên phía sau hấn.

Liam quay ngoắt lại. Một bóng đen lướt qua lùm cây, lẩn trong bóng cây mà tiến tới. Tôi có thể thấy đường viền của bóng đen: tai nhọn, đuôi xù và mõm dài. Chẳng lẽ Derek lại lộn về lối sỏi. Tuy nhiên khi con vật đến gần, tôi nhận ra vóc người nó chỉ bằng nửa Derek.

Dừng trước một tán cây, gần như toàn thân vẫn núp sau gốc cây. Tôi chỉ thấy rằng nó, môi nó quăn lên, hơi thở run rẩy. Lúc nó bước ra đứng dưới ánh trăng, tôi cố trấn tĩnh vì tưởng nó là cái xác kinh tởm biết đi của một con vật đã chết. Nhưng trông nó giống một con chó thường còn sống. Có lẽ chủ nó là hàng xóm nhà tôi.

Vẫn gầm gừ, con chó tiến về phía Liam. Người sói và chó kị nhau – nhờ Derek tôi biết được điều đó.

Liam trừng trạo nhìn con chó và cũng gầm lên. Con chó vẫn tiến về phía hấn.

“Xùy chó! Xùy, xùy.”

Liam giơ chân định đá nó. Thế rồi hấn thấy con thỏ đang tiến tới. Hấn lùi lại. Bụi cây phía sau hấn rung chuyển dữ dội khiến cành khô gãy r rắc và từ đó phát ra tiếng kêu the thé. Tôi không nhìn thấy gì, chỉ thấy Liam chửi thề và suýt lùi vào con chó đang nhe nanh.

Con chó nhảy xổ đến. Liam đá nó văng ra. Khi con chó bay người, một bên sườn của nó phơi ra dưới ánh trăng. Tôi thấy trên sườn nó có một lỗ hổng to bằng nắm tay, bên trong đầy giòi bọ.

Liam cũng nhìn thấy. Hấn chửi um sùm và lùi lại. Con chó đâm bổ vào hấn. Liam quăng người tránh.

Tôi bảo, “Dừng lại.”

Con chó dừng ngay. Nó đứng đó, nhe răng, mắt nẩy lửa, lông dựng đứng và gầm gừ nhìn Liam.

Con thỏ lao về phía hấn. Hấn đá thỏ bay vào bụi cây, nhưng thỏ lập tức quay lại. Nó lúi theo một con gì thuộc loài gặm nhấm. Con này chỉ còn bộ xương không, miệng kêu chít chít và nghiêng hàm răng bé tí.

Tôi ra lệnh, “Dừng lại.”

Cả hai con vật đều nghe theo ngay lập tức. Liam trở mắt nhìn tôi.

“Phải, chúng là xác chết. Tôi có thể điều khiển chúng. Còn anh cố giết chúng, chúng cũng không chết. Muốn thử, xin cứ việc. Chỉ có điều chúng không chết đâu.”

“Ồ, nếu thế anh sẽ đấu với thứ anh có thể giết được vậy.”

Hắn lao về phía tôi.

Tôi ra lệnh cho con chó tấn công, nhưng tâm trí lại ngập ngừng khi Liam lao thẳng đến. Tôi né sang bên. Hắn nắm ống quần ngủ của tôi mà giật. Ngã đập mặt xuống đất, tôi quơ quào gắng nâng người lên, móng tay cào đất suýt bật ngửa. Tôi vận người khiến tay hắn trượt xuống chân tôi. Dùng hết sức lực nhổm lên, tôi trườn về phía trước rút chân ra bỏ mặc Liam nằm đó, tay vẫn cầm một bên giày của tôi.

Lúc lồm cồm bò dậy, tôi nghe tiếng ai vừa đập một đòn mạnh như trời giáng. Tôi quay lại thấy Derek – đã mang lột người – đang chồm lên lưng Liam. Hắn nhảy dựng lên, định hất anh ra. Derek túm chặt lấy hắn và cả hai ôm nhau lăn lộn trên đất trong một cuộc kịch chiến.

Con chó chạy về phía họ. Nghe tôi ra lệnh cho nó đứng yên, nó đột ngột dừng lại, nhe nanh cong người lên như chó dại bị xích. Tôi nhắm mắt cho nó một mệnh lệnh khác – linh hồn con chó là khỏi xác.

Trong lúc tiếp tục giải phóng những linh hồn khác, tôi cố gắng tập trung nhưng vẫn không thể không nghe tiếng thở hổn hển và hăm hè vọng lại từ một cuộc hỗn chiến. Lúc tôi mở mắt thì thấy xác mấy con vật nằm xuội lơ. Linh hồn chúng đã được phóng thích.

Liam và Derek lăn lộn trên đất, ghì lấy nhau mà đấm đá. Hai tay Liam túm tóc Derek, giật đầu anh ra sau còn Derek đang ghì siết cổ hắn. Không ai đủ sức đánh bại người kia.

Tôi rút dao bấm và phăng phăng chạy tới. Tôi nhấn nút bấm... lưỡi dao bật vào trong lòng bàn tay tôi. Đau quá, tôi vội buông dao. Con dao rơi vào bụi cây. Tôi quì xuống, vạch cây bụi và loay hoay tìm kiếm.

Có tiếng rắc như cành cây khô vừa gãy. Tôi đứng bật dậy. Derek nằm ngửa, Liam đè lên người anh. Tay Derek vẫn siết quanh cổ hắn. Cả hai chột im phắc. Derek trợn mắt nhìn lên. Liam cũng tròn mắt nhưng cả hai chẳng ai nhìn thấy gì. Ánh mắt họ đều trống rỗng bởi một cú sốc kinh hoàng.

Chương 23

“ANH KHÔNG...” DEREK NÓI TRƯỚC.

Anh ấy loay hoay chui ra từ phía dưới thi thể của Liam. Xác người sói đổ vật, xuôi lơ, đầu ngật sang bên bởi cổ đã bị gãy.

Derek nuốt khan. Tiếng anh ấy nuốt ực vang lên rõ mồm một, bởi xung quang im lặng như tờ.

“Anh không – anh chỉ - anh chỉ cần hấn dừng đánh anh thôi.”

Tôi nhỏ nhẹ đáp lời, “Anh không cố ý giết người. Kẻ cố ý là hấn.”

Derek nhìn sang tôi bằng ánh mắt bàng hoàng, thẳng thốt.

“Nếu không chết, Liam đã giết anh rồi. Nếu thế, cả anh và em đều bị hấn giết. Đúng là anh không cố ý, nhưng...”

Tôi im bật. Đúng là không có Liam, thiên hạ bớt được một mối họa. Nhưng chúng tôi biết vấn đề không phải ở chỗ Liam có đáng chết hay không, mà là Derek có đáng bị cắn rút lương tâm khi giết người hay không. Anh ấy không đáng phải chịu nỗi day dứt ấy.

“Anh đâu định sống mái với hấn. Chính hấn nhất định không chịu đội trời chung với anh đấy chứ.”

Derek gật đầu, xoa gáy và nhăn mặt khi chạm vào vết xước.

“Anh có sao không?”

“Anh không sao. Chỉ bị vài vết cắt sâu và bầm tím thôi. Vết thương của anh mau lành lắm. Chắc chỉ cần khâu một, hai mũi...”

Derek nhìn xuống vết thương rớm máu bên sườn... đến lúc ấy anh mới nhớ mình chưa mặc quần áo. Tôi sẽ nói dối nếu bảo rằng tôi không nhận ra điều đó trước anh. Mọi thứ đều bày ra trước mắt tôi mà. Hình như vì vội ngăn Liam không làm hại tôi, anh không kịp tìm quần áo để mặc.

©STENT©

May thay, trong tình huống nguy cấp, tôi không chú ý mấy đến chuyện Derek không mặc gì. Trong lúc đánh nhau hay trong lúc anh ấy đứng lom khom che chắn như bây giờ, tôi chẳng nhìn thấy gì nhiều hơn lúc anh ấy mặc quần đùi. Dù thế, Derek vẫn mặt đỏ tía tai vì ngượng.

Tôi cởi áo khoác và lẳng lặng đưa nó cho anh. Vừa cột áo quanh người, anh vừa lí nhí.

“Cám ơn. Ta nên đi thôi hơn.”

Nhưng chẳng ai nhúc nhích. Tôi và anh đều im lặng. Derek vẫn quì bên xác Liam, đầu cúi gằm, tóc xoa xướt, mồ hôi nhễ nhại trên lưng và hai cánh tay anh. Anh đang run rẩy.

Tôi gượng dậy.

“Để em đi lấy quần áo cho anh.”

Anh nắm khủy tay tôi.

“Coi chừng Ramon.”

“Vâng.”

Một mõi rã rời, tôi chớp mắt lia lịa. Chắc tại cú sốc vừa rồi. Một trong hai anh em phải tỉnh táo lên, nhưng Derek vẫn như cỗ xe chết máy, không thể cử động được, cứ ngồi ngây nhìn người vừa chết bởi tay anh.

“Phải lòi hủ đi ngay. Ít nhất cũng phải lòi cái xác vào bụi cây. Ngày mai ta sẽ quay lại sau để chôn hủ.”

Không thể tin những lời như vậy vừa bay khỏi miệng tôi. Giấu một xác chết ư? Một xác chết?

Còn cách nào khác đâu? Chẳng nhẽ bỏ hủ giữa đường rồi khẩn thềm đừng có người đi đường nào đi ngang qua đây ư?

Ngoài lúc ngồi viết bản thảo phim, hủ xác chết không phải việc tôi mong được làm. Nhưng bây giờ, nó đã thành một phần trong đời sống của tôi. Hoặc phải quen với nó hoặc bỏ cuộc.

Tôi đứng dậy, xốc một cánh tay Liam. Sau một thoáng chần chừ, tôi bèn lòi thật nhanh.

Derek đứng dậy.

“Anh biết việc rồi. Để anh mang hủ đi cho. Đừng để lại dấu vết, chẳng hạn một vệt kéo lê trên đất. Với lại, anh phải chôn hủ ngay, để chó không tìm được hủ.”

Thình lình, một giọng nói vang lên ngay cạnh tôi.

“Chôn ai cơ?”

Tôi giật thót, mặt mày hoảng hốt, tim suýt nhảy vọt khỏi lồng ngực.

Derek lo lắng.

“Chloe em?”

Quay nhanh sang, tôi thấy Liam đang thông thả đi đến.

“Kìa Chloe? Em làm sao thế?”

“L... Liam kìa. Hồn ma của hấn đến.”

Liam đứng trơ khấc.

“‘Hồn ma’ là thế nào?”

Hấn hết nhìn tôi lại nhìn cái xác và buột miệng chửi thề.

Tôi tuyên bố.

“Mi chết rồi.”

“Ta thấy mà. Vậy nhất định mi giống mấy người biết nói chuyện với ma và... (hấn bấu môi nhìn xác hai con thỏ và chó) biết điều khiến âm binh.”

Quay nhìn lại xác của chính mình, hấn lại văng tục.

Tội dạn giọng:

“Nhân tiện người đang ở đây, tôi muốn hỏi mấy câu.”

Hấn nhìn tôi, nhướn nhướn mày.

“Mi đùa ta đấy à?”

“Không hề.”

Ngồi xuống cạnh xác hấn, tôi lục túi áo hấn.

Derek cau mày tiến đến gần.

“Chloe?”

Tôi lôi ra chiếc điện thoại di động của Liam.

“Lúc nãy có người vừa gọi điện cho hấn. Hình như kẻ đó đứng đằng sau toàn bộ vụ việc này. Hấn biết em, biết cả tên em nữa (tôi nhìn Liam). Hấn là ai?”

Con ma cười hô hố:

“Mi giỡn hay nghiêm chỉnh thế? Ta mới chết xong. Chính bạn trai mi vừa giết ta. Còn mi lại

muốn ta ở lại đây để nói chuyện phiếm với mi ư? Ta cũng thích thế lắm, nhưng giờ ta đang đau khổ. Chắc để sau hẵng nói đi.”

Hắn quay người bỏ đi. Tôi chạy vọt lên cản lối.

“Người sắp sang thế giới bên kia. Đây là cơ hội cuối cùng cho người làm việc thiện đấy.”

“À, nếu người diễn giải theo sự việc ấy thì... (hắn ngán ngẩm đảo mắt nhìn lên). Ta đây không quan tâm đến cơ hội hối cải. Ta đã làm thì không hối hận. Nếu mi muốn mọi thông tin thì...”

Hắn sấn đến đứng lù lù trước mặt tôi. Tôi ráng đứng yên không chùn bước. Nhưng chắc trông tôi căng thẳng đến cứng người nên Derek mới đến gần rỉ tai:

“Đừng để hắn quấy rối em.”

Liam hỏi lại.

“Quấy rối nó ư? Chính con bé này cứ thích sấn đến gần ta đấy chứ (hắn nhìn tôi bằng nửa con mắt). Như ta đã nói, nếu mi muốn thông tin thì tự đi mà tìm hiểu lấy. Và nhớ là còn sống ngày nào thì cố vui vẻ đi, bởi ta có cảm giác sẽ sớm gặp lại... ở thế giới bên kia.”

Derek siết chặt cánh tay tôi. Thấy tôi định vùng ra, anh ghé sát lại nói nhỏ:

“Mặc hắn đi em. Không đáng đâu.”

Vừa bỏ đi, Liam vừa ngoái đầu nói với lại:

“Nghe lời người yêu đi, bé xinh.”

Tôi đồng dạc:

“Mi nghĩ sao về bọn âm binh của ta?”

Liam dừng bước và từ từ quay lại.

Tôi phẩy tay chỉ con chó chết:

“Mi có biết sao ta làm được vậy không?”

“Ta không cần biết.”

“Mi nên biết thì hơn. Thầy đồng gọi âm binh bằng cách đưa linh hồn – hay ma, như người chẳng hạn – trở lại xác chết. Lúc đó, nó sẽ dưới quyền điều khiển của ta, như mi đã thấy rồi đấy. Gọi hồn linh nghiệm không chỉ với động vật, mà với cả người. Vậy hoặc mi sẽ trả lời ta, hoặc ta sẽ xua mi về trong đó.”

Tôi chỉ vào thi thể hắn.

Hắn cười khẩy.

“Phải công nhận người gan lì lắm, chỉ có điều người sử dụng nó không đúng chỗ đúng nơi.”

“Mi tưởng ta đùa sao?”

Hắn trả lời bằng cách quay lưng bỏ đi. Tôi nhắm mắt, hình dung cách lôi hắn trở lại thi thể, nhưng chỉ lôi nhẹ thôi.

Hắn kêu lên.

“Này, làm gì thế hả?”

Mở mắt, tôi thấy hắn đang cố trì người, chống trả lực kéo vô hình.

“Tưởng ta chỉ lòe mi sao?”

Tôi lôi mạnh thêm chút nữa. Liam chao đảo. Tôi giật thêm lần nữa. Hồn ma lướt đến gần thi thể thêm vài thước.

Hắn cáu tiết:

“Thôi được, người muốn biết gì đây?”

“Ai thuê mi làm việc này?”

“Điện thoại của ta trong tay người. Tự tìm hiểu lấy đi.”

“Có phải bọn Edison không?”

Hắn nhăn mặt:

“Cái công ty đó sản xuất điện cơ mà?”

“Có phải gã thuê người là Marcel Davidoff không?”

“Ai cơ?”

“Hay là Diane Enright?”

Derek khẽ nhắc:

“Hắn nói đúng đấy. Điện thoại của hắn trong tay em cơ mà. Em hỏi chuyện khác đi.”

“Lần đầu tìm được tụi ta ngoài sân chơi, mi nói mi đậu xe ngoài đường cái và tình cờ đánh hơi thấy mùi của Derek. Mi nói dối chứ gì?”

“Cưng ơi, ai chẳng có một lần dối trá. Phải tập cho quen dần đi chứ.”

“Có người thuê mi trừ khử Derek.”

“Ta và người đều không lạ gì chuyện đó. Vậy nên người không cần...”

“Nhưng tại sao mới được.”

““Tại sao’ cái gì?”

“Tại sao chúng muốn anh ấy phải chết?”

Derek xen vào.

“Bởi anh là người sói. Như chú Andrew nói, chẳng ai muốn người như tụi anh tồn tại trên đời.”

“Chính xác. Biết sớm điều đó là tốt đấy. Ai cũng sợ tụi ta cả (hắn thủng thẳng đi về phía Derek). Mi vẫn cố tỏ ra ngoan ngoãn à? Mi tưởng làm thế sẽ khiến chúng nhận ra rằng chúng đã sai ư? Nhưng kết quả thế nào? Thế ra người vẫn chưa mở mắt sao? Bọn chúng khhong thêm để ý. Dù người có làm gì, hoặc không làm gì cũng chẳng thay đổi cách nhìn nhận của chúng về người. Tóm lại, đời tàn nhẫn thế đấy (cười khùng khục). Ráng vui sống đi.”

Derek dang dăm nhìn về phía trước và kiên nhẫn chờ đợi.

Liam hỏi:

“Ta có nói gì hắn cũng không nghe được phải không?”

“Đúng vậy.”

Hắn văng tục.

“Vậy mà nãy giờ ta cứ ráng truyền lời vàng ý ngọc cuối cùng cho thế hệ sau...”

Liam biến mất. Giật thót người, tôi hoảng hốt nhìn quanh.

“Chloe, em sao vậy?”

“Hắn đi mất rồi.”

“Hắn bỏ đi ư?”

“Không, hắn chỉ... (dáo dác nhìn quanh mãi nhưng tôi vẫn không nhìn thấy bất kỳ bóng mờ nào lay động trong không gian). Đang nói dở, đột nhiên hắn biến mất, hết như có ai đó lôi tuột hắn về thế giới bên kia vậy.”

“Hắn nói gì vậy em?”

“Em và hắn chưa nói được chuyện gì cho ra đầu ra cuối...”

Đột nhiên, Derek quay nhanh sang bên. Trên con đường mòn có một người đàn ông đang ở cách chúng tôi gần chục thước. Là Ramon. Derek lập tức bước lên làm lá chắn che chở cho tôi.

Một tay Ramon giơ cao, lòng bàn tay xoay ra trước cho thấy hắn không mang vũ khí. Bên tay gãy buông thõng bên tôi. Lúc hắn đến gần, tôi nhìn thấy mặt hắn đầy vết bầm tím. Một bên vạt áo ướt đầm. Cứ hể đi được một bước, mặt hắn lại co rúm vì đau.

“Ta không đến đây đánh nhau. Nếu các người không chịu, ta đành cố hết sức, nhưng thực lòng ta chỉ muốn rút lui.”

Thấy xác Liam nằm gần đó, hắn dừng lại lắc đầu.

Tôi nói ngay.

“Không ai cố ý cả đâu.”

“Ừ. Ta biết hắn tự gây cho ra khổ nạn ấy.”

Lại lắc đầu nhưng lần này ánh mắt lộ rõ vẻ ngậm ngùi thương tiếc. Giây lát sau, hắn thôi không dán mắt vào cái xác và ngược lên nhìn Derek.

“Giờ ý người thế nào?”

“Sẽ theo ý người, chúng ta sẽ cùng ‘rút quân’. Nhưng nếu người vẫn còn đi theo làm hại chúng tôi thì...”

Ramon cười buồn.

“Trông bộ dạng ta có giống kẻ hung hãn đi săn lùng các người không? Không, Liam chủ mưu trong việc này. Cái thằng khùng khố...”

“Có kẻ thuê ông và hắn. Kẻ đó là ai?”

Hắn xĩa ngón tay về phía xác chết.

“Hỏi hắn ấy. Chính hắn lập mưu mà. Toàn bày trò thôi. Còn ta chỉ ‘quá giang’ theo hắn.”

“Vậy ông không biết kẻ đứng đằng sau chi tiền và giết giây Liam trong vụ này à?”

“Một gã có khả năng siêu nhiên. Là thầy lang thì phải?”

Tôi hỏi dồn:

“Là thầy phù thủy ư? Hay thầy pháp?”

“Sao ta biết được. Ta có quan tâm đến mấy trò đó đâu. À này, có người móc nối Liam với gã đó. Tên này cần một người sói, lần theo dấu vết của mi (hắn hất đầu về phía Derek) và giao mi cho nhóm The Pack. Chuyện xảy ra khi tụi ta bị nhóm The Pack rầy rà. Nhất là Liam thường xuyên có chuyện.”

Tôi vỡ lẽ:

“Một mũi tên nhắm hai đích, tiện quá còn gì. Giao Derek cho nhóm The Pack, giá họa tội ăn thịt người cho anh ấy. Thế là Liam vừa xóa được tội vừa được trả công. Với lại các người có cần bắt sống Derek đâu.”

“Lúc đầu thì không cần. Ông chủ chỉ cần giao Derek cho nhóm The Pack, và nghĩ như thế là xong. Hoặc tự phỉnh phờ kẻ ấy là thượng sách.”

Derek nói rõ thêm:

“Nếu Pack đang tâm giết người, hắn sẽ không phải tự tay giết ta. Nhờ thế, hắn vô can.”

“Người hiểu đúng vấn đề rồi đấy. Sau khi tụi ta bắt hụt người lần đầu, ông chủ bắt đầu lo sốt vó. Lần này ông ta chỉ muốn trừ khử người bằng mọi cách. Muốn nghe ta khuyên không? Đem người yêu cao chạy xa bay ngay đi. Nếu còn ở đây cho dù người có làm gì – ráng hòa thuận với những người có khả năng siêu nhiên khác, hay tự cho rằng mình là một người trong số họ - đều hoài công vô ích. Họ vẫn luôn để mắt đến người, sợ người sẽ mất kiểm soát (Ramon lắc đầu). Người biết gì về loài sói nào?”

“Cũng biết một chút.”

“Chẳng phải tự nhiên mà chúng càng sống xa loài người càng tốt. Kinh nghiệm của nhiều thế kỷ đúc kết lại đấy. Con người không thích có thú ăn thịt quần quanh gần bên. Họ sẽ luôn phập phồng lo sợ. Khi con người sợ, họ tìm cách loại bỏ mối nguy. Còn bây giờ, ta phải nói lời từ biệt và mang anh bạn này đi thôi.”

Tôi hỏi:

“Mi sẽ chôn cất hắn tử tế chứ?”

Ramon cười khùng khục:

“Tụi ta đâu có được thứ đạo đức xa xỉ đó. Ta đi lãnh tiền công, sau đó giao xác hắc cho nhóm của The Pack và điều đình với họ. Phải, làm thế với bạn bè là thất đức, nhưng muốn sống được trên đời thì phải biết thức thời (hắc quay sang Derek đang nhìn hắc chăm chăm). Với bọn ta, phải luôn thức thời mới tồn tại được.”

Nhờ Derek đỡ một tay, Ramon vác được xác Liam lên vai. Vốn đã bị thương, giờ còn phải vác thêm xác chết, hắc nghiêng răng trèo trẹo vì đau. Sau đó, hắc tập tễnh đi sâu vào màn đêm tối đen như mực.

Chương 24

CHÚNG TÔI TRỞ LẠI NƠI Derek biến hình lần đầu để tìm quần áo cho anh. Trong lúc anh loay hoay mặc đồ, tôi kiểm tra điện thoại di động của Liam. Xong xuôi, Derek đến gần phía sau và nhìn qua vai tôi:

“Hắc dùng chữ viết tắt thay cho tên. RRB. Nhưng mã vùng là 212. Đó là New York City, vậy khả năng Edison Group chưa bị loại. Chúng dùng số liên lạc trong vùng để tiện điều khiển việc này.”

“Ừm.”

“Anh có vẻ không quả quyết lắm nhỉ.”

Anh trầm ngâm nhìn ngôi nhà.

“Anh nghĩ một người trong số họ chủ mưu ư? Nhưng Liam đi theo hai tụi mình trước cả khi chúng ta đến chỗ chú Andrew cơ mà.”

“Lúc ấy chúng đã biết anh di chuyển. Vì vậy, chúng mới sai Liam lần theo tuyến xe buýt có tên anh trên đó.”

“Nhưng bằng cách nào? Vào thời điểm đó, chú Andrew đang bị Edison bắt giam. Chú ấy không biết tụi mình đến. Và như thế, nhóm của chú cũng không biết luôn.”

“Có thể chúng theo dõi nhà chú ấy. Khi thấy Simon và Tori, chúng đoán anh và em cũng đang trên đường đến. Chúng bèn gọi cho bến xe buýt, hỏi dò về hai thanh niên vừa rời bến Albany đêm hôm trước. Làm thế rất mất công. Nhưng...”

Anh nhún vai.

Tôi kiểm tra lại những chữ viết tắt tên những người có trong danh bạ điện thoại.

“Rất có khả năng. Anh có nhớ họ của ông Russell không? Ramon nói kẻ móc nối là thầy lang. Ông Russell là pháp sư. Theo kiểu ám chỉ mập mờ của Ramon thì đó là phù thủy.”

“Nam phù thủy không chữa bệnh, chỉ nữ phù thủy mới chữa bệnh thôi. Nhưng Ramon quả quyết kẻ ấy là nam giới. Vậy hẳn là shaman, phù thủy kiêm thầy thuốc.”

Tôi giờ điện thoại lên:

“Cần phải có bằng chứng. Em biết chúng ta tìm bằng chứng bằng cách nào rồi.”

Derek lắc đầu:

“Mạo hiểm lắm. Anh giả giọng người khác rất tệ.”

“Không cần phải nhọc công. Liam có dặn nếu muốn gì, gã kia chỉ cần nhắn tin cho hắn. Vậy nên, ngược lại, Liam cũng có thể nhắn tin cho ông chủ.”

Derek với tay giành điện thoại.

“Hay lắm. Anh sẽ bảo hắn là...”

Lấy lại điện thoại từ tay anh, tôi lườm anh hờn giận. Hiểu ý, Derek chỉ gãi cằm và gật đầu.

“Em làm đi.”

Lúc tôi nhập tin nhắn, anh cố gắng không ghé qua vai tôi nhìn trộm. Nhưng quả thực không dễ - một cách vô thức, Derek cứ nhao người, nghiêng cổ xem tôi nhắn. Tuy nhiên, anh rất biết kiềm chế nên không giật điện thoại trên tay tôi. Tôi rất cảm kích về điều đó.

Nội dung tin nhắn: Liam đã bắt được Derek và con bé đi cùng. Tuy có thể bắt sống, nhưng trong khi thực hiện kế hoạch, rất có thể hắn đã vượt cả hai. Vậy ông chủ muốn Liam và Ramon phải làm thế nào?

Dù có là ai, người ở đầu dây bên kia chắc phải trực sẵn bên điện thoại bởi chỉ mấy giây sau đó đã có câu trả lời. Ba từ. *Khử trùng đi.*

Tôi gửi thêm một tin nhắn nữa và tỏ ra rất rạch ròi: Nếu muốn Liam hủy hai cái xác, hẳn phải trả thêm 10%. Một lần nữa, phản hồi đến rất nhanh. Lần này chỉ có hai từ: *Đồng ý.*

Nhìn sang, tôi thấy Derek trừng trừng ngó mẫu tin nhắn. Anh lặng người đi: hình như trước đó anh vẫn tin là Liam và Ramon chỉ dọa dẫm, rằng chúng chỉ nhận lệnh bắt giao anh cho The Pack, còn tôi được thả cho về.

“Anh sao vậy?”

Anh lắc đầu nhưng tôi biết Derek đang bàng hoàng. Mặt anh trắng bệch, mắt không rời màn hình điện thoại.

“Derek?”

Điện thoại bắt ngờ rung mạnh. Lại một tin nhắn từ người gửi trước, nói rõ là 10% thêm là để hủy cả *hai xác chết*. Còn nếu chúng bắt sống được Derek thì tôi sẽ phải chết.

“Bởi nếu về được, em sẽ kể hết với chú Andrew. Thượng sách là xóa dấu vết của cả hai, làm như hai anh em mình rủ nhau trốn đi mất tích.”

Nói xong, tôi nhìn sang Derek. Mặt anh xanh như tàu lá, trông như anh sắp nôn vọt ra đến nơi.

Mãi sau, anh mới nói rất nhỏ:

“Xin lỗi em. Chúng muốn giết em bởi em ra ngoài này với anh. Để giúp anh. Chỉ tại anh cứ đòi em đi cùng.”

“Sao đó lại là lỗi của anh được?”

Dù không muốn gắt gỏng, nhưng người tôi nóng bừng. Tôi không giận Derek mà hận chúng – tôi hận bất cứ ai khiến anh mang mặc cảm như bây giờ. Trước khi tôi kịp nói câu xin lỗi, Derek đã chớp mắt lia lịa, cơn sốc biến mất hẳn và tôi hiểu cơn giận của tôi có tác dụng hơn bất kỳ lời an ủi nào.

“Chúng nhắm vào anh bởi anh là người sói. Lý do chỉ có thế. Trước giờ anh chẳng làm gì sai, và sau này anh có làm gì thì cũng chẳng thay đổi được sự thật đó. Vậy thì chúng có tội, không phải anh.”

“Nhưng nếu đã biết đó là rắc rối, anh không nên kéo người khác vào vòng nguy hiểm.”

“Thế có nghĩa anh nên ra ngoài này một thôi ư? Thế...”

“Không chỉ có thế. Anh đẩy Simon và em vào vòng nguy hiểm chỉ bằng...”

“Bằng việc đến đây ư? Anh còn cách nào khác đâu? Chẳng lẽ anh muốn lảng lảng bỏ đi? Chẳng lẽ anh muốn buông xuôi, không đi thăm cha nữa? Hay anh muốn bỏ cả Simon?”

Anh chớp chớp mắt.

“Không. Anh không đi... Nhưng anh thấy...”

“Anh thấy cái gì?”

Derek lắc đầu, quay mặt đi. Tôi tiến sát mặt anh.

“Anh thấy thế nào? Anh nghĩ anh nên đi ư? Anh nghĩ nếu anh đi, tụi em sẽ bớt khổ hơn ư?”

Vai anh đưa lên trong cái nhún vai nửa chừng. Derek lại quay mặt nhìn sang chỗ khác. Tôi nói đúng. Chẳng qua anh không thích nghe tiếng nói của lí trí. Cảm giác của Derek bây giờ gần hơn với sự tủi thân.

“Nếu anh đi, chẳng ai đỡ khổ hơn đâu.”

Anh lẩm bẩm, vẻ không tin lắm.

“Ừ.”

“Simon cần anh.”

Anh gật đầu, vẫn dăm dăm nhìn về khu rừng tối đen.

Em cần anh. Tất nhiên, tôi không nói thế. Có cách nào cho tôi biểu đạt suy nghĩ ấy mà không thấy ngượng ngùng? Nhưng cảm giác đó không chịu biến mất. Dù tim tôi đập nhanh nhưng đó không phải cảm giác lãng mạn ngớ ngẩn, đại loại: *em không thể sống thiếu anh*. Xúc cảm này sâu sắc hơn, mãnh liệt hơn rất nhiều.

Khi nghĩ đến chuyện Derek bỏ đi, mặt đất chao đảo dưới chân tôi. Tôi cần bám víu một thứ gì đó, một thứ chắc chắn và có thực trong lúc cuộc đời xung quanh cứ quay cuồng, biến đổi không ngừng. Dù lắm lúc tưởng nếu không có Derek cuộc sống sẽ dễ chịu hơn, nghĩ anh vui đập tôi tơi bời mỗi khi tôi mắc lỗi, tôi vẫn dựa dẫm vào cảm giác ấy – cảm giác có người bắt buộc tôi phải tiếp tục suy nghĩ, khiến tôi phải nỗ lực để trở thành người tốt hơn, khiến tôi không như đà điểu chúi đầu trong cát nóng và chỉ biết thăm khấn trời biến mọi ước mơ thành sự thực.

Khi anh day mặt lại phía tôi, chắc chắn nét mặt tôi nói lên tất cả. Tôi cố che giấu thật nhanh nhưng không kịp, và khi anh nhìn tôi, ánh mắt anh khi ấy...

Nổi kinh hoàng. Tôi cũng hoảng. Tự nhiên tôi chỉ muốn quay đầu cắm cổ bỏ đi, nhưng vì chẳng còn nơi nào để đi ngoài việc ở lại đây nên tôi muốn, muốn...

“Chloe em, anh sẽ không đi đâu hết (anh nhăn mặt với tay xoa vai như thể anh đang massage giảm căng thẳng). Anh không định làm mọi người...”

“Lo lắng?”

Anh cười khê:

“Ừ. Hồi nãy nãy anh cứ hay ngồi lo nghĩ. Thực ra anh thích hành động hơn.”

Tôi gơ điện thoại lên:

“Em hiểu mà. Có lẽ cái này sẽ giúp ta bắt đầu hành động. Anh sẵn sàng đến gặp chú Andrew

nói chuyện chưa?”

Derek gật đầu. Chúng tôi trở về nhà.

Mãi đến khi về đến nơi, hai đứa mới thẩm đôn tác động ghê gớm của những gì xảy ra hồi đêm. Ngoài kia có kẻ muốn Derek phải chết. Còn nữa, nếu thấy tôi chết, cũng chính kẻ đó sẽ thấy sung sướng khoanh tay đứng nhìn, bởi vì... theo tôi vì tôi có chết cũng không quan trọng. Tôi chẳng là gì cả. Tôi chỉ là vật cản trên đường dẫn đến mục tiêu của hắn.

Sao trên đời lại có người coi những trẻ em chưa làm gì sai là mối họa, chỉ có cách giết hết chúng mới là thượng sách? Người độc ác đến mức đó thì cũng chẳng hơn gì bọn Edison.

Có người muốn Derek chết bởi họ nghĩ anh là ác thú. Nhưng khi lỡ tay làm Liam chết, Derek đau khổ vô cùng. Và Derek sẽ đau khổ mãi dù việc anh làm có đúng dẫn đến đâu.

Vậy suy cho cùng, ai mới là ác thú?

Căn nhà im lặng như tờ. Thế này thì lạ thật. Giống như tụi tôi vừa tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng, giờ chỉ cần lên giường chui vào chăn ấm như thể chưa có chuyện gì xảy ra.

Tôi chờ Derek đi gọi chú Andrew.

Hai chú cháu đến bàn ăn trong bếp bắt gặp tôi. Derek mở lời:

“Chúng cháu có việc định nói với chú.”

Trông sắc mặt chú, chắc chú nghĩ rằng Derek sắp thú nhận rằng anh trót làm tôi có bầu. Sau khi biết sự thật thì ngay cả việc tụi tôi vừa bị bọn người sói truy sát cũng khiến chú nhẹ nhõm hẳn, hoặc ít nhất cho đến khi chú biết bọn người ấy không phải do Hội Edison phái đến. Ngay khi chú thấy đoạn tin nhắn trên điện thoại của Liam và xác minh đó là số của lão Russell, tình thế thay đổi hẳn: cuối cùng, chú Andrew cũng xứng với sự kỳ vọng và trông đợi của chúng tôi.

Chú giận dữ, đi lại trong bếp và thề nếu không trả thù thì ít nhất cũng phải trả đũa vụ việc này. Và phải giữ an toàn nữa. Chú hứa sẽ không bao giờ có chuyện tương tự xảy ra với tụi tôi, ngay cả khi muốn làm thế, chú phải tách tụi tôi ra khỏi nhóm của chú và một mình chống lại cả Hội Edison.

Chú gọi cho bà Margaret, bảo bà đến ngay. Dù lúc đó mới bốn giờ sáng, chú cũng mặc và không thể chờ cho đến khi trời sáng hẳn. Dù không thể liên lạc trực tiếp với chị Gwen, chú cũng để lại tin nhắn tương tự vào điện thoại di động của chị ấy.

Sau đó, tụi tôi gọi Simon và Tori dậy, tôi nói chuyện với Tori, còn Derek kể cho Simon chuyện vừa xảy ra. Tôi thực bụng mừng vì chưa phải gặp mặt Simon ngay.

Tôi kể cho Tori mọi chuyện. Hay nói đúng hơn là một phiên bản khác của sự thật: vừa truyền tải sự nghiêm trọng của mối đe dọa ngoài kia đồng thời không làm nó sợ đến mất tinh

thần. Anh Derek và tôi cũng không kể hết với chú Andrew bởi tui tôi không muốn làm chú hoảng sợ. Tui tôi chỉ bảo Derek chưa Biến Hình hết. Mọi người đã đủ lo về Derek rồi, nên tui tôi chưa thể thủ nhận giờ anh là một người sói hoàn chỉnh, rằng Derek đã ‘hạ’ hẳn, rằng Ramon đến giảng hòa và mang xác hẳn đi.

Derek muốn cả bốn đưa tôi gói gém quần áo, chuẩn bị hành trang và chạy trốn. Tôi biết anh muốn thế vì tôi cũng muốn thế. Tui tôi không còn cách nào khác. Ít nhất là cho đến lúc này.

Tối nay chẳng có gì hơn là việc mở ra một cửa sổ mới về hướng hiểm họa đang rình mò quanh mấy bức tường của tòa lâu đài chở che tui tôi. Nói rằng tui tôi đang bị bao vây nghe hơi quá, nhưng đúng là ai cũng có cảm giác như vậy.

Nếu là trong một cảnh phim, tui tôi sẽ lên đường ngay, bắt chập Ramon, hay Russell hay bọn giết thuê của Hội Edison. Những ai từ chối rời khỏi lâu đài này sẽ bị chụp mũ là đón hèn, nhất chết. Nhưng người trong phim hành động ngô nghê không phải không có lý do – chẳng có khán giả nào bỏ tiền ra xem một đám trẻ con hoảng hốt, lờng lộng trong phòng, gân cổ cãi nhau vật chờ người lớn lên kế hoạch định đoạt đời chúng. Bản thân tui tôi cũng chán ‘kịch bản’ đó, thế nên thà cứ kẹt ở đây lại hơn.

Chương 25

CHỈ MÌNH BÀ MARGARET ĐẾN. Dù chú Andrew có phân trần chị Gwen đang ở chỗ người yêu, rằng chị tắt điện thoại di động, nhưng rõ là chú thất vọng trông thấy. Phải chăng chị cũng đang tính cách ‘loại’ Derek? Tôi hi vọng không có khả năng ấy.

Nếu kỳ vọng bà Margaret cũng bất bình như tui tôi thấy ở chú Andrew, chúng tôi phải thất vọng. Nhưng bà cũng bứt rứt, đứng ngồi không yên. Lúc này mà được như vậy cũng đủ tốt rồi.

Từ phòng tắm đi ra, tôi thấy có mẩu giấy nhét dưới cửa. Đó là tin nhắn bằng những hình vẽ loằng ngoằng do Simon gửi, giống như mẩu tin nhắn cậu ấy bỏ lại ở nhà kho bữa trước: một con ma đang đứng nghiêm trong tư thế chào cờ (đó là tôi). Vây kín xung quanh nó là mây đen vần vũ. Giữa mây đen có tia chớp lóe: đó là cậu. Riêng thư này rối rắm hơn thư trước nên phải mất một lúc, tôi mới hiểu.

Biểu tượng thứ nhất là mẩu giấy có chữ: “Tớ muốn...” chạy ngang đầu trang. Biểu tượng thứ hai là chữ U. Rồi đến số 4. Rồi đến 2 bàn tay, bàn tay bên này đang bỏ thứ gì đó vào bàn tay bên kia. Sau đó là nốt nhạc ‘mi’. *Will you for_me?* (“Cậu có... cho tớ không?” Thế là nghĩa gì nhỉ?)

Cho tới khi có tiếng gõ mạnh ngoài cửa, tôi vẫn nghệt mặt ngó hoài hai bàn tay tìm chữ còn thiếu. Nhưng mãi mà chẳng hiểu gì cả:

“Hoặc câu trả lời là ‘không’ hoặc mình vẽ xấu quá.”

“Chờ mình chút.”

Mặc vội quần áo, tôi ra mở cửa. Simon đang dựa lưng vào tường:

“Thế nào cậu?”

Tôi chỉ vào hai bàn tay trong tờ giấy:

“Tớ không hiểu chỗ này.”

“Là ‘cho’ đó.”

Tôi đọc to:

“À, *Cậu có... tha thứ cho tớ không?*” - tôi ngược lên nhìn anh - Thiết tưởng người hỏi câu đó phải là tớ chứ.”

“Đừng. Cậu có làm gì sai đâu. Biết lòng không muốn, cậu đã nói ngay với tớ. Còn tớ là thằng tồi nên mới vùng vằng bỏ đi, bỏ mặc cậu giữa rừng tối. Tớ xin lỗi. Hết sức xin lỗi cậu.” Simon ngập ngừng. “VẬY... giữa chúng ta không có chuyện gì chứ?”

Như cất được gánh nặng, tôi suýt khụy gối vì mừng:

“Tất nhiên rồi. Nhưng chính tớ cũng phải xin lỗi...”

Cậu giơ tay cắt lời:

“Tớ không có quyền nổi quạu. Cậu chỉ giúp tớ khẳng định một điều mà tớ đã ngờ ngợ từ lâu. Tớ đã cố. Nhưng vô vọng. Không thể nói tớ vui vì điều đó, nhưng... (cậu nhún vai). Tớ rất quý cậu, Chloe. Với lại, đây không phải chuyện *‘không yêu thì đừng nhìn mặt nhau’*, nên tớ hi vọng tụi mình hãy bỏ qua giai đoạn *‘một thời để yêu giờ đã theo gió bay’*, và quay về thời điểm chưa xảy ra vụ *hẹn hò - ăn kem* đó. Nếu cậu đồng ý.”

“Tớ đồng ý.”

Khi tụi tôi xuống lầu, chú Andrew đi đâu mất. Chúng tôi đoán chú đi tìm lão Russell nói chuyện ‘phải quấy’ nhưng bà Margaret, người tạm thời giữ chân ‘trông trẻ’ không khẳng định điều đó. Chẳng lẽ tụi tôi phải chịu ‘số phận’ *trẻ con đi chỗ khác chơi cho người lớn làm việc?* Hi vọng đó không là sự thật.

Simon và tôi thấy Derek trong bếp. Simon muốn lấy táo rồi đến một chỗ ngoài tầm kiểm soát của người lớn để bàn xem sắp tới nên làm gì. Nhưng Derek chỉ lẳng lặng giúi cho cậu em dụng cụ thử đường máu và bịch thuốc insulin rồi quay sang lấy thịt hun khói và trứng trong tủ

lạnh. Thấy Simon thở dài sườn sượt, Derek lừ mắt cảnh cáo.

Tôi nhớ nhó:

“Đừng có nói em phải nấu mấy món ấy nhé.”

Đến lượt tôi bị lườm nên thân.

“Ý em là...”

Derek ngắt lời:

“Trước khi đến đây, không phải nhà ai cũng có người làm.”

Simon làu bàu:

“Em không cần ăn. Ta phải bàn công chuyện.”

Derek hỏi vặn:

“Bàn chuyện gì?”

“Chuyện trốn khỏi đây chứ còn chuyện gì nữa. Có người vừa định giết anh. Giết cả Chloe.”

Derek phẩy tay:

“Chẳng có gì mới ngoài chuyện lần này Edison không chủ mưu. Tuy nhiên, hiện tại rất có thể chúng đang lần theo dấu vết và đón lõng ngay nếu tụi mình làm điều dại dột như chạy trốn chẳng hạn (anh đặt mấy dải thịt lên chảo rán). Ta không đi đâu hết. Ít nhất cho đến khi biết được âm mưu sắp tới của chúng.”

Tôi ngỏ ý:

“Em muốn gọi hồn Royce.”

Derek lắc đầu, nhanh và mạnh đến nỗi quanh đầu anh có tiếng gió như tiếng roi vụt:

“Cái gì?”

“Cứ để em hỏi Royce xem. Nếu may mắn, em sẽ ‘gặp’ được chú hay anh em họ của anh ta. Nhưng khả năng lớn nhất chỉ là gặp mình Royce nên... đành vậy. Ta nhất định phải biết lúc trước đã có chuyện gì xảy ra trong căn nhà này. Và phải biết ngay bây giờ.”

Simon đánh bạo nhìn trả cặp mắt náy lửa của anh trai:

“Chloe nói đúng. Anh cũng biết thế mà.”

Derek nghiêng răng, hàm anh đảo qua đảo lại như thể anh đang cố nhai sự thật khó nuốt ấy. Cuối cùng thì:

“Với một điều kiện. Tori không góp mặt. Nếu con bé ném quả cầu lửa vào Royce thì không còn gì tệ hơn.”

“Dạ phải.”

Lúc lên lầu gọi Tori xuống ăn sáng, tôi tiết lộ thông tin vừa rồi và nhờ nó kiểm việc cho bà Margaret làm, cầm chân bà. Còn nữa, nếu chú Andrew về thì nhớ báo ngay. Dù thích xem gọi hồn hơn, nhưng nó đành ưng thuận.

Ăn xong, mấy anh em quyết định gọi hồn dưới tầng hầm: vừa tránh xa chỗ chú Andrew hay lui tới, vừa tránh hiểm họa trên mái nhà. Thật lòng mà nói, Simon và tôi đều háo hức khám phá dưới đó.

Lần đầu tiên trong đời, tôi rùng mình khi chỉ mới nghĩ đến việc bước xuống một tầng hầm. Đúng như lời Derek tả, dưới này có hai phòng và một xưởng nhỏ. Simon đưa cột nhắc đến những lối đi bí mật có thể thông sang đó, nhưng lập tức bị Derek gạt đi.

Tôi làm như mọi lần - quỳ và nhắm mắt. Vì đã xem ảnh tiến sĩ Banks, tôi dễ dàng hình dung ra ông. Với Austin có khó hơn bởi hình ảnh thi thể đầm máu của cậu ta cứ bám riết tâm trí tôi, làm tôi không thể thư giãn được. Vậy nên tôi chỉ tập trung vào tiến sĩ Banks cho đến khi chuông báo động nội tâm rung từng hồi giống giả, nhắc nhở thời điểm dừng ‘cuộc chơi’, không nên đi quá xa.

Tôi phụng phịu:

“Chẳng thấy gì cả.”

Simon hỏi nhanh:

“Thật sao? Người cậu vừa giật lên đấy.”

Derek đề nghị:

“Thử lại đi em.”

Tôi làm lại nhưng vẫn chẳng thấy gì. Nhưng theo Simon thì:

“Có mà. Rõ là cậu có co người lại. Mi mắt cậu chuyển động giống như cậu đã nhìn thấy thứ gì rồi.”

Trong lần thử tiếp theo, tôi đã có cảm giác. Một đốm lửa nhỏ khiến tôi giật thột. Tôi thở dài, nhúc nhích không yên.

Simon nói nhỏ:

“Từ từ thôi, đừng ngại. Mọi người vẫn ở đây cả mà.”

Tôi cố triệu hồn về, cố không mạnh tay quá mức cần thiết. Đúng là có một linh hồn hiện diện. Tôi rơi vào tâm trạng bồn chồn, hốt hoảng mỗi khi bắt liên lạc được với hồn ma. Cố căng tai dõi theo một tiếng nói quá xa xôi, như thể không thể vẳng đến, tôi bắt đầu sờn da gà.

“Em muốn tháo sợi dây ra.”

Tôi chỉ sợ sắp phải đấu khẩu ra trò, cũng may Derek chỉ gật đầu:

“Từ từ đưa sợi dây khỏi đầu, tạm thời cứ giữ trong tay. Thử xem có khác biệt gì không đã.”

Tôi nhắm mắt và chạm tay vào sợi dây chuyền.

“Đừng!”

Tôi giật bắn, hết nhìn Simon lại nhìn Derek, nhưng tận sâu thẳm tâm hồn tôi đã biết hai anh em không nói tiếng đó.

Tôi thông báo:

“Lại là bà ấy. Nhớ người phụ nữ bữa trước không?”

Trở lại gọi hồn tiếp, cảm giác kia quay lại với tôi, mãnh liệt hơn khi nãy. Tôi phải kiềm chế hết sức mới không nổi xung và giật mạnh hồn qua vách ngăn giữa hai chiều không gian.

Giọng nói kia tiếp tục thì thầm:

“Cẩn thận.”

Da gà da ngỗng của tôi nổi dày thêm. Tôi run rẩy. Hắng giọng xong, tôi lặp lại nhưng vẫn bị nói lắp:

“D... dì hiện hình cho... cho cháu gặp được không ạ?”

Derek gọi:

“Chloe em?”

Mắt tôi dõi theo hướng Derek đang nhìn chăm chăm và nhìn xuống hai bàn tay của chính tôi. Tay run bắn. Nắm chặt sợi dây chuyền, tôi hít một hơi thật sâu cố trấn tĩnh.

Simon nôn nóng:

“Là dì cậu phải không?”

Tôi lắc đầu:

“Không. Tớ...”

Muốn bảo ‘tớ không biết người này’, nhưng tôi không nói được. Tôi biết đó là ai. Chỉ có điều tôi không dám tin.

“Nghe này con yêu... Con phải nghe lời...”

Nghe này con yêu. Tôi biết ai hay gọi tôi là *con yêu*. Tôi biết giọng nói ấy.

“Mẹ ời?”

Chương 26

SIMON NHƯ MUỐN LAO ĐẾN:

“Sao? Là mẹ cậu thật à?”

Tôi quả quyết lắc đầu:

“Không. Đâu có. Tớ - tớ - tớ... (hít vào thật sâu thêm lần nữa, tôi nắm chặt bàn tay đang run bần). Sao tự nhiên tớ lại nói thế nhỉ?”

Derek lo lắng:

“Chắc tại em mệt quá nên mới thế.”

Simon lo lắng:

“Thế lỡ đúng là mẹ cậu thì thế nào?”

Derek vội lờ mắt, bắt cậu em phải im. Thế nhưng, Simon vẫn chưa xong chuyện:

“Nếu hồn đã về, cậu có muốn tiếp tục không? (cậu bắt gặp ánh mắt chăm chú của tôi). Có thể không phải mẹ cậu đâu.”

“Tớ biết.”

Tôi nhắm mắt. Mong người đó đúng là mẹ. Từ hồi biết nói chuyện với ma đến giờ, tôi cố hết sức gạt khả năng đó khỏi tâm trí. Thậm chí, chỉ cần nghĩ đến việc nói chuyện với mẹ cũng đã khiến lồng ngực tôi thắt lại.

Nhưng đồng thời, tôi cũng sợ lắm. Ký ức về mẹ tràn đầy tình yêu nhưng quá xa vời. Mẹ là vòng tay yêu thương, là tiếng cười trong trẻo, là tất cả những gì tốt đẹp nhất của thời thơ ấu. Nhớ về mẹ là sống lại thuở lên ba, ngồi lọt thỏm trong lòng mẹ, hoàn toàn yên tâm và được bao bọc bởi tình yêu thương bao la. Nhưng tôi không còn là đứa trẻ lên ba. Tôi còn biết ngoài đời mẹ không hoàn hảo như người mẹ của ký ức.

Chính mẹ biến tôi thành vật thí nghiệm. Vì khát khao bỏng cháy muốn có một đứa con, mẹ đã đăng ký tham gia chương trình nghiên cứu của Hội Edison. Đúng vậy, họ hứa sẽ loại tác dụng phụ từng khiến cậu tôi phải lìa đời. Nhưng dù thế, nhất định mẹ phải biết đồng ý tức là mẹ tự chuốc lấy rủi ro.

Simon nhắc:

“Chloe?”

“X... xin lỗi. Cho mình thử lại đã.”

Mắt vừa nhắm, tôi đã quên hết những lý luận suông. Nếu đó là mẹ, tôi muốn được gặp bà, bắt chắp con người thực và cả những sai lầm của mẹ.

Thế là tôi hình dung ngay khuôn mặt mẹ, gọi tên mẹ trong khi gọi hồn.

“... Có nghe mẹ không thế?”

Giọng mẹ lại vang lên, nhỏ đến nỗi phải hết sức tập trung tôi mới nghe thấy. Tôi lôi mạnh hơn chút nữa.

“Đừng!... Thế thôi nhé... không an toàn đâu.”

“Cái gì không an toàn ạ? Gọi hồn mẹ là không an toàn ư?”

Giọng trả lời yếu ớt đến độ tôi không hiểu gì. Mở mắt, tôi nhìn quanh, tìm dấu hiệu có ma hiện hình. Tôi thấy một bóng mờ bên trái, trông như hơi nóng bốc lên từ sàn nhà. Tôi tháo sợi dây chuyền đưa cho Derek.

Giọng kia kêu lên:

“Đừng! ...đeo vào... nguy hiểm lắm.”

“Nhưng con muốn được nhìn thấy mẹ.”

“... Không được... rất tiếc, cưng ời.”

Ngực tôi đau nhói:

“C... con xin mẹ. Con chỉ muốn được gặp mẹ thôi.”

“... Mẹ biết... không thể... sợi dây chuyền... an toàn.”

Derek trả sợi dây lại cho tôi. Vừa đeo nó qua đầu, tôi vừa tiếp tục lôi kéo linh hồn đó lại, lần này mạnh hơn, vừa lôi qua...

“Chloe! (nghe mẹ gắt, tôi mở bừng mắt). Đừng quá gắng sức... lôi nó về.”

“Royce ư? Con biết xử lý hẩn mà. Con muốn nói chuyện với mẹ cơ.”

Tôi lại lôi tiếp.

“Chloe!... cứ... mẹ đi đây... không nên ở lại... bị cấm đấy.”

“Bị cấm làm gì cơ ạ?”

Derek nói nhỏ:

“Em không được phép nói chuyện với mẹ. Anh nghe nói đồng cốt không được phép liên lạc với bà con thân thuộc đã chết. Trước nay, anh không muốn nói bởi không dám chắc. Nhưng nghĩ mà xem: em gặp được mẹ, nhưng có trục trặc rồi kìa. Với lại mẹ sợ nếu cố nữa, em sẽ triệu hồn Royce dậy.”

“Nhưng em phải...”

Tôi thậm chí không cần phải nói hết câu. Không khí bắt đầu tụ lại, lay động và tạo nên dáng hình. Vóc dáng mẹ, mờ đến nỗi rất khó thấy, nhưng đủ cho tôi biết đúng là mẹ. Nước mắt dâng tràn hai mi. Tôi chớp chớp, cố nuốt chúng vào trong. Thế rồi mẹ lại biến mất.

Tôi ghen ngào:

“Cái đêm ở nhà chú Andrew, đúng là mẹ đã hiện về. Lúc ở trong rừng. Khi chúng rượt bọn con. Mẹ cố giúp chúng con. Từ trước đến giờ, mẹ vẫn luôn theo sát con.”

“Không phải lúc nào cũng được thế... không thể... cố báo trước cho con... ôi, con ời... chạy...”

“Chạy trốn ư?”

“... Không an toàn... không còn chỗ nào an toàn... cho con... toàn là dối trá... trốn ngay đi...”

“Bọn con không thể chạy trốn. Đêm đó, Hội Edison tìm thấy bọn con ở...”

“Không... đó là... đã cố báo trước...”

Giọng mẹ nhỏ dần. Tôi cố căng tai nghe nhưng giọng mẹ cứ xa mãi. Tôi tháo sợi dây chuyền đưa ra xa.

Simon gặng:

“Ừm, sao rồi Chloe? Nếu mẹ cậu nói cứ để chuyện ấy cho...”

“Đang định dặn dò thì mẹ dần biến mất.”

Derek cầm sợi dây từ tay tôi:

“Em lại mời mẹ về đi. Nhưng nhớ cẩn thận đấy.”

Vừa nhe nhàng lơ lửng về, tôi vừa gọi mẹ. Derek đứng sát cạnh, tay giữ dây chuyền ngay trên đầu tôi. Để thấy bất kỳ dấu hiệu không ổn nào, anh sẽ thả ngay nó xuống cổ tôi.

Cuối cùng tôi đành chịu:

“Mẹ đi mất rồi.”

Hai mắt cay xè. Tôi chớp chớp, cố ngăn nước mắt tràn ra và hắng giọng.

Simon tò mò:

“Mẹ cậu nói gì vậy?”

“Mẹ nói chẳng ở đâu an toàn cho bọn mình cả. Cái đó chúng ta biết rồi. Nhưng mẹ còn dặn thêm. Mẹ muốn nhắc đến cái đêm bọn mình ở nhà chú Andrew.”

Derek ủng hộ:

“Nếu muốn tiếp tục, em cứ làm nhé. Chẳng may Royce bị lôi dậy, em có thể đẩy hắn về mà. Đúng không?”

Tôi gật ngay. Bà Margaret từng nói làm thế là mạo hiểm. Đẩy ai chứ đẩy con ma ấy lạc về chiều không gian khác, tôi không hối hận. Nghĩ vậy, nên vẫn giữ tư thế quỳ, tôi gom sức mạnh cố gọi hồn...

“Kiểm ai thế cô đồng nhí?”

Giật nảy người, tôi loạng choạng và mất thăng bằng. Cả Simon và Derek vội túm lấy tôi. Một tay đỡ, một tay Derek lúng túng thả sợi ruy băng qua đầu họ. Tôi kéo dây chuyền xuống và nhìn quanh.

“Royce phải không? Cho gặp chút đi mà.”

Anh ta cười khẽ và chỉ hiện hình một phần, giống anh ta hay làm trước đây.

“Đã gặp một lần rồi là cứ muốn gặp mãi phải không?”

Người ta bảo không ai vờ đổ mắt được, nhưng tôi sẽ thử một phen. Đối phó với loại chẳng ra gì cần phải thế mới được. Dù trong lòng khó chịu nhưng bề ngoài vẫn phải làm chúng phồng mũi.

“Anh nói đúng. Bọn này cần anh giúp. Bọn tôi đang gặp khó khăn.”

“Ngạc nhiên chưa, bất ngờ quá.”

“Có phải anh... giống chúng tôi không? Anh cũng có phần trong dự án Genesis ư?”

“Gien của anh đây có biến đổi: không sai. Nhưng anh không phải thứ mô phỏng như bọn mày.”

Tôi thắc mắc:

“Mô phỏng ư?”

“Mô phỏng mẫu ban đầu. Mô phỏng tao. Nói đúng hơn là tao và Austin.”

“Tôi tưởng chúng tôi là đối tượng thí nghiệm đầu tiên chứ.”

Derek nói nhỏ:

“Họ gọi đó là Genesis 2. Trước anh tưởng họ nói 2 có nghĩa là thí nghiệm lần hai được mở rộng từ thí nghiệm thứ nhất. Nhưng hóa ra đó là cuộc nghiên cứu thứ hai, tách biệt khỏi cuộc nghiên cứu đầu. Chắc chắn phải có một cuộc nghiên cứu đã khép lại trước khi có bọn mình.”

Royce cười hô hố:

“Lũ trẻ nít này ngu hết chỗ nói. Bộ bọn mày tưởng đây là thử nghiệm duy nhất của họ sao? Phải, bọn mày thuộc đợt hai... của dự án Genesis. Đó là chưa kể đến dự án Icarus, dự án Phoenix...”

Tiến sĩ Davidoff từng tiết lộ Edison dính líu vào nhiều thử nghiệm khác nữa. Nhưng tôi làm

ra vẻ như mới được anh ta khai sáng:

“Ôi, sao anh biết nhiều thế?”

“Tại tao thông minh chứ còn sao nữa.”

Và tại chú của anh có chân trong ban lãnh đạo của Hội.

Tôi thăm dò:

“Thế thí nghiệm bị lỗi ở khâu nào?”

“Lỗi ư?”

“Anh chết. Austin chết. Tiếng sĩ Banks cũng chết... Có phải phần nào do các anh không? Anh và Austin ấy?”

Cơn giận thoáng thể hiện qua nét mặt anh ta.

Tôi bồi thêm:

“Rõ là có trục trặc. Với cả hai anh em nhà anh. Chính vì thế ông ấy mới biết...”

Hắn vờ ngáp dài:

“Chẳng lẽ chỉ mình anh đây chán ngấy kiểu nói chuyện này đến tận cổ? Chơi trò gì cho sôi động nhé (hắn sẵn đến chỗ Simon). Lúc này mà dám đùa về lỗi đi bí mật.”

Tôi nói ngay:

“Thế không nhớ à? Cậu ấy không nghe được tiếng anh.”

“Bé con, có muốn mua vui cho người yêu mi không? Ta sẽ cho người hay vị trí của lối đi bí mật. Các người đã biết dưới này có một lối đi như thế. Nhà lớn thế này, tầng hầm cũng phải lớn chứ, đúng không?”

Tôi nhắc lại lời hắn cho anh em Derek nghe.

Derek phản bác:

“Đâu cần vậy. Theo kiến trúc cũ, tầng hầm không cần choán hết diện tích đất đâu...”

“Nói nghe chán quá. Có một lối thông sang phòng khác - một phòng người ta không muốn các người biết. Đặc biệt là cô em đây, cô đồng nhí của tôi. Họ không muốn em mang mấy hồn kia về để hỏi lời thôi.”

Tôi ngập ngừng. Thấy vậy Simon bèn hỏi Royce vừa nói gì. Tôi liền kể cho hai anh nghe.

“Chắc hẳn chỉ nói xằng. Nhưng anh cũng tin. Vậy lối đi ấy ở đâu?”

Royce chỉ tay hướng nào, tôi chỉ theo hướng đó.

Derek ngạc nhiên:

“Trong xưởng ư? Trong đó chẳng có gì. Anh có xem qua rồi.”

Royce hỏi vặn:

“Thế theo các người, tại sao lại có cửa khóa trái?”

Tôi chỉ rõ:

“Anh là bán yêu biến đổi gen biết làm đồ vật bay. Theo lẽ thường, anh sẽ bị giám sát chặt nhưng đồng thời, anh phải ở trong môi trường bình thường. Vì vậy, anh không ở khu thí nghiệm mà ở đây với chú anh là tiến sĩ Banks.”

“Buồn ngủ muốn chết...”

“Khả năng đặc biệt của anh là dùng ý nghĩ điều khiển đồ dùng bay giữa không khí.”

“Hừm, phải đấy. Cô muốn xem ta diễn lại không?”

“Không, tôi chỉ muốn hiểu rõ vấn đề. Phòng kia (tôi chỉ căn xưởng nhỏ) có nhiều đồ dùng sửa chữa vật trong nhà. Sao phải khóa ư? Thiết tưởng lý do đã rõ mười mươi.”

Simon cười khoái chí. Con ma quay ngoắt sang phía cậu nhưng hẳn không dọa được Simon bởi cậu không nhìn thấy hẳn.

Royce ra lệnh:

“Mở cửa kia ra.”

“Để làm gì? Để anh mang đồ ra chơi ư? Chắc không được đâu.”

Simon lại cười khẩy.

Một cây chổi có cán dài dựng cạnh tường bay về phía tôi như một cây lao. Xin nói thêm là ‘cây lao’ kèn càng và bay loạng choạng. Tôi dễ dàng cúi người né và Derek cũng chộp ngang thân chổi không mấy khó khăn.

Con ma khen:

“Gã to xác kia, khá khen người có phản xạ tốt.”

Thùng thẳng đi về phía mấy thùng nhựa bày sát tường, hấn mở nắp một thùng ra xem:

“Ồ, xem này. Ông chú Todd cất giữ đồ dùng cho ta. Tình cảm quá đi mất: cất giữ đồ làm kỷ niệm sau khi giết ta chết thảm.”

Tôi không thể tiếp tục làm mặt tỉnh:

“Giết anh ư?”

Hấn mãi lục tung thùng đựng đồ cũ.

Derek thì thầm:

“Chuẩn bị đưa hấn ‘về’ thôi (rồi quay sang Simon). Lên lầu đi.”

Simon lắc đầu:

“Em...”

Quay ngoắt như vận động viên đẩy tạ, Royce ném vút thứ gì đó về phía ba chúng tôi. Tôi cúi xuống tránh kịp. Derek bắt được - trời ạ, một quả banh bowling - rồi trừng mắt quát Simon:

“Lên lầu ngay!”

“Úi chà! Phản xạ tốt này, sức mạnh siêu nhiên này, và cả kiểu quắc mắt rất đáng sợ nữa. Hóa ra ở đây có người soi (hấn gí sát mặt Derek). Này sói non, chơi đấu tay đôi không? Một trận chiến giữa hai siêu thể lực, người thấy thế nào?”

Tôi nhắm mắt, hình dung cảnh Royce trượt dài ra sau. Nhưng từ miệng hấn vẫn tuôn ra hàng tràng lời chửi rửa nhắm vào Derek.

Simon giục:

“Chúng mình lên lầu cả đi. Đừng có dây với con ma kinh khủng này.”

Derek đoán:

“Hấn sẽ đi theo ngay.”

Royce chõ vào:

“Ấy này, đừng nghe lời hấn. Phải rồi. Cứ lên lầu đi. Trên đó có đủ thứ mà chơi. Dao cạo râu này. Kéo nhọn này. Dao nữa này (hấn cười nhếch miệng và thì thầm vào tai tôi). Anh thích dao

lắm. Chỉ cần có dao là tha hồ bày trò.”

Tôi đưa mắt cho Derek. Trông anh có vẻ lo lắng, hết nhìn tôi lại nhìn Simon không biết nên quyết định thế nào: hoặc để tôi hoàn tất tiến trình đuổi tà, tổng khứ Royce, hoặc đưa tụi tôi ra ngoài trước khi có người mang thương tích.

“Để em thử. Em rất...”

“Anh biết. Em cứ bình tĩnh mà làm (bằng cái nhìn ngạo mạn quen thuộc, anh khinh bỉ nhìn về phía con ma). Hắn thì làm gì được ai. Em đã thấy tạt lăm nhắm giết được ai bao giờ chưa.”

Hồn ma xoay nhanh người và ném vút một quả tạ lớn. Quả tạ bay về phía ba anh em, nhưng nó lạng đi, như thể tay chân Royce quá vụng về. Derek vờ lè mề và giơ tay đón lấy trước khi tạ rớt xuống đất. Mặc họ thi thố, tôi vẫn tiếp tục tiến trình đuổi tà.

Royce lại lục tung thùng đồ:

“Đầu tạ phía bên kia đâu nhỉ?... À quên, tôi dùng nó rồi còn đâu (hắn lại gí sát mặt Derek hằm hè). Để đập vỡ sọ thẳng em ruột của tao trong lúc nó đang ngủ đấy. Này sói non, chắc mày cũng có lúc phải ngủ chứ?”

Tâm não tôi chao đảo, liên tục quay lại với hình ảnh thi thể Austin trong vũng máu. Máu, chỗ nào cũng thấy máu...

Derek gọi:

“Chloe?”

“E... em làm được rồi.”

Royce thẳng thùng:

“Nó mà làm được gì. Con nhỏ đã kéo ta đến đây, ta sẽ không quay về đâu.”

Derek lao ào:

“Simon, có nghe không? Lên lầu ngay. Nhanh lên!”

Tôi phải ở lại đuổi Royce, còn Derek phải ở lại bảo vệ tôi. Nhưng nếu Simon còn xớ rớ ở đó, thế nào cũng có lúc thành mục tiêu của Royce.

Simon đành đi ra. Tôi nghe tiếng bước chân cậu miễn cưỡng lên lầu. Simon không chịu đi xa, phòng khi tụi tôi cần cậu cứu viện.

Có tiếng vỡ choang. Mở bừng mắt, tôi thấy Derek đứng đó, còn Royce nhặt mảnh đĩa vỡ từ nền nhà lảng xi măng lên.

“Coi này (hắn rờ ngón tay dọc theo cạnh sắc của mảnh vỡ). Sắc quá. Ta rất thích mấy món đồ sắc nhọn, lỏm chỏm.”

Derek bước lên đứng chắn trước mặt tôi. Ngó trôn lưng anh, tôi gạt hết mọi suy nghĩ trong đầu ngoại trừ hình ảnh Royce trượt dài qua mọi chiều không gian, xuyên qua bất kể chiều không gian nào chợt xuất hiện. Tôi tập trung cho đến khi hai thái dương giật liên hồi. Vẫn chẳng có kết quả.

Mi không làm được đâu. Thôi đừng cố nữa, kiếm chỗ nào an toàn đi.

Nhưng chẳng có chỗ nào an toàn cả. Nhất là khi con ma này còn đó. Tôi nhất định phải tổng khứ nó.

Royce lật qua lật lại mảnh vỡ trong tay:

“Mi biết được bao nhiêu về người sói? Tụi tao, Austin và tao, lớn lên từ mấy chuyện tào lao đó. Ông chú *yêu quý* vẫn bảo đó là toàn bộ phần bài học về văn hóa.”

Derek nghe ngóng:

“Hắn nói gì thế?”

“Em đang cố không để lọt tai những gì hắn vừa nói.”

Derek bảo con ma:

“Vậy thì lại đây. Nói với tao đây này.”

Royce bắt thần lao về phía Derek, tay vung mảnh sứ vỡ sắc như dao. Derek nhảy sang bên tránh được và tiếp tục lượn một vòng rộng quanh Royce, cố tình dụ hắn tránh xa tôi, đồng thời ra hiệu cho tôi tiếp tục đuổi tà.

Royce lại tấn công. Mảnh sứ bay quá gần Derek khiến tôi hoảng hốt đẩy hồn hơi mạnh. Bóng ma mới hiện hình một nửa của Royce khẽ chao đảo.

Một lần nữa, Royce lại vung tay quá đà. Mảnh sứ văng khỏi tay hắn. Hắn cuống cuồng chạy ra nhặt. Derek nhanh hơn nên kịp đè nghiêng mảnh sứ dưới gót giày thể thao.

Royce chạy vụt đến phần còn lại của cái đĩa vừa bị đập vỡ. Dù Derek kịp giẫm lên mảnh to nhất, nhưng Royce cướp được mảnh khác. Tôi đẩy mạnh hắn thêm cái nữa. Hắn lại lắc lư, loạng choạng.

Royce bước lùi, mắt không rời Derek. Mắt anh dán chặt vào mảnh vỡ mới để lần theo Royce.

Con ma khiêu khích:

“Mày thích khoa học phải không? Nếu vậy, tao sắp có cuộc thử nghiệm riêng đây. Như tao

hỏi bạn này, mày biết được những gì về người sói rồi?”

Tôi nhắc lại lời hắn. Derek vẫn làm thinh, chỉ tiếp tục lùi, khiến Royce chú ý vào anh cho tôi được rảnh.

Royce lắc nhai:

“Tôi không nhớ được mấy. Mớ kiến thức đó khô khan chết được, chỉ ít là mấy bài Ông Chú Todd dạy tui tao. Nhưng ông ấy biết giấu đồ ghê - nhiều sách ông ấy không cho tui tao đọc. Trong đó có một cuốn nói về các cuộc xử án người sói. Chẳng hạn một tên giết người hàng loạt thời trung cổ dùng ‘chiêu’ của người sói để vượt ngục. Còn có một chuyện rất hay kể về một gã tự xưng trước tòa rằng hắn là người sói. Chỉ có mỗi một rắc rối: họ có thấy hắn giết người, nhưng bộ dạng hắn giống người thường. Mày có biết hắn nói gì không?”

Derek ra hiệu cho tôi nói lại lời hắn. Tôi cố gắng hết sức làm theo ý anh.

Nghe xong, Derek đáp:

“Hắn bảo *lông tao mọc ngược vào trong*.”

Royce cười khà ố:

“Rõ là không chỉ mình tao thích mấy chuyện cổ tích hãi hùng. Đã vậy thì, kể nốt cho cô đồng nhí đoạn kết đi. Tòa xử hắn thế nào hả?”

Tôi ngại ngần không muốn truyền câu ấy cho anh. Nhưng Derek nhất định đòi nghe bằng được. Nghe xong, anh thủng thẳng:

“Chặt chân, chặt tay hắn và lóc thịt ra xem có lông sói mọc dưới da không.”

Royce quay sang tôi:

“Rủi thay, lông chẳng thấy đâu. Tuy nhiên, họ cũng bịt được miệng thế gian và khỏi phải nhọc công xử tiếp.”

Hắn bất ngờ guồng chân đâm bổ vào Derek. Derek vụt giơ tay che chắn. Mảnh sứ rạch vào mu bàn tay anh, máu phun tung tóe.

Royce nhảy giật lùi:

“Tôi chưa thấy lông gì hết. Còn mày chắc cũng không thấy chứ gì? Chắc ta phải tiếp tục, cho đến khi nào thử nghiệm xong mới thôi.”

Thấy máu nhỏ giọt từ tay Derek, tôi nhắm mắt dốc toàn lực xô Royce. Mảnh sứ rơi xuống sàn. Royce vẫn ở đó nhưng đã yếu lảm rồi. Vất vả trụ lại, hắn nghiêng rãng, gân nổi lên như dây chằng.

Vừa bước về phía hắn, tôi vừa dùng tâm não tiếp tục đẩy, đồng thời tận mắt chứng kiến hắn biến dần cho tới khi chỉ còn là một tia sáng le lói, và rồi...

“Nhìn xem cháu vừa gây chuyện gì nè trời?”

Tiếng người gầm lên ngay sau lưng tôi.

Chương 27

TÔI QUAY LẠI, tưởng chú Andrew, nhưng hóa ra chỉ có không khí.

Một bóng ma vụt hiện trước mặt tôi, gần đến nỗi tôi ngã ngựa ra sau. Derek nắm chặt cánh tay, giữ tôi khỏi ngã.

Anh ngạc nhiên:

“Anh tưởng hần biến rồi chứ. Em vừa nghe thấy gì ư?”

Tôi nhìn lên hàm râu quai nón của ông Todd Banks và khuôn mặt biến dạng vì cơn cuồng nộ. Mắt ông đỏ vằn, long lên sòng sọc.

“Tiến sĩ Banks đấy.”

Tiến sĩ quát:

“Cháu tưởng đây là trò đùa ư? Ai nói cháu hay về Royce vậy? Tưởng bày trò thế này vui lắm sao? Gọi hồn nó về để xem nó có ngông cuồng như người ta kể không chứ gì.”

Derek ghé sát tai tôi.

“Phóng thích ông ta đi. Dù ông ta có tiết lộ thông tin gì cho tôi cũng không đáng để em mạo hiểm đâu.”

Tôi lắc đầu. Derek không thích bị phản đối nhưng anh chỉ quạu cộ đứng nhìn và nắm chặt tay tôi như thể anh sẽ dùng vũ lực lôi tôi ra khỏi phòng nếu có bất trắc.

Sau khi nhìn kỹ tôi, cơn giận trong mắt tiến sĩ Banks dịu đi đôi chút.

Ông lầm bầm:

“Chloe Saunders. Không phải ai khác, chính là Chloe Saunders (ông quay sang Derek). Còn đây là cậu bé người sói.”

“Vâng. Là Derek. Tên anh ấy là Derek ạ.”

Cơn thịnh nộ lại bất ngờ bùng phát. Mắt ông long lên:

“Này con bé kia, cháu không được xuống dưới này gọi hồn. Để cháu trai ta được yên giấc ngàn thu. Nhưng hãy nhớ đến nó bởi nó cũng là định mệnh của các người đấy. Năng lực siêu nhiên sẽ mạnh dần lên cho đến khi nó xóa sổ con người thật của người, đưa ác thú vào thế chỗ. Sức mạnh ấy sẽ xui khiến người làm những việc người không bao giờ tưởng tượng nổi, những việc khủng khiếp đến nỗi...”

Ông lấp bấp như thể cố moi óc xem tôi vừa định nói gì. Có hai bàn tay đặt lên hai cánh tay tôi. Derek đã đứng ngay sau lưng tự lúc nào. Tôi có thể cảm nhận được anh, mạnh mẽ và vững vàng. Bàn tay ấm áp của anh xoa xoa hai cánh tay sồn đầy gai ốc.

Derek thủ thủ:

“Để ông ta đi đi. Ông ta nói gì, em cũng đừng nghe.”

Tiến sĩ Banks phẩy tay:

“Phải. Đúng vậy. Bởi nghe xong mấy người cũng có hiểu đâu. Hông hét cả rồi. Chúng ta đã sai lầm. Sơ suất trong tính toán...”

“Là lỗi trong quá trình biến đổi gen?”

“Đúng, đúng (ông phẩy tay khó chịu vì tôi dám ngắt lời). Ta đã bảo trước cho họ thấy. Cảnh báo ngay không chần chừ. Ấy vậy mà họ cứ lao đầu vào thử nghiệm. Người ngoài nhìn vào cứ tưởng mọi chuyện tiến triển tốt. Nhưng thực ra có tốt đẹp gì đâu. Bọn họ đã giả mạo số liệu đấy.”

Tôi ghệt mặt:

“Giả số liệu là gì?”

Đến đây, Derek không thể không chú ý:

“Số liệu gì cơ?”

“Số liệu của tiến trình cải tiến gen. Thế nghĩa là sao hả anh?”

Derek giải thích:

“Chúng thay đổi thông số để cho ra kết quả đúng như mong đợi.”

Tiến sĩ công nhận:

“Phải, chính xác. Thấy chưa? Ngay cả trẻ con cũng hiểu ra vấn đề. Còn bọn họ thì không.”

Tôi gợi chuyện:

“Thế ra tiến sĩ Davidoff đổi các con số...”

Tiến sĩ Banks hừ mũi:

“Davidoff ư? Chú cún con thơn thớt, chỉ biết cun cút làm theo lệnh ư?”

“Nếu vậy ai chỉnh sửa thông số hả bác?”

Tiến sĩ Banks mãi thao thao bất tuyệt nên không nghe tôi hỏi:

“Thí nghiệm cho lắm vào. Ôi trời, chưa hết thí nghiệm này đã bắt sang thí nghiệm nọ. Thử nghiệm nọ chồng chéo thử nghiệm kia. Nào là phải phá bỏ giới hạn để xem hấn sáng tạo được

gì, đem cái gì ra mà rao bán. Toàn mơ mộng hão. Những ước mơ ngông cuồng, viễn vông về tri thức và quyền lực. Áo vọng về một cuộc sống tốt đẹp hơn cho cộng đồng người có khả năng siêu nhiên. Lúc đó, bọn ta quá khờ khạo nên mới tin hắn, mặc cho hắn tự do lèo lái. Mà hắn có thèm quan tâm đến bọn ta đâu. Hắn cũng chẳng buồn quan tâm đến những người khác như các cháu. Chính vì thế, một điều cực kỳ quan trọng là các cháu... (bóng ma của ông mờ dần). Tại 'lưới' ma thuật đang trùm lên chỗ này. Cháu phải lòi ta lại đi."

Tôi nghe lời. Lúc đầu tôi lòi nhẹ tay nhưng ông vẫn tiếp tục biến dần.

"Mạnh vào chứ, Chloe. Ta phải cho cháu biết chuyện..."

Ông hoàn toàn biến mất trước khi tôi kịp giữ phần còn lại của ông. Tôi gọi hồn lại. Tiến sĩ thoát ần thoát hiện và bởi chỉ nghe câu được câu mất, tôi chẳng hiểu ông định nói gì.

Tôi phân trần:

"Tiến sĩ bị lòi sang thế giới bên kia mất rồi."

Derek đáp:

"Để ông ấy đi thôi em. Anh nghe bấy nhiêu đủ rồi."

"Bác ấy định dặn dò em một chuyện."

Derek cười nhạt.

"Chẳng phải con ma nào cũng vậy ư? Nhất định đó là nguyên tắc vàng trong cuốn cẩm nang giao tiếp với ma - cứ hễ sắp biến mất là buông ra nửa câu sấm truyền."

Tôi tháo vội sợi dây chuyền. Nhưng khi tôi đưa nó cho anh, anh nhét lại vào túi áo tôi:

"Em giữ nó trong người đi."

Giờ tiến sĩ Banks quay lại dễ dàng, nhưng ông không ở lại lâu. Thấy tôi gom sức định giữ ông lại, tiến sĩ bảo:

"Đừng, Chloe. Cháu sẽ lại triệu thẳng Royce về mất (bóng ông mờ dần, tiếng nói chập chờn) ... Khác... cố gắng... gạt hết mọi suy nghĩ... tập trung vào bác... đừng lòi... chỉ tập trung thôi."

Tôi ngoan ngoãn làm theo. Ông tiếp tục hướng dẫn, bảo tôi thư giãn, lo tập trung, đừng lòi ông qua, chỉ sẵn sàng chào đón ông là được.

Phía sau đầu tôi rần rật. Tôi ráng sức cho đến khi một cơn đau thốn như mũi khoan nhọn bất ngờ xuyên vào sau đầu khiến tôi há miệng vì đau. Tôi chờ Derek hỏi chuyện gì vừa xảy ra, nhưng anh chỉ đứng yên, theo dõi.

Mũi khoan xoáy thêm lần nữa vào sau đầu. Sau đó, một cơn sóng lạnh như băng tràn khắp

huyết quản tôi. Tôi định kêu thét nhưng không thể. Không thể cử động. Không thể thốt lên, dù chỉ một tiếng.

“Chloe em?”

Tiếng Derek, nhưng tôi không thể liếc sang anh.

Tiếng tiến sĩ Banks nhỏ xíu:

“Có cần bác giúp không? Cháu phải đón bác vào đi.”

Đón vào ư? Vào đâu mới được? Vừa thoáng nghĩ đến câu hỏi, tôi đã có ngay lời giải đáp.

Hồn ma định *nhập* vào người tôi.

Cương quyết chống trả, tôi tập trung tâm não đẩy hẳn về thế giới bên kia. Ngưng mọi hoạt động của não bộ, tôi chặn đứng hẳn, nhưng dòng nước lạnh buốt tiếp tục tràn khắp người. Tay Derek nắm vai tôi hơi đẩy nhẹ trong lúc anh cúi húi lúi sợi dây chuyền trong túi áo khoác của tôi. Người tôi đổ chổng kỉnh ra sau như một bức tượng vô tri.

Một bóng mờ lướt qua. Hình như Derek vội chớp lấy tôi, nhưng mọi thứ trở nên mờ nhạt. Ngay cả giọng nói của anh cũng xa dần, nghe không rõ. Tôi chỉ nghe được tiếng tiến sĩ Banks đang ngân nga như hát trong đầu.

Hắn bảo nhỏ:

“Cứ thoải mái đi. Ta không hại mi đâu. Ta chỉ mượn thân xác của mi thôi. Ta cần giải quyết xong vụ này. Lúc trước, ta đã chọn giải pháp dễ dãi bằng cách tự sát trước khi kết thúc nỗi ghê rợn ta đã trót mào đầu.”

Mẹ từng dặn dò tôi về tiến sĩ Banks. Chứng kiến những thảm họa do Royce gây ra và biết vì mình nên mới ra nông nỗi, tiến sĩ Banks đã phát điên. Vậy mà bây giờ, ông ta đang nhập vào tôi.

Tôi thấy sàn nhà sụt dưới lưng, trần nhà lướt nhanh quá, như thể Derek vừa nắm cổ chân tôi mà lôi. Sau đó, căn phòng vụt tối sầm. Lúc nó bừng sáng trở lại, tôi đang ngửa mặt nhìn lên trần nhà.

“Ch... chuyện gì vừa xảy ra thế?”

Rõ ràng môi tôi có cử động, tôi có nghe tiếng nói nhưng không ai trả lời. Tôi bèn đứng lên.

Tiếng Derek vang lên sau lưng tôi:

“Kìa Chloe! Nói gì đi chứ.”

“Nói gì cơ?”

“Chloe em?”

Tôi thở mạnh. Tôi chỉ làm được bấy nhiêu. Hít vào. Thở ra. Thấy tay Derek vòng ôm lấy tôi, tôi tập trung vào cánh tay anh.

Anh lo lắng:

“Có chuyện gì vậy em?”

“Em... em... em...”

Có tiếng cười vọng từ sau lưng Derek:

“Tuởng ta không thể nhập vào người lần nữa ư? Ta sẽ làm lại cho xem. Rồi ta sẽ giúp mấy đứa bạn người chặn đứng bàn tay tội ác của Hội Edison (tiến sĩ Banks đứng chắn trước mặt tôi, gí sát mặt hấn vào mặt tôi, mắt lóe lên tia dài dại). Tụi ta sẽ truy đuổi bằng hết các vật thí nghiệm, kết thúc vĩnh viễn nỗi thống khổ của chúng. Sau đó, ta sẽ kết liễu các bạn của người. Sau khi bọn chúng là đờn sẽ đến lượt người và thế là tất cả các người sẽ được đoàn tụ... ở thế giới bên kia. Chính tay ta sẽ kết thúc toàn bộ chuyện này.”

Tôi đứng vụt dậy:

“Không, ông đừng hòng.”

Hắn nhếch môi:

“Chloe này, mang sức mạnh siêu nhiên nhưng người chẳng biết cách sử dụng gì cả.”

“Có chứ. Ta biết đấy.”

Tôi vươn tay đẩy mạnh - bằng trí lực và đôi tay, tôi trút lửa hận đang cháy rừng rực vào cú đẩy duy nhất. Trong một thoáng, tôi thề có chạm được vào hắn. Hắn liền bay bổng lên, văng lùi ra xa, thét lên một tiếng và biến mất.

“Chloe, em thế nào rồi?”

Thấy Derek khẽ chạm vào vai, tôi chỉ muốn quay lại, gục vào ngực anh, kể lể cho anh mọi chuyện. Nhưng tôi cố cứng rắn cưỡng lại mong muốn tốt cùng đó và hít một hơi thật sâu.

“Chúng ta phải đi khỏi đây thôi anh. Sớm chừng nào, tốt chừng ấy.”

Hóa ra, tụi tôi rời đi sớm đến nỗi không đứa nào dám mơ được ra đi sớm hơn. Chú Andrew đã về, tay trắng. Lão Russell bỏ trốn biệt. Hắn thu dọn hành trang và biến mất trước khi chú

Andrew kịp đến.

Tôi nghe tiếng chú và bà Margaret bật loa điện thoại lên, bàn bạc với các thành viên khác trong nhóm. Bà ta bảo đúng là họ không kham nổi tội tôi, và cách tốt nhất để tự giải thoát khỏi gánh nặng là giao tội tôi cho người khác. Nói cho chính xác là dì Lauren và cha Simon, nếu họ có thể tìm được ông.

Nếu động cơ của bà chỉ đơn giản là lòng ích kỷ, tôi cũng không màng. Tôi chỉ muốn chạy ào tới, ôm chầm lấy bà.

Mai tội tôi sẽ đi, đích đến là Buffalo. Thế có nghĩa giờ chính là lúc ‘nghiêm chỉnh’ lên kế hoạch. Chú Andrew yêu cầu tôi cung cấp thông tin chi tiết về khu thí nghiệm. Tôi cố gắng bởi bao lâu nay tôi chỉ mơ đến giây phút này, nhưng mỗi lời thốt ra thực khó nhọc lắm thay. Tôi giống như bị cắt đứt nguồn năng lượng trong người. Tôi hoàn toàn tê bại và kiệt quệ.

Hai anh em Derek nhiệt tình giúp đỡ. Simon vẽ sơ đồ theo lời kể của tôi. Derek rót cho tôi ly nước lạnh. Ngay cả Tori cũng hỏi thăm: “Cậu sao vậy?” giữa lúc tạm ngưng bàn bạc. Chỉ bà Margaret không hay biết, cứ nhè tôi mà hỏi cho đến khi bà thấy đủ và đuổi hết cả nhóm ra ngoài. Ráng lết ra phòng khách, tôi chỉ có thể đủ sức đến bên chiếc ghế bành đầu tiên. Nằm cuộn tròn trong ghế, tôi ngủ ngay khi hai mắt vừa khép lại.

Lúc tỉnh dậy, tôi vẫn trên ghế nhưng dưới tấm chăn được dém chặt xung quanh. Trên mặt bàn có ly nước đợi sẵn. Derek ngồi trên ghế sofa cách đó vài bước chân, mắt đăm đăm nhìn tôi như trông chừng trong lúc lạc trong dòng suy tưởng. Tôi chẳng biết anh muốn bảo vệ tôi khỏi cái gì. Nhưng dù có nguy hiểm rình rập hay không, tôi vẫn vui khi vừa mở mắt đã được nhìn thấy anh.

Trong lúc ngắm anh, niềm hạnh phúc vô bờ trào dâng trong lòng. Mọi lý lẽ chối bỏ đều vô nghĩa. Đúng là tôi từng không muốn nhìn nhận tình cảm với anh bởi nếu hai đứa chỉ là bạn, chuyện sẽ dễ dàng hơn nhiều. Nhưng khổ nỗi thực tế không phải vậy, ít nhất là từ phía tôi.

Tôi muốn sang ghế sofa. Tôi muốn nép vào anh, tựa vào anh, nói chuyện với anh. Tôi muốn biết anh đang nghĩ gì. Tôi muốn an ủi anh rằng mọi chuyện rồi sẽ ổn. Và muốn nghe anh nói như vậy với tôi. Tôi không quan tâm nói thế đúng hay sai - tôi chỉ muốn nói thành lời câu ấy, muốn được nghe câu ấy, muốn cảm nhận vòng tay anh quấn quanh tôi, muốn nghe giọng anh ồm ồm và tiếng cười khẽ bắt nguồn từ sâu thẳm trái tim anh khiến mạch máu tôi đập mạnh.

Derek quay nhìn tôi đúng lúc tôi đang mê mải nghĩ nên nhất thời không kịp quay đi. Chợt nhận ra tôi đang ngây người ngắm anh, tôi vội quay mắt đi, hai má nóng bừng. Tôi biết anh đang nhìn tôi chằm chằm. Derek khẽ nhúu mày như đang cố hiểu xem tại sao tôi làm vậy. Không để anh kịp hiểu sự thật, tôi nhấp một ngụm lớn từ ly nước trên bàn.

“Chắc gần đến giờ ăn trưa rồi nhỉ.”

Nghe ngớ ngẩn thật nhưng tôi chỉ nghĩ được có thế. Chừng lại giây lát, Derek mới nhún vai trả lời:

“Chắc thế (rồi nói thêm). Em không sao chứ?”

Tôi gật đầu.

“Em có muốn nói về chuyện xảy ra dưới tầng hầm không? Với gã Banks ấy?”

Tôi lại gật.

“Chắc anh nên gọi Simon. Thế nào nó cũng muốn nghe.”

Tôi gật thêm cái nữa, nhưng anh không nhúc nhích, chỉ dăm dăm nhìn tôi liên tục đưa ly lên môi nhấp từng ngụm nhỏ.

“Chloe em.”

Mãi tôi mới ngẩng lên, bụng tin chắc anh đoán được suy nghĩ của tôi và sắp sửa từ chối khéo. Derek sẽ không nói: “Xin lỗi, anh không quan tâm đến em” bởi như thế sẽ không còn là Derek nữa: quá sống sượng, quá thẳng thừng. Nhưng anh sẽ có cách truyền tải thông điệp tương tự, giống tôi từng đối xử với Simon. *Anh mến em. Chỉ có điều không phải theo cách em mong đợi.*

“Chloe này.”

Lần này tôi ngược lên ngay và trong mắt anh... tay cầm ly tự nhiên lỏng ngóng và tôi tuột tay. Nước đổ ụp xuống chiếc quần jeans tôi đang mặc. Tôi lật đặt đỡ chiếc ly trước khi nó rơi xuống sàn. Quỳ một gối, tôi mừng rỡ nắm chặt ly trong tay. Chưa kịp đứng lên, tôi thấy có ai lôi chiếc ly khỏi mấy ngón tay tôi kẹp chặt. Nhìn lên tôi thấy Derek đang cúi lom khom phía trước, mặt anh kề sát mặt tôi. Derek ghé lại gần hơn nữa, và...

“Cậu đánh rơi gì thế?”

Nghe tiếng Simon từ ngoài cửa vọng vào, hai đứa đứng vụt dậy nhanh đến nỗi cụng mạnh đầu vào nhau đau điếng.

Simon sải bước vào trong:

“Hai người tìm gì thế? Mong là không phải tìm sợi dây chuyền của cậu.”

“Kh... không. Chẳng là tớ... tớ tuột tay làm ly rơi.”

Tôi chỉ ống quần ướt nhẹp. Nói xong, tôi khẽ liếc Derek. Anh đứng đó, ngượng ngập đút hai tay trong túi quần.

“Tớ vừa định...”

Đã định kể chuyện xảy ra với gã tiến sĩ dưới tầng hầm, nhưng tôi lại không muốn. Nhất là bây giờ. Tôi muốn tua lại cuốn băng, trở lại lúc quỳ dưới sàn, cầu mong Simon đợi thêm một

phút nữa hãy ló mặt vào, đủ thời gian cho cái việc tôi nghĩ sẽ đến có thể đến. Nhưng nó không đến. Giờ thì chưa. Và khoảnh khắc quý báu trôi qua mất.

“Ch... chắc tớ phải thay quần khác.”

Simon ngồi thả người xuống ghế sofa.

Ra đến cửa, tôi nghe Derek gọi:

“Chloe này?”

Tôi quay lại. Trông anh như có gì muốn nói, như đang kiếm có để đi cùng tôi. Tôi muốn đỡ lời, muốn đề nghị anh đi cùng giúp một tay làm một việc bất kỳ. Nếu tôi mở lời, anh sẽ đồng ý ngay. Nhưng tôi không thể. Cổ trời biết, tôi đã ngàn lần cố gắng. Nhưng tôi không thể làm được, và anh cũng vậy. Thế nên anh chỉ nói khẽ:

“Em ăn táo nhé? Trong lúc chờ em thay đồ, anh sẽ đi kiếm về cho.”

Tôi bảo ‘Vâng’, và thế là hết.

Chương 28

NÓI RA NGHE THẬT TÊ, nhưng đúng là tôi cố tình ở trên lâu lâu hơn cần thiết: nào chải đầu, rửa mặt, lấy máy sấy tóc thổi khô quần vì quần mới không vừa lắm. Tôi còn đánh cả răng nữa.

Derek từng chứng kiến tôi mặc bộ đồ ngủ màu hồng xấu kinh người, mặt lấm lem đất cát, và tóc dính đầy cành khô. Vậy nên, dù giờ hơi thở của tôi có mùi bạc hà cũng không thể làm anh kêu lên trầm trồ: “Ủi chà, bé con xinh quá”, nhưng ít nhất tôi cũng thấy dễ chịu hơn.

Rời phòng nữ, tôi đi tìm Tori. Sau buổi họp mặt bàn tính kế hoạch sắp tới, nó bỏ đi dọn rửa gì đó. Thế là Tori chưa ‘cập nhật’ tin về Royce và tiến sĩ Banks. Xuống đến nơi, tôi lần theo dấu dây cắm điện của máy hút bụi và thấy nó trong phòng đọc sách, loay hoay bên kệ, hút bụi cho mấy cuốn sách bìa da đã cũ.

“Cậu cần gì phải làm việc đó nữa. Mai tôi đi rồi còn đâu.”

“Không sao. Tôi làm chút cũng được mà.”

Cô bạn cười gượng gạo. Không hiểu tại sao tôi đoán ra: tại nụ cười như mếu ấy hay tại Tori tuyên bố thà nó thích hút bụi hơn ngồi chơi. Tôi bước hẳn vào phòng và nhìn quanh. Ánh sáng

chập chòn phát ra từ kính vạn hoa trên trang screensaver của máy tính xách tay.

“Máy tính của bà Margaret (tôi đến bên máy). Cậu đang dùng máy à?”

“Tôi chỉ định email cho vài đứa bạn, để chúng hay tôi vẫn bình an vô sự. Nhưng ở đây không có mạng internet.”

“Ra vậy.”

“Cậu không tin ư? Cứ việc kiểm tra đi. Không có mạng không dây, cũng không có giắc cắm luôn. Không có gì đáng ngạc nhiên bởi đến điện thoại di động, nhà này còn không có nữa là.”

“Ý tớ không phải thế (tôi quay sang nhìn nó). Đẩy cả nhóm vào vòng nguy hiểm chỉ vì muốn email cho bạn ư? Tớ không tin.”

Nó ngồi ghé lên mép bàn:

“Chà, tiến bộ quá nhỉ. Nếu là tuần trước, cậu đã tin ngay rồi.”

Tôi hua hua con chuột. Danh mục các hồ sơ lưu trong máy hiện ra. Tôi nghiêm mặt nhìn Tori.

Nó chống chế:

“Không phải như cậu nghĩ đâu.”

“Chứ theo cậu, tớ đang nghĩ gì?”

“Cậu nghĩ là tớ là tay trong của Hội Edison đang thu thập tin tình báo chứ gì. Hoặc giả tớ định liên lạc với chúng, mách chúng chỗ tụi mình đang trốn.”

“Cậu không phải gián điệp.”

Nó cười méo xẹo:

“Tớ không biết nên cảm ơn cậu đã bỏ phiếu tín nhiệm, hay đập cho cậu một trận vì tội quá khéo nên không chụp mũ thẳng thừng. Tớ biết bọn con trai nghĩ tớ là gián điệp. Nhất là Derek. Tớ còn biết do đâu họ có suy nghĩ ấy nữa kia.”

“Theo cậu thì tại sao?”

“Bởi tớ thoát khỏi nhà chú Andrew quá dễ dàng. Bọn con trai đoán đúng. Tớ công nhận (nó ngồi hẳn lên bàn). Lúc thoát được, tớ mừng rơn, và nghĩ ‘Trời, tôi cũng hay quá chứ. Mấy thằng ngu kia không biết chúng đang đối phó với ai đâu’. (Nó bật cười, nhưng nghe nó cười tôi chỉ rầu thêm). Khi bình tĩnh lại, tớ lại nghĩ ‘Mình giỏi thật, nhưng chưa thể giỏi đến mức ấy’. Chúng biết nếu tức lên, tớ hay phù phép linh tinh. Vậy nên tớ không phải loại bé con dễ bắt nạt. Nếu tớ

có thoát dễ dàng, rất có thể tại chúng cố tình thả cho tớ đi.”

“Nhưng để làm gì mới được?”

“Vấn đề chính ở chỗ đó. Lúc đầu, tớ tưởng chúng gài thiết bị theo dõi lên người tớ. Tớ giữ hết quần áo, còn mang đi giặt nữa. Thậm chí tớ còn ủ kỹ cho chắc ăn.”

“Cậu sáng ý quá.”

“Không, có điên mới đi làm thế. Tại ở gần mấy người nên tui mới khùng dữ vậy. Nhưng tớ cũng hiểu, chỉ cần đêm đó Hội Edison bắt được một người trong nhóm mình, cài thiết bị GPS và thả tớ đi là kể hay. Tuy nhiên, tớ không thể là đầu mối cho chúng lần ra cả nhóm được. Vậy nên tớ mới kiểm tra để chắc chắn không có thiết bị thu phát ở đây.”

“Đúng là không có thật mà.”

“Tớ cũng thấy thế. Vậy hãy tính đến khả năng thứ hai: chúng thả tớ vì tớ là con cá nhỏ. Không đáng để chúng mất công giam giữ.”

“Tớ không nghĩ...”

“Cậu thử tính đi. Chúng nghe tin có người sói ‘sống chuồng’. Sau đó, đến lượt chú Andrew chạy trốn. Vì thế tớ không đáng cho chúng canh phòng cẩn mật. Chúng để tớ đi với một người mà chúng hi vọng sẽ nuôi được tớ. Nhưng ông ta lại không làm.”

“Rồi. Vậy (tôi khoát tay chỉ máy tính)... cậu đang làm gì thế?”

“Chúng mình rằng tớ không phải là gián điệp. Bằng cách vào vai điệp viên (Tori xoay máy tính về phía nó). Thăm lảng một mình thu thập thông tin tình báo là cách tốt nhất chúng tớ không phải kẻ vô dụng. Nghe chú Andrew bảo không liên lạc được với chị Gwen làm tớ sinh nghi.”

Vừa nói nó vừa gõ bàn phím. Mười ngón tay thoăn thoắt lướt nhanh:

“Rõ ràng lão Russell không thể hành động một mình. Có thể Gwen cũng nhúng tay vào, nhưng theo tớ thì không. Chị ấy vốn không thích ông ta.”

“Sao cậu biết?”

“Russell cho rằng Gwen ngốc nghếch, lẩn thẩn. Lần duy nhất hấn đến gần Gwen chỉ để ngó xuống ngực áo chị ấy. Lão cũng không phải loại bác học ác tâm. Kẻ chủ mưu phải là người biết rõ âm mưu lòng bắt Derek, đồng thời đứng đằng sau âm mưu trừ khử tất cả chúng ta. Tớ tiến cử bà Margaret. Tớ đã xem hết email và hồ sơ của bà ta. Giờ tớ đang lục những hồ sơ đã bị hủy - hoặc bà ta tưởng đã hủy xong. Dù cậu có ‘đổ thùng rác’ hay xóa một tập tin, thông tin vẫn còn nếu cậu biết cách phục hồi.”

Tori bắt đầu đánh máy. Nó giở các tập tin nhanh đến nỗi tôi chóng hết cả mặt mà vẫn không theo kịp.

Tôi mới khen:

“Cậu giỏi vi tính quá...”

“Dám trêu chọc tớ, tớ sẽ dùng cậu thực hành vài trò phù phép đấy. Tớ là chuyên gia viết phần mềm. Nhưng, cậu nói đúng, tớ có biết vài mảnh tin tặc nhờ nịnh chàng người yêu cũ bắt tài dám sửa điểm trung bình để có thêm thời gian chơi game. Đại loại như trò Thế giới chiến thuật giúp cậu giải trí suốt mấy năm đại học. Tuy nhiên, tớ bắt hấn dạy tớ kiến thức cơ bản rồi ‘đá’ hấn không thương tiếc. Cậu không biết chữ khi cần, mớ kiến thức ấy cũng hữu dụng ra phết.”

Tôi tin chắc không chỉ bây giờ, kiến thức vi tính của Tori mới phát huy tác dụng. Nhớ lúc trước, con bé từng ra tối hậu thư cho tiến sĩ Davidoff, khiến hấn phải đồng ý cho Tori rời khu thí nghiệm.

“Đây, tớ thấy mấy email đã xóa. Tớ đang tìm tên nhóm mình và tên cha Simon. Hai tên người sói tay sai của Russell tên gì nhỉ?”

“Liam và Ramon. Kẻ liên lạc trực tiếp là Liam. Đánh vần là L - I...”

Nó nguýt tôi ra trò. Tôi lập tức ngậm miệng cho nó nhấn bàn phím. Chẳng có gì hiện lên màn hình.

“Có tin gì gửi cho Russell hay do hấn gửi đến không?”

“Có đây. Nickname của hấn là MedicGuy56. Tớ thấy tên ấy trong danh sách liên lạc của bà Margaret. Để tớ xem xem.”

Trong lúc Tori lướt nhanh qua một thư gửi cho Russell, một từ đáng chú ý đập vào mắt tôi. Tôi bèn bảo nó dừng lại. Đó là Syracuse. Nhà của người sói tên Pack. Thư hướng dẫn cách tìm một ngôi nhà ở ngoại ô một thị trấn có tên Bear Valley, gần Syracuse.

Tôi chăm chú đọc.

“Tomas dẫn đường vào nhà. Chờ và tiếp cận chúng bên ngoài khu địa ốc ấy. Tốt nhất là tại nơi công cộng, và nhất định phải vắng mặt bọn trẻ. Nếu có thể, hãy tiếp cận Alpha hoặc người phụ nữ ấy. Tomas nói ông ta có nhấn mạnh bao nhiêu cũng không nói hết tầm quan trọng của chi tiết này. Đứng vào thẳng trong nhà. Nếu thấy bọn trẻ, nhất định không được tiếp cận.”

Tori ngạc nhiên:

“Alpha là gì?”

“Là thuật ngữ khi nói đến loài sói. Nó có nghĩa là nhân vật đầu đàn. Đây là hướng dẫn cách giao nộp Derek cho gã Pack.”

“Chà, nếu vậy tại mình đã có bằng chứng rồi.”

“Xem tiếp đi cậu. Càng biết nhiều thông tin bao nhiêu càng tốt bấy nhiêu. Hãy tìm kiếm bằng cách nhập những từ như: Alpha, Pack, Bear Valley, Tomas...”

Tori dài giọng:

“Nghe rồi, Sếp Bà ạ.”

Nghe ngoài hành lang có tiếng động, tôi trốn ngay sau cánh cửa. Đó là bà Margaret nhưng bà ta đi theo hướng khác. Sau lưng tôi, Tori chột lăm bầm:

“Không thể nào...”

Nó im bặt và buột miệng chửi thề thật khế.

Tôi vội đến bên. Nó đang sửng sốt, chăm chăm nhìn đoạn email có vài dòng do bà Margaret gửi đi. Bà ta đảm bảo với người nhận rằng bà sẽ truyền đạt chính xác hướng dẫn của Tomas cho cái người ‘Russell thuê để giải quyết tình huống khó khăn’.

Tôi thầm reo:

“Hay quá, lại thêm bằng chứng nữa rồi. Vậy có chuyện gì không ổn đâu nào?”

Không nói không rằng, Tori chỉ vào địa chỉ email của người nhận: acarson@gmail.com.

“Ch... chú Andrew ư? Không, không đúng đâu. Còn ai khác trùng tên Carson không cậu?”

“Chloe, đó chính là Andrew. Tớ từng kiểm tra kỹ danh sách liên lạc và những email khác của bà ấy. Ở đây còn có thư trả lời đây này.”

Nó mở bức email thứ 2. Thư này ngắn không kém, thực ra chỉ vồn vện ba chữ: “Tốt. Cảm ơn.” Do Andrew gửi.

Tori bảo:

“Cậu nhìn ngày tháng kia.”

Thư gửi vào ngày tại tôi gặp Liam và Ramon lần đầu. Vào ngày đó, đáng lẽ Andrew đang trong vòng kiểm tỏa của Hội Edison.

Chương 29

TORI TIẾP TỤC TÌM KIẾM. Thông tin thêm không có nhiều - chỉ đủ khẳng định những gì tụi tôi vừa phát hiện. Andrew là một phần của âm mưu giao nộp Derek cho tên Pack. Và hẳn chưa từng bị ai bắt làm con tin cả.

Tori phân vân:

“Vậy ra Andrew là người của Hội Edison ư? Sao vô lý thế nhỉ?”

“Không vô lý đâu (tôi đẩy laptop lùi xa và ngồi lên bàn). Lúc còn trong khu thí nghiệm, cậu từng ở với mình. Tụi mình từng thấy mặt nhiều nhân viên. Thế trong đêm đó, cậu có thấy ai trong số họ ở nhà Andrew không?”

“Họ là nhân viên an ninh mà. Trước đó, tụi mình làm gì có cơ hội được giáp mặt.”

“Có chứ. Trong đêm trốn khỏi Nhà Lyle, Derek, Simon và tớ có thấy. Lúc trốn khỏi Hội Edison, cậu và tớ cũng thấy còn gì. Cả hai lần, tụi tớ đều thấy toàn nhân viên. Còn bảo vệ thì chỉ có hai người thôi. Nếu có đội cảnh giới cực mạnh, chúng phải triệu tập họ trong hai đêm ấy chứ.”

“Có thể cả nhân viên lẫn bảo vệ đều là nhân viên an ninh đặc biệt. Trang phục của chúng... (Tori tròn mắt quay sang tôi). Trên mũ chúng có nhiều thứ rủ xuống che cả mặt. Lúc ở nhà kho, chúng có đội mũ ấy để đuổi theo tụi mình đâu.”

“Trong đêm Derek và tớ trốn khỏi nhà Lyle cũng thế. Tại sao chúng phải che mặt nếu tụi mình đã biết mặt chúng? (tôi nhớ lại đêm đó). Không chỉ tớ và cậu được bọn chúng dễ dàng tha cho đi.”

“Ý cậu là cả Andrew nữa.”

“Không chỉ có hắn. Lúc đó tớ trèo lên cây nắp. Một mục ở đó nhìn thấy. Tôi bèn nhảy xuống người mục. Làm thế thật khờ, nhưng lại có hiệu quả - mục ta bất tỉnh lập tức. Hoặc tớ chỉ giàu trí tưởng bở.”

“Thấy chưa? Cả hai đứa mình đều giỏi quá còn gì.”

“Rõ ràng là mơ hão.”

Hai đứa nhìn nhau cười như mếu.

Tôi nhớ lại:

“Hội Edison không lần theo dấu tụi mình để đến nhà Andrew. Mẹ tớ đã cố nhắc tớ điều đó.”

Tiếng Derek ồm ồm ngoài cửa:

“Nếu muốn bàn chuyện ấy, hai em nên lên mái nhà. Hoặc nói be bé chứ. Anh nghe rõ mồn một từ hành lang dưới nhà đấy.”

Tori vặc lại:

“Bởi anh bẩm sinh anh đã thính tai rồi.”

Tôi chưa kịp mở lời thì Derek đã lên tiếng:

“Simon phải đi gặp chú Andrew nói chuyện. Theo anh chắc em nên... (anh khó chịu liếc Tori, làm như nỡ đang nghe trộm không bằng). Hình như trên gác xép có hồ sơ cũ đấy. Em có muốn lên xem không? Biết đâu ta sẽ có thêm thông tin về Dr. Banks.”

Tôi khó nhọc kiềm chế để không buột miệng: “Muốn chứ”. Nhưng ngộ nhỡ tui tôi phát hiện ra rằng: những người hiện đang cho tui tôi ‘tị nạn’ lại là đồng bọn với bè lũ định giết hại tui tôi cách đây ba ngày thì sao? Nhưng thử tình cảm Derek dành cho tôi còn quan trọng hơn.

“Em không đi được. Tui em...”

Anh cắt ngang:

“Thì thôi vậy.”

Và dợm bỏ đi.

Tôi bước lên ngăn anh lại:

“Em cũng muốn đi lắm. Nhưng...”

Tori đỡ lời:

“Nhưng tối nay Chloe không ra ngoài được. Cậu ấy đang giúp em vạch trần một âm mưu ghê gớm. Có liên quan đến sự sống hay cái chết của cả nhóm ta.”

Tôi giải thích:

“Hội Edison không tấn công tui mình lúc ở nhà Andrew. Chính Andrew là thủ phạm. Hắn và nhiều người khác nữa.”

Tôi kể anh nghe toàn bộ thông tin vừa tìm được. Tôi hi vọng, dù chỉ một lần anh thú nhận: anh sai rồi; cách suy tính theo logic của anh có chỗ không hoàn hảo. Không chỉ mình anh biết giải thích hợp lý.

Nhưng nghe tôi nói xong, anh chỉ chửi thề. Sau đó, anh lờn lộn trong phòng, vắng tục thêm

vài câu, cho đến khi anh dừng lại và vuốt mạnh tóc ra sau.

Tôi móm lòi:

“Tụi em sai rồi. Em đã phân tích thông số và tình huống sai lạc, đúng chưa nào?”

“Không, em không sai.”

Đến lượt tôi buột miệng chửi thề khiến Tori nhướn mày ngạc nhiên.

Derek phân trần:

“Anh giận chính mình. Anh có tính đến khả năng ấy. Anh hay tự hỏi trong đêm ở nhà Andrew, có phải tụi mình đã thoát quá dễ dàng chẳng? Anh phân vân tại sao chúng bắn đạn thật vào tụi mình dù trước đó chỉ dùng tên tẩm thuốc mê. Anh thắc mắc tại sao chúng che hết mặt mũi. Chỉ có điều anh không bao giờ nghi Andrew có nhúng tay vào. Tuy nhiên, anh có nghi hắn đứng đằng sau vụ bắt cóc không thành tối qua.”

“Nhưng anh vừa bảo...”

“Anh quá tin hắn. Đúng vậy. Nhưng bởi hắn cho rằng anh nên ở chung với những người giống như mình nên anh muốn xem phản ứng của hắn ra sao. Chính vì thế, anh mới tưởng Andrew không dính líu vào âm mưu này. Hóa ra toàn tưởng hão.”

Tôi nói đỡ:

“Tối qua hắn có vẻ ngạc nhiên thực sự. Thậm chí còn bất bình tột độ nữa.”

Tori nhận xét:

“Hắn đóng kịch cực giỏi. Thôi được, chẳng lẽ chỉ bắn khoản tại sao chúng phải nhọc công giả đò Hội Edison tấn công trong khi tụi mình tự *đến* nhà Andrew?”

Derek đáp:

“*Đến* không có nghĩa sẽ ở lại.”

“Gì cơ?”

Tôi giải thích:

“Chưa chắc chúng ta đã ở lại nhà Andrew. Nếu mọi việc không thuận theo ý. Em từng chạy trốn hai lần rồi mà.”

“Vậy nếu chúng làm anh tin Hội Edison luôn truy đuổi, phục kích, sẵn sàng bắn đạn thật để giết...”

“Niềm tin ấy giữ chúng ta mãi trong bầy, hiệu quả hơn chó nghiệp vụ và hàng rào dây kẽm gai.”

Tôi liếc vội ra cửa:

“Anh nói Simon đang...”

Derek kêu trời:

“Ờ nhỉ. Nó đang ở chỗ Andrew. Dù ở đây có âm mưu gì thì làm hại Simon không nằm trong kế hoạch. Nhưng cứ để anh đi gọi nó về. Anh sẽ nhắc nó đến giờ ăn nhẹ rồi. Simon cần hai bữa ăn nhẹ vào buổi sáng và buổi chiều để cung cấp đủ đường máu, vậy nên có ấy sẽ không gây nghi ngờ.”

Tôi gật đầu:

“Từ giờ ta phải cẩn thận.”

Tori bực tôi:

“Cẩn thận cái gì! Tớ đi ngay bây giờ đây.”

Derek và tôi trở mắt nhìn nó:

“Tớ nói thật đấy. Chỉ cần có người đi cùng là tớ ra khỏi nhà ngay bây giờ.”

Hai anh em vẫn nhìn nó chằm chằm.

Tori thở dài:

“Đành vậy. Nhưng nếu sau này mọi việc có xấu đi, nhớ là tớ sẽ bắt đền đấy. Bởi tớ từng muốn bỏ đi ngay nhưng không ai ủng hộ.”

Derek an ủi:

“Ta sẽ đi ngay sau khi khám phá thêm về âm mưu của chúng. Em mới nói kia là máy tính xách tay của Margaret, không phải của Andrew?”

Tôi gật đầu:

“Nhưng em có cách lấy máy của Andrew, nếu anh muốn Tori tìm thông tin trên đó.”

“Tốt. Cứ thế mà làm. Anh muốn biết chính xác mọi toan tính của chúng.”

Chương 30

“THƯA CHÚ ANDREW?”

Tôi thò đầu vào bếp lúc hắn đang ăn nhẹ với anh em nhà Derek.

“Gì vậy cháu?”

“Cuốn sách chú định cho cháu đọc...”

“À nhĩ. Laptop của chú trong phòng làm việc ấy. Chắc giờ sạc pin xong rồi đấy.”

“Có mật khẩu không chú?”

Hắn cười:

“Không đâu. Dẫu biết bản thảo chưa phát hành ấy rất giá trị, nhưng ngoài kia chẳng có chợ đen nào dành cho chúng. Trên màn hình desktop có đường dẫn đến cuốn sách. Cháu cứ nhấp vào đó là thấy.”

Hắn đọc tựa sách.

“Tori cũng muốn xem, nếu chú cho phép.”

“Tất nhiên. Càng nhiều phản hồi từ nhóm độc giả sách nhắm tới càng tốt chứ sao. Nếu thấy có gì không ổn - chẳng hạn về tính cách nhân vật, cốt truyện hay cách diễn đạt - cứ cho chú biết nhé.”

Tori đảo mắt nhìn lên vẻ coi thường máy tính của Andrew không được bảo vệ cẩn thận. Giống phần lớn những người thiếu hiểu biết về công nghệ cao, hắn cho rằng cứ nhấn nút xóa các tập tin là chúng không còn tồn tại. Hoặc có thể hắn biết dấu vết còn đó nhưng tội tôi không biết cách tìm. Và hắn đúng... nếu tội tôi không có Tori.

Tìm email trước, tội tôi thấy nhiều thư điện tử qua lại với Margaret. Như vậy, việc hắn có dính líu đã rõ ràng. Trong đó còn có vài bức trao đổi giữa hắn và Tomas, cho thấy Andrew rất quyết tâm trong việc giao Derek cho tên Pack một cách an toàn. Có phải hắn thực sự quan tâm đến sự an toàn của Derek không? Rõ ràng, Liam từng nhận được lệnh ‘nếu cần cứ giết’. Có phải Andrew không hay biết gì về quyết định ấy? Hình như chính vì thế nên hắn mới sốc thực sự khi

biết Derek và tôi gặp chuyện.

Nhưng còn khả năng khác: tôi chưa sẵn sàng nhìn nhận Andrew cùng phe với những kẻ ác tâm kia. Tôi từng quý hẳn. Tình cảm ấy xuất phát từ tận đáy lòng. Thế nhưng, chỉ cần xem thêm một email nữa, mọi tình cảm ấy tan như bột mưa. Thư điện tử ấy chẳng liên quan gì đến Liam, Russell hay Hội Edison hết. Sau khi Tori tìm thấy nó, hai đứa đọc đi đọc lại và rồi chẳng ai nói với ai câu nào. Cuối cùng, tôi run rẩy bảo:

“Để tớ gọi bọn con trai lên xem.”

Nó nói lúc tôi chạy vụt đi:

“Để tớ tìm thêm cho.”

Cuối cùng tôi cũng lần ra Derek. Anh đang trong phòng đọc và lật giở một cuốn sách trong tay.

Tôi thở phào nhẹ nhõm:

“Tìm thấy anh rồi nhé.”

Anh quay lại, và chỉ cười nửa miệng. Nét môi ấy và ánh mắt dịu dàng rất đặc biệt khiến tôi xoắn xang. Trong khoảnh khắc, tôi đứng sững quên biến tại sao tôi đến đó.

“A... anh biết Simon đâu không?”

Derek chớp mắt rồi quay lại với kệ sách:

“Trên lầu ấy. Nó hận Andrew đến nỗi phải tìm về chỗ an toàn nhất để tĩnh tâm cho đến khi cả nhóm sẵn sàng lên đường. Nếu không, nó sẽ nói thẳng vào mặt Andrew những điều không nên nói. Em cần Simon à?”

“Thực ra thì, em nên gọi anh đến xem trước thì hơn.”

Anh nhúu mày, ngoái đầu nhìn.

“Tụi em tìm thấy một thứ.”

“À, ra vậy.”

Anh ngập ngừng, như muốn tranh thủ nấn lại dòng suy nghĩ trước khi gạt đầu, theo tôi đi ra.

Thấy tội tôi bước vào, Tori xoay ghế ra:

“Mới có thêm nữa đây. Hai tuần một lần, hẳn lại gửi email đi. Thư này mới cách đây mấy ngày.”

“Tốt. Cậu cảm phiền canh chừng Andrew hộ tí?”

“Đồng ý.”

Nó bỏ ra ngoài.

“Đợi đã (tôi nắm tay áo Derek lúc anh định ra ngồi ghế Tori vừa bỏ lại. Tôi muốn nói với anh. Chỉ có điều tôi không biết nói gì. Nhưng chẳng có cách nào nói với Derek mà không làm anh sững sốt, nên cuối cùng tôi đành lí nhí một cách ngớ ngẩn). Thôi bỏ đi.”

Khi đọc những gì có trên màn hình, Derek ngồi im phăng phắc, thậm chí anh dường như nín thở. Vài giây sau, anh lôi màn hình lại gần, cúi đầu đọc lại. Và đọc lại lần nữa. Cuối cùng, anh đẩy ghế ra xa bàn và thở hắt ra.

Tôi nói thay anh:

“Chú còn sống. Cha anh còn sống.”

Lúc Derek ngược nhìn, tôi không kiềm chế được - vòng tay ôm cổ Derek, tôi ôm chầm lấy anh. Sau tôi sực nhớ nên buông tay, lùi ngay lại, hai chân lú lú. Tôi lắp bắp:

“X... xin lỗi. Chỉ là... em mừng thay cho anh.”

“Anh biết.”

Vẫn ngồi trên ghế, anh kéo tôi lại gần. Không ai nhúc nhích, tội tôi nhìn nhau, bàn tay anh vẫn giữ dưới gấu áo tôi. Tim tôi đập mạnh đến nỗi thể nào Derek cũng nghe thấy.

Mấy giây sau, tôi lên tiếng:

“Còn nữa đó. Tori bảo có thêm mấy bức email nữa cơ.”

Anh gạt đầu xoay ghế lại đối diện với màn hình cho tôi được rộng chỗ. Thấy tôi chỉ nhích gần hơn chút xíu vì không muốn làm anh vướng víu, anh kéo tôi ra trước mặt. Tôi loạng choạng, gần như ngã ngồi vào lòng anh. Đỏ mặt, tôi cuống cuống đứng dậy nhưng anh kéo tôi ngồi lên hai đầu gối anh chụm lại. Một tay anh ngấp ngừng vòng ôm eo tôi, như muốn hỏi: “Em cho phép nhé?”. Tất nhiên tôi đồng ý, dù mạch đập nhanh đến nỗi tai tôi ù đặc. Ơn trời, tôi xoay lưng lại với anh: chắc chắn hai má tôi đỏ lựng.

Tôi đã không hiểu lầm ánh mắt của anh lúc trước. Nhất định phải có cái gì rất đặc biệt chứa đựng trong ánh mắt ấy. Hoặc từ đó, điều đặc biệt sắp xảy ra, tôi hi vọng thế. Trời ạ, tôi mong lắm lắm. Tuy nhiên, hiện tại có quá nhiều chuyện phải lo. Dù không thích, nhưng tôi gần như

lấy làm mừng bởi sẽ có thêm thời gian giữ cho đầu óc bớt quay cuồng.

Chỉ một giây sau - dù vẫn ngồi trên gối Derek - tôi bắt bản thân phải dồn hết sự chú ý vào màn hình.

Tôi đọc lại email đầu tiên. Chùm ba thư ấy được gửi cách nay hai tháng, và thư đầu rất ngắn gọn, đi thẳng vào vấn đề.

“Tôi, Kit đây. Đang gặp chút khó khăn. Cậu biết hai thằng con tôi đâu không?”

Andrew phúc đáp:

“Không, tớ không biết. Rắc rối gì thế? Muốn tớ giúp cách nào đây?”

Thư phúc đáp dài hơn:

“Bị bọn Nast bắt quả tang. Chúng thấy bài báo trên D. Chưa kịp chạy đã bị chúng lần ra. Phải đi với chúng, nhằm đánh lạc hướng, không cho chúng đến gần hai con. Giam tôi mấy tháng nên cuối cùng, tôi phải cho chúng thứ chúng cần. Hai con đi mất từ lâu. Tưởng ở EG, nhưng có thấy gì trong khu thí nghiệm đâu. Hay tại bọn Nast nhỉ? Hay vô trại mồ côi rồi? Tôi chịu. Bạn hiền ơi, giúp tôi với. Miễn là trong khả năng của cậu. Tôi xin cậu đấy.”

Ông ký tên, cho số điện thoại và nói cả địa chỉ email và số điện thoại ấy đều chỉ là tạm thời. Nhưng hai tuần sau, ông sẽ liên lạc lại.

Tôi gửi email kế tiếp. Derek nhìn qua vai tôi. Ba bức kế tiếp có nội dung tương tự: Chú Bae van xin hẳn cho biết thông tin. Andrew bảo hẳn có tìm Derek và Simon, nhưng người của Hội Edison đã thề rằng hai anh em không có ở chỗ chúng.

Thư cuối cùng chú Bae gửi cách đây ba ngày, cùng thời gian Andrew bảo hẳn bị Hội Edison bắt làm con tin. Thế có nghĩa hẳn nhận được thư sau khi biết chỗ ở của Derek và Simon.

Derek nhắc:

“Trong danh sách có thêm một thư nữa kìa. Chắc là thư hồi âm đấy.”

Đúng vậy. Thư gửi trong đêm Andrew cùng đồng bọn rình mò quanh chính ngôi nhà nghỉ của hẳn, chuẩn bị vờ tấn công theo kiểu đội đặc nhiệm: bắt ngờ xông vào tóm gọn tụi tôi.

“Vấn bắt vô âm tín. Tuy nhiên tớ có chút manh mối. Một tay làm cho bọn Cortez bảo nghe đồn chúng có giữ hai thiếu niên. Nếu có tin gì, tớ sẽ gọi ngay cho cậu.”

Tôi không hiểu:

“Bọn Cortez là ai thế?”

“Một đảng phái. Giống bọn Nast thôi. Đó là những Hội lớn mà ông chủ là các thầy phù thủy.

Chúng rất giàu và có quyền lực. Tuy nhiên, chúng giống bọn Mafia hơn là giới doanh nhân tài chính ở Phố Wall.”

“Vậy là Andrew nói dối.”

“Không chỉ nói dối thôi đâu. Hắn bắt ba anh ‘đuổi ngỗng trời’ dù biết thừa chỗ tụi anh ở.”

“Chỉ cần bấy nhiêu cũng đủ thay đổi tất cả.”

Anh gật đầu.

“Ta phải ra khỏi đây thôi.”

Derek lại gật nhưng vẫn ngồi yên. Tôi nhào người với bút và giấy trên bàn của Andrew ghi lại địa chỉ email và số điện thoại sau cùng của cha anh. Lúc tôi đưa cho Derek, anh ngậy người giấy lát trước khi để ý bàn tay tôi đang chìa ra, chờ đợi.

Tôi xoay người đối diện với anh:

“Anh sao vậy?”

“Anh không sao, chỉ có điều... Andrew. Có thể hiểu hắn muốn khử anh. Nhưng không cho ba anh hay... Ba tin hắn lắm.”

“Còn tụi mình không thể tin hắn được. Tệ thật, nhưng ba anh còn sống. Điều đó mới quan trọng.”

Anh mỉm cười. Thoạt đầu còn lưỡng lự, nhưng rồi Derek cười tươi làm tim tôi như ngừng đập. Tôi vượt qua giây phút xúc động và cười đáp trả. Vừa định vòng tay ôm cổ anh, tôi dừng lại ngượng chín người. Trước khi tôi kịp rút tay về, Derek nắm khuỷu tay tôi vòng quanh cổ anh, kéo tôi sát lại và âu yếm ôm tôi trong vòng tay.

Thình lình anh giật bắn người. Ghế bất ngờ xoay ngang khiến tôi suýt văng ra ngoài. Nghe tiếng bước chân ngoài hành lang, tôi lúng túng rời khỏi lòng Derek đúng lúc Simon vừa lao vào như một cơn lốc, vừa thở hổn hển như thể anh vừa vắt giò lên căng mà chạy.

“Tori bảo anh muốn gặp em à? Có tin về ba đúng không?”

Đứng sang bên để Derek cho Simon xem email xong, tôi tiếp tục ra hành lang canh chừng Andrew để hai anh em tiện nói chuyện. Họ chờ tin này lâu lắm rồi và từng khổ sở vì tưởng sẽ không bao giờ nghe nói về cha nữa. Vậy nên tôi không muốn nghe lén chuyện của họ làm gì.

“Chloe à?”

Derek ra cửa đứng. Anh ra hiệu gọi tôi vào. Simon đang ngồi trước bàn phím, mở bảng điều khiển.

Tôi thông báo:

“Không có Internet, nếu đó là thứ cậu đang tìm. Không có điện thoại luôn.”

Simon hồi hã:

“Nhưng chú Andrew có di động.”

Derek can:

“Nguy hiểm lắm. Ngoài trạm xăng có điện thoại công cộng. Chúng ta ra ngoài gọi cho cha, tìm địa điểm và hẹn cha ra đó.”

Nghe sắp được gặp cha, mắt Simon sáng rõ. Nhưng sau đó đám mây giận dữ kéo đến. Nỗi xúc động được biết tin cha mâu thuẫn với nỗi đau vì bị chú Andrew phản bội.

Tôi vội hỏi:

“Vậy giờ bọn mình đi luôn nhé?”

Derek không ngần ngại:

“Ừ. Ta đi thôi.”

Chương 31

ĐẾN THỜI ĐIỂM NÀY, mấy anh em giỏi chạy trốn lắm rồi. Gọi Tori đến bàn xong, tụi tôi chia nhau đi gom về mọi vật dụng cần thiết - quần áo, tiền bạc và thức ăn. Chúng tôi phân công nhau: nếu hai người này dọn đồ thì hai người kia sẽ canh chừng hoặc vờ chuyện phiếm để Andrew không thắc mắc: nhà có bốn đứa choai choai mà tự nhiên im lặng thế. May thay, Andrew lui cui trong bếp rất lâu, bởi tôi không dám chắc có ai trong nhóm có thể bình tĩnh nếu thấy mặt hắn.

Lúc tôi và Tori đang làm nghĩa vụ ‘đánh tiếng om sòm’, Derek kín đáo vào phòng, ôm theo một đồng áo khoác thể thao cho người đi trượt tuyết.

Anh giải thích:

“Thấy dưới tầng hầm. Lạnh trước lạnh gần chết (anh đưa cho tôi áo đỏ và Tori áo xanh).

Simon đang tìm áo nào vừa rồi lên sau. Tụi mình sẽ ra lối cửa hậu. Ba người cứ đi trước. Anh ở lại trong nhà cầm chân Andrew, không cho hắn ra ngoài cho đến khi nào mọi người an toàn vào hắn trong rừng.”

Tôi ra tình huống:

“Thế lỡ hắn cứ đi ra thì làm thế nào?”

Derek quệt ngang miệng. Thế có nghĩa anh thà không nói ra kế hoạch đối phó với khả năng đó.

Tori góp lời:

“Đừng có bảo anh không nỡ ra tay hạ ông ta. Sau tất cả những gì ông ấy đã làm với anh. Ý tôi là chúng ta hạ ông ta luôn đi, khỏi mất công lén lút ra khỏi nhà. Tôi sẽ dùng bùa trời. Còn mọi người trời gô ông ta lại.”

Simon đến sau lưng tụi tôi:

“Nghe được đấy. Tớ vẫn nhớ cách thắt dây thừng học được từ hồi làm Hướng đạo sinh.”

Derek ngần ngừ. Sau đó thành linh anh nhìn sang tôi làm tôi hơi ngạc nhiên. Tôi lắp bắp:

“Đ... đồng ý (bụng chẳng hiểu anh cần cái gì. Nhưng thấy anh gật đầu, tôi quả quyết). Cách ấy tốt hơn cả. Bởi nếu không, ngay khi biết tụi mình đi mất, hắn sẽ...”

Chuông cửa thành linh réo vang. Không chỉ một mình tôi giật thót. Derek vơ hết túi xách, chuẩn bị lao thẳng ra cửa.

Andrew đứng ngoài gọi:

“Các cháu đâu rồi? Có ai ra mở cửa không? Bà Margaret về kìa.”

Tori thì thào:

“Khó hơn rồi đây. Nhưng không sao. Bà ta già rồi, với lại chỉ là thầy đồng thôi (một cái liếc sang tôi). Tớ xin lỗi.”

Tiếng chân Andrew thành thịch ngoài hành lang:

“Mấy đứa đâu cả rồi?”

Simon vống lên:

“Để cháu mở cho.”

Derek nói nhỏ:

“Anh hạ Margaret trước. Tori dùng bùa trói. Simon trói bằng thùng. Để Andrew cho anh. Chloe này, mang áo và túi cất vào tủ đi cho yên tâm.”

Cất áo và túi ư? Lắm khi tôi thực lòng ước khả năng siêu nhiên của tôi mạnh hơn một chút. Tôi ỉu xiu nhấc hai túi xách lên. Derek xuống bếp còn Simon và Tori ra cửa chính.

Lúc quay lại xách đồ lượt hai, tôi nghe giọng Margaret rồn rảng. Chẳng lẽ bùa trói của Tori không linh?

Margaret giới thiệu:

“Giới thiệu với các cháu, đây là chú Gordon. Còn đây là Roxanne. Vì Russell và Gwen đi mất nên chúng ta cho rằng sẽ an toàn hơn nếu đưa thêm vài thành viên trong nhóm về đây gặp các cháu. Giờ thì chúng ta cùng bàn kế hoạch nhé.”

Tori muốn hạ luôn bọn chúng, nhưng lúc đưa ra ý đó, nó không được hăng hái lắm. Đám người lớn đấu với đám đứa con nít là không cân bằng lực lượng, nhất là khi tụi tôi không biết khả năng siêu nhiên của Gordon và Roxanne là gì. Thế nên, kế hoạch sẽ như sau: vừa thấy họ bắt đầu họp, tụi tôi sẽ lên ngay ra ngoài. Nhưng kế hoạch không tính đến khả năng họ muốn tụi tôi cùng vào họp chung. Simon nhất định không đi vì không thể nhìn mặt Andrew vậy nên Derek và tôi phải kiếm cớ cho cậu ấy. Với lại, họ muốn nói chuyện với tôi nhất, cốt để lấy thêm thông tin về khu thí nghiệm và nhân viên của Edison.

Tôi phải dồn hết bao năm nghiên cứu kịch nghệ mới có thể diễn tốt tối đó. Chưa hết, dù tình thế có thế nào cũng nhất định không được nhìn về phía Andrew. Suốt buổi, tôi bị kích động ghê gớm bởi trong thâm tâm tôi biết tôi có nói họ cũng không thèm để ý, và họ cũng không có ý định ra về ngay. Tôi không hề biết họ định làm gì, chỉ biết rằng chúng tôi sẽ không ở lại lâu để tìm hiểu.

Cuối cùng, họ cũng tha cho tụi tôi.

Lúc vội vàng đi dọc hành lang, Derek rỉ tai Tori:

“Tìm Simon ngay. Tôi sẽ mang hết túi vào rừng. Chloe, yểm hộ cho anh.”

Hợp lý hơn phải là Tori, người biết bùa chú, yểm hộ cho anh. Nhưng tôi không nói ra ý đó. Derek vẫn chưa tin Tori đến mức nhờ cô ta yểm trợ cho anh.

Có tiếng gọi lớn vang lên khi Tori còn chưa đến chân cầu thang:

“Các cháu quay lại đây chút đã.”

Derek rửa thầm. Gordon, người mới đến, vừa lên tiếng gọi.

“Có chúng cháu đây.”

Tôi bước đến chỗ ông đang đứng ngoài hành lang. Derek đi theo ngay.

Gordon trạc tuổi Andrew, vóc người tầm thước, bụng phệ, râu quai nón điểm bạc, kiểu người được các ông chủ thuê làm ông già Noel trong văn phòng.

Tôi thắc mắc:

“Chú cần chúng cháu làm gì ạ?”

“Không có gì. Trong kia họ đang bận lên kế hoạch nên chú chỉ định chào một tiếng thôi mà. Lúc ở đó, chú cháu mình không có nhiều dịp trò chuyện (bước đến bên Derek, ông nở nụ cười đôn hậu và bắt tay anh). Cháu không nhớ chú, phải không nào? Chú không ngạc nhiên đâu. Lúc tôi gặp cháu, cháu còn bé tí tẹo. Chú từng làm việc với ba cháu. Cứ đến thứ ba hàng tuần, chú và ba cháu lại cùng chơi bài đấy (đặt một bàn tay lên vai anh, ông dẫn Derek vào phòng khách). Nghe Andrew bảo cháu giỏi khoa học tự nhiên lắm. Chú từng dạy môn vật lý ở...”

Trên đường dẫn Derek sang phòng bên, Gordon nói không ngớt. Lúc Derek đưa mắt cho tôi, cái nhìn cho thấy anh vừa khó chịu vừa nôn nóng. Nhưng tôi vừa định mở lời, anh lại lắc đầu. Tội tôi lại bị kẹt nửa rồi.

Tori quay sang Simon hỏi nhỏ:

“Tội mình có đi không đây?”

“Chưa được đâu.”

Cuối cùng, Gordon gọi cả nhóm vào. Vốn có quen dì Lauren và mẹ Tori nên giờ chú ấy muốn biết rõ hơn về tội tôi. Nếu là hôm qua, mấy đứa sẽ sướng rơn vì có cơ hội được chứng tỏ tôi cũng như bao đứa trẻ khác. Giờ thì đứa nào cũng chần chừ: đem chuyện đòi tư kể cho một người sẵn sàng trừ khử mình. Nếu khả năng siêu nhiên của chúng tôi vượt tầm kiểm soát, đúng như ông ta lo sợ.

Họp xong, họ đều nhất trí tất cả sẽ cùng ăn tối. Thế là tội tôi không thể ra ngoài, càng không thể đeo ba lô mà đi được.

Tôi ướm hỏi:

“Hay bỏ đồ lại đi. Tội mình có tiền. Nếu như...”

Andrew gọi lớn:

“Tori đâu? Giúp chú một tay nấu bữa với.”

Nó vừa ấp úng:

“Chú à, thực ra thì...”

Andrew đến ngay lối rẽ và ló đầu nhìn. Thấy mấy đứa đứng túm tụm, hắc nhứ mày cười gượng:

“Các cháu đang bàn chuyện gì sao?”

Tori tỉnh bơ:

“Đang định trốn đấy ạ.”

Tôi trợn mắt, lo thất ruột.

Con bé giải thích:

“Mong là ăn xong, tụi cháu được ra ngoài đi ăn kem ạ.”

Andrew vuốt tóc, vẻ mặt hơi khó chịu:

“Ra vậy. Chú hiểu các cháu mệt mỏi vì bị kìm chân ở đây...”

Tori nhanh miệng:

“Cứ thế này, tụi cháu phát sốt lên vì tù túng mất. Vớ lại, tiền công dọn nhà ‘ngộ nguyệt’ hoài trong túi cháu đây này. Tụi cháu sẽ cẩn thận mà. Và hứa sẽ về trước khi trời tối.”

“Chú biết, nhưng... không được đâu, các cháu ạ. Rất tiếc. Không ra ngoài chơi bởi gì nữa cả. (Hắc cổ nặn nụ cười gượng gạo). Mai ta đi Buffalo rồi. Chú hứa trên đường đi ta sẽ dừng lại mua kem ăn. Giờ, cho chú nhờ cháu nhé, Tori...”

Hắc dẫn Tori đi.

“Hắc biết chuyện rồi.”

Simon nói lúc mấy anh em vào phòng giải trí vờ chơi đồ xúc xắc Yahtzee.

Tôi nhận xét:

“Có vẻ thế thật. Nhưng lỡ bọn mình chỉ hoang tưởng thì sao?”

Hai đứa dồn mắt vào Derek.

Vừa trầm ngâm suy nghĩ, anh vừa đồ thử xúc xắc ra bàn mấy lần:

“Theo anh thì tụi mình không có gì phải lo. Hồi hộp quá nên mới thế.”

“Bởi em mong ra ngoài quá nên cứ nghĩ họ ngăn chặn em.”

Cố gắng không nhấp nhồm hoài trên ghế, Simon thở hắt ra, mấy đầu ngón tay gõ nhịp trên đùi.

Derek nói thêm:

“Chúng ta nên chờ đến nửa đêm. Giờ ta vờ đi ngủ sớm. Kể đến, chờ Andrew ngủ say và ‘hạ’ hẳn luôn. Đến lúc ấy, những người kia đã đi từ lâu nên chúng ta có thêm thời gian - không ai biết hẳn gặp rắc rối cho đến khi trời sáng.”

Simon khen:

“Nghe có lý. Vấn đề là: liệu từ giờ đến lúc ấy, tụi mình có phát điên vì phải chờ quá lâu...”

Thấy Derek nghiêng đầu, cậu im bật và quay ngoắt ra cửa.

Simon ào ào:

“Có chuyện à?”

“Di động.”

Derek chỉ sang bên trái:

“Đằng này này. Anh nghe tiếng điện thoại ngoài cửa chính, chỗ họ treo áo khoác ấy.”

“Rồi. Nhưng... (thình lình Simon đứng phắt dậy). Điện thoại. Ba ời (cậu cuống hết cả lên). Số điện thoại để đâu rồi?”

Derek chìa mảnh giấy ghi số điện thoại xa hơn tầm tay với của Simon một chút:

“Bình tĩnh đã.”

“Biết rồi, biết rồi mà (Simon hít thêm một hơi thật sâu, tự bắt buộc mình phải thư giãn). Thấy người ta bình tĩnh hơn chưa?”

Derek trao mảnh giấy cho em.

Tôi nấn ná ở lại vì không muốn xen vào chuyện gia đình họ nhưng Derek đã ra hiệu bảo tôi đi theo. Lúc đến gần cửa chính, anh phát tay bảo Simon đi lên trước và dặn nhỏ rằng tôi và anh sẽ đứng canh cho Simon gọi điện.

Derek đột nhiên hỏi:

“Em thấy cuốn sách chú Andrew đang biên tập thế nào?”

Tôi há hốc mồm, trợn mắt nhìn anh. Chà, há mồm như thế quyen rũ ghê!

Derek thì thào:

“Kiểm chuyện nói với anh đi chứ.”

“À nhĩ. Xin lỗi. Căn cứ đoạn em đã đọc thì truyện... hay. Em...”

Đứng sau lối rẽ sau góc tường, Simon thò đầu ra xì xào:

“Không thấy tín hiệu.”

Derek thì thầm đáp trả:

“Đi vòng sang kia. Andrew đang dùng điện thoại của hân mà lại.”

Trong lúc Simon làm theo, tôi vờ nói về cuốn sách. Quả thật không dễ vì tôi chưa đọc dòng nào. Vậy nên tôi huyền thuyên mấy lời nhận xét chung chung về văn phong và cách phân bổ các tình tiết trong một tác phẩm văn học. Mãi sau, Simon lại thò đầu ra, vẩy tay rối rít, điện thoại áp sát tai, môi mấp máy:

“Có chuông rồi.”

Derek ra hiệu cho em trở lại góc tường, đồng thời ngằm bảo tôi cứ nói tiếp. Tôi làm theo nhưng không thể không ngóng tai về phía Simon:

“Ba phải không ạ? Con, Simon đây (nhận thấy giọng bị lạc đi vì xúc động, anh vội dang hắng). Khỏe ạ. Vâng, được ạ (ngừng). Anh ấy ở ngay đây. Canh con này. Tụi con đang ở chỗ chú Andrew (im lặng). Con biết. Tụi con định... (ngừng). Không. Không phải nhà Andrew. Nhà khác mà họ gọi là nơi an toàn. Nhà của một người tên là Todd Banks. Nhà to, cổ lắm... Ba? Ba đâu rồi?”

Derek ra chỗ em và bảo tôi đứng canh chừng.

Simon thều thào:

“Mất sóng.”

Vừa định nói, Derek quay ngoắt lại, mắt chăm chú nhìn phía cuối hành lang. Y như rằng, chỉ một giây sau, tôi nghe có tiếng bước chân.

Andrew gọi to:

“Các cháu đâu? Ăn tối thôi.”

Tôi la lớn:

“Ra ngay ạ.”

Simon nài:

“Để em thử...”

Derek ngắt lời:

“Không được. Em cần xóa cuộc gọi đi vừa rồi. Ra bếp với Chloe đi. Tối mai, mình sẽ ra trạm xăng gọi cho ba lần nữa.”

Vì không muốn ăn nên ai nấy cố nuốt cho trôi đủ khẩu phần để khỏi bị nghi ngờ. Derek luôn miệng thì thào nhắc tội tôi phải ăn này, lấp đầy bao tử này, nhưng bản thân anh chẳng ăn được mấy. Anh mãi nghe tiếng chuông điện thoại di động, lòng lo sợ nếu ba anh gọi lại sẽ khiến tội tôi lộ tẩy hết trơn.

May mà ông không gọi. Theo những gì tôi biết về cha Derek, Derek học từ ông tính cẩn thận. Người khác sẽ máy móc gọi lại nếu bị đứt liên lạc, nhưng tôi đoán chú ấy đã coi trước số gọi đến. Chắc chắn phải có vấn đề - chẳng hạn tên Gordon có trong danh bạ của ông - khiến ông phải cúp máy.

Ông cũng không tìm cách liên lạc với Andrew. Chỉ cần Andrew không báo cho ông rằng anh em Simon đang ở với hấn cũng đủ cho ông biết có chuyện chẳng lành. Ông sẽ không gọi lại. Ba Simon sẽ đến tận nơi tìm con.

Không biết ông có nghe được tin chúng tôi đang ở nhà tiến sĩ Banks không? Ông có biết đường đến đây không? Nếu có, liệu ông có đến trễ để rồi bị bắt chỉ vì muốn cứu các con trong khi con ông đã trốn đi?

Trạm xăng cách đây chừng mười lăm phút đi bộ. Tội tôi sẽ báo cho chú Bae trước khi ông manh động. Trừ khi ông ở gần đến nỗi có thể sang nhà trước khi tội tôi ra đi... Nếu được thế thì hay biết mấy, nhưng không thể có khả năng đó, và càng không nên hi vọng có chuyện đó. Kế hoạch đã đâu vào đấy: tội tôi sẽ trốn đi an toàn, sau đó tìm chú Bae và nhờ chú giúp giải cứu dì Lauren và Rae.

Chương 32

CHÍNH GIỜ TỐI, tôi lui về phòng dành cho con gái. Tori về phòng tự lúc nào và đang ngốn ngấu đọc cuốn Bá tước Monte Cristo. Nó chẳng làm gì hơn ngoài cái vẩy tay cho đến khi nốt chương sách. Tội tôi tâm sự một lát. Chẳng có gì quan trọng. Chỉ nói qua nói lại, vất vả giữ bình tĩnh trong lúc khẩn trôi cho thời gian trôi thật nhanh. Thực ra cũng sắp đến lúc rồi. Chỉ vài tiếng nữa thôi...

Derek bảo Andrew không bao giờ đi ngủ trước nửa đêm. Nếu chờ hẳn ngủ say rồi ra tay, tội tôi sẽ đợi đến hai giờ sáng.

Ngạc nhiên chưa? Tôi có thể ngủ say đến độ không nghe chuông báo thức từ đồng hồ đeo tay Derek đưa cho tôi lúc trước. Tôi mở mắt bởi Tori, một tay lay tôi, tay kia cố tắt chuông báo thức.

Tôi ngáp dài, mắt chớp lia lịa.

Nó bảo:

“Chạy trốn khi vừa chớp mắt sau một tuần thức trắng không phải là ý hay. May mà tớ đoán trước cơ sự này.”

Nó giật nắp lon Coke và đưa cho tôi:

“Không hiệu quả bằng cà phê. Nhưng chắc cậu không biết uống cà phê đâu nhỉ?”

Vừa uống một ngụm lớn, tôi vừa lắc đầu.

Nó ngán ngẩm nhìn lên:

“Đúng là đồ trẻ con.”

Cửa phòng bật mở. Simon chạy xộc vào.

Tori bực bội:

“Cậu làm cái gì thế hả?”

Simon chỉ nhìn tôi:

“Derek có chuyện. Tớ gọi mãi nhưng anh ấy không tỉnh.”

Tội tôi chạy vội ra cửa. Derek nằm dang chân tay và bất động trên giường, tung chăn xuống nền nhà. Mặc mỗi quần đùi, anh nằm sấp và ngủ say như chết.

Tôi lay vai anh. Dù tay tôi còn lạnh vì mới cầm lon nước ngọt, nhưng Derek vẫn không cựa quậy.

Simon thì thào:

“Anh ấy còn thở. Chỉ có điều không tỉnh dậy được.”

Tori đến bên giường. Dù không nhìn thẳng, tôi vẫn biết con bé không bỏ qua cơ hội ngấm Derek từ đầu đến chân.

Nó bảo:

“Cậu biết không, trong tư thế này, trông anh ấy không đến nỗi tệ.”

Tôi trừng mắt cảnh cáo.

“Tôi chỉ muốn nói là...”

Tôi cúi sát Derek, gọi to hết mức tôi dám gọi.

Tori luyên thuyên:

“Nói thật nhé, tớ chỉ thích trốn một mình. Nhưng nếu cậu thích anh chàng to xác như trung vệ bóng bầu dục này thì...”

Cái cau mặt của tôi bắt nó phải im miệng.

Tôi phẩy tay ra hiệu cho nó đứng tránh ra:

“Cậu che hết ánh sáng của tớ đây này.”

“Này Chloe, cậu có biết sơ cứu không?”

Tôi lắc đầu.

“Vậy thì... chính cậu mới chặn sáng của tôi. Biến ngay!”

Tôi đành để nó làm. Tori bắt mạch cho Derek, nghe ngóng hơi thở của anh và bảo cả hai đều ổn cả. Sau đó, nó cúi sát mặt người nằm đó:

“Hơi thở của Derek không có gì lạ. Mùi... giống mùi kem đánh răng.”

Bất ngờ, Derek mở bừng mắt và thấy ngay mặt Tori đang sà sát mặt tôi. Derek giãy nảy, buột miệng rủa. Simon cười phá lên. Tôi cuống quýt ra hiệu cho cậu ấy phải kín tiếng.

Tôi hỏi Derek:

“Anh sao vậy?”

Simon đỡ lời:

“Giờ thì không sao rồi. Nhất là sau khi bị Tori sốc điện vào tim.”

Tôi giải thích:

“Tụi em gọi mãi mà anh không dậy. Tori chỉ muốn xem anh bị làm sao thôi.”

Derek chớp mắt hoài, như thể không biết tôi đang ở đâu.

Tôi vừa mở lời:

“Em có lon Coke trong...”

Tori đề nghị:

“Để tớ lấy cho.”

Tôi quay lại nhìn Derek. Anh vẫn chớp mắt lia lịa.

“Kìa Derek?”

“Ừ nhỉ.”

Anh lẩm bẩm, nghe như giọng anh bị bóp nghẹt vậy. Thấy vậy, anh nhăn nhó và dọn giọng.

“Anh cảm thấy trong người thế nào?”

“Mệt xỉu. Chắc anh phải ngủ say lắm.”

Simon bình luận:

“Ngủ say như chết ấy.”

Tôi hỏi thăm:

“Anh có thấy đầu gối quỵ, đứng không vững không?”

“Có (anh lại nhăn mặt). Tối qua anh ăn gì nhỉ?”

Tôi dựng tóc gáy:

“Anh có thấy đắng miệng không?”

“Có.”

Anh kêu trời và ngồi dậy.

Lúc Tori quay lại, tôi cầm lon nước ngọt từ tay cô bạn:

“Anh ấy bị bỏ thuốc.”

“Bỏ thuốc ư? (Simon dừng một giây rồi chợt nhận ra). Là Andrew.”

Tori nhanh nhẹn:

“Để tôi đi lấy túi cho mọi người.”

Tối qua tụi tôi mang hết túi xách vào phòng con gái, vì sợ nếu để trong tủ dưới lầu sẽ bị phát hiện.

Tôi đến bên Derek lúc anh đang ngửa cổ uống hết lon Coca cola.

Simon vừa nhặt túi vừa thông báo:

“Tối qua, trước khi đi ngủ, Andrew lên phòng đưa nước ngọt có ga cho tụi tớ.”

“Thế hẳn có dặn ly nào dành riêng cho Derek không?”

“Hắn đâu cần phải nói. Tớ luôn uống loại nước dành cho người ăn kiêng mà.”

Tôi quay sang Derek đúng lúc anh vừa đưa tay quệt ngang miệng:

“Anh thấy trong người thế nào? Chắc anh sẽ không sao chứ?”

“Ừ. Để anh thay quần áo đã.”

Nếu đúng có chuyện ấy thật thì tại sao Andrew lại bỏ thuốc vào đồ uống của Derek? Có phải tối qua, bọn họ theo dõi anh không? Hay tụi tôi không hề hoang tưởng và giờ nhóm của họ đã biết hết kế hoạch của tụi tôi? Dù lý do có là gì, Derek, chiến binh cừ nhất của nhóm tôi giờ đã thành ‘thương binh’.

Tôi đề nghị:

“Tớ sẽ ở lại với Derek. Simon hỗ trợ Tori và sang phòng Andrew nhé?”

Simon nhìn Derek chờ anh trai đồng ý. Hấp háy mắt một hồi, Derek nói như bị lú lờ:

“Ừ. Cứ làm thế đi.”

Tôi dặn:

“Nhưng phải cẩn thận đấy. Rất có thể trên giường Andrew không có hẳn đâu.”

Simon thì thào:

“Hắn không có nhà.”

“Cái gì?”

Tori thông báo:

“Để ý khắp nhà đều không có dấu hiệu gì của hắn. Xe tải vẫn đậu ngoài sân nhưng trong nhà không có đèn nào sáng cả.”

Simon nói thêm:

“Vớ lại không thấy giày của hắn đâu cả.”

Tôi khẽ nói:

“Chắc hắn đi gặp ai đó. Người hắn gặp nhất định sẽ đến đây mang Derek đi. Andrew đang ở ngoài kia với kẻ đó để bàn cách thực hiện âm mưu của chúng.”

Tori đoán:

“Hoặc chính hắn cũng bị bắt đi rồi.”

Derek xoa mặt rồi lắc đầu thật mạnh:

“Quên Andrew đi. Tụi mình cứ đi thôi nhưng phải cẩn thận.”

Simon cầm tay Derek quàng qua vai tôi, mặc kệ ông anh kháng cự. Tôi mang túi cho Derek và túi của tôi. Tori cầm túi hộ Simon.

Chúng tôi căng mắt nhìn hành lang tối om. Derek hít hà. Dấu vết cuối cùng của Andrew mờ nhạt, có nghĩa sau khi mang nước lên phòng con trai, Andrew không lên lâu nữa. Đứng trên đầu cầu thang, Derek lắng nghe rồi lắc đầu. Bên dưới không có tiếng động nào.

Tụi tôi trở lại cầu thang phía sau nhà. Tụi tôi khám phá từ trước và biết cầu thang này rất hẹp. Có lẽ ngày xưa, đây là đường đi dành riêng cho kẻ ăn người làm trong nhà. Tori không quét dọn nơi này - và rõ là lâu lắm rồi không ai đụng đến. Tôi phải bịt kín cả miệng lẫn mũi để khỏi hắt xì vì bụi.

Xuống đến chân cầu thang, tôi đi trước tiên. Tori đi sau và Simon còn Derek đi cuối cùng. Có cánh cửa sát chân cầu thang. Tôi xoay nắm đấm cửa, cố gắng không gây một tiếng động nhỏ. Nó chỉ xoay nửa vòng rồi khựng lại. Tôi đẩy mạnh. Cửa không nhúc nhích.

Tori chen lên trước và thử mở cửa:

“Khóa rồi (nó thì thào). Tớ tưởng mọi người...”

Simon đáp ngay:

“Đã kiểm tra tất cả cửa trong nhà đêm qua. Tụi này có làm. Lúc đó, cửa này không khóa.”

Giọng Derek vẫn nghèn nghẹn, rất khó nghe:

“Xích ra.”

Tụi tôi dạt sang bên, đứng nép vào nhau. Derek vặn mạnh tay nắm cửa. Tiếng khóa gãy khiến tôi bất giác nhắm mắt.

Cửa ấy thông sang một phòng tối có trần thấp. Trông như một kho để thức ăn. Tori bật đèn pin. Căn phòng bụi bặm và trống trải - thêm một lý do khiến không ai sử dụng cầu thang này. Lần này, nó sẵn ra cửa đầu tiên. Tôi biết kết quả trước khi nó kịp thông báo.

“Cửa khóa.”

Simon nói khẽ:

“Thật ư?”

Derek bước nhanh đến. Anh đã tỉnh hẳn. Derek vặn mạnh nắm đấm cửa và một lần nữa, càng khóa bên trong gãy rắc. Anh giật mạnh cánh cửa. Nó không nhúc nhích. Anh lôi mạnh hơn, nhưng chỉ có tiếng bản lề kéo kẹt.

Không hề có dấu hiệu báo trước, từ sau lưng tụi tôi có giọng nói vang lên:

“Cửa khóa bằng bùa chú đấy.”

Chúng tôi quay lại thấy Andrew đi qua cửa thông sang cầu thang. Bùa ‘ngắt’ bay ra từ mấy ngón tay Simon. Derek phóng lên tấn công. Andrew vung tay về phía tôi. Mấy ngón tay hằn tóe lửa. Simon và Derek đều khựng lại.

Andrew cười nham hiểm:

“Ta đã nghĩ cách này hữu dụng. Simon, người biết bùa này rồi. Ta biết bùa chú hoàn chỉnh và đã ra tay gần xong. Chỉ cần nói thêm một tiếng là kết thúc.”

Bị mấy tia lửa phóng tới thoi miên, tôi lí nhí:

“Loại bùa gì vậy?”

Andrew tuyên bố:

“Bùa giết người.”

Derek gầm lên. Tiếng gầm lớn, giống hết tiếng sói gầm gừ khiến tôi dựng tóc gáy.

Đứng bên cạnh, Tori quay về phía tôi mấp máy môi. Tuy không nghe được, nhưng tôi đoán nó chuẩn bị dùng bùa chú với Andrew.

“Đừng!”

Tiếng Derek vẫn còn giống tiếng gầm. Anh trừng mắt nhìn Andrew nên tôi tưởng anh nói với hắn. Nhưng sau đó anh đảo mắt cho Tori:

“Đừng.”

Andrew thủng thẳng:

“Nghe lời Derek đi. Nếu cho rằng có cách hạ ta trước khi ta phóng bùa này, nó sẽ tự làm. Tori, cảm phiền đến trước mặt ta để ta nhìn thấy môi của cháu. Simon, kê tay xuống đất và ngồi chặn lên ngay. Derek đâu?”

Tôi liếc sang anh. Anh quay sang nhìn Andrew bằng ánh mắt náy lửa, cơ hàm anh căng thẳng. Andrew gọi tên anh lần nữa nhưng hình như anh không nghe thấy. Hai bàn tay hết mở ra lại nắm chặt bên tôi.

Andrew đành giọng:

“*Derek.*”

“Cái gì?”

Thêm một tiếng gầm hơn là lời nói.

Andrew co rúm người nhưng kịp trấn tĩnh. Hắn ưỡn ngực ra lệnh:

“Quay mặt lại.”

“Không đòi nào.”

“*Derek.*”

Anh chỉ quắc mắt nhìn, rồi ngửa mặt lên. Tuy tôi không nhìn thấy mặt anh nhưng có cái gì đó khiến Andrew bất giác lùi lại một chút. Cục yết hầu của hắn chạy lên chạy xuống liên tục. Một lần nữa, hắn cố đứng thẳng, gắng gượng đón ánh mắt náy lửa của Derek, nhưng cuối cùng không chịu được nổi. Mấy ngón tay hắn mềm nhũn đi khiến những tia lửa hơi run rẩy.

Tôi nói khẽ:

“Derek? Em xin anh. Đừng làm thế.”

Nghe xong, Derek giật mình, thôi không nhìn chăm chăm Andrew. Ngay sau đó, nét mặt anh thay đổi hẳn: con sói rút lui và Derek trở lại.

Tôi van nài:

“Làm theo lời hắc đi mà.”

Anh gật đầu và từ từ quay lưng úp mặt vào tường.

Andrew lên tiếng:

“Tốt lắm. Dù hi vọng tránh được tình huống này, nhưng chắc ta đánh giá thấp cháu nên mới dùng thuốc chưa đủ liều. Derek, ta không muốn làm hại cháu. Chính vì thế ta mới đánh thuốc mê. Ta không muốn làm hại bất kỳ ai trong các cháu ở đây. Ta ở đây để bảo vệ các cháu. Từ đầu đến giờ, ta toàn làm thế cả.”

Simon cười khẩy:

“Phải mà. Chú đâu có muốn làm Derek bị thương. Chú chỉ thuê hai người sói ban cho anh ấy cái chết không đau đớn thôi.”

“Ta không định giết Derek.”

“Đúng chú không tự tay làm mà thuê người khác làm thay. Chú hèn đến nỗi không dám nhìn anh ấy và bóp cò súng. Hoặc có thể chú ngại bắn. Cháu thấy chú quý mấy bộ quần áo của mình lắm. Máu dính vào áo sẽ cực kỳ khó giặt đấy.”

“Ta không hề...”

“Chúng cháu đọc email rồi (Simon nhảy dựng lên nhưng sau khi bị Derek lừ mắt cảnh cáo, cậu ấy dừng lại và ngồi xuống đất như cũ). Chúng cháu biết chú cũng nhúng tay vào.”

“Phải, ta tham gia kế hoạch giao Derek cho Pack. Người chỉ biết có thể, đúng chưa? Không hề có bằng chứng cho thấy ta cho phép chúng giết Derek. Chuyện đó do một tay Russell làm. Kế hoạch của tụi ta là giao Derek cho nhóm The Pack thôi. Tomas và ta cố gắng hết sức để thu thập thông tin về họ cho tới khi tụi ta yên tâm là họ sẽ không giết một thằng bé người sói mới mười sáu tuổi. Như các tổ chức của những người có khả năng siêu nhiên khác, họ cũng muốn có một nơi riêng để tìm cách kiểm soát khả năng của mình và sống tốt trong thế giới của người thường. Một nơi họ có thể gặp gỡ, ở cùng với những người giống như họ.”

Nhìn sang Derek, tôi mong một tia nhìn của anh cho thấy đó là điều anh muốn nghe. Nhưng anh chỉ trân trân nhìn bức tường, ánh mắt trống rỗng và vô cảm.

“Derek, tốt nhất cháu nên về đó. Người sói nên ở chung với người sói.”

Tôi khẽ nói:

“Và con trai cũng nên được ở với cha.”

Andrew chột căng thẳng. Hắn lo lắng quay ngoắt sang nhìn tôi.

Tôi tuyên bố:

“Cả mấy email đó bọn cháu cũng tìm được. Chú ngăn không cho cha con họ đoàn tụ.”

Ngập ngừng. Sau đó:

“Phải, ta công nhận. Nhưng không phải không có lý do.”

Giọng Simon cực kỳ chua chát:

“Phải mà. Để cháu đoán nhé: ba bọn cháu là pháp sư độc ác dòng Cabal. Hoặc là điệp viên hai mang của Edison. Cứ việc bịa đi. Cha là người xấu, xấu đến nỗi nếu có cơ hội, chú sẽ giết bọn cháu.”

Andrew dịu giọng:

“Simon à, không phải vậy đâu. Ta chưa thấy trên đời có ai tốt hơn cha cháu hết. Ông từ bỏ tất cả - sự nghiệp, bạn bè, và cả cuộc đời của mình - để bảo vệ các cháu, dù có phải chạy trốn. Ông từ chối tham gia nhóm của chú chỉ vì không muốn các con gặp nguy hiểm. Hai cháu là ưu tiên hàng đầu, nếu không ông đã san bằng Hội Edison rồi. Ông không bao giờ cho phép chú mang hai cháu trở lại khu thí nghiệm để giúp các chú chặn đứng bàn tay của chúng. Nếu chú gọi điện, ông sẽ đến đây đón ngay - đón cả bốn người luôn - để rồi tiếp tục chạy trốn. Ông bảo chú cứ việc chặn tay Edison, chỉ có điều các cháu không được tham gia.”

Tori nhận xét:

“Không phải ý tồi.”

Andrew lắc đầu:

“Nếu Kit đến đón, các cháu sẽ được an toàn. Nếu bốn người được an toàn, nhóm của ta không còn động cơ để giải tán Edison. Bao năm qua, ta đã không ngừng thuyết phục họ làm việc ấy. Giờ họ đã sẵn sàng, nhưng nếu chưa thấy mối nguy trước mắt, không ai chịu ra tay. Nếu không có mấy người, họ sẽ trở về trạng thái đứng từ xa quan sát. Đó là tình huống sẽ xảy ra nếu họ chịu để bốn đứa đi theo ba cháu.”

Simon không hiểu:

“Vậy tại sao bọn họ không làm thế nhỉ? Được rảnh tay chẳng tốt hơn sao?”

“Nhiều người trong nhóm cho rằng: nếu so với mối hiểm họa có thể các cháu sẽ gây ra cho

thế giới của người có khả năng siêu nhiên, được rảnh tay chỉ là chuyện nhỏ. Nếu ba cháu đến... (hắn đổi tư thế, bàn tay mềm đi, trong một giây tác dụng của bùa chú suy giảm nhưng ngay lập tức mạnh trở lại). Mong là lão Russell hành động một mình lúc bảo hai người sói kia giết Derek và Chloe, nhưng thực lòng mà nói... ta không biết chắc."

"Bạn chú tử tế nhỉ."

"Simon này, đúng là trong số họ có người là bạn ta nhưng hầu hết họ cũng như các thành viên cùng câu lạc bộ khác. Tội ta có một mối quan tâm chung, thế thôi. Mối quan tâm đó là bảo vệ thế giới của bọn ta. Ta bảo vệ bằng cách hạ Edison. Với nhiều người trong số họ..."

Tôi nói nhỏ:

"Là trừ khử tội tôi."

Simon nhắc:

"Chloe, đừng nghe hắn. Hắn là kẻ dối trá, là tên phản bội. Nếu bọn họ lo lắng về chúng ta như vậy, sao họ chỉ để một mình người canh chừng tội ta thôi?"

"Họ không chỉ để mình ta canh chừng. Chính vì thế ta phải ngăn cản trước khi các cháu ra khỏi cánh cửa kia."

Simon cười khùng khục:

"Phải rồi. Chúng lẩn quất trong đêm, rình rập và phóng bùa giết người vào tội ta. Mà khoan đã, hình như không phải chúng mà chính là người."

Mấy ngón tay của Andrew hạ xuống một chút như thể hắn muốn thu bùa chú về.

"Đúng vậy, Simon. Tất nhiên không ở ngay ngoài cửa, nhưng họ ở rất gần và canh chừng cẩn mật mọi ngã đường chạy trốn. Bởi họ sợ nhất một điều: các cháu bỏ trốn. Các cháu chạy về phía người thường và tiết lộ về tội ta. Các cháu, hết chạy khỏi Nhà Lyle, lại chạy khỏi Edison. Cứ hơi có chút rắc rối các cháu làm gì? Bỏ trốn và..."

Derek thành linh lao tới. Anh xô mạnh vai tôi, đẩy tôi ngã vật xuống sàn, và nằm đè lên người tôi. Người anh giật mạnh, hình như bị dính bùa. Tôi kêu oai oái, vẫy vùng đòi dậy, nhưng anh đè tôi xuống và luôn miệng thì thào:

"Anh không sao. Ổn rồi em."

Cho đến khi những lời ấy thấm vào tâm não tôi.

Lúc ngẩng đầu lên, tôi thấy Andrew đã bị yểm bùa trời, còn Simon húc hắn ngã nhào. Chế ngự được hắn, Simon bẻ quặt tay hắn ra sau. Derek bật dậy giúp. Anh đè nghiêng Andrew xuống.

Đầu gối bủn rủn, tôi đến bên anh:

“A... anh không sao chứ? Bùa của hắc không trúng người anh đấy chứ?”

“Có trúng em ạ.”

Andrew ngóc đầu lên:

“Mới lại, như cháu đã thấy, ta chỉ phóng điện thường. Không phải bùa ‘trừ khử’. Derek, đã bảo ta không muốn hại cháu mà lại. Ta cũng không muốn hại Chloe đâu. Ta chỉ cần các cháu nghe lời ta thôi.”

Derek đáp trả:

“Nghe người đến thế là quá đủ rồi. Simon à, dưới xưởng có dây thừng đấy. Chloe, nhớ ở đây nhé. Tori đâu? Yểm hộ Simon, đề phòng còn có kẻ khác trong nhà.”

Chương 33

DEREK CẦN HỎI THÊM Andrew vài câu. Anh hỏi về cái đêm trong căn nhà nghỉ của hắc. Andrew thú tội: hắc là đồng phạm trong màn kịch bắt cóc, giả danh Hội Edison. Toàn bộ sự việc ấy là một cái bẫy - thậm chí cả chi tiết cho bốn đứa cơ hội dùng sóng điện đàm để nghe về vụ hắc ‘trốn thoát’. Màn kịch biến chúng thành ân nhân giải cứu tội tôi, để sau đó có thể giám hộ và bảo vệ tội tôi.

Simon chạy ào vào, ném sợi thừng dài xuống đất:

“Di động. Em sẽ gọi cho cha. Lục túi hắc đi.”

Andrew thủng thẳng:

“Di động trên tủ nhỏ cạnh giường của chú. Giờ nó chỉ là cục sắt, không hơn. Bộ phận tiếp sóng lúc được lúc không, và sóng bị ngắt khi đêm đến. Theo chú, có người đã dùng thiết bị chặn sóng quanh nhà này.”

Simon thẳng thừng:

“Ta chẳng tin lời người đâu.”

“Chú cũng không mong điều đó.”

Quả đúng như vậy. Chúng tôi không bắt được sóng di động. Thậm chí mang máy lên mái nhà gọi cũng không được.

Vậy là riêng chuyện này, Andrew nói thật. Nhưng còn những chuyện khác thì sao? Phải chăng người trong nhóm hấn đón lõng ngoài kia, theo dõi và chờ tụi tôi chạy trốn? Hay đó chỉ là lời nói dối để giữ chân tụi tôi, khiến tụi tôi không chạy trốn nữa.

Trói gô rồi nhét giẻ vào miệng Andrew xong, chúng tôi mang hấn xuống tầng hầm. Sau đó, bốn đứa chụm đầu bàn tính.

Không có gì bất ngờ khi Tori vẫn quyết định liều chết xông ra. Simon đồng tình với nó. Nếu không quá cần thiết, chẳng ai muốn bị kẹt ở đây lâu hơn cả. Tụi tôi nên chạy trốn, và nếu bị bắt thì... như Tori hỏi ngang:

“Chúng sẽ làm gì chứ? Bắn vào tụi mình chắc?”

Vấn đề ở chỗ: rất có thể chúng sẽ làm thế thật.

Chúng tôi không tin Russell tự thân hành động. Phải chăng ông ta và Gwen cùng ra tay? Hay còn có ai khác nữa? Trong nhóm này còn bao nhiêu người mừng thầm nếu thấy tụi tôi phải chết - một giải pháp tiện lợi cho tình huống khó xử: bởi chỉ riêng sự có mặt của tụi tôi trên đời đã là bất lợi cho chúng.

Thậm chí nếu chúng không muốn tụi tôi chết thì nếu bốn đứa có bị bắt quả tang lẫn quất trong rừng, lưng đeo ba lô quần áo, chẳng ai buồn hỏi tụi tôi đang làm gì. Tụi tôi sẽ mất ngay cơ hội thoát thân.

Vậy, một đứa nên đi trước thăm dò. Nhưng người đó là ai? Nếu bị bắt, Derek dễ bị giết nhất. Tori ngán ngẩm nhìn lên khi nghe đến khả năng người thường cũng trở thành nguy cơ. Nhưng nó cũng không chịu xung phong. Còn Derek chẳng vui thú gì với ý tưởng hoặc Simon, hoặc tôi sẽ ra đi.

Bốn đứa tranh cãi mãi. Sau đó chúng tôi chia nhau ra: Derek và Simon xuống nhà khai thác thêm thông tin từ Andrew; Tori quyết định lục máy tính xách tay của hấn để xem tụi tôi có bỏ qua thông tin quan trọng nào không, nhất là loại thông tin có thể bổ sung hay bác bỏ những lời hấn tuyên bố.

Trong lúc Tori tìm kiếm, tôi quỳ xuống gọi hồn Liz. Cô ấy là giải pháp hoàn hảo cho khó khăn này - có thể ra ngoài mà không ai hay biết, Liz sẽ xem có ai đang theo dõi nhà này không. Tôi cẩn thận hình dung Liz thật rõ ràng và gọi tên cô ấy. Như thế, tôi không thể vô tình gọi hồn Royce hay tiến sĩ Banks. Tôi rất muốn liên lạc với một người nữa - là mẹ - nhưng tôi không thể tính đến chuyện đó. Ngay cả khi tôi đưa được mẹ về, chưa chắc tôi đã giữ mẹ lại đủ lâu để mẹ ra ngoài tìm kiếm hộ chúng tôi.

Thế nên tôi gọi hồn Liz. Tôi gọi mãi, gọi mãi nhưng chỉ bị giật người lên một lần. Ngoài ra chẳng có gì hơn.

“Derek có ở đây với mọi người không vậy?”

Tôi giật bắn, Simon bước vào. Tôi vội đứng lên:

“Tớ tưởng anh ấy đi với cậu?”

“Đâu có. Bị anh ấy bắt đo đường máu xong, tớ ăn nhẹ một chút. Nhưng khi quay lại, tớ chỉ thấy mỗi Andrew.”

“Để tớ đi tìm.”

Tôi thấy Derek trên mái nhà, vừa ngó nghiêng nghe ngóng, vừa hít hà tìm dấu hiệu của kẻ theo dõi.

Tôi kêu lên:

“Chà, hay hóm thật. Người có khả năng ‘ăn đạn’ của chúng nhất lại lên nóc nhà đứng. Mục tiêu ‘dễ xơi’ thế còn gì.”

“Chúng sẽ không thấy anh ở trên này đâu.”

Bị tôi nguyệt dài, anh thở hắt ra, làm như tôi tay trắng đến mặc cả để đòi một món hời lớn vậy. Đoạn anh ngồi xuống và bảo:

“Thế này được chưa?”

“Em thấy anh lên đây chẳng an toàn tẹo nào.”

“Chỉ mấy phút thôi mà (anh cởi áo khoác và trải xuống bên cạnh). Ngồi xuống đây, một bên là anh, một bên là ống khói sẽ che cho em khỏi bị phát hiện.”

“Em có lo cho mình đâu.”

“Anh không sao đâu mà.”

“Làm sao anh biết được? Chúng đeo kính hồng ngoại nhìn xuyên màn đêm này, có súng chuyên bắn tia này...”

Thấy khốe môi Derek động đây, tôi chuẩn bị tinh thần nghe câu “em xem quá nhiều phim ròi đấy”. Tuy anh không nói ra, nhưng tôi biết trong đầu anh nghĩ thế.

“Anh không định vào nhà ư?”

“Vào chứ. Anh chỉ ngồi chút thôi. Anh muốn nói chuyện với em.”

“Còn em muốn anh vào nhà. Nói chuyện trong nhà cũng được vậy.”

“Anh chẳng nghĩ thấy ai ngoài này cả. Theo anh, Andrew nói dối.”

“Derek, em xin anh đẩy được không? Vào nhà đi nhé?”

Tôi quay lưng bỏ đi.

“Chloe à...”

Tôi hi vọng anh đi theo. Nhưng tôi biết không có chuyện đó. Và anh không đi theo thật.

Tôi gặp Simon ở hành lang trên lầu:

“Thấy Derek rồi. Trên mái nhà ấy.”

“*Mái nhà ư? Mong là cậu vừa bảo anh ấy là đồ ngốc.*”

“Tớ yêu cầu anh ấy xuống. Nhưng Derek không làm.”

“Bởi Derek cho rằng làm thế là đúng. Vì những người khác, làm thế không sai. Một ngày nào đó, anh ấy sẽ nghĩ đến bản thân... (Simon trầm ngâm vuốt tóc). Tớ có nói, hoặc hét vào mặt anh ấy, Derek cũng chẳng nghe. Không phải anh ấy thích dấn thân vào chỗ chết. Không phải Derek không màng đến sự sống còn của chính bản thân mình. Chỉ là...”

“Đó không phải ưu tiên hàng đầu.”

“Đúng, nếu nó cản trở tớ bảo vệ chúng mình. Derek có thể cãi đó là do bản năng của loài sói. Nhưng hai gã người sói mà cậu từng gặp có quăng mình vào lửa để cứu bạn không?”

“Không.”

Cậu ấy thở hắt ra:

“Tớ biết một cách kéo Derek xuống. Nhưng cậu đừng hoảng lên nhé.”

“Không đâu.”

Simon đi rồi, tôi biết việc gì cần làm ngay. Vài tiếng nữa trời sẽ sáng. Lúc ấy, tại tôi sẽ như bốn con nai bị đèn pha làm cho mê mụ, cứ ngồi giữa đường cao tốc chờ xe chạy đến nghiền nát. Tôi cần biết có thực ngoài kia có kẻ đang rình rập quanh nhà không. Và chỉ có một cách đúng nhất để giải quyết vấn đề đó.

CHUỒN THEO LỐI CỬA HẬU, tôi đi nép vào chân tòa nhà để Derek không nhìn thấy tôi từ trên mái. Gió thốc mạnh đẩy tôi lùi lại, nhờ thế mùi của tôi sẽ không bay lên chỗ anh. Tốt lắm. Tôi lén vào rừng tối.

Để khẳng định có người bên ngoài nhà, thượng sách là thả một con mồi nhử. Trong mấy đứa, tôi là lựa chọn hoàn hảo nhất. Tôi không có sức khỏe như Derek, cũng không có bùa chú như của Simon và Tori. Còn nữa, tôi nhỏ con nhất, khả năng tự vệ yếu nhất. Và dù tôi cực kỳ ghét sự thật ấy, nhưng giờ nó là một lợi thế bởi tôi là mối đe dọa nhỏ nhất.

Ngoại trừ một rắc rối. Căn nhà quá rộng. Có nghĩa kiểm soát toàn bộ chu vi rộng lớn của nó là cả một vấn đề. Vậy làm thế nào chúng xử lý xuề? Nghe Derek hỏi câu đó, Andrew bảo chúng dùng bùa chú. Simon không tin việc ấy là khả thi, nhưng cậu ấy thú nhận là không biết chắc.

Thế đêm trước thì sao? Lập luận có lý sẽ là: chúng không canh gác lúc tôi ra ngoài với Derek - chúng đã sai Liam và Ramon đi giải quyết hậu quả. Nhưng còn hôm tôi ăn kem với Simon thì sao? Andrew bảo chúng có theo dõi hai đứa nhưng không bận tâm vì biết Simon không thể bỏ Derek. Tuy nhiên...

Nhưng tôi có tin chuyện nhóm đang bị theo dõi không? Không. Andrew chỉ bịa có một nhóm ông ba bị ngoài kia hầu mong cầm chân tôi cho tới khi trời sáng. Lúc ấy, bạn hấn sẽ đến giải cứu cho hấn. Vậy nên, tôi chỉ cần chứng minh tôi có thể đi đến tận khu dịch vụ ở trạm xăng.

Để đến đó, tôi phải đi xuyên rừng. Tôi càng đi, đèn hắt ra từ ngôi nhà càng mờ dần, bóng tối bủa vây - tối đến độ 'có giơ tay trước mặt cũng không nhìn thấy'. Tuy có mang theo đèn pin, nhưng vào đến rừng rồi tôi mới vỡ lẽ đó chẳng phải ý tưởng thông thái gì ráo. Dùng đèn pin có khác nào đeo biển hiệu có mũi tên uốn bằng đèn neon ngay trên đầu.

Nhưng nếu không dùng đèn pin, tôi cũng sẽ gây chú ý bởi liên tục vấp ngã hoặc đâm sầm vào cây cối. Bởi vậy tôi bật đèn - và khum một tay che kín, chỉ để ánh sáng yếu ớt lọt ra ngoài.

Rừng tuy tối nhưng không hề tĩnh lặng. Cành nhỏ và lá cây không ngừng xào xạc. Một con chuột kêu rít lên. Tiếng kêu ấy tắt ngấm sau một cú nhai 'rộp' nghe sồn tóc gáy. Trên đầu gió lao xao, rên rĩ. Sau mỗi bước, chân tôi đều phát ra tiếng động. Tôi cố tập trung đi thật khẽ, nhưng càng để ý, tiếng bước chân như càng to, nghe như tiếng tim đập: thành thịch, thành thịch... Tôi khó nhọc nuốt xuống, tay nắm chặt đèn pin, nhưng vỏ đèn bằng nhựa cứ trơn trượt trong mấy ngón tay dính nhớp mồ hôi.

Cứ vững bước. Lăn theo đường mòn. Chân sau bước lên ngay trước mũi chân trước.

Một con cú đột nhiên cất tiếng hú. Tôi giật thót cả người. Có tiếng khịt mũi, nghe như có người cười khẩy khi bịt miệng. Tôi quay ngoắt, ngón tay trượt khỏi miếng kính che trước đèn. Ánh sáng chói lóa hoa thành hình vòng cung nhưng tôi chẳng thấy gì.

Mi tưởng ai ở đó chứ? Người của Andrew ư? Lại còn cười với người ư?

Buông tay đang ghì chặt chuôi đèn, tôi chuyển sang tay kia, chùi bàn tay rịn mồ hôi vào

quần jeans, rồi lại che sáng như cũ. Khi hít thở sâu, tôi mang vào phổi mùi của mưa. Mùi mưa, đất ẩm và mùi thối của xác động vật tan rữa. Động vật đã chết. Xác chúng đang rửa ra.

Thở sâu lần nữa, tôi vất vả đi tiếp. Hai vai co ro, tôi cố thu mình hết cỡ trong tấm áo khoác của người đi trượt tuyết. Gió lạnh buốt làm mũi và tai tôi tê cứng.

Nhìn lên hi vọng thấy ánh trăng, tôi chỉ thấy những mảng trời xám xịt xen giữa tán cây um tùm. Cảnh cây xoắn lấy nhau trên đầu tôi trông như những cánh tay dài, cong cong...

Tôi vội nhìn xuống nhưng cảnh vật chẳng đẹp đẽ hơn chút nào. Tứ phía vây quanh bởi những thân cây đen ngòm, nối nhau đến vô tận. Những gốc cây to tướng xù xì, mỗi gốc cây có thể là một chỗ nấp cho một con ma đang đứng đó, rình rập, chờ thời cơ...

Đất ở đây khá mềm nên mỗi bước đi đều tạo nên âm thanh lép nhép nghe ghê cả người. Bụi cây bên trái loạt xoạt, mùi thịt thối bay qua mũi. Một hình ảnh thoáng lướt qua đầu - một con chó hay thỏ, hay bất cứ con gì đã chết bị dưng dậy đêm hôm trước.

Tôi phóng thích hồn của tất cả chưa nhỉ? Hay chúng vẫn còn ngoài kia, đang trông ngóng tôi?

Tôi rảo bước nhanh hơn.

Có tiếng thì thầm không rõ lời vang lên sau lưng. Tôi xoay người, mấy ngón tay nắm chặt đèn pin. Giọng ào ào kia từ từ vây lấy tôi. Tôi rọi đèn pin theo chiều chuyển động của nó nhưng chẳng thấy gì.

Có thứ gì đó đập mạnh vào cánh tay còn băng bó của tôi. Tôi kêu thét và giật nảy người. Đèn pin tuột khỏi tay, rơi xuống đất và tắt ngấm.

Ngồi thụp xuống, tôi sờ soạng tứ tung. Mãi sau mới thấy đèn. Tôi bật công tắc. Chẳng thấy gì.

Tôi đập mạnh đèn vào đầu gối nhưng đèn không sáng. Chớp mắt lia lịa hồi lâu, tôi dần thấy lờ mờ mấy đống cây bụi lù lù và những thân cây xù xì.

Có tiếng hỏi nhỏ:

“Sợ tối phải không?”

Tôi lại đập đèn. Mạnh hơn lúc nãy. Vẫn chẳng có gì.

“Áo khoác đỏ em mặc đẹp lắm. Cô bé quàng khăn đỏ, một tối lang thang trong rừng giữa đêm hôm khuya khoắt. Con sói to xác, xấu xa của bé đâu rồi?”

Sống lưng tôi lạnh buốt.

“Royce.”

“Thông minh đấy. Khổ nỗi em không đủ thông minh để hiểu bé gái một mình vào rừng giữa đêm là không an toàn.”

Tôi nhớ lại hình ảnh của cô gái từng gặp ở bãi đỗ xe tải, người đầy máu me và bầm dập tang thương bò qua bụi cây, cố chạy thoát khỏi tay kẻ tấn công tôi. Để rồi cuối cùng, cô bị cứa cổ, chảy máu đến chết và bị vùi xác trong rừng.

Royce bật tiếng cười: tiếng cười trầm đục, chứng tỏ hắn đang cực kỳ khoái trá. Hắn sung sướng khi thấy tôi sợ hãi. Tôi ngáy trò ấy đến tận cổ rồi. Hít một hơi thật sâu, nhét đèn pin vào túi, tôi lại đi tiếp.

“Có biết em đang mặc áo của ai không? Của Austin đấy. Áo khoác mặc khi trượt tuyết. Màu của máu. Hợp quá, nhỉ? Nó chết trong chiếc áo màu đỏ. Máu chảy này, nãy bị bắn vọt ra này, và dính thêm vài mảnh xương nhỏ nữa.”

Tôi bước nhanh hơn.

“Lúc em đi tới, trong một thoáng, anh nhầm với Austin. Nhưng trông em không giống nó. Không hề. Bé gái ời, em có biết mình xinh lắm không?”

Cố ngăn giọng hắn không xâm nhập vào đầu, tôi ráng tập trung vào bước chân của chính tôi. Nhưng bây giờ tiếng chân nhỏ hơn, quá khẽ khàng. Ngoài ra xung quanh không còn gì hết, chỉ có rừng tĩnh lặng, tối om và giọng nói của Royce. Giờ con ma đã hiện hình đầy đủ và đi sánh vai với tôi, dù nổi gai ốc nhưng tôi ráng kiềm chế để không xoa xoa hai cánh tay.

“Anh thích gái xinh. Và họ cũng khoái anh. Chỉ cần biết chiều theo ý các cô là xong hết (hắn cười, hàm răng trắng ớn lóe lên trong đêm tối). Có muốn gặp một em từng hẹn hò với anh không? Con bé không xa đây lắm. Đang ngủ say dưới ba tấc đất phủ đầy lá khô. Em có thể gọi hồn ả, rồi hai chị em tha hồ nhỏ to tâm sự. Hỏi ả xem anh đã làm gì (hắn ghé sát lại rí tai). Hay muốn anh kể cho mà nghe?”

Tôi khẽ vấp khiến hắn cười hô hố. Vừa nhìn quanh quất, tôi vừa ưỡn ngực thẳng tiến nhưng xung quanh chỉ có khu rừng tối mênh mông vô tận. Một con gì vừa chạy vụt ngang đường tôi đi. Royce lại cười khả ố:

“Hay giật mình quá nhỉ? Bà đồng mắc tật ấy không hay đâu. Tâm trí em sẽ còn thấp thỏm hoài trước khi hoàn toàn mất trí.”

Tôi tiếp tục bước.

“Chúng có báo trước về khả năng em có thể bị mất trí không?”

“Có. Ông chú anh bảo tụi này rồi sẽ phát điên hết lượt. Giống như anh ấy.”

Nghe được giọng nói của chính mình khiến con tim tôi đang đập loạn xạ dịu đi đôi chút.

“Anh ư? Anh đâu có điên. Anh chỉ thích làm hại người ta thôi. Tính anh lúc nào chả thế. Chỉ

có điều chú Todd không biết đó thôi. Ông ta tự phỉnh phờ: nào chó con của Austin bị tai nạn, nào mèo hàng xóm bị sói đồng cỏ giết... người lớn toàn thế. Chắc em cũng biết.”

Tôi đi nhanh hơn nữa. Hấn vẫn bước đều bên cạnh.

“Bệnh mất trí nhớ anh nói đến khi này là ám chỉ căn bệnh trầm kha của giới đồng cốt. Chúng có kể em nghe rồi chứ gì? Hoặc có thể họ không dám kể. Vì em quá nhạy cảm.”

Tôi không nói nửa lời.

“Này nhé, cứ nhìn thấy ma suốt thì chẳng bao lâu thầy đồng sẽ...”

“Tôi không muốn nghe.”

Giọng anh ta sắc lạnh:

“Chớ ngắt lời ta.”

Tôi nói dối:

“Tôi còn lạ gì chúng mất trí đó. Vậy anh không phải nhọc công kể ra làm gì.”

“Cũng được. Vậy ta sẽ nói về con bồ cũ của anh vậy. Có muốn nghe ả gặp chuyện gì không?”

Tôi quay ngoắt sang trái.

“Em định lánh mặt anh đấy à?”

Giọng hấn lại sắc lạnh như dao. Tôi vừa đi được ba bước thì bị cái gì đập trúng đầu. Tôi lao đảo. Một hòn đá bằng nắm tay nẩy xuống đất và lăn ra giữa đường tôi đang đi.

Royce ra lệnh:

“Đừng có phớt lờ ta. Không được ngắt lời ta. Chớ có lẩn tránh ta.”

Tôi dừng bước và quay lại. Hấn tùm tùm:

“Ngoan lắm. Giờ muốn anh kể chuyện chưa? Em muốn nghe chuyện anh đã làm gì con nhỏ đó? Hay tai ương của giới thầy đồng? Em chọn đi.”

Tôi thăm xô mạnh hấn trong đầu. Bóng hấn chập chờn, rồi hiện rõ trở lại. Mặt hấn cau có vì tức tối:

“Muốn chọc ta tức điên ư? Bởi đó là ý tôi.”

Hắn biến mất. Tôi quay nhanh lại tìm hắn. Một hòn đá vừa đập vào đầu vừa đập vào lưng tôi, mạnh đến nỗi tôi tối tăm mặt mũi. Tôi quỵ xuống, máu đầu chảy thành dòng xuống gáy.

Tôi bật dậy, chạy cuống cuồng. Hòn đá kế tiếp văng trúng vai. Tôi vừa chạy, vừa hình dung hắn bị đẩy bảy sang chiều không gian khác, nhưng tôi không thể tập trung. Thậm chí tôi không dám nhắm mắt dù chỉ một giây: bụi cây níu chân tôi, cành cây quật ngang mặt tôi, tôi đã rời đường mòn từ rất lâu rồi.

Có hòn đá bay trúng khoeo chân khiến tôi loạng choạng. Cố lấy thăng bằng, tôi tập tễnh dần bước, rồi lại vụt chạy. Một cành cây chọc vào mắt tôi. Bàn chân tôi vướng vào thân dây leo và tôi ngã nhào, nằm sõng soài úp mặt xuống đất.

Tôi lồm cồm bò dậy trên tứ chi. Có thứ gì đó quật mạnh giữa hai bả vai khiến tôi lại nằm dãn bụng xuống, mặt giúi vào đất mùn. Một cái que nửa đâm xuống đất, nửa trồi lên trên chọc vào má tôi mạnh đến nỗi máu ứa ra.

Lần này, tôi không gượng ngồi dậy. Vẫn nằm sấp, mặt úp xuống, tôi cố trả Royce về thế giới bên kia.

“Ta đã bảo mi...”

Tiếng hắn tắt ngấm khi cơn gió thổi tới - một cơn gió nhẹ lướt qua. Cây gậy rơi ngay cạnh tôi như thể hắn yếu đến nỗi không cầm nổi.

Tôi đẩy mạnh hơn. Cây gậy bay lên. Thăm đếm đến ba, tôi lăn người tránh. Hắn lại hiện hình, mặt mày tức tối. Tôi vụt đứng dậy thật nhanh. Hắn điên cuồng vung gậy và giờ tôi dễ dàng cúi xuống và tránh được. Bay vụt lại phía tôi, hắn vung gậy loạn xạ. Tôi dốc toàn lực, thăm đẩy hắn thật mạnh. Bóng ma của Royce bay bổng, rồi ngã ngửa. Gậy rơi xuống đất.

Hắn định cầm cây gậy, nhưng gậy lăn ra xa. Hắn cố chộp lấy. Gậy nảy khỏi mặt đất, xoay tròn trên không. Royce trừng mắt nhìn tôi, làm như thủ phạm là tôi không bằng. Có phải tại tôi đâu cơ chứ.

Cây gậy bay lơ lửng trên đầu Royce. Hắn nhảy lên định cầm. Gậy vụt sang ngang, quá tầm tay hắn. Hắn lại nhảy lên. Lần này, gậy rơi xuống đất.

Royce phát rồ lên và nhìn tôi trừng trừng. Vừa lúc đó, một cái bóng hiện ra sau lưng hắn - một cô gái tuổi vị thành niên tóc vàng dài thướt tha, mặc áo ngủ rộng in hình chuột Minnie và đi vớ in hình hươu cao cổ màu cam.

“Liz!”

“Cái gì?”

Tôi nhìn đâu, Royce nhìn đó. Nhưng Liz đã biến mất.

Tôi lùi lại thật nhanh. Royce chộp nhanh cây gậy. Nó lăn khỏi bàn tay hắn. Hắn giật lại - gậy tự gãy làm đôi.

Lúc hăn nhìn theo ánh mắt tôi, Liz hiện ra, rồi rít làm hiệu bảo tôi làm phép đuổi tà tống khứ hăn.

Tôi cố nhắm nghiền hai mắt. Thật khó lòng nhắm mắt khi lòng thấp thỏm sợ ăn vẹt, nhưng tôi tin Liz kiểm soát được tình hình. Dồn hết sức bình sinh, tôi vừa thầm đẩy hăn vừa hình dung đủ các cảnh hữu dụng giúp tôi thực hiện mục đích - nào Royce ngã xuống vực, Royce ngã từ nóc nhà chọc trời, Royce bị bắn ra từ khoang tàu vũ trụ... Nghĩ đến những chuyện ấy quả không khó lắm.

Royce cay cú. Hăn chửi um sùm. Hăn lớn tiếng đe dọa. Nhưng dù hăn có ném cái gì cũng không bao giờ đến được tôi. Tiếng hăn lên bổng xuống trầm rồi nhỏ dần, giọng dần yếu ớt, và cuối cùng chỉ còn sự tĩnh lặng. Liz bảo:

“Hăn biến rồi.”

Chương 35

LIZ ĐỨNG ĐÓ, tươi cười hơn hở:

“Tớ thành công rồi.”

Tôi bật cười, kiểu cười “sau khi khóc hai giây”. Hai đầu gối muốn khụy xuống vì nỗi mừng thoát nạn.

Cô bạn bước đến bên:

“Này, gã đểu ấy chắc cũng là bán yêu, biết làm đồ vật bay lơ lửng như tớ. Cũng là ‘đầu ra’ của thí nghiệm ư?”

Tôi gật.

“Nhưng tớ không phải họ hàng của hăn chứ?”

“Chắc không đâu.”

“Mừng quá, bởi cây phả hệ nhà tớ đã quá đủ người tâm thần rồi. Lại nói đến chuyện tâm thần, hình như cậu có rada dò ra họ phải không?”

“Hình như vậy.”

“Nó có tác dụng với tớ, dù mức độ tâm thần của tớ chưa đủ cao, bởi tớ tìm mãi mới thấy cậu. Tớ có nghe cậu gọi, nhưng đáp trả lại là chuyện khác.”

“Cảm ơn cậu.”

Giọng tôi run rẩy. Liz vội đến bên quàng tay ôm vai tôi. Tuy không cảm thấy sự tiếp xúc của cánh tay bạn, nhưng tôi có thể hình dung ra nó.

“Chàng vệ sĩ yêu tinh của cậu đã phục hồi sức chiến đấu rồi đấy. Nhưng chỉ cần hai đứa mình cũng đủ xử lý các loại ma to xác đáng sợ. Tớ dẫn chúng như tử rồi cậu tổng cổ chúng đi (cô toét miệng cười). Này, vui thật cậu nhỉ.”

Tôi cười:

“Ừ.”

“Nhân nói về chuyện to xác và đáng sợ, tớ đoán cậu sẽ còn vào rừng cùng Derek, giúp anh chàng Biển Hình thành sói. Cậu nên bám riết lấy Derek vì trong rừng này, ngoài bọn đều cẳng chỉ biết ném gậy gỗ và gạch đá, còn nhiều mối nguy lớn hơn đấy. Ngoài này còn có lũ tề hại biết dùng bùa chú và súng ống nữa kìa (nó nhìn tôi chăm chú). Mà này, sao cậu không khen tin của tớ sốt dẻo đi.”

Tôi cố gắng giải thích càng ngắn gọn càng tốt cho bạn nghe.

Liz nhận xét:

“Người tên Andrew nói thật đấy. Trong rừng có bốn người lặn, mặc toàn đồ đen nhé. Chúng có máy bộ đàm này, súng ống này. Nghe có vẻ chẳng có gì ghê gớm, nhưng chúng còn mang theo nhiều đồ công nghệ cao - loại bình thường có, loại dị thường cũng có. Chúng dựng hàng rào bảo vệ với đủ loại thiết bị laze nhạy cảm với tia hồng ngoại. Tớ còn nghe chúng bàn về một thứ có tên là ‘thần chú chu vi’ nữa.”

“Nếu thế tại mình nên quay lại, rồi...”

“Xuyt. Có người đang đến đấy.”

Tôi co rúm người.

Liz thì thảo bên tai tôi:

“Hình như không phải anh bạn yêu tinh của cậu đâu, nhưng cứ chờ ở đây. Để tớ kiểm tra xem sao.”

Cô bạn lướt đi. Tôi ngồi thụp xuống, cố gắng càng cúi thấp càng tốt. Khi một bóng to lù lù lừ lừ tiến đến trước mặt, tôi buột miệng kêu ré lên. Cái bóng nhảy bỏ về phía tôi.

Sau đó là giọng nói thân quen:

“Anh đây mà.”

“Der...”

‘Búp’, anh loạng choạng. Đứng ngay sau anh là Liz tay giơ cao cây gậy cứng như thép.

“Liz à, đây là...”

Cô bạn quật thêm cái nữa. Cây gậy vụt trúng điểm giữa hai vai. “Ồi!”, Derek khuyu xuống kêu trời. Hoặc nhận ra giọng nói, hoặc nghe câu chửi quá quen, Liz ngó sát vào mặt Derek.

“Bé cái lắm.”

“Cho đáng đời. Ai bảo Derek suốt ngày lén theo dõi người ta (Simon xuất hiện ở phía Derek vừa đi tới. Cậu nhìn anh). Chào Liz...”

Tôi chỉ và cậu ấy quay về hướng có bóng ma cô bạn.

“Chào Simon.”

Tôi ‘tiếp âm’ câu chào trong lúc Derek vừa lăm bắm, vừa từ từ đứng dậy.

“Nghe nói Liz đang ở đây phải không?”

Tori bước thấp bước cao vạch rừng tiến đến.

©STENT©

Khi tôi chỉ về phía Liz, chưa bao giờ Tori cười tươi đến thế, kể từ hồi... thôi bỏ đi, vì tôi chẳng nhớ từ hồi nào nữa. Lúc còn ở Nhà Lyle, Liz đã kết thân với Tori. Giờ họ đang tay bắt mặt mừng, tôi đành làm nhiệm vụ của người trung gian vậy.

Tôi hỏi mọi người vừa đến:

“Mọi người kéo nhau ra đây làm gì thế?”

Tori giải thích:

“Tụi tớ vừa chính thức thành lập biệt đội kiếm tìm cậu đấy. Có tên mật thám kia, quả xứng với tên gọi.”

Tori phẩy tay về phía Derek. Anh đang phủi phủi ống quần jeans.

Tôi bảo anh:

“Em có viết giấy để lại, trong đó có nói em đi đâu và làm gì rồi mà.”

Simon chêm vào:

“Derek có xem. Nhưng chẳng thay đổi được gì.”

Derek nghiêm mặt:

“Em tưởng cứ viết giấy để lại là xong ư, trong khi em đi làm cái việc...”

Tôi cảnh cáo:

“Đừng đụng đến từ ‘ngu ngốc’ đấy.”

“Sợ gì mà không nói chứ? Việc làm của em là ngu ngốc.”

Simon nhăn mặt bảo nhỏ:

“Bình tĩnh nào, đại ca.”

Tôi nói đỡ:

“Không sao đâu. Tớ quen rồi.”

Ngẩng cao đầu, tôi nhìn thẳng vào anh. Derek thoáng bối rối, nhưng lập tức làm mặt ngẫu và khoanh tay trước ngực.

“Việc em ra đây vừa ngốc, vừa mạo hiểm và nguy hiểm nữa. Bọn chúng có thể ôm súng đứng ngoài này...”

“Quả có thể thật (tôi quay sang Simon và Tori). Liz thấy chúng rồi. Andrew đã khai thật. Ta cần trở vào trong trước khi bọn chúng nghe tiếng chúng ta cãi cọ, bất hòa.”

Trên đường quay lại, ai nấy đều im lặng. Đến cửa hậu, Liz dừng lại. Cô ấy giơ bàn tay xòe rộng ra trước, làm động tác như đang chạm vào một tấm kính.

Tôi giải thích:

“Chắc có bùa chú ngăn không cho ma vào, giống như ở Nhà Lyle. Cậu có thể vào tầng hầm hay gác xép, giống như cậu từng làm ở nhà Lyle. Mấy hồn ma khác cũng làm vậy. Tớ sẽ đi...”

“Chloe à, tớ ở ngoài này được rồi. Cậu cứ đi làm việc của mình đi.”

Tôi tần ngần, không muốn đi.

Liz mỉm cười:

“Thật mà, tớ sẽ ở đây, không đi đâu hết. Hễ khi nào cần, cậu cứ ra đây tìm tớ nhé?”

Vừa bước qua ngưỡng cửa, tôi lập tức ước giá được ở ngoài với Liz.

Derek sẵn tới, hằm hằm nhìn xuống tôi:

“Anh mới lên mái ngói, em đã tức đến thế cơ à?”

“Vậy nên em mới ra ngoài để chộc giận anh ư?”

“Đương nhiên không phải vậy. Nhưng thấy anh mạo hiểm thì em cáu. Vậy nên, em cũng gây nguy hiểm để chứng tỏ cái tôi của mình.”

“Derek này, em không thí mạng mình để ganh đua với anh. Với lại, em không cáu anh. Lo lắng ư, có đấy. Nghĩ ngợi ư, chắc chắn rồi. Nhưng nếu giờ em tưởng anh coi trọng quan điểm của em, thì chính anh là người làm em tỉnh mộng nhanh nhất đấy.”

Derek sững người:

“Anh...”

“Em vào rừng không ngoài mục đích đã viết trong thư nhắn. Người thích hợp nhất để ra ngoài tìm lời giải đáp bản khoán cho các bạn chính là em.”

“Phù hợp nhất ư? Em có nhìn xuyên đêm tối được không? Em có sức mạnh siêu nhiên không? Em có giác quan bén nhạy hơn người thường không?”

“Em không có. Nhưng người có tất cả những thứ anh vừa kể lại ở lý trên mái nhà. Thế nên, lựa chọn hoàn hảo kế tiếp phải là người không có tất cả những thứ ấy. Người mà chúng cho rằng vô hại.”

Simon tiến đến gần hai anh em từ phía sau. Cậu nói nhỏ:

“Chloe có lý đấy. Dù không thích việc Chloe vừa làm, nhưng anh thừa biết là: không làm thế không được.”

“Nếu thế, em phải bàn trước với cả nhóm chứ.”

“Nhưng liệu anh có chịu nghe không đã?”

Derek làm thinh.

Tôi chưa nói hết:

“Em không thể bàn với anh, bởi thế nào anh cũng không cho. Em không bàn với Tori, vì anh sẽ buộc tội nó sao lại để em đi. Em không thể bàn với Simon vì cậu ấy biết thế nào anh cũng trách cậu ấy, vì thế cậu ấy sẽ cản em. Em không thích lên ra ngoài làm gì, nhưng chính tại anh nên em không còn cách nào khác. Với anh, bao giờ cũng chỉ có ‘trắng hoặc đen’. Nếu Simon hoặc em có mạo hiểm, thế nào cũng bị anh mắng là bất cần và ngu ngốc. Còn nếu chính anh mạo hiểm, anh sẽ bảo tội em là: ‘ngốc thế, lo làm gì’.”

“Này, anh chưa bao giờ nói thế đâu nhé.”

“Thế lúc ở trên mái nhà, anh có chịu nghe em không?”

“Anh đã bảo anh sẽ vào còn gì.”

“Khi nào anh định vào? Hai mươi phút sau em ra đi, Simon vẫn còn trên đó thuyết phục anh đi xuống (tôi lắc đầu). Nói thế đủ rồi. Không có thời gian cãi vặt đâu. Mình cần lên kế hoạch ngay.”

Chương 36

LÚC TRƯỚC, bốn đứa đều chắc mẩm Liz sẽ giúp do thám, tìm đường trốn an toàn cho mọi người. Nhưng giờ, tụi tôi phải xử lý bùa chú và các kiểu chuông báo động công nghệ cao - những thứ hồn ma không khởi động được. Tụi tôi cũng phải tính đến khả năng chu vi quanh nhà đã bị ‘khóa’ chặt.

Ngoài ra cũng phải tính đến chuyện ban ngày ‘khóa’ sẽ nói lỏng, bởi khi đó đã có Andrew, Margaret và hai người mới đến canh chừng tụi tôi. Đó mới chính là lúc nên trốn ra.

Từ nay đến khi đó, tụi tôi phải tương kế tựu kế với chúng. Andrew từng lợi dụng tụi tôi; giờ tụi tôi sẽ lợi dụng hắn. Tuy nhiên, làm thế có nghĩa phải thả hắn ra. Dù cố mọi óc nghĩ một kế không phải thả Andrew, nhưng quả thực tụi tôi không còn cách nào khác. Để trốn ra, tụi tôi phải làm chúng tin trong nhà không có gì bất thường. Để làm thế, Andrew phải ở đúng những chỗ chúng nghĩ hắn nên ở đó.

Tất nhiên, tụi tôi không cho hắn cùng tham gia thực hiện kế hoạch của nhóm. Cứ để hắn dưới tầng hầm cho đến sáng, sau đó Andrew sẽ được thông báo là: nhóm đã quyết định muốn hạ Edison chỉ có cách làm theo kế hoạch của Andrew.

Sáng ra, khi Margaret và hai người kia tới, họ sẽ thấy tụi tôi sốt sắng đòi đi. Vì thế, tụi tôi hi

vọng họ mất cảnh giác. Đến lúc đó, tôi sẽ nhờ Liz ra ngoài tìm hộ đường đi an toàn.

Nếu kế hoạch đó thất bại, tội tôi sẽ chống trả để thoát ra. Sau đó, tội tôi sẽ gọi điện cho chú Bae.

Gần sáu giờ, bốn đứa mới bàn xong. Thế có nghĩa khoảng hai tiếng nữa, Margaret mới đến. Tori vẫn làm việc trên máy tính xách tay của Andrew. Cho đến giờ, tội tôi không mong biết thêm điều gì từ máy ấy, nhưng nhờ nó, Tori có việc để làm. Hai anh em Simon canh chừng Andrew. Thế cũng đủ khiến họ bận rộn. Vậy còn tôi thì sao? Tôi cảm thấy lạc lõng. Vừa sợ hãi, hoang mang và bồn chồn. Và đau khổ. Tôi cố không nghĩ đến Derek nhưng vô vọng.

Tìm được tập giấy và cây viết, tôi ra thêm chuyến cuộc đi dạo trong rừng hồi tối thành một cảnh phim. Từ hồi đặt chân đến Nhà Lyle đến giờ, tôi có viết lách gì được đâu. Còn bây giờ, tôi rất cần một lối thoát tư tưởng.

Cửa bật mở lúc tôi mới phác qua dàn ý. Ngược nhìn lên, tôi đã thấy bóng Derek lừng lững.

Tôi cố giữ nét mặt bình thản:

“Gì vậy?”

“Cho em này (anh chìa một máy quay video kiểu cũ, cỡ 8mm). Anh tìm thấy dưới lầu. Nó bị hỏng, nhưng chắc anh sửa được.”

Máy quay video ư? Tôi biết dùng nó vào việc gì đây? Ghi hình cuộc đào thoát vĩ đại của nhóm chắc? Tuy nhiên, tôi không nói ra vì biết đó không phải ý định của Derek. Đây là một món quà, một cách để nói: “Anh sai rồi, anh xin lỗi.”

Ánh mắt anh cầu xin tôi cầm máy. Thì cầm đi. Tha thứ cho anh đi. Quên chuyện vừa xảy ra là xong. Bắt đầu lại từ đầu. Đó chính là điều tôi muốn làm - nhận quà, mỉm cười để thấy mắt anh lấp lánh cười, và rồi...

Tôi cầm máy quay và đặt lên bàn.

Derek nhìn quanh:

“Ở đây lạnh thế em. Máy sưởi còn dùng được không? (anh đến bên sờ thử). Không ấm lắm. Để anh đi lấy chăn.”

“Em không cần...”

“Chờ chút xíu.”

Anh đi ngay. Một phút sau trở lại, anh đưa tôi tấm chăn gấp cẩn thận. Tôi ôm chăn vào lòng. Anh nhìn quanh rồi đi ngang qua phòng ngồi xuống sofa.

Sau giây lát im lặng, anh đề nghị:

“Sao em không sang đây? Thoải mái hơn ngồi ghế tựa. Lại ấm hơn nữa, và gần lò sưởi hơn.”

“Em ngồi đây cũng được.”

“Mỗi người một góc phòng thế này, khó nói chuyện lắm.”

Dù Derek có ngồi yên vẫn thừa chỗ cho tôi, nhưng anh vẫn dịch ra đầu ghế. Anh duỗi cánh tay, gác lên phần tựa lưng. Derek mỉm cười và dù anh không cố ý, nó vẫn làm con tim tôi thoáng xốn xang.

Anh ấy hối lỗi kìa, Chloe. Derek cực kỳ dễ thương. Đừng chỉ vì chuyện vừa rồi mà trở nên khó chịu thế chứ. Với lại, đừng làm hỏng chuyện tình cảm giữa hai đứa. Cứ lại đó đi đã. Cho anh ấy cơ hội và người sẽ nhanh chóng quên tất cả thôi.

Và đó chính là nguyên nhân khiến tôi ngồi lại, không đi. Tôi không muốn *nhANH chóng quên đi tất cả* để rồi ngay sau đó, Derek sẽ lại leo tót lên mái nhà, đặt sự sống còn của anh vào vòng nguy hiểm.

Cuối cùng tôi bảo anh:

“Anh không phải làm vậy đâu.”

“Làm gì cơ? (câu hỏi quá ngây thơ, nhưng ánh nhìn kia có hạ xuống đôi chút). Anh xin lỗi. Chloe, đó là điều anh muốn nói. Rằng anh xin lỗi em.”

“Xin lỗi vì cái gì mới được?”

Anh ngơ ngác nhìn lên:

“Vì làm em giận đó.”

Tôi không nói không rằng, chỉ đứng dậy bỏ đi. Tôi đến tận cửa Derek mới bước đến sau lưng và chạm vào khuỷu tay tôi. Tôi không ngoái đầu nhìn lại. Quả thực tôi không dám. Nhưng tôi cố dừng lại nghe anh nói.

“Khi em đi, anh có bức thật. Nhưng anh không bức vì việc em làm ngốc nghếch, hay anh cho rằng em không cẩn thận.”

“Chỉ vì lúc đó anh quá lo cho em.”

Một tiếng thở phào nhẹ nhõm vì tôi hiểu lòng anh:

“Ừ.”

Tôi quay lại:

“Vì anh nghĩ rằng em xứng đáng được anh lo lắng, quan tâm.”

Một ngón tay Derek đỡ dưới cằm tôi:

“Đương nhiên anh nghĩ vậy rồi.”

“Nhưng còn anh thì không.”

Anh há miệng. Và ngậm lại.

“Anh Derek, vấn đề chính ở đó. Anh không cho tụi em lo lắng cho anh vì anh nghĩ mình không xứng đáng được thế. Nhưng ngược lại mới đúng. Anh hoàn toàn xứng đáng.”

Tôi kiễng chân, vòng tay ôm cổ Derek và vít đầu anh xuống. Khi môi chạm môi, lần đầu tiên tôi ngất ngây... đó chính là cảm giác tôi không có với Simon, là cảm giác tôi hằng ao ước.

Derek ôm ngang eo tôi, kéo sát lại...

Có tiếng chân Simon dậm thành thịch ngoài hành lang. Hai đứa hốt hoảng buông nhau ra.

“Vậy mà nó suốt ngày trách anh xuất hiện không đúng lúc (Derek cầu nhàu rồi hỏi rõ to). Có chuyện gì thế?”

Simon nói lúc vào cửa:

“Andrew bảo muốn đi vệ sinh. Em thấy gớm quá đi, nhưng...”

“Không sao. Để đó anh lo. Chloe, muốn đi với anh...”

“Em cần nói chuyện với Simon.”

Ánh mắt anh nhìn tôi rất lạ, nhưng chỉ thoáng qua. Như thể anh không ghen, chỉ hơi chạnh lòng khi thấy tôi không đứng phắt dậy và lập tức đi cùng anh.

“Chuyện quan trọng mà. Anh nên gọi Tori. Nó sẽ giúp anh đối phó với Andrew.”

Anh gật đầu và đi ra.

Chương 37

“THẾ NÀO RỒI? Có vẻ cậu và Derek vừa làm lành. Chuyện gì xảy ra thế? Có phải anh ấy làm bộ với cậu không?”

“Làm bộ ư?”

“Cậu biết mà. Kiểu làm bộ làm tịch, trông như chú cún con thảm nảo. Khiến người ta hối hận, tự cảm thấy mình tệ bạc vì đã trót vung roi.”

“À ra vậy. Thế cách ấy có tác dụng với cả cậu nữa ư?”

Simon khịt mũi:

“Đến ba còn phải mũi lòng nữa là. Mỗi lúc như thế, ba và mình đều xiêu lòng, và an ủi: không sao đâu. Nhưng ngay sau đó, cún con lại nhá nát dép lên.”

Tôi bật cười.

Simon thả người xuống ghế:

“Vấn đề ở chỗ: cậu biết anh ấy chỉ có ý tốt. Chỉ có điều nếu Derek tưởng anh ấy không xứng đáng với tình cảm của mọi người thì không hay rồi. Chẳng lẽ tụi mình nỡ coi anh ấy là kẻ tự tôn, tự cho mình là cái rốn của vũ trụ ư? (cậu lắc đầu). À mà cậu muốn nói chuyện gì cơ?”

“Tớ có ý này, nhưng... Derek sẽ không muốn nghe đâu.”

“Nói đi mà.”

Tôi nghĩ sao nói vậy. Nghe tôi nói xong, Simon kêu trời.

“Sao, không được à?”

“Được chứ. Nhưng cậu nói đúng – Derek sẽ không bao giờ đồng ý đâu. Chỉ cần nghe cậu gọi ý, Derek sẽ nghĩ cậu muốn thử lòng anh ấy. Sau đó, anh ấy hoặc cáu tiết hoặc chỉ làm để cậu vui. Nếu thế sẽ chẳng ích lợi gì bởi nếu Derek chỉ muốn làm tụi mình vui, anh ấy sẽ không ở lại.”

Có tiếng hỏi giống giả:

“Ở đâu mới được?”

Hai anh em vội quay ra. Tori từ ngoài đi vào.

Tôi cho nó hay ý tưởng vừa rồi.

Cô bạn góp ý:

“Phải hành động ngay khi chúng còn nhắm vào Derek. Sao anh ấy phải phàn nàn chứ? Chúng mình đâu có bảo Derek phải biến đi chỗ khác – anh ấy chỉ giấu mặt khoảng vài tiếng để chúng tưởng Derek đã đi mất rồi (Nó ngồi xuống ghế sofa). Tớ ủng hộ cậu, nhưng điều đó chẳng thay đổi được gì.”

“Có chứ. Cậu đã là một phần của kế hoạch rồi. Ta nên bắt đầu hành xử theo cách của cậu đi.”

Tôi đưa mắt cho Simon.

Cậu ấy nhún vai:

“Chắc phải vậy thôi.”

Tori thốt lên:

“Trời, tự nhiên tớ thành nhân vật quan trọng thế không biết.”

“Mình tin cậu sẽ không đâm sau lưng chỉ để thấy khoái trong lòng. Nhưng nếu đó là mối quan tâm hàng đầu của cậu? Xin nói trước là tớ sẽ không thèm quay đầu lại nhìn đâu.”

Tori duỗi thẳng chân:

“Hóa ra mình vừa được nâng cấp từ hiện thân của quỷ dữ lên một kẻ khốn nạn tầm thường. Thế cũng tốt chán. Giờ ai sẽ là người đem chuyện này ra bàn với Derek đây?”

“Chẳng ai cả. Rắc rối chính ở đó. Anh ấy sẽ không làm thế đâu. Ngay cả nghe gợi ý đến...”

“Các em muốn anh lánh mặt ư? (giọng ồm ồm từ ngoài cửa vọng vào khiến cả ba đưa đồng loạt ngẩng lên nhìn. Là Derek). Giả vờ như anh đã bỏ trốn chứ gì? Có phải mọi người muốn thế không?”

Simon đáp:

“Vâng.”

“Chloe? Đúng vậy không em?”

“Tụi em không muốn anh liên quan đến vụ này. Đêm qua, ai bị Andrew đánh thuốc mê? Mọi con mắt của chúng đều đổ dồn vào ai? Anh Derek, chúng muốn anh phải chết, và em tin chúng sẽ không có động thái gì trừ khi anh hành động trước.”

Anh nhìn xoáy vào mắt tôi như thể anh muốn tìm kiếm điều gì trong đó. Nhất định anh đã tìm thấy thứ anh cần nên mới gật đầu.

“Phải, em nói đúng. Chúng ta cần chúng lơ là. Nếu anh còn, chuyện đó sẽ không bao giờ có.”

Dù không mong đó là lý do chính, nhưng tôi vẫn phải chấp nhận.

Nhóm quyết định tốt nhất Derek nên ở trên gác xép. Anh có thể dễ dàng nhảy qua cửa sổ trên đó. Vì thế gác xép an toàn hơn tầng hầm. Bẩn hơn, nhưng an toàn hơn.

Trong khi Simon giúp Derek gom góp thức ăn và chăn ấm, tôi ra ngoài gọi hồn Liz.

Tôi bảo bạn:

“Cho tớ hỏi cậu có lên được gác xép không thế?”

“Biết ngay thế nào cậu cũng hỏi câu đấy. Tớ lên được mái nhà này, vào gác xép được này. Riêng tầng hầm thì hơi khó khăn hơn một chút.”

Tôi kể bạn nghe kế hoạch bảo vệ Derek.

Liz cười, nói đùa:

“Sợ anh ấy ở một mình buồn nên cậu định nhờ tớ làm anh ấy vui chứ gì. Tụi tớ sẽ chơi cờ caro bằng cách vạch ô lên mặt phẳng phủi bụi (thấy tôi nghiêm mặt, Liz thôi không cười nữa). Vậy ra đó không phải thứ cậu không cần.”

“Tớ lo cho Derek. Anh ấy không biết tự chăm sóc bản thân gì cả.”

“Vậy nên Derek cần một hồn ma làm vệ sĩ?”

Tôi gật:

“Chăm sóc anh ấy hộ tớ với. Tớ xin cậu đấy.”

“Đồng ý.”

Sau đó, tụi tôi thả Andrew và bảo hắn là: Derek cho rằng nếu anh ra đi, mọi người sẽ được an toàn hơn. Ba đưa cố cản, nhưng anh đã lên vào rừng. Derek bảo anh sẽ trốn ở đó cho tới khi tìm được đường đi thật xa nhà này.

Ba đưa không cho Andrew biết ba đưa còn lại cũng đang muốn đi khỏi đây. Hắn tưởng ba anh em sẽ theo kế hoạch của hắn.

Lúc cả nhà dùng điểm tâm, bà Margaret xuất hiện. Tụi tôi phát hiện thêm một lợi điểm khi

văng mặt Derek – ba đứa có cơ để im lặng và bồn chồn.

Cả nhà vừa ăn xong thì chuông cửa reo. Cả ba đều giật nảy tởm. Simon tuột tay để muống canh rơi loảng xoảng xuống tô.

Tôi lên tiếng:

“Chắc Derek không nhấn chuông cửa đâu nhỉ?”

Simon xô ghế đứng dậy:

“Biết đâu được đấy. Để tớ ra mở cho.”

Tôi biết Simon đang nghĩ gì – cậu ấy đang hi vọng. Cậu mong ba mình đến tìm con. Khó có khả năng chú Bae đến cửa nhà giam có con mình mà nhấn chuông, nhưng tôi vẫn đi theo cậu ấy bởi đó là cách duy nhất lánh mặt Andrew và Margaret.

Tôi ra đến cửa đúng lúc Simon giật cửa mở toang. Là chị Gwen!

“Chào hai em (chị gượng cười, tay giơ cao chiếc hộp giấy). Lần này không có bánh rán donuts – chị rút kinh nghiệm rồi – nhưng chị mua ít bánh muffin ngon lắm. Em ăn được bánh ấy chứ?”

Simon đáp:

“Vâng, tất nhiên là được ạ.”

Simon lùi lại cho chị vào. Cậu đưa mắt cho tôi thật nhanh, rõ ràng thay cho câu hỏi: “*Á đến đây làm gì vậy?*”

Tôi lắp bắp:

“Bấy lâu nay chú Andrew th... thử liên lạc với chị mà không được.”

“Chị biết. Công việc mà. Chắc em cũng biết rồi (tiếng cười gượng gạo nghe nhạt thếch). Mà không, chắc tụi em còn bé chưa hiểu đâu. Thế hóa lại hay. Cứ vui đi khi còn có thể bởi sự thật là... (chị ghé sát lại rỉ tai tôi) làm người lớn khổ lắm. Nhưng giờ chị đã ở đây và sẵn sàng hành động. Chú Andrew có nhấn hôm nay tụi mình sẽ đi Buffalo phải không?”

Tôi gật.

“Tốt. Vậy chị đến vừa kịp lúc. Thôi vào ăn mấy cái bánh muffin này đi. Ngon cực kỳ.”

Đưa Gwen vào bếp xong, tôi theo dõi phản ứng của Andrew và Margaret. Cả hai đều ngạc

nhiên. Andrew ngạc nhiên nhưng dễ chịu. Còn Margaret không được thế. Tuy không tức giận, nhưng bà có vẻ khó chịu với cô gái trẻ đồng đánh, làm việc tùy hứng.

Họ vào phòng khách. Ba đưa tôi tìm có bỏ đi.

Tori nhận xét:

“Ả nói dối đấy. Có đăng trí đến mấy cũng không thể bỏ qua hàng chục cuộc gọi khẩn. Sau đó lại chạy ào vào nhà mang theo bánh muffin hương việt quất như thể không có chuyện gì xảy ra.”

Simon đoán:

“Lão Russell sai ả đến do thám đấy. Lão ta âm mưu gì thế nhỉ?”

Tôi bảo hai bạn:

“Đừng thêm để ý. Họ có định làm gì thì tội mình cũng sắp đi khỏi đây. Chỉ cần từ nay đến lúc ra khỏi nhà, nhớ để mắt đến ả là được. Tớ sẽ đi nhờ Liz ra ngoài tìm đường trốn an toàn cho tội mình.”

Chương 38

SẮP RA ĐẾN CẦU THANG, tôi bị Simon gọi lại. Cậu thì thào:

“Nhờ cậu mang một thứ cho Derek với. Nó trong phòng anh ấy.”

Hai chúng tôi lên lầu. Lấy ba lô đang giấu kỹ ra, Simon xé một tờ trong tập. Hí hoáy vẽ xong, cậu gấp lại cẩn thận rồi đưa cho tôi:

“Cứ đưa cho Derek. Nhớ bảo anh ấy là sẽ không sao đâu.”

“‘Không sao’ là sao?”

Simo nhìn xuống và nhún vai:

“Anh ấy sẽ hiểu thôi (giây lát sau, cậu ngẩng lên, gượng cười). Giờ thì làm ngay đi.”

Simon đưa tôi đến chân cầu thang dẫn lên gác xép và mái nhà.

“Chloe đâu? Simon đâu rồi?”

Tiếng bà Margaret từ dưới nhà vọng lên.

Simon kêu trời. Cậu đưa mắt cho tôi.

“Cậu đi một mình được không? Nếu tớ không nhờ được Liz ra ngoài ngay, nhóm mình sẽ chẳng bao giờ thoát được đâu.”

Simon gật đầu. Tôi trốn vào phòng gần nhất và đóng cửa lại, còn Simon nói lớn:

“Cháu xuống ngay đây.”

“Bà cần cả hai cháu.”

Gót giày của bà ta gõ trên cầu thang hòa nhịp với bước chân thành thịch, nặng nề của Simon đang chạy nhanh về phía bà. Tôi dán mình vào cửa, lắng nghe.

Bà ta hạnh hộc:

“Cháu có thấy Chloe đâu không?”

“À, dạ không ạ. Chloe chắc đã tìm chỗ yên tĩnh để viết truyện. Bà đã ra phòng sưởi nắng phía sau nhà chưa ạ? Chloe thích...”

“Để bà ra đó tìm. Cháu xuống tầng hầm giúp Tori mang thêm ghế vào bếp chuẩn bị ăn đi.”

“Ăn trưa ư? Chúng ta mới ăn sáng xong. Vội lại trong bếp có nhiều ghế lắm...”

“Không đủ. Cả nhóm sẽ đến họp ở đây để bàn những khâu cuối cùng của kế hoạch. Vì Andrew đã ra sân bay đón họ, nên bà cần các cháu giúp mang ghế lên ngay.”

“Tori làm được mà...”

“Bà đang bảo cháu đấy, Simon.”

“Đành vậy (cậu vờ nói lớn để tôi cũng nghe). Cháu sẽ xuống tầng hầm lấy ghế. Nhưng cháu không muốn làm phiền Chloe đâu. Ghế còn to hơn cả người, bạn ấy sao vác được ạ.”

Sau khi bảo cậu đi ngay, bà lão khó tính còn dặn sẽ xuống tận nơi xem cậu có làm thật hay không. Tiếng giày đế mềm của Simon bực bội dậm thành thịch suốt dọc đường xuống cầu thang. Sau đó, bà Margaret gọi Gwen. Tôi nghe tiếng chị từ dưới lầu thừa lên.

Khi gặp Gwen giữa đường, bà lão bảo chị:

“Bà cần nói chuyện với Chloe. Bà có mang cho bé cuốn sách viết về thuật gọi hồn. Simon nói con bé ở trên này. Cháu tìm Chloe đằng trước, còn bà tìm ở đằng sau nhé.”

Simon nói có lẽ tôi trong phòng sưởi nắng... ở tầng nhà chính.

Nhìn xuống tay cầm ở cửa, tôi thấy khóa cửa có sẵn một chiếc chìa kiểu cổ. Tôi hết sức khê khàng khi xoay chìa ấy.

Tôi nhìn quanh. Tôi đang ở trong một phòng ngủ bỏ không. Trong này không có tủ tường, nhưng có một tủ đứng bằng gỗ dùng để treo quần áo đủ chỗ cho tôi trốn vào trong. Lúc đi về phía ấy, tiếng giày đế mềm của tôi nghiêng ken két trên nền nhà. Tôi đã tính đến chuyện tháo giày nhưng sàn nhà bẩn quá. Với lại tôi chỉ sợ đập phải cây đinh rỉ rồi kêu lên oai oái khiến cả nhà đổ xô đến.

Tôi đi nhanh hơn về phía tủ. Đi được nửa đường, tôi dừng phắt lại sau khi nghe tiếng ‘thịch’. Tôi ngẩng lên. Derek ư?

Tôi nghe ngóng. Im lặng. Tôi nhón chân đi thêm một bước. Và một bước nữa.

“Chloe đấy à?”

Tiếng chị Gwen hỏi nhỏ ngay ngoài cửa. Tôi sững người.

“Chloe hả em? Em có trên đây không? (rồi chị hạ giọng, nói qua hơi thở). Cầu trời em có trên này. Chloe ời!”

Tôi nhìn tủ quần áo. Tôi đứng xa thế sao nghe tiếng chị thì thào được.

“Chloe? Chị biết em ở đây mà.”

Tôi nhìn quanh. Cạnh tôi có một bàn trang điểm phủ khăn che bụi. Bước giật lùi sát tủ, tôi khom người trốn sau nó.

Ngốc quá, cửa khóa cơ mà. Gwen vào sao được.

Mặc kệ. Nếu họ tìm được tôi trốn trong phòng khóa trái cửa, họ sẽ nghi ngay. Tội tôi không thể để điều đó xảy ra. Đáng lẽ tôi nên đi với Simon từ nãy.

Giọng chị Gwen nghe như chị đang đứng trong phòng:

“Chloe, chị xin em đấy.”

Mi chỉ khéo tưởng tượng.

Gwen lại ào ào:

“Sao tôi lại quay về đây chứ? Lúc ấy tôi nghĩ gì thế không biết (rồi chị nói lớn hơn). Em đây rồi. Ơn trời.”

Tim tôi đập như muốn vỡ trong lồng ngực. Tôi nhìn chăm chăm bàn trang điểm. Nhưng tôi trốn rất kỹ kia mà. Khăn phủ bụi rũ xuống nền nhà, thậm chí che kín cả bàn chân tôi.

Á bắt nọn đấy. Gwen không nhìn thấy tôi đâu. Á không thể nào...

©S.T.E.N.T

Gwen bước đến ngay trước mặt tôi. Mái tóc ngắn bù xù, mặt tái nhợt với lớp phấn trang điểm loang lổ, hai mắt trợn tròn.

“Đi thôi, Chloe. Nhanh lên!”

Tôi đứng dậy:

“E... em đang tìm...”

“Thôi bỏ đi. Em phải tìm Simon và Tori ngay. Em có biết hai đứa đâu không?”

“Dưới tầng hầm, nhưng...”

“Khẩn trương lên chứ! (vừa định chạm vào tôi, chị rút tay và lùi lại). Em phải báo nguy cho họ.”

“Về chuyện gì mới được?”

Chị lắc đầu:

“Cứ đi đã nào.”

Chị vẫy tôi ra cửa. Cầm nắm cửa, tôi xoay nhẹ. Nó khựng lại.

Khóa rồi. Cửa vẫn khóa từ đầu đến giờ.

“Mở đi, Chloe. Chị xin em đấy.”

Tôi sờ vào người chị. Gwen lùi ngay lại, nhưng không kịp. Ngón tay tôi chạm vào cánh tay... và xuyên qua người chị. Tôi vụt đưa tay che miệng.

“Đừng la lên, Chloe. Chị xin em, đừng, đừng có kêu.”

Tôi gật.

Lạy Trời! Gwen là ma. Chị ấy chết rồi.

Không thể nào. Cách đây một phút, tôi còn nghe tiếng chân chị đi dọc hành lang tìm tôi cơ mà. Và cũng từ đó tôi không nghe tiếng chân chị nữa.

Tôi nhớ Margaret bảo: *Simon bảo con bé trên này. Cháu tìm ở đầu hành lang kia nhé. Bà tìm*

ở đầu này hành lang.

Rồi tiếng ‘thịch’. Tiếng thân người đổ vật xuống.

Bà Margaret giết chị Gwen ư? Làm gì có chuyện đó. Hoàn toàn bất khả thi.

Phải rồi, trên đường đi tìm mi, chị ấy bị trượt chân ngã gãy cổ.

Tôi khó nhọc nuốt xuống và nói nhỏ:

“Mụ Margaret.”

Gwen lẩm bẩm:

“Đã biết Margaret không vừa, nhưng có vẻ mụ độc ác hơn chị tưởng gấp nhiều lần. Ngay từ đầu, chị đã thấy chồn chợn bởi những điều mắt thấy tai nghe. Chị... nghe người ta nói rất nhiều. Về mụ Margaret và lão Russell. Chị đã không muốn dính vào. Nhưng có muốn tránh cũng không được. Chị phải quay lại vì tưởng sẽ báo động được cho Andrew, giúp chú bảo vệ các em. Nhưng rõ là ý tồi. Đáng lẽ ngay cả báo động cũng không nên làm.”

Tôi chạy vội ra cửa:

“Anh Derek.”

Chị Gwen đứng chắn trước mặt tôi:

“Chỗ cậu ấy có an toàn không?”

Tôi đi xuyên qua người chị.

“Chloe, chỗ Derek có an toàn không? Bởi nếu chỗ đó an toàn, em cứ để Derek ở đó. Em phải báo động cho Simon và Tori. Em nói mụ Margaret sai chúng...”

“Xuống tầng hầm lấy ghế. Chiều cả nhóm chuyên gia sẽ đến đây.”

“Chẳng có ai đến đâu.”

Tôi cuống cuống chạy ra cửa. Tôi thì mở khóa, còn chị đi xuyên tường.

Tôi bảo nhỏ:

“Cẩn thận chứ. Mụ Margaret...”

“Sẽ nhìn thấy chị. Chị biết.”

Gwen trở lại vẫy tôi ra, sau đó ra hiệu cho tôi tạt ngay vào phòng bên cạnh để chờ. Cứ như thế, chị Gwen dò đường, còn tôi chạy vào hết phòng này đến phòng khác cho đến khi đến được cầu thang sau nhà.

Tuy chị bảo sao, tôi làm vậy nhưng đầu óc tôi rối như mớ bòng bong trong cơn hoảng sợ tột cùng. Tôi quanh quẩn với suy nghĩ: *chị Gwen thì chết, giờ Simon và Tori dưới tầng hầm, còn Derek trên gác xép. Về phần mình, liệu việc mình đang làm có đúng đắn không? Liệu mình có kịp báo động cho hai bạn không? Và lạ Trời, việc gì đang xảy ra vậy nè?*

Lúc tôi gần đến chân cầu thang, chị Gwen ra hiệu cho tôi trốn. Nhủi luôn xuống gầm giường, tôi phải bịt kín miệng, mũi để khỏi hít phải bụi.

Gót giày mụ Margaret nện mạnh trên nền gạch ngoài hành lang. *Đừng, đừng, đừng – có thể chứ!* Vừa đi thẳng xuống tầng nhà chính, mụ và gọi tên một người: Russell. Lão Russell cũng ở đây ư?

Thôi chết, tôi phải báo động cho Derek. Tôi phải lên gác...

Nếu biết Simon đang gặp nguy, anh sẽ chạy thẳng xuống tầng hầm và bị chúng giết ngay lập tức. Tốt hơn anh nên ở nguyên chỗ cũ và tưởng mọi chuyện vẫn tốt đẹp.

Mở bừng mắt, tôi hít vào thở ra cho đến khi nhịp tim loạn xạ chậm lại. Chị Gwen thám thính và thấy không có ai, nên tôi vội ra cầu thang dành cho người hầu.

Nhờ chị Gwen canh chừng, tôi xuống tận chân cầu thang. Đứng từ đây, tôi có thể thấy cửa tầng hầm hé mở. Tôi lắng nghe tiếng Simon và Tori – lần đầu tiên trong đời, tôi mong mỗi được nghe tiếng cãi nhau vạt của họ. Nhưng thay vào đó, tôi chỉ nghe tiếng mụ Margaret và lão Russell thì thầm vọng ra từ sau một cánh cửa... nếu qua được cánh cửa ấy, tôi sẽ đến tầng hầm.

Chị Gwen dẫn tôi tiến lên, chầm chậm từng bước một. Tôi lắng tai nghe xem chúng có ngưng nói chuyện hay có tiếng bước chân không, nhưng chúng vẫn tiếp tục nói.

Khi chỉ cách cửa khoảng một mét, tôi nghe tiếng gót giày cao gót của mụ Margaret nện xuống nền nhà lát gỗ cứng.

Tôi nhìn về phía hầm nhà, nhưng cửa đó quá xa. Quay ngoắt lại, tôi mở cách cửa gần nhất.

Chị Gwen kêu khê:

“Đừng!”

Tôi quay lại. Chị rồi rít vẫy tôi ra. Sau đó chị biến mất lúc đang vung tay giữa chừng. Sững lại một giây đủ để nghe tiếng mụ Margaret xoay nắm cửa, tôi vội quay người tìm chỗ trốn. Nhưng tôi phải khựng lại. Phía bên kia bàn nước có Andrew đang đứng nhìn.

Hắn nhú mày, dăm dăm ngó tôi.

“Chloe đấy ư?”

Andrew nhắc tên tôi thật chậm và rành rọt như thể hẳn không tin ở mắt tôi.

Mụ Margaret lên tiếng:

“Chờ đã. Hình như tôi nghe có tiếng người.”

Andrew trợn mắt. Hẳn ra hiệu cho tôi đến bên, ra dấu cho tôi trốn xuống bàn nước – bàn dài và vững chãi nên sẽ không ai nhìn thấy tôi. Sau một thoáng chần chừ, tôi chạy đến đó. Một bên giày tôi dẫm phải thứ gì đó nên trượt dài. Dù tôi cố giữ thăng bằng, nhưng chân kia cũng trượt nốt. Sàn nhà trơn như đổ mỡ khiến tôi ngã nhào xuống bàn, hai tay đập mạnh lên mặt bàn, đầu gối thúc vào cạnh bàn đau điếng.

“Chloe đây này.”

Từ sau ngưỡng cửa vọng vào tiếng mụ Margaret lạnh như băng.

Ngóc đầu lên, tôi thấy lão Russell đang cầm xi lanh đến gần. Tôi chuôi ra sau, cuống cuống trườn sang cạnh kia của bàn.

Tôi nhìn lên:

“Chú Andrew đấy ư? Cứu cháu...”

Andrew biến đâu mất.

Mũi kim tiêm xọc vào bắp đùi tôi. Lúc đá Russell, tôi nghe tiếng hẳn kêu lên vì bị chân tôi đập trúng. Căn phòng xoay tròn, chao đảo. Chớp mắt lia lịa, tôi cố gắng tỉnh táo. Lúc cố đứng dậy, rời khỏi bàn, tay tôi mềm oặt, khuỵu xuống khiến tôi ngã lảo lổ bên kia bàn.

Ngã lên vật gì mềm mềm, tôi lăn khỏi nó và rơi trúng vũng chất lỏng còn âm ấm. Ráng tập trung, tôi giờ tay lên nhìn. Máu. Tôi đang nằm trong vũng máu.

Tôi cố đứng dậy nhưng cơ bắp không chịu vâng lời, đành lại ngã quỵ xuống. Trước khi hôn mê, thứ cuối cùng tôi nhìn thấy là khuôn mặt Andrew chỉ cách mặt tôi vài xăng ti mét. Cặp mắt trợn trừng, vô hồn ngó thẳng vào mắt tôi.

Chương 39

KIM LOẠI LẠNH BUỐT kè sát má tôi đang rung lên. Chiếc xe chồm chồm lao nhanh về phía trước.

Một giọng như từ chốn xa xôi nào vọng tới. Mẹ Margaret.

“Chỉ số đường máu của nó thế nào?”

“Thấp (giọng đàn ông, gần hơn. Russell). Rất thấp. Tôi có thể tiêm glucose cho nó, nhưng ta nên...”

“Tiêm đi.”

Tiếng Simon nghe như rên rỉ, kêu than:

“Derek.”

Tôi mở bừng mắt. Tụi tôi đang nằm trên sàn xe tải. Cách tôi một quãng là Simon đang ngủ mê mết, mặt nhăn nhó như thể đang bị đau.

Từ ghế tài xế, mẹ Margaret ra lệnh:

“Tiêm thêm thuốc mê cho thằng bé đi. Tôi không muốn bọn nó tỉnh.”

“Ta không nên...”

“Đã bảo cứ làm đi mà.”

Tôi nhắm mắt, chỉ dám ti hí để chúng không phát hiện ra tôi đã tỉnh. Không ngo nguậy đầu, tôi cố nhìn quanh nhưng chỉ thấy Simon, và ngay trên đầu cậu là chiếc giày thể thao để mềm của Tori.

Derek. Anh đâu...

Hai mi mắt tôi díp lại.

Xe tải ngừng chạy. Gió lạnh ào tới, chụp xuống người. Khói xe xộc vào. Tiếng động cơ nhỏ dần và tắt hẳn. Có tiếng loảng xoảng, nghe như tiếng cửa sắt nhà xe sập đóng. Gió lạnh phắc, mọi thứ chìm trong màn tối. Thế rồi đèn bật sáng.

Simon nôn ọe ngay cạnh tôi. Mùi dịch nôn hôi rình tỏa khắp xe. Tôi ráng nhướng mắt nhìn: Russell đang đỡ cậu ngồi và đưa túi nilon vào sát miệng anh.

Giọng tôi khản đặc.

“Simon.”

Cậu quay lại. Gặp ánh mắt tôi, mắt cậu vất vả tập trung vào một điểm. Môi hé mở, cậu khảo khảo:

“Cậu có sao không?”

Dứt lời, cậu lại cúi gập người lên miệng túi nôn.

Tiếng đàn ông gắt gỏng vang lên:

“Ông tiêm cho nó cái gì thế?”

Tôi biết giọng nói ấy. Mấy ngón tay lạnh ngắt trườn quanh cánh tay trần của tôi. Tôi nhìn lên. Mặt tiến sĩ Davidoff gần kề mặt tôi.

Hắn mỉm cười:

“Ổn cả rồi, Chloe. Cháu đang ở nhà rồi này.”

Chúng trói hai tay hai chân tôi vào xe lăn. Một tên bảo vệ đẩy xe ấy dọc hành lang. Trong tình trạng tương tự, Tori ‘cưỡi’ một xe khác bên cạnh tôi, cũng do một tên lính gác đẩy đi.

Lúc tên bảo vệ nọ trói tôi vào xe, tiến sĩ Davidoff an ủi:

“Đây chỉ là biện pháp tạm thời. Vì không muốn tiêm thêm thuốc mê cho cháu, nên bọn ta không còn cách nào khác ngoài cách này. Chờ khi nào cháu tái thích nghi với môi trường hằng hay.”

Davidoff đi giữa hai tên lính gác. Sau chúng là mẹ Margaret và lão Russell đang vừa đi vừa nói chuyện với mẹ Tori. Từ khi tụi tôi đến đây, bà ta chưa nói với con gái một câu.

Margaret đang dờ câu chuyện:

“Tụi tôi quyết định không ở đâu tốt cho các cháu hơn chỗ này. Chúng tôi chưa kiểm soát và giám sát bọn trẻ đúng mức cần thiết.”

Mẹ Diane Enright giả lả:

“Khả năng suy xét sáng suốt và lòng trắc ẩn của bà làm chúng tôi choáng ngợp. À, bà muốn chúng tôi gửi phí hậu tạ công tìm kiếm vào đâu đây?”

Giọng mẹ Margaret lạnh băng:

“Bà đã có số tài khoản của tôi rồi đó.”

Lão Russell chen vào:

“Nếu chưa có xác minh tiền gửi, tụi tôi chưa đi đâu. Và nếu bà có ý định quỵ tiền...”

Mụ Enright lạnh lùng:

“Tôi chắc rằng ông sẽ rất cẩn thận khi cân nhắc đến khả năng đó. Chẳng lẽ ông định gửi thư ngỏ, kể vụ ông đột ngột biến mất chỉ để vạch trần cả nhóm ta ư?”

Margaret không vừa:

“Không đâu. Nhưng có người đang ngóng một cú điện thoại của chúng tôi kìa. Một đồng nghiệp được nối máy thẳng đến Nast Cabal và biết tận tường mọi chi tiết về hoạt động của các người. Tôi tin chắc rằng ông St.Cloud không muốn chuyện đó xảy ra đâu.”

Nghe xong, tiến sĩ Davidoff chỉ cười khẩy:

“Dùng một hội kín để đe dọa một hội kín khác ư? Thông minh gớm nhỉ. Nhưng ta đâu cần đến hạ sách ấy (chút hài hước biến mất khỏi giọng hắc). Ngài St.Cloud quan tâm đến mặt nào của tổ chức chúng tôi không quan trọng. Chúng tôi vẫn hoạt động độc lập thôi. Có nghĩa chúng tôi không hoạt động dưới sự giám sát bằng cách nhìn chim mà bói của nhóm ông ta đâu. Bà đã thỏa thuận với chúng tôi – một khoản chi đáng kể đổi lấy việc giao nộp đối tượng thí nghiệm và phá cái nhóm nổi loạn của bà. Bà xứng đáng được chi khoản kia và bà sẽ có tiền mà không lo bị phản bội hoặc bị đe dọa bằng vũ lực.”

Hắn khẽ liếc nhìn nhóm đi sau:

“Tuy nhiên, hãy suy nghĩ cho kín kẽ. Với món tiền ông St.Cloud hứa trả cho bà, tôi khuyên là sau khi rời khỏi sự an toàn trong bốn bức tường của chúng tôi, các người hãy cao chạy xa bay: nhớ là xa nhất có thể và nhanh nhất có thể nhé.”

Khi mẹ Tori dẫn mụ Margaret và lão Russell đi, tôi hỏi thăm tin tức về Simon. Dù không muốn gã tiến sĩ Davidoff được khoái trá nghe giọng run rẩy của tôi, tôi không thể không hỏi.

“Ta đang đưa các cháu đi gặp cậu ấy đây.”

Tôi biết thừa cái giọng vờ vui vẻ nhưng rất trịnh thượng của hắn. *“Nhìn xem tụi ta đối xử với các người tốt biết mấy. Và mở mắt mà trông các người đáp trả tấm thịnh tình ấy ra sao. Tụi ta chỉ muốn giúp thôi mà.”* Móng tay tôi bấu chặt lên chỗ để tay hai bên thành xe lăn.

Tiến sĩ Davidoff bươn bả bước lên mở cửa. Sau khi xe lăn trồi tụi tôi được đẩy lên dốc, Tori và tôi vào giữa phòng quan sát trông sang phòng phẫu thuật. Nhìn bàn mổ bằng thép sáng bóng và mấy khay đựng dụng cụ y tế bằng kim loại, tay tôi lại bấu chặt hơn vào thành ghế.

Trong phòng mổ có một người đàn bà đứng khuất vào một bên cửa sổ quan sát nên tôi chỉ thấy một cánh tay gầy guộc xỏ trong áo choàng vô trùng.

Cửa phòng mổ bật mở. Một bà tóc bạc tiến vào. Đó là Sue, nữ y tá tôi từng gặp trong lần gần nhất tôi đến đây. Bà này đẩy theo một chiếc băng ca. Simon nằm trên băng ca, tay chân bị trói chặt.

Quên bản thân đang bị trói tứ chi, tôi nhào tới:

“Đừng!”

Gã tiến sĩ chép miệng:

“Chloe này, ta thật không muốn đoán cháu đang nghĩ gì trong đầu. Các chú mang Simon vào đó là để truyền nước biển vào tĩnh mạch cho cậu ấy. Do bị tiểu đường nên Simon dễ bị mất nước sau khi ói. Chúng ta không muốn có bất kỳ sự cố nào, nhất là khi thuốc mê vẫn còn làm cho dạ dày Simon nôn nao.”

Không nói không rằng, tôi chỉ trân trối nhìn Simon. Tim tôi đập thành thịch.

“Chloe à, chỉ tại chúng ta muốn cẩn thận thôi. Những gì cháu đang nhìn thấy đơn giản chỉ là phòng y tế. Phải, đúng là nó được trang bị như phòng mổ là bởi vì nó được dùng như một phòng đa chức năng (gã cúi xuống thì thào). Nếu nhìn kỹ, ta cá là cháu còn nhìn thấy bụi phủ trên những dụng cụ giải phẫu kia.”

Gã nháy mắt ra vẻ ông chú tốt bụng trêu cô cháu gái bé bỏng ngốc nghếch. Tôi chỉ muốn... tôi không biết chính bản thân muốn gì nhưng trông mặt tôi lúc ấy phải như thế nào đó khiến gã thoáng nao núng. Dáng vẻ ông chú tốt bụng biến mất. Tôi không còn là bé Chloe ngoan ngoãn trong trí nhớ của gã. Dù biết sẽ được yên thân hơn nếu vẫn là bé ngoan của ngày xưa, nhưng tôi không thể giả vờ mãi được.

Gã hắng giọng và đứng thẳng dậy:

“Còn bây giờ, nếu nhìn xuống lần nữa, chắc cháu sẽ còn nhận ra một người quen khác.”

Tôi quay sang Simon vẫn còn nằm trên băng ca. Mặt cậu trắng bệch như tấm khăn trắng đắp trên người. Cậu đang nghe người phụ nữ mặc áo khoác vô trùng trong phòng mổ dặn dò, nhưng tôi chỉ thấy lưng bà ta. Người này tóc vàng, dáng mảnh khảnh, và có chiều cao dưới trung bình. Chính mái tóc xõa lúc bà cúi xuống cạnh Simon khiến tim tôi như ngừng đập.

Tiến sĩ Davidoff gõ vào cửa sổ. Nữ bác sĩ nhìn lên.

Đó là dì Lauren.

Dì khum tay che mắt như thể dì không nhìn thấy gì qua lớp kính màu. Sau đó, dì quay lại với Simon, và tiếp tục nói trong lúc cậu gật gật đầu.

“Dì cháu đã phạm sai lầm. Lúc chúng ta mới đưa cháu đến đây, cũng tại cháu cứ làm mọi

chuyện rồi tung khiến Lauren hoảng sợ. Vốn đã bị căng thẳng quá mức, nên dì cháu đi đến nhiều quyết định sai trái. Giờ cô ta đã tỉnh ngộ. Chúng ta thấu hiểu và tha thứ hết. Cô ấy lại được cả đội dang tay đón nhận. Như cháu cũng thấy, Lauren đã quay lại làm việc trong tình trạng khỏe mạnh và vui vẻ. Lauren không hề bị cùm trong địa lao hay bất cứ sổ phạn rừng rợn nào do trí tưởng tượng của cháu vẽ nên.”

Gã nhìn xuống tôi:

“Chloe à, chúng ta đâu phải ác thú.”

“Nếu vậy, Rae đâu? (giọng Tori làm tôi giật bắn. Tôi quên bằng cô bạn bị trói ngồi ngay bên cạnh). Mong là Rae sẽ là người kế tiếp tụi cháu được gặp trong chuyến hội ngộ của những người bạn đang tràn trề hạnh phúc!”

Khi thấy gã tiến sĩ lặng thinh, Tori nhếch mép cười khinh bỉ.

Tôi hỏi:

“Rae đ... đâu rồi? B... bạn ấy vẫn ở đây chứ?”

“Cô bé được chuyển rồi.”

“C... huyền ư?”

Hắn cố giả giọng hoan hỉ:

“Ừ. Khu thí nghiệm không phải là chỗ ở thích hợp cho một cô bé 16 tuổi. Đây chỉ là nơi ở tạm thời. Nếu lúc trước cháu chịu ở đây lâu hơn, tụi ta đã có cơ hội giải thích cho cháu hiểu rồi. Rachelle chuyển đến – hẳn tặc lười – khó có thể gọi đó là nhà ở cho nhóm bạn bởi vì ta đảm bảo nơi đó hơn Nhà Lyle nhiều. Nó giống trường học nội trú hơn. Một trường nội trú rất đặc biệt, chỉ dành cho người có khả năng phi thường.”

Tori mĩa mai:

“Để cháu đoán nhé: ta chỉ có thể đến đó bằng đoàn tàu thần tiên. Ông tưởng tụi tôi ngu cỡ nào chứ?”

“Chúng ta không hề nghĩ các cháu ngu dốt. Đối với ta, các cháu rất đặc biệt. Như các cháu đã biết, có một số người coi *đặc biệt* là *nguy hiểm*. Chính vì thế, chúng ta mới thiết kế một ngôi trường cho các cháu học hành, đồng thời vừa để bảo vệ các cháu.”

Tôi chợt nhớ:

“Trường Xavier’s dành cho các thiếu niên tài năng.”

Không thấy sự phản nộ thể hiện trong giọng nói của tôi, gã nhìn tôi cười cười:

“Chính xác.”

Tori xoay hẳn người lại để nhìn gã:

“Nếu cực kỳ, cực kỳ ngoan ngoãn, tụi ta sẽ được đến đó và sống chung với Rae này, Liz này, và cả Brady nữa. Amber cũng ở đó phải không?”

“Thực ra thì...”

“Đối trá!”

Giọng uất ức của Tori khiến gã nhăn mặt. Mấy chiếc ghế trống gần đó tự nhiên rung lên khiến mấy tên lính gác liếc nhanh sang và bắt giắc đưa tay lên hông. Tôi không để ý mấy bởi trong đầu chỉ nghĩ được mỗi một câu: *Rae. Đừng, xin đừng là Rae.*

Tori đồng dục:

“Liz đã chết. Tụi ta đã gặp hồn ma bạn ấy – tận mắt chứng kiến Liz điều khiển đồ vật bay trong không trung bằng cách sử dụng khả năng siêu nhiên. Ngay cả mẹ ta cũng tận mắt thấy cảnh đó. Bà ấy biết đó là Liz. Chẳng lẽ mẹ ta chưa kể chuyện ấy với ông?”

Gỡ tờ giấy khỏi tập hồ sơ, gã tiến sĩ nhấn chuông, gọi mẹ Tori tới. Trong lúc câu giờ, hẳn cổ khoắc vẽ mặt thích hợp với hoàn cảnh: hối hận và buồn rầu.

Gã thận trọng tìm từ:

“Hóa ra các cháu đã biết chuyện về Liz. Phải, ta nhận lỗi. Một tai nạn xảy ra trong đêm đưa Liz ra khỏi Nhà Lyle. Sở dĩ chúng ta chưa cho các cháu hay là bởi giờ cả ba cháu còn yếu quá...”

Tori vặc lại:

“Trông tôi hom hem lắm sao?”

“Phải, Victoria. Cháu đang yếu mệt. Cháu vừa tức giận, quẫn trí, vừa dễ bị tổn thương. Điều đó hoàn toàn dễ hiểu nếu cháu cho rằng tụi ta giết bạn cháu. Nhưng sự thật không phải thế.”

Tôi hỏi gã:

“Thế còn Brady thì sao?”

Tori tố cáo:

“Chloe cũng gặp hồn ma bạn ấy rồi. Ngay tại đây. Trong khu thí nghiệm này. Brady bảo có người đưa cậu ấy vào để nói chuyện với ông, gặp dì Lauren, và rồi ‘bùm’: trò chơi kết thúc.”

Hết nhìn tôi lại nhìn Tori, gã tiến sĩ thầm đoán xem liệu Tori cũng có bằng chứng về cái chết

của Brady chẳng.

Gã thủng thảng:

“Vừa chịu tác dụng phụ của thuốc mê, Chloe đồng thời phải dùng thuốc giúp bạn ấy khỏi nhìn thấy ma. Có thể một trong hai loại dược liệu ấy khiến cô bé bị ảo giác.”

“Sao trong cơn ảo giác, Chloe có thể gặp hồn ma của người bạn ấy chưa từng gặp trước đây? Ông có muốn nghe Chloe tả lại cho nghe không, bởi tôi thấy con ma ấy cực kỳ giống Brady.”

“Ta chắc chắn Chloe từng thấy ảnh Brady, dù cô bé có nhớ hay không. Brady chơi thân với Rachelle. Chắc chắn cô bé đã tả cho Chloe nghe...”

Tori chưa chịu thôi:

“Chuyện gì ông cũng nói được phải không? Thôi được, vậy là Brady, Rae và Amber hiện đang vui vầy bên nhau trong trường nội trú cực kỳ đặc biệt. Ông muốn tui tui bình tĩnh chứ gì? Gọi điện cho họ, bảo họ nói chuyện với chúng tôi đi. Hay tốt hơn: tổ chức một cuộc họp qua mạng. Đừng nói ông không làm được bởi mẹ tôi có đầy đủ thiết bị đấy.”

“Có chứ. Các chú sẽ cho các cháu tâm sự với bạn ngay sau khi...”

Tori gầm lên:

“Làm ngay bây giờ đi.”

Đầu ngón tay nó tóe lửa. Mấy chiếc ghế trống chao đảo. Một cái đồ kèn ra sau. Tên lính gác đứng cạnh nó vội rút súng đeo bên hông ra.

“Tôi muốn gặp họ lập tức. Cả Rae, Brady và Amber...”

“Cô Victoria, cô muốn bao nhiêu thì tùy, nhưng giờ điều cô muốn chẳng quan trọng với ai nữa rồi (cửa bật mở. Mẹ Tori bước vào). Khi bỏ trốn, cô đã tự tước quyền đòi gì có nấy của tôi rồi.”

“Hóa ra mẹ vẫn còn nhận ra con ư? May quá đi mất. Thiết tưởng con thay đổi nhiều đến độ khiến mẹ quên cả con chứ.”

“Ấy, sao tôi không thể nhận ra cô được, Victoria? Cô vẫn là công chúa hư thân mất nết vừa chạy trốn tuần trước, và chối bỏ trách nhiệm của tôi.”

“Trách nhiệm ư?”

Tori vừa nắm chặt hai tay, băng dây trói quanh người nó bật tung. Tên bảo vệ tôi xông đến, nhưng tiến sĩ Davidoff phẩy bảo hăn lùi lại, đồng thời ra hiệu cho tên kia cất súng đi.

Tori lừ lừ đứng dậy. Tóc nó tua tủa, dựng đứng và tóe lửa.

Mụ Enright la lối:

“Chích thuốc mê cho con bé ngay. Nếu nó còn chưa biết điều...”

Gã tiến sĩ vội can:

“Đừng Diane. Ta cần học cách đối phó với Tori mà không phải viện đến thuốc thang. Còn Tori nghe này, chú biết cháu đang bực chú...”

Tori quay ngoắt lại:

“Thế ư? Có thật ông biết không? Ông giam tôi trong Nhà Lyle, lại còn bảo tôi rằng tôi bị bệnh tâm thần. Ông nhét thuốc xuống họng bắt tôi phải nuốt. Ông giết hại bạn tôi. Biến tôi thành thứ quái thai biến đổi gen xong, ông lại bảo tất cả là do lỗi tôi ư?”

Nó đập hai tay nắm chặt bên mình. Những tia lửa nhỏ xíu văng ra khiến tên bảo vệ đi theo nó sấn đến.

“Chưa chi đã lo rồi à? Thế chưa là gì đâu.”

Nó giơ hai tay lên. Một quả cầu năng lượng vụt hiện giữa hai bàn tay Tori, thoát đầu chỉ bé bằng hạt đậu, sau lớn dần, to lên mãi...

Gã tiến sĩ bảo:

“Đủ rồi đấy, Victoria. Chúng ta đều biết cháu rất giỏi...”

“Ông chưa biết tôi giỏi cỡ nào đâu (nó tung quả cầu lên không. Trái cầu xoay vòng, phụt ra những tia lửa đỏ). Nhưng tôi sẽ mở mắt cho ông.”

Đứng sau con gái, mẹ Tori lẩn vào chỗ không ai nhìn thấy bởi mọi con mắt đều đổ dồn về phía Tori. Môi mụ động đậy: mụ đang gieo thần chú. Tôi vừa mở miệng định báo động cho Tori thì một tia chớp phóng vụt từ đầu ngón tay mẹ nó, sượt qua Tori, phóng thẳng vào ngực tên lính gác vừa xông đến.

Tên bảo vệ ngã lăn. Tiến sĩ Davidoff, mụ Enright và tên lính canh còn lại vội chạy đến bên người vừa nằm xuống.

Tên lính canh sợ hãi ngược nhìn gã tiến sĩ:

“Anh ta không thở kìa. Anh ấy tắt thở rồi.”

Mụ Enright từ từ quay lại nhìn Tori:

“Lạy Chúa lòng lành! Con đã làm cái gì thế hả?”

Tori hốt hoảng nhảy dựng lên:

“Con không...”

“Gọi tiến sĩ Fellow ngay (gã tiến sĩ quát vào mặt tên bảo vệ). Nhanh lên!”

Tori khố sở:

“Không phải tôi. Tôi không...”

Mẹ nó lẩm bẩm:

“Con bé nhớ tay.”

“Không, không phải do con đâu. Thề có Chúa chứng giám...”

“Tori nói thật đấy (ai nấy đều lập tức ngẩng lên nhìn tôi. Tôi quay sang nhìn thẳng vào mặt Mụ Enright). Tori không ra bùa chú ấy. Mà chính là bà. Chính mắt tôi thấy bà...”

Một lực mạnh quật vào ngực, giống một bàn tay vô hình vừa ra đòn hiểm vào giữa ức tôi, mạnh đến nỗi chiếc xe đẩy lăn ra sau. Máu mũi tôi tuôn chảy.

Mụ Enright quát:

“Tori! Dừng tay!”

“Con đâu có...”

Tori đứng sững vì vừa trúng bùa trói.

Mụ Enright quay sang tiến sĩ Davidoff:

“Giờ ông đã hiểu tôi rồi chứ? Không thể kiểm soát nổi con bé này nữa rồi. Tấn công cả đối thủ lẫn bạn bè xong, nó còn không biết mình vừa làm gì cơ mà.”

“Giam nó lại. Còn tôi sẽ đưa Chloe về phòng biệt giam.”

Chương 40

THẾ ĐẤY! Sau một tuần tìm đường chạy thoát thân, tôi lại trở về đúng điểm xuất phát. Cũng về phòng giam ấy. Lại ngủ trên giường cũ. Và hoàn toàn cô đơn.

Gã tiến sĩ hồi hả đẩy xe tôi ra khỏi phòng trước khi dì Lauren đến cấp cứu cho tên bảo vệ. Tôi tưởng gã gọi dì đến xem tôi bị chảy máu mũi có nặng không. Ai dè vừa đưa cho tôi mảnh khăn ướt và áo sơ mi lấy trong tủ của tôi ở Nhà Lyle, gã vừa bảo ngay sau khi tôi bình tĩnh trở lại và biết nghe lời, tôi sẽ được gặp dì. Tuy nhiên nếu có điểm qua các phần thưởng cho tôi, Davidoff chắc không định cho tôi được vui vẻ bên người dì ruột từng phản bội gã không chỉ một lần.

Suốt tuần qua, tôi chỉ mơ đến lúc quay lại đây giải cứu dì Lauren và Rae. Giờ tôi đã đến nhưng chẳng có ai mà cứu. Dì Lauren đã quy hàng bọn chúng. Còn Rae đã lìa trần.

Dù tôi nhắm nghiền hai mắt nhưng lệ buồn vẫn trào tuôn.

Đáng lẽ tôi phải cố gắng nhiều hơn trong việc thuyết phục Rae cùng trốn với tôi. Đáng lẽ tôi nên về sớm đón bạn mới phải.

Rae phải bỏ mạng. Sắp tới sẽ đến lượt Tori. Mẹ nó đang tâm giết tên lính gác chỉ để đổ tội lên đầu nó. Tuy không hiểu nổi sao mẹ có thể hiểm độc đến vậy, nhưng tôi biết mẹ muốn gì. Mẹ Diane Enright muốn con gái mình phải chết. Tori đã trở thành món nợ đời, một mối nguy hại cần thanh toán.

Tori sẽ chết, và không bao lâu sẽ đến lượt tôi. Vậy còn Simon? Còn Derek thì sao? Cố gạt nước mắt, tôi ngồi dậy. Có hai lựa chọn cho tôi: một là trốn đi, hai là chấp nhận số phận. Tôi sẽ không chấp nhận số phận. Bây giờ cũng không và mãi mãi không bao giờ!

Tôi chăm chú quan sát xung quanh, tìm thứ có thể dùng được. Về phần căn phòng, vẫn không có gì thay đổi. Những thứ dành cho tôi: gia tài tôi chỉ có quần áo đang mặc trên người: áo sơ mi mới thay và quần jeans vẫn còn dính máu Andrew. Tôi cố không nghĩ đến vết máu ấy.

Vỡ túi quần, tôi hi vọng con dao bấm vẫn còn ở đó. Nó đã biến mất.

Tuy nhiên, một bên túi phát ra tiếng kêu lộp bộp. Có giấy. Lôi ra tờ giấy gấp gọn, tôi giở ra xem. Có nhớ đó là tranh Simon vẽ tặng Derek, nhưng khi giở ra, tôi nhớ đã từng thấy tranh ấy rồi. Simon vẽ tôi cúi xuống, vòng tay ôm cổ một con sói đen. Lời Simon dặn văng vẳng bên tai: “Nhớ làm thế với Derek. Và bảo anh ấy mọi chuyện sẽ ổn thôi.”

Mắt tôi cay xè. Tay run run gấp bức thư, tôi cất trở lại túi quần. Sau đó, tôi ngồi thẳng, lắc đầu thật mạnh. Tôi vẫn còn thủ một ‘chiêu’ khá ‘độc’. Có hai chân lên giường, tôi nhắm mắt và gọi hồn kẻ bán yêu.

Mới dứt tiếng gọi, tôi đã nghe làn hơi ấm phả trên đỉnh đầu.

Giọng ả như tiếng chuông ngân:

“Chà, nơi này trông quen quá.”

“Ta cần người giúp.”

“Cái này mới đây. Xin nói thêm là nghe như lời chào mừng nồng hậu vậy. Việc đầu tiên người nên làm là giải phóng cho ta. Sau đó, ta và người sẽ cùng chung tay mang địa ngục xuống đầu bọn người đã xử tệ chúng ta.”

“Ta sẽ giải phóng người, nhưng phải giúp ta trước đã. Với lại, hãy bỏ qua đoạn “mang địa ngục xuống đầu” đi.”

“Ấy, đoạn ấy hay đáo để. Nào hỏa diệm sơn, nào lưu huỳnh, nào sông nham thạch này. Quỷ dữ vô cánh phành phạch quạt cho lửa cháy lên cao mãi (tạm ngưng giây lát và thở dài). Cô em trẻ đại, dễ bị gạt này không thích nghe lời châm biếm sâu cay chứ gì. Ta chỉ nói theo lối ẩn dụ thôi mà. Theo cách nói của mi là gây tai họa thảm khốc đó. Hãy cùng đánh cho kẻ thù chung một trận toi bời.”

“Không có đánh đập gì cả đâu.”

“Người định phá mọi niềm vui của ta phải không? Tốt thôi. Phóng thích ta đi rồi...”

“Nhưng phải giúp ta trước đã.”

“Nói cụ thể, chi tiết xem nào. Chắc lại định trốn chứ gì. Thật không hiểu nổi nguyên do bởi ta thấy hình như người thích nơi này đấy chứ. Người quay lại lần này là lần thứ mấy rồi?”

Tôi lờ mắt nhìn nó:

“Phải, ta muốn người giúp ta thoát khỏi đây. Nhưng hai ta phải cứu cả Tori và Simon nữa. Nếu Derek có đến đây, ta sẽ cứu luôn anh ấy.”

“Chắc đó là gã người sói. Hắn bỏ nơi này mà đi từ hồi còn bé tí, nên giờ không qua lọt mấy cái cửa kia đâu. Nhưng nếu chúng bắt hắn về đây, ta sẽ gộp cả hắn vào kế hoạch lần này. Nếu không công bằng khi đối xử với người sống thì ta đâu còn nghĩa lý gì chứ.”

Từng xem quá nhiều phim kinh dị trong đó có nhắc đến thảm họa khi bắt tay với quỷ, tôi hiểu sẽ phải cần đến một hợp đồng chặt chẽ với tên này. Nhưng khổ nỗi tôi chẳng biết tôi cần ả làm gì cho tôi. Giúp tôi thoát ra ngoài ừ, chắc chắn rồi. Nhưng bằng cách nào mới được?

Chẳng có gì bất ngờ khi ả có ngay một kế. Và cũng chẳng có gì bất ngờ khi tôi không thích kế đó:

“Chẳng lẽ không còn cách nào khác ư?”

“Lúc nào cũng sẵn. Riêng ta khoái mục phù thủy Diane Enright. Ta từng bảo người ta rất thích phù thủy chưa nhỉ. Tất nhiên giờ mục vẫn còn sống, nhưng hai ta dễ dàng san bằng trở ngại đó. Cứ bảo lính gác ngoài cửa là người có chuyện muốn nói với mục. Sau đó, ta sẽ hướng dẫn người hoàn tất phần còn lại. Cách đơn giản nhất là bẻ gãy cổ, nhưng người hơi còi cọc,

nên...”

“Không được đâu.”

“Vây trở lại với gợi ý ban đầu của ta vậy nhé.”

Chỉ một phút sau, tôi đã quì dưới thảm làm cái việc mà tôi thề sẽ không bao giờ cân nhắc đến. Mang hồn ma nhập trở lại xác chết. Tuy nhiên, theo tôi thấy: lúc này đó là cách duy nhất để tránh nguy cơ ngay cả tôi cũng sẽ thành xác chết.

Tôi ráng tập trung nhớ cho ra mặt gã bảo vệ vừa chết và lệnh cho hắn trở lại.

Mụ bán yêu lẩm bẩm:

“Ráng chút nữa đi. Thế... được rồi đấy. Giờ gọi hắn đến bên người đi.”

Tôi ngoan ngoãn nghe lời, bụng phập phồng sợ nghe tiếng hét thất thanh.

Như đọc được suy nghĩ của tôi, mụ bán yêu giục:

“Giờ bọn chúng đang túm tụm trong phòng họp. Người phải mau mắn lên mới kịp.”

Một phút sau, khóa mở bằng thẻ từ kêu lách cách. Cửa bật mở. Tên lính gác bị mụ Enright giết đứng sừng sững ngay ngưỡng cửa.

Lúc còn sống, hắn là lính gác. Tôi chẳng biết tên hắn. Cũng chẳng muốn biết làm gì. Hắn chỉ là tên tay sai vô danh tiểu tốt của Hội Edison. Tôi cũng muốn coi hắn chỉ là một công cụ, nhưng trước mắt tôi lại là một thanh niên. Trẻ trung. Tóc nâu cắt ngắn. Lấm tấm tàn nhang. Má còn vài vết mụn trứng cá cũ. Tên này lớn hơn tôi mấy tuổi nhỉ? Tôi nuốt khan và lập tức mắc sai lầm khi nhìn vào mắt hắn: cặp mắt nâu tối sẫm chất chứa nỗi hận thù và cơn thịnh nộ. Tôi vội nhìn xuống ngay.

Tấm thẻ từ có tác dụng như chiếc chìa khóa vẫn trong bàn tay hắn đang giơ lên. Mắt tôi dán chặt vào đó. Lại một sai lầm nữa. Ngón tay hắn đeo chiếc nhẫn cưới sáng bóng.

Trời đất, hắn có vợ rồi. Nhỡ có cả con? Có thể đứa bé còn ẵm ngửa? Hoặc còn trong bụng mẹ và giờ hắn sẽ không bao giờ được thấy mặt...

Tôi nhắm nghiền hai mắt.

Tôi chẳng liên quan gì đến cái chết của hắn cả.

Nhưng tôi vừa làm cái việc tồi tệ không kém. Tôi lôi hắn về cõi của người sống. Lúc thoáng nhìn nét mặt hắn, tôi thấy những gì biểu hiện trên đó thật đáng sợ - nỗi hận thù, cơn thịnh nộ, và cảm giác ghê khiếp.

Ả bán yêu khẽ nhắc:

“Đóng cửa lại đi.”

Tôi máy móc làm theo.

Tên lính gác nhìn tôi chăm chăm, mắt nheo nheo, tay vẫn giơ tấ thẻ như thể hắn chỉ muốn tống nó xuống họng tôi và khoái trá nhìn tôi chết nghen.

Khi hắn cất tiếng, lời nói thốt ra nghe ọ ẹ, khó hiểu:

“Dù ngươi định sai ta làm gì, ta cũng sẽ không làm.”

Ả bán yêu tặc lưỡi, rồi lên tiếng dù hắn không thể nghe tiếng mụ:

“Vậy là mi không biết gì về giới đồng cốt, đặc biệt là cô đồng trẻ này rồi.”

Tôi bảo hắn:

“Tôi chẳng muốn gì cả. Tôi rất lấy làm tiếc...”

“Tiếc ư?”

Hắn cúi kính thốt lên và tiến lên trước. Hai vạt áo khoác mở phanh, phơi ra một lỗ thủng cháy xém trên ngực hắn. Mùi thịt người khét lẹt chọt thoảng qua. Tôi nôn nao, ợ lên dịch mật đắng nghét. Hắn lại hùng hổ bước về phía tôi.

Giọng tôi run rẩy:

“Dừng lại!”

Dù nghe lời nhưng hắn cứ đứng sừng sững, hai mắt bùng bùng lửa hận như muốn xuyên thấu người tôi.

Ả bán yêu mách nước:

“Mi nên tước súng của hắn. Vì lý do an toàn thôi.”

Tôi nhìn xuống và thấy mấy ngón tay hắn đang tì trên báng khẩu súng ngắn giắt trong bao cạnh sườn.

“Không được động đây!”

Tôi rút khẩu súng ra.

“Mi định dùng ta làm công cụ giúp mi chạy trốn chứ gì? Dừng hòng. Mi thuộc về nơi này. Họ

nói đúng. Bọn người như mi là lũ ác thú. Cầu cho họ giết sạch bọn người (hắn nhìn xuống tôi, cười nhếch mép). Không, thực ra ta mong họ đừng giết các người. Ta hi vọng họ giam giữ và tiếp tục dùng các người làm vật thí nghiệm. Ngóáy, chọc, mổ xẻ thân thể các người, thử nghiệm chán chê cho tới khi các người chỉ mong được chết quách cho rồi.”

Nếu là một tuần trước, chắc hẳn tôi đã run lên khi phải nghe những lời ấy. Nhưng hôm nay, tôi sẽ không co rúm người lại trước những lời đe dọa và thóa mạ của hắn. Tôi sẽ không ngần ngại làm cái việc tôi nhất định phải làm.

Tôi lệnh cho hắn ngồi. Hắn làm theo. Hắn không có quyền lựa chọn. Sau đó, tôi phóng thích linh hồn hắn, nhưng trong đầu tôi không thực hiện tiến trình thả cho hồn đi. Tôi làm một cuộc đối chác. Mắt nhắm nghiền, tôi ngồi xếp bằng. Chiếc sợi dây chuyền đặt dưới sàn nhà, cách bàn tay tôi chỉ vài xăng ti mét. Tôi đã sẵn sàng làm việc này. Cầu trời cho được linh nghiệm. Chỉ cần...

“Chà, thế này dễ chịu hơn đấy!” Giọng làu bàu của hắn thay bằng tiếng nói du dương. Hắn hắng giọng. “Không phải, thế này *mới* dễ chịu hơn này.”

Tôi giật vội sợi dây chuyền về. Bất ngờ tên bảo vệ cười lạnh lạnh như con gái. Mắt hắn chuyển thành màu da cam và sáng lóe lên. Chớp chớp mắt, lắc hai vai. Tên bảo vệ hắng giọng và lại cười khúc khích. Màu mắt chuyển thành đen rồi nhạt dần thành màu nâu.

Hồn ả bán yêu nhập vào xác tên bảo vệ cất tiếng hỏi:

“Thế này được chưa?”

Tôi nhặt vội khẩu súng dưới đất lên.

Ả cười trâng tráo:

“Chẳng lẽ nhóc tưởng ta sẽ bắn nhóc và tự dày ả mình khi sống trong cái xác đang thối rữa này ư? Nếu có sống lại, ta cũng chỉ là nô lệ của nhóc thôi. Nhưng hứa với nhóc một điều: ta sẽ tuân phục nhóc với thái độ khó chịu nhất cho coi.”

Súng vẫn lăm lăm trong tay, tôi từ từ đứng dậy.

Thấy vậy, ả bảo tôi:

“Ta khuyên nhóc nên giữ súng. Nhưng nhóc nên tìm chỗ giấu nó đi.”

Tôi giắt súng vào lưng quần, ngay giữa sống lưng. Hồi trước, mỗi khi thấy cảnh tượng tự trong phim, tôi thường nhìn lên ngán ngẩm và thầm nghĩ: “Chỉ cần vô ý chút là mi tự bắn thủng mông mình.” Còn bây giờ, tôi chẳng nghĩ ra chỗ nào hay hơn chỗ đó.

Lúc kéo áo che vũ khí, hai tay tôi run rẩy. Tôi gắng hít một hơi thật sâu tự trấn tĩnh.

Ả bán yêu gật gù:

“Phải, ta hiểu. Việc này chẳng dễ chịu gì, nhưng ít nhất tên bảo vệ cũng đang cầu tiết vì nó.”

Thấy tôi quay sang nhìn, ‘ả’ nhướn mày:

“Chẳng lẽ gã phải biết ơn mi ư? Sung sướng vì được cải tử hoàn sinh ư? Xin người ban cho vài phút cuối cùng bên người thân ư?”

‘Ả’ có lý. Tôi kéo áo lần cuối và chải đầu bằng mấy ngón tay.

“Trông xinh lắm rồi, cưng ạ (‘ả’ phất tay ra cửa). Giờ ta đi được chưa? (ngập ngừng) Khoan, thế chưa được. Để ta nói lại nhé (‘Ả’ cộc lốc). Sẵn sàng chưa, nhóc?”

Tôi đã sẵn sàng.

Chương 41

NHƯ Ả BÁN YÊU ĐÃ NÓI, toàn bộ ‘tay chơi’ chính đang bận họp. Bởi chúng còn chưa chịu nhìn nhận thử nghiệm có rắc rối, nên tụi tôi hi vọng chúng chưa vội thông báo với toàn đội an ninh rằng một tên đồng nghiệp của chúng vừa phải bỏ mạng. Vậy nên, những người tụi tôi gặp sẽ không thấy lạ khi thấy một tên bảo vệ áp giải đám tù nhân rời tòa nhà.

May cho tôi là cả hành lang vắng ngắt. Hai đứa đến tận văn phòng đội an ninh mà không gặp hoặc nghe tiếng ai cả. Cửa phòng không khóa. Ả bán yêu mở cửa. Bên trong, một tên lính gác ngồi quay lưng về phía chúng tôi đang chăm chú theo dõi loạt màn hình của các máy quay an ninh. Tôi đứng núp sau ả bán yêu nhưng khi gã kia quay lại: những gì tôi nhắc thấy cũng đủ khiến tim tôi chùng xuống. Hẳn chính là tên lính gác đi cùng chúng tôi lúc trước.

Tôi lách vội, tạt ra ngoài cửa và dán lưng vào tường ngoài hành lang.

Ả bèn chào:

“Chào Bob.”

“Kìa Nick?” Hẳn đứng bật dậy nhanh đến nỗi chiếc ghế hắn vừa ngồi đổ rầm xuống đất. “Tao tưởng mày đã...”

“Chính tao cũng tưởng thế. Hóa ra phép tà của mục phù thủy kia không giết được tao. Chẳng biết pháp sư Phelps lấy thứ gì từ túi của ông ta, nhưng phải nói bùa ấy tốt thật.”

Tên kia thở phào:

“Họ triệu ông Phelps vào ư? Tao đâu có ngờ họ làm thế. Tiến sĩ Fellows giỏi thật, nhưng...”

“Cô ta không biết dùng phép chữa bệnh như các thầy lang. Tuy nhiên, ngắm cô ta sướng mắt hơn phải ngó ông già Phelps.”

Cả hai cùng cười hô hố.

“Thôi, tao đi làm việc đây. Có gần chết cũng phải trụ cho hết ca này, đúng theo nghĩa đen nhé. Họ muốn mày ‘lên tuyến đầu’, tức là đảm nhận vị trí gác cửa. Thấy bọn trẻ quay lại, bà Trudy lo lắm đấy.”

“Bà ta lo cũng phải. Nói thật nhé, tao chẳng hiểu sao họ cứ phải cố gắng cải tạo bọn nhóc làm gì. Sau những gì con nhỏ hư đốn ấy làm với mày, tao chỉ muốn nhốt chúng lại, khóa trái cửa và vứt chìa khóa đi cho rồi. Tuy nhiên, tao khoái giữ Trudy làm bạn cho đỡ buồn.” Tiếng giày nghiêng trên sàn gỗ, rồi đến tiếng hít hà. “Mùi gì thế nhỉ?”

“Có mùi à?”

“Giống mùi gì cháy.”

“À phải. Trudy lại làm bỏng ngô bằng lò vi ba đấy mà.”

“Không. Không phải mùi bỏng ngô.” Lại thêm tiếng giày xoay ngoắt, nghiêng xuống sàn. “Mùi ấy thoát ra từ...”

Một tiếng thở mạnh. Kế đến là tiếng thân người đổ vật xuống. Tôi co cẳng chạy vào phòng. ‘Ả’ bán yêu đang lôi tên nhân viên an ninh vào góc phòng.

‘Ả’ không buồn ngoái lại:

“Nhóc có thấy con ma nào chưa?”

“Ch... chưa.”

“VẬY LÀ HẮN CHƯA CHẾT.”

‘Ả’ xếp chân tay tên kia nhằm giấu gọn sau dây ghế. Xong xuôi, ‘ả’ cầm tay tôi áp vào cổ hắn: động mạch cổ vẫn đập mạnh.

“Lần đầu tiên mi cho ta cơ hội được tự do. Mi tưởng ta sẽ làm hỏng chuyện ư?”

Ngắm nghía tên bảo vệ vừa bị đánh ngất, ‘ả’ liếc trộm tôi một cái:

“Nhưng mà này, đây là cơ hội tuyệt vời cho ta có được một cơ thể thích hợp hơn nhiều đấy chứ. Đặc biệt là chưa ai biết hắn đã chết hay chưa.”

Tôi lờ mắt cảnh cáo.

‘Á’ thờ dài:

“Thì thôi vậy. Tìm xem các bạn nhóc đang ở đâu đi nào.”

Tôi nhìn nhanh loạt màn hình trong lúc ả canh chùng cửa ra vào. Tuy không thấy bóng dáng Tori đâu, nhưng tôi mong một điều: khả năng duy nhất là nó đang ở tại một trong những phòng giam không gắn máy quay an ninh. Tôi thấy Simon trong phòng mổ, vẫn bị trói chặt vào băng ca, một ống truyền dịch cắm vào cánh tay cậu và không thấy bóng dáng một tên bảo vệ nào gần đó hết.

Tôi kiểm tra các màn hình khác. Tiến sĩ Davidoff vẫn đang trong phòng họp với mụ Enright, Sue, gã nhân viên an ninh tên Mike và hai người khác. Chúng đang gán cổ cãi thật lực.

Những phòng còn lại đều tối đèn, ngoại trừ một phòng chỉ bằng cái tủ tường của tôi hồi ở nhà, trong đó kê san sát một chiếc giường đôi, một bàn viết và một cái ghế.

Ai đó đang ngồi hí hoáy viết bên bàn, trên ghế tựa kéo ra góc xa nhất mà máy quay an ninh có thể lia tới. Tuy chỉ thấy vai và cánh tay người đó, nhưng tôi nhận ra chiếc áo sơ mi màu tím sẫm. Tôi đi cùng dì Lauren để mua áo vào mùa đông vừa rồi.

Lúc người kia đứng dậy, tôi không còn nghi hoặc gì nữa. Chính là dì Lauren.

Tôi gọi ‘á’ bán yêu vào và chỉ lên màn hình.

“Kia là phòng nào và tại sao dì tôi lại ở đó?”

“Tại cô ấy hư chứ còn sao nữa. Ai cũng thấy dòng họ nhà người có đặc điểm nổi bật là ‘không thích hình phạt tù’. Trước khi cố tình chạy trốn, nào cô ta có bị tù túng trong phòng giam thường bao giờ. Giờ thì họ quyết định cô ta cần được giám sát tuyệt đối chặt chẽ.”

“Thế có nghĩa họ giam cầm dì tôi ư?”

“Cô ta từng giúp nhóc chạy trốn còn gì. Thế nhóc tưởng họ phải tổ chức tiệc tôn vinh công lao của cô ta chắc? Hay đem một hoặc hai con dê ra tế lễ nhé?”

“Họ bảo dì tôi đã dối ý và nhận lỗi.”

‘Á’ bán yêu cười sằng sặc:

“Và thế là nhóc tin họ ư? Nhóc tin cũng phải, bởi từ trước đến nay họ có nói dối nhóc bao giờ đâu?”

Tôi nóng hết cả mặt.

“Phải. Chúng bắt Lauren phải nhận lỗi về những việc cô ấy đã làm. Chúng đề nghị miễn tội này, tha thứ này, và còn hứa hẹn một cuộc đời êm ấm nữa. Trong đội, cô ấy là một thành viên sáng giá. Nhưng cô ấy từ chối (‘À’ nhìn tôi thờ dài). Chắc mi phải cứu cả cô ấy nữa đấy.”

Tôi gật đầu.

“Nếu vậy thì làm ngay đi thôi.”

Tôi nắm tay ‘ả’ trước khi ‘ả’ đi mất:

“Rae. Cô bé có khả năng tự đốt cháy. Chúng nói Rae được chuyển viện. Có phải bạn ấy còn ở đây không?”

Sau một thoáng ngần ngừ, ‘ả’ dịu giọng:

“Không đâu, nhóc à. Rae không có ở đây. Với lại, ta không biết cô bé biến thành cái gì, nên chớ có hỏi ta. Tối trước còn thấy, nhưng sáng ra đã biến đâu mất.”

“Chúng đã giết...”

“Giờ không có thời gian kể chuyện đó. Bạn người đang đợi, còn chúng... (‘ả’ chỉ cuộc họp của hội Edison) sẽ không ở trong phòng đó mãi đâu.”

Tụi tôi cứu Tori trước.

Tôi vào phòng trước với ý định chuẩn bị tâm lý cho Tori không bị sốc khi nhìn thấy người đã chết, nhưng Tori đã nhác thấy hấn. Sau một thoáng bất ngờ, nó chỉ bảo:

“Sáng kiến đấy.”

Tôi vừa định phân trần là: tôi không có ý biến một xác chết biết đi thành nô lệ nhưng ‘ả’ bán yêu đã sang phòng bên ngó nghiêng, còn Tori bám sát ả không rời. Tôi nghĩ ngay: nếu Tori không phiền ‘vụ’ tôi dựng một xác chết sống dậy để dùng vào việc riêng, thì cũng chẳng cần kể với nó chuyện tôi từng thỏa thuận với quỉ!!

Với Simon, chuyện không được êm thấm như vậy. Cậu ấy biết tôi không thể lãnh đạm khi điều khiển xác chết. Còn nữa, tôi không thể lấy cớ ‘không có thời gian giải thích dài dòng’ bởi thực tế, tụi tôi có dư dả thời gian trong lúc tháo dây trói cho Simon, rút kim truyền dịch, băng bó vết thương và tìm giày cho cậu. Trong suốt thời gian đó, ‘ả’ bán yêu canh chừng cửa chính.

Vậy nên tôi đành nói thật với hai bạn. Tori dễ dàng chấp nhận. Tôi bắt đầu tin là từ giờ Tori sẽ dễ dàng chấp nhận mọi chuyện.

Simon im lặng trong giây lát. Tôi chuẩn bị tinh thần nghe câu: “*Cậu điên rồi chắc?*”, nhưng đây là Simon!! Cậu ấy chỉ tuột xuống giường, cúi lom khom bên cạnh trong lúc tôi ngó gầm bàn

tìm giày cho. Simon khẽ hỏi:

“Cậu không sao chứ?”

Tôi hiểu cậu hỏi về ‘vụ’ gọi hồn âm binh. Thấy tôi gật đầu, cậu chăm soi nhìn mặt tôi và bảo:

“Thế thì tốt.”

Nghe tôi đảm bảo với cậu sẽ cẩn thận với ‘ả’ bán yêu này, cậu nói:

“Mình biết. Từ nay chúng ta đều phải hết sức cẩn thận.”

Và tất cả chỉ có thế.

Chương 42

“ĐIỂM DỪNG KẾ TIẾP sẽ là Dì Lauren Yêu Dấu (‘Ả’ bán yêu rồn rảng). Sau đó tiến thẳng đến cửa ra gần nhất và...(mỉm cười) tất cả được tự do.”

“Chưa phải tất cả đâu (vừa rảo bước, Tori vừa nhìn sang tôi). Ta cần copy hết mọi hồ sơ, dữ liệu của dự án. Còn nhiều bạn khác đang định ninh họ bị tâm thần, giống Peter và Mila ấy. Ngoài ra còn có những bạn không hề biết họ có khả năng siêu nhiên.”

Khi tới đến Nhà Lyle, Peter đã ở đó từ trước. Sau đó, bạn ấy được thả trước khi tụi mình ‘vượt ngục’. Tớ không biết gì về Mila, ngoại trừ chuyện bạn ấy ở đó trước tớ và cũng được ‘cải tạo’ trước khi được trả về với thế giới bên ngoài.”

Tôi tần ngần:

“Chính tớ cũng muốn có sổ dữ liệu ấy, nhưng ta không có thời gian truy cập và in...”

Tori rút ngay thẻ nhớ trong túi ra. Tôi không buồn hỏi nó kiếm đâu ra thứ ấy. Nó bảo:

“Cậu biết mật khẩu của tiến sĩ Davidoff. Ta sẽ vào văn phòng của gã. Trong lúc cậu đi đón cô, tớ sẽ tải dữ liệu cho.”

Simon góp lời:

“Trong đó nhất định phải có điện thoại. Tớ có thể gọi cho ba.”

Hai bạn nói đúng. Tôi sẽ hối hận nếu bỏ đi mà không biết tên các bạn khác. Còn nữa, tôi sẽ còn hối hận nhiều hơn nếu lỡ tui tôi bị bắt lại sau khi bỏ qua cơ hội cho chú Bae biết tui tôi đang ở đâu.

Cả nhóm vào văn phòng. Phải cần một mật mã khác mới qua cửa được, nhưng ‘ả’ bán yêu có biết. Sau đó, tôi nói ‘ả’ sẽ đi cùng tôi đến đón dì Lauren rồi quay lại sau.

‘Ả’ hỏi ngay:

“VẬY thầy phù thủy Simon sẽ ở lại với cô em gái ư?”

Simon ngạc nhiên:

“Em gái nào? Tori không phải...”

Tôi liền liến thoắng lấp liếm:

“Cô em cùng trong làng phù thủy. Ý ả là vậy đó.”

Khi đã đi xa, tôi ghé sát ‘ả’ hỏi nhỏ:

“VẬY ba Simon chính là cha đẻ của Tori ư?”

“BÍ MẬT DỄ LỘ TẮY NHẤT TRONG TÒA NHÀ NÀY ĐÂY (Giọng lạnh lốt của ả hòa với chất giọng ồm ồm của tên lính gác nghe thật chối tai). Nhóc này, chỉ riêng chuyện đó thôi cũng nói lên rất nhiều điều.”

“CHẢ TRÁCH MẸ TORI SỢ HẾT HỒN LÚC NGHE CON GÁI THÚ NHẬN NÓ THÍCH SIMON.”

“Ôi chao, thế thì kỳ cục hết chỗ nói. Đáng đời cho kẻ hay che đậy bí mật này nọ. Hậu quả của trò đó sẽ còn ám ảnh người ta theo những cách khó chịu nhất. Tuy nhiên, thủ phạm có dẫn vật lương tâm hay không lại là chuyện khác. Mụ ấy mang tâm địa của loài quỷ cái. Công nhận theo dõi mụ rắp tâm rù quyến ông thầy phù thủy cũng vui ra phết. Thất bại lần đó quả là một đòn trời giáng vào thói kiêu căng của mụ.”

“THẤT BẠI Ư? (vừa bước vào ngã rẽ, tôi vừa hỏi). Nhưng nếu Tori là con chú ấy thì rõ ràng là...”

“CHẲNG GÌ RÕ RÀNG CẢ. NGÀY NAY, TRƯỜNG HỌC DẠY TRẺ CON NHỮNG GÌ KHÔNG BIẾT!? CHUNG ĐỤNG KHÔNG PHẢI CÁCH DUY NHẤT ĐỂ CÓ EM BÉ. CÓ THỂ NHIỀU NGƯỜI KHOÁI CÁCH ẤY, NHƯNG NẾU KHÔNG ‘ĐẬU’, TA CHỈ VIỆC VÀO MỘT PHÒNG THÍ NGHIỆM CÓ ĐỦ THỨ, KIỂM MỘT CỐ BẤT KỲ ĐỂ LẤY LOẠI DỊCH CẦN THIẾT TỪ CƠ THỂ NGƯỜI...”

“Eo ôi. Kinh...”

Thình lình có tiếng chuông báo động rú ngay trên đầu.

‘Ả’ lẩm bẩm:

“Có vẻ như thời gian đã hết.”

Dùng thẻ quẹt, ‘ả’ mở cửa phòng gần nhất, ấn tôi vào rồi nhẹ nhàng lướt vào theo.

“Dì tôi...”

“...bình an vô sự. Cách đây có mấy phòng, dì người không hề hấn gì. Người đang gặp nguy hiểm chính là người.”

‘Ả’ dẫn tôi đi ngang qua phòng đến một cánh cửa khác ở bức tường đối diện. Sau cửa ấy là một tủ tường rất rộng. ‘Ả’ kéo tôi vào trong.

“Simon và Tori...”

“...đều có tai và não bộ vẫn hoạt động bình thường. Nghe chuông kêu, họ sẽ tự tìm chỗ nấp, một việc mà tụi ta cũng đang cần phải làm ngay.”

Tôi vừa bước vào tủ, xác tên lính gác ngã vật trên đất. Tôi vội ngồi thụp xuống cạnh hân.

Tiếng ‘ả’ bán yêu lạnh lạnh trên đầu:

“Chắc người cũng thấy hân còn chết cứng. Đội lột người cũng tốt, nhưng trạng thái của ta bây giờ dễ lẫn đi khắp nơi hơn.”

“Nhưng người từng nói nếu không có ta, người không thể thoát khỏi xác này cơ mà.”

“Ta có nói thẳng như thế bao giờ đâu. Ta là yêu quái. Ai chẳng biết trên đời có đủ cách lắt léo chứ. Giờ ta đi thám thính xung quanh đã. Người còn giữ súng không đấy?”

“Có đây, nhưng...”

“Rút súng ra và hi vọng người không phải dùng đến nó. Ta sẽ quay lại ngay.”

Một làn hơi ấm thoảng đi. Sau đó, chỉ còn tôi trơ khấc cạnh xác tên bảo vệ.

Tiếng còi báo động vẫn réo từng chập, đình tại nhưc óc.

Có phải ngoài kia có tiếng chân chạy rầm rập? Có tiếng người quát tháo? Và cả tiếng súng nổ?

Bình tĩnh nào. Giờ người chẳng thể làm gì được đâu.

Rắc rối chính là ở đó. Tôi kẹt trong chỗ nấp, tay run rẩy nắm chặt khẩu súng dù không biết bóp cò thế nào, lòng tự biết tôi chẳng thể làm được gì, dù chỉ là một việc khinh suất khiến Derek sẽ quát vào mặt tôi nếu có anh ở đây. Lạy trời, tôi ước có anh ở đây biết chừng nào. Tôi thà nghe anh quát tháo để biết anh vẫn bình an...

Anh ấy được an toàn mà. An toàn hơn khi ở bên người.

Phải, dù bị bỏ lại trong ngôi nhà đó, anh vẫn bình an. Derek được Liz bảo vệ và không biết tụi tôi đi đâu, đồng thời không biết đuổi theo tụi tôi bằng cách nào. Anh tức giận - có thể - nhưng anh được an toàn.

Tôi nhìn tên lính gác. Xác hắn đổ đồng dưới đất, mắt trợn ngược nhìn tôi. Nghĩ đến hắn, tôi bắn khoản tự hồi...

Đừng nghĩ đến hắn. Đừng bắn khoản gì cả. Nếu không, điều người nghĩ sẽ thành sự thật và sẽ có 'người' chen chân với người trong cái tủ tường này.

Ngoảnh mặt đi thật nhanh, tôi cố xóa bỏ hình ảnh hắn trong tâm trí. Tôi kiểm tra khẩu súng cho có việc để làm. Trong khi sáng tác kịch bản, tôi từng tả nhiều cảnh bắn nhau 'đùng đoàng', nhưng nói ra thật ngượng: tôi không biết khi nào súng có đạn khi nào không, thậm chí còn không biết khóa an toàn ở đâu nữa kìa. Kịch bản phim đầu cần nhắc đến những chi tiết tầm thường ấy. Chỉ cần viết: "*Chloe bóp cò súng và đạn bay vụt đi*", phần còn lại mặc cho diễn viên và bộ phận phục trang tự xoay sở!

Nhưng hình như súng này của hãng Glock thì phải. Theo tôi nhớ súng của hãng này không có khóa an toàn. Chỉ cần chĩa thẳng vào mục tiêu và bóp cò. Nếu tình thế bắt buộc, tôi cũng có thể xoay sở được.

Thấy chưa, mi đâu đến nỗi bị lâm vào tình thế tuyệt vọng. Mi có một vũ khí trong tay. Mà không, hai chứ.

Hai ư? Liếc nhanh xác tên lính gác, tôi nuốt ực. Không, tôi sẽ không bao giờ...

Có mà, nếu tình thế bắt buộc...

Không, tôi... tôi...

Sao, không nói nổi một câu chối từ chứ gì? Nếu cùng đường, mi sẽ làm thôi. Điều khiển âm binh. Sức mạnh của mi là đó. Sức mạnh lớn nhất đấy.

Tôi bèn nhắm chặt mắt.

"Nhỡ có ai đến, làm sao người nhìn thấy hả?"

Phải mất một giây, tôi mới biết đó không phải tiếng nói trong đầu tôi. Á bán yêu vừa quay lại.

"Sao chuông báo động ngừng thế?"

“Ta chịu, nhưng bạn người đều an toàn. Họ trốn trong phòng đọc sách của tiến sĩ Davidoff. Hội Edison đã biết người bỏ trốn. Đón nghe tin sốc đây: chúng đoán ngay người đang tìm cách ra khỏi tòa nhà!? May thay cho chúng, hiện quanh người không có lối ra nào cả. Rủi thay...”

“Cả hai ta đều không ở gần cửa ra.”

“Ta có thể đưa người ra. Thậm chí trên đường đi, ta giải cứu luôn cô người. Nhưng bạn người thì ở chỗ ngược đường, ta không thể...”

“Nếu vậy, ta cũng không đi. Khi nào tìm được cách cứu được tất cả hẵng hay.”

“Cao thượng quá. Tuy nhiên, chỉ còn một cách duy nhất. Và ta e rằng nếu người đã chê kể ta hiển lúc đầu thì người cũng chẳng thích cách ấy đâu.”

“Phóng thích người chứ gì.”

Khi thốt lên câu ấy, tiếng nói nội tâm hét gào cảnh báo tôi đang bị ả lừa. Nhưng tôi cũng nghe cả tiếng người của Hội Edison đang thét lác. Chúng đang hết sức cảnh giác. Đồng thời, chẳng có lý gì khiến ả bán yêu tự giác hành động, ngoại trừ ả sẽ được lãnh thưởng sau khi đưa cả nhóm tôi ra khỏi cửa an toàn.

Ả giục giã:

“Phóng thích ta đi. Sau đó hãy phá hủy phép yêu thuật đang bao trùm nơi này.”

“Nghe bùi tai lắm. Nhưng nếu xóa sổ mọi thử nghiệm xong, tụi ta sẽ thoát ra bằng cách nào đây? Bùa chú ta không ngại. Ta chỉ ngại hệ thống chuông báo động và bọn người có vũ khí. Thứ ta cần...”

“...là màn nghi binh. Ta cũng đang định nói đến chuyện ấy đấy. Phép thuật của ta có thể bao trùm nơi này. Bùa gián đoạn của ta mạnh hơn bùa chú của chúng rất nhiều. Bọn chúng sẽ phải phân tâm, đúng như ý người muốn nhé.”

Kế hoạch của nhóm tôi đã đổ bể. Giờ ả có đủ lý do để nói dối và thuyết phục tôi phóng thích ả. Khi tôi nhận ra vừa trót cho chân vào bẫy thì đã muộn.

“Ta vừa thỏa ước đấy. Yêu quái đã thỏa thuận thì nhất định sẽ làm. Phóng thích ta đi, rồi ta sẽ y lời vừa hứa mà thực hiện.”

“Người nói đi: giờ ta phải làm gì.”

Chương 43

PHÓNG THÍCH một ả bán yêu không khác gì mấy việc phóng thích một hồn ma. Tôi đoán thế vì lúc trước cũng do tôi gọi hồn ả mới đến đây.

Hơi thở nóng hổi của ả vờn vũ quanh người tôi:

“Gần được rồi đó, nhóc. Ta đang cảm giác xích xiềng dần rơi xuống. Sau một phần tư thế kỷ sống kiếp nô lệ, ta sắp được giải phóng. Càng gần giờ khắc ta ra đi, những thành lũy giam cầm càng rung chuyển mạnh. Bọn chúng chạy nhốn nháo như đàn chuột nhắt đang khiếp sợ. Chỉ cần cố thêm chút nữa thôi. Người có cảm nhận được không thế?”

Tôi chẳng cảm thấy gì, chỉ mong ả ngậm miệng cho tôi tập trung tâm não.

Ả thét lên một tiếng khiến tôi giật nảy người. Gió nóng bỏng vờn quanh không gian tử tường chật hẹp. Tôi cố trấn tĩnh. Gió nóng quật vun vút quanh tôi, sau đó dịu dần thành cơn gió mát trước khi biến mất hoàn toàn.

Lặng không như tờ.

Tôi ngạc nhiên:

“Chỉ thế là... xong ư?”

“Hừ. Người còn muốn gì nữa? Hay một vụ chấn động nhé?”

“Không (tôi quắc mắt nhìn về hướng có giọng nói của ả). Người hứa có nghi binh...”

Tử tường chao đảo. Trên cao có tiếng nổ lớn, nghe như có đoàn tàu vừa xình xích chạy ngang mái nhà. Tôi vừa nhìn lên đã bị một cơn động đất quật cho ngã quỵ.

Một mảng trần nhà rơi trúng vai tôi. Một mảng nữa rơi theo. Căn phòng nhỏ nứt rạn, nứt toác và vỡ ra. Chân bức tường đổ sập, từng khối lớn gạch vữa rơi ầm ầm.

Tiếng ả bán yêu thét to át cả tiếng nhà đổ:

“Chạy ra ngoài đi nhóc. Người phải chạy ra ngay.”

Tôi cố đứng nhưng lại ngã vùi, cổ vùng trên tứ chi đang chống trên đất. Căn phòng vẫn rung chuyển, nứt toác. Tường đổ sập từng mảng và rơi xuống rầm rầm. Bụi vữa xộc vào mũi, vào mắt tôi cay xè. Tối tăm mặt mũi, tôi cuống quýt bò theo tiếng ả bán yêu đang dẫn lối.

Ra khỏi tử tường, tôi vào được phòng chính. Phòng ngoài này rung chuyển mạnh không kém, nền nhà lát gạch men nứt thành rãnh dưới chân. Một mảng vữa rơi từ trên cao trúng lưng

tôi đau điếng. Một cục gạch to bằng nắm tay sượt qua cánh tay bị thương của tôi, rơi xuống nền nhà và vỡ vụn. Miếng nhỏ xíu văng cả vào miệng tôi.

Lúc nhổ vôi bụi đất, tôi ngửi thấy, ngoài mùi vôi vữa, còn có một mùi khác nữa. Một mùi dịu ngọt và lạ thay, sao thấy quen quen.

Ả bán yêu quát lên:

“Nhanh hơn nữa đi. Chạy tiếp đi chứ.”

Tôi bò tiếp một đoạn cũng là lúc căn nhà ngừng rung chuyển. Tiếng ầm ầm tắt lịm. Căn phòng thôi rung lắc, không gian đột nhiên trầm lắng hẳn.

Tôi nhìn quanh. Bụi bay đầy vào mắt khiến nước mắt trào ra. Vữa vương vãi khắp phòng. Chân bức tường loang lổ, có miếng vữa rơi hẳn, có miếng còn dính lủng lẳng trên tường.

Tiếng răng rắc lại vang lên, lần này nhỏ hơn như thể cơn địa chấn đã lắng xuống. Mùi dịu ngọt vẫn tỏa khắp không gian.

Ả bán yêu luôn miệng giục tôi chạy tiếp. Tôi bèn đứng dậy. Bên ngoài xôn xao tiếng người của Hội Edison kêu thất thanh. Đèn trên trần chớp nháy liên tục khiến căn phòng không có cửa sổ này tối sầm.

Ả bảo tôi:

“Bọn chúng đang phân tâm, đúng như ý người muốn. Giờ thì hãy tận dụng cơ hội đi.”

Lúc tôi loạng choạng ra cửa, có cái gì sượt qua chân tôi. Giật bắn người, tôi vội nhìn xuống. Chẳng có gì. Tôi đi thêm bước nữa. Mấy ngón tay ấm nóng sờ má tôi. Hơi thở nóng hổi thì thảo những lời không rõ nghĩa bên tai, thổi tung mái tóc và cù vào cổ tôi nghe nhồn nhột.

Tôi bèn hỏi:

“Là... người đấy ư?”

Tiếng ả trả lời... từ góc phòng xa tít:

“Đúng vậy.”

Tôi nhìn quanh. Chẳng thấy gì ngoài đông đảo nát. Ánh đèn vẫn chớp tắt điên cuồng. Xa xa có tiếng người í ới gọi nhau đi tìm kỹ thuật viên vi tính về ngay.

Ả giục già:

“Mấy hệ thống của chúng đang bị hỏng. Tuyệt vời. Giờ đi đi chứ.”

Tôi dợm bước lên. Bất ngờ nghe tiếng cười khúc khích từ bên trái, tôi quay nhanh sang. Sau tôi lại vang lên tiếng gầm gừ khiến tôi quay ngoắt lại.

Ả nhắc:

“Ra cửa đi. Đi thẳng ra cửa ấy.”

Một làn hơi nóng thổi thốc tới, xô tôi ngã ngửa, lưng dán xuống đất.

Tràng cười khanh khách nổ giòn trên đầu tôi. Có giọng nói khẽ tuôn một tràng tiếng ngoại quốc. Tôi nhòe dậy. Thêm một cơn gió nóng phụt thẳng và người, xô tôi nằm xuống. Khí nóng cuộn cuộn bùng lên mang theo bụi vừa trông như có bão cát. Bụi tấp vào mũi, mồm, và mắt tôi.

Tôi lê ra cửa. Gió từ tứ phía bủa vây tôi. Mùi dịu ngọt kia – giờ đậm đặc đến độ làm tôi buồn nôn, bụng quặn từng cơn. Những bàn tay vô hình mơn man đầu, lưng, và cả mặt tôi. Những ngón tay giật áo, túm tóc, cẩu véo cánh tay tôi. Nhiều giọng nói vang lên: thì thầm có, ồm ồm có, cả tiếng thét lạnh lạnh cũng có. Nhưng tôi chỉ chú tâm đến tiếng ả bán yêu liên tục giục giã và dẫn tôi ra cửa.

Tôi húc mạnh đầu vào tường. Vừa xoa chỗ đau, tôi vừa lần mò mãi mới thấy nắm cửa. Gượng đứng dậy, tôi xoay nắm cửa. Giật thử. Lại xoay. Lại giật mở lần nữa.

Tôi tuyệt vọng:

“Đừng. Trờì ời.”

Suy cho cùng, cúp điện cũng có cả điểm bất lợi.

Mấy ngón tay sục vào tóc tôi. Hơi thở ấm nóng vuốt ve má tôi. Gió nóng trườn quanh người tôi. Ánh đèn vẫn không ngừng nhấp nháy.

Một giọng nói thì thầm như gió thoảng:

“Bé con dễ thương quá.”

Giọng khác hỏi:

“Nó là ai thế?”

“Là đồng cốt đấy.”

Cười khúc khích:

“Phải không đó?”

“Người ta làm gì nó thế?”

“Một trò rất hay.”

Ả bán yêu xua quầy quậy.

“Tránh xa con bé ra. Nó không thuộc về bọn mi. Cút đi. Tất cả cút hết đi.”

Tôi cà lăm:

“Ch...chuyện gì xảy ra vậy?”

“Không có gì đáng lo đâu nhóc. Chỉ là chút hậu quả từ nghi lễ phóng thích vừa rồi thôi. Thường thì vẫn có biện pháp *ngăn ngừa* trước khi chuyện này xảy ra, nhưng tại ta không kịp làm. Với lại cũng không có đồ cúng nữa.”

“Ngăn ngừa cái gì mới được?”

“À thì, khi phóng thích một yêu quái, mi phải mở...”

“...lối vào thế giới yêu ma ư?”

“ ‘Lối vào’ nghe to tát quá. Chỉ là khe nứt nhỏ xíu xiu thôi hà.”

“Chúng đều là yêu quái ư?”

Ả hít hà:

“Không hẳn. Chỉ là hồn của lũ tiểu yêu. Không lớn hơn loài sâu bọ là mấy (ả cao giọng). Kẻ nào không nghe lệnh ta, kẻ đó sẽ rắc rối to cho xem.”

Lũ tiểu yêu, đứa cười khàn khạch, đứa rít lên tức giận, có đứa gắt lên khó chịu. Nhưng chúng cứ lý ra, không chịu đi.

“Mặc kệ chúng. Ngoài trò sờ soạng người, chúng chẳng làm gì hơn được đâu. Mà đến sờ cũng chẳng nên thân nữa là. Cứ coi chúng như dịch sâu bọ từ âm phủ tràn lên thôi. Khó chịu thật, bất tiện thật nhưng không nguy hiểm. Chúng không thể tràn lên thế giới của người sống nếu không có xác chết...”

Ả khựng lại. Cả hai đều quay nhìn tử tường.

“Nhanh lên. Trả ta vào xác hẳn ngay. Nếu cái xác bị chiếm cứ, chúng sẽ không thể...”

Có tiếng ‘thịch’ từ tử tường vọng ra. Sau đó là tiếng rít gió nho nhỏ. Quay nhanh lại, tôi nắm cánh cửa mà lắc. Từ trong tử vọng lên tiếng gầm gừ. Lúc mãi ‘tấn công’ cánh cửa, tôi nghe có tiếng cào rần rạt, như tiếng móng tay cào vào mặt gỗ. Tiếng khóa cửa lạch cạch. Tiếng bản lề kéo kẹt. Tôi quay nhanh sang nhìn tử tường thì cũng là lúc đèn phụt tắt.

Chương 44

NHỮNG NGÓN TAY xoa vuốt mặt tôi khiến tôi giãy nảy, nhảy vọt khỏi cánh cửa. Từ góc phòng đằng kia vọng lại tiếng móng vuốt cào trên nền nhà.

Có giọng nói se se:

“Ngài tới kìa. Chủ nhân đến đây.”

Tôi hoảng hồn:

“Ch...chủ nhân nào?”

Ả bán yêu quả quyết:

“Đối trá. Đó chỉ là...”

Có tiếng rên vống lên sát tai tôi, át cả tiếng ả nọ. Tôi nhảy dựng lên, xô đổ chiếc ghế gần đó. Một làn gió nóng như từ sa mạc thổi bay tóc tôi, xoắn vặn quần áo khiến tôi không nhúc nhích được chân tay. Tôi nghe có tiếng vật lộn, tiếng rửa xả của mụ bán yêu hòa vào tiếng lấp bắp và la hét của linh hồn lũ tiểu yêu.

Sau đó, cũng bất ngờ như lúc chúng đến, tất cả đồng loạt chấm dứt. Gió lặng bật, căn phòng im ắng đến rợn người.

Tối đen như mực và không một tiếng động, dù nhỏ.

“M... mi còn đó không vậy?”

Không nghe tiếng ả. Thay vào đó, tôi nghe tiếng móng vuốt ken két, tiếng vải loạt xoạt lê trên sàn. Tôi nhảy phắt lên, vấp phải ghế đổ và ngã đập người vào một món đồ đặc khác. Đầu tôi va phải món đồ nội thất khiến vết thương cũ há miệng, máu tuôn xuống gáy.

Tiếng móng lạt rạt im bật. Tiếp theo là tiếng đánh hơi và chép miệng chèm chẹp.

Chùi máu xong, tôi vội lùi lại và va mạnh vào tường. Nghe được tiếng lao xao của người từ Hội Edison, tôi bám lấy đó. Nó nhắc tôi nhớ tôi đang ở đâu: tôi đang trong khu thí nghiệm, không phải dưới tầng hầm đầy nhóc xác chết sống dậy bò lổm ngổm xung quanh.

À thực ra thì quả đúng có xác chết thật...

Nhưng xác này chưa thối.

Ừ, xác mới trông khá tươi... chỉ có điều bị hồn yêu quái ám.

Tiếng móng cào lại vang lên. Tôi khoanh tay sát người và nhắm nghiền mắt.

Chà, khoanh tay mà làm gì chứ?

Không, cách ấy quả tác dụng thật. Tôi tập trung tâm lực vào tiến trình giải phóng hồn kia khỏi xác chết. Dù sợ nhưng tôi vẫn dồn sức vào đó. Nhưng tiếng áo quần loạt xoạt, tiếng móng vuốt cào xuống nền nhà lát gỗ tiến đến ngay một gần. Gần đến nỗi tiếng nút áo chà xuống mặt đất vang đến tận tai tôi. Bấn loạn, tôi chuyển chỗ chỉ để đứng phải một cái ghế khác và ngã nhào lên đó.

Cứ tập trung đuổi tà đi. Khoan hãy nghĩ đến chuyện chạy trốn. Giải phóng hồn kia đi đã.

Tôi nhắm mắt. Nhắm thế chứ nhắm nữa cũng chẳng tác dụng gì. Căn phòng tối đến nỗi tôi chẳng nhìn thấy gì cả: không thấy xác tên bảo vệ trườn trên nền nhà, không thấy nó tiến gần đến mức nào, không thấy nó...

Tập trung vào!

Tôi lặp lại tiến trình đuổi tà mấy lần nhưng nó vẫn bò đến, vừa bò vừa lăm bằm, vừa cào ken két, vừa rít gió qua kẽ răng, thỉnh thoảng hai hàm răng va vào nhau lập cập. Giờ tôi nghe rõ mồn một: răng nó, nếu không va vào nhau lạnh cách thì cũng nghiêng trèo treo. Mùi ngòn ngọt của yêu ma trộn lẫn mùi thịt người cháy thoảng đến làm tôi buồn nôn.

Tập trung đi chứ.

Tôi lại tiếp tục. Nhưng dù tôi cố, cái xác vẫn không dừng. Giờ nó không gừ gừ, cũng không rít gió khiến tôi chẳng đoán được nó có cảm thấy gì hay không.

Hơi nóng phả vào mắt cá chân tôi. Tôi co chân, ôm đầu gối, chớp mắt lia lia, hầu mong chỉ thấy cái bóng mờ mờ nhưng vô hiệu. Bóng tối trong phòng như đặc quánh lại. Khi tiếng vuốt, tiếng đánh răng lách cách và tiếng lăm bằm im bật, tôi biết nó đang ở ngay trước mặt tôi.

Tôi nhắm tịt mắt. Đuổi tà, đuổi tà, đuổi...

Một thứ lạnh ngắt, ướt át liếm qua cổ chân tôi. Rút ngay chân về, tôi bung miệng, cố ngăn tiếng thét sập trời. Tôi đứng vụt dậy nhưng mấy ngón tay lạnh cóng nắm chân kéo giật tôi ngã sõng soài. Đè nghiêng tôi xuống đất, nó rờ rẫm chân tôi và trườn lên người tôi.

Phát cuồng lên vì sợ, tôi đâm đá loạn xạ nhưng với sức mạnh gấp mấy lần người thường, nó chặn lên tôi, đè tôi xuống mà trườn lên. Nó thở phì phì, hơi thở ngòn ngọt, ghê ghê phả vào mặt tôi. Một thứ ướt nhẹp và lạnh lẽo vỗ vào cổ tôi: nó đang liếm máu từ đầu vừa chảy xuống cổ tôi.

Vừa vùng vẫy, tôi vừa tiếp tục tiến trình phóng thích nó trong đầu và trong một giây cánh tay siết cứng lấy tôi lỏng ra. Tôi vùng dậy, lăn sang chỗ khác và thoát ra được. Tôi quờ quạng lết lùi trong tư thế ngồi cho đến khi đụng bức tường.

Ráng đứng dậy, tôi định chạy nhưng vấp phải chiếc ghế tôi xô đổ khi nãy. Vì giữ được thăng bằng nên không ngã, tôi vội lùi lại lòng thầm lo yêu quái sẽ phóng tới nhảy xổ lên người tôi. Nhưng chuyện đó không xảy ra. Khi lắng tai nghe, tôi vẫn thấy tiếng lẹp nhẹp phát ra từ chỗ tôi vừa nằm khi nãy. Tôi từ từ lùi xa thêm.

Thoắt cái, đèn đồng loạt bật sáng. Tôi thấy tên lính gác bò lổm ngổm trên tứ chi. Tay chân hắn co quắp theo kiểu... lạ đời, tay chân người thường không thể cong gập như thế được. Trông hắn giống một loại côn trùng kinh khiếp: tứ chi gầy gáp và xoắn vặn, đầu xương lỏm chồm đâm thủng quần áo, thò hẳn ra ngoài. Đầu cúi gầm, nó luôn mồm kêu lẹp nhẹp.

Tôi bước sang bên nghiêng ngó, xem nó đang làm gì: nó đang liếm máu tôi nhỏ trên nền nhà. Tôi hoảng loạn lùi nhanh ra sau, còn nó quay đầu nhìn. Đầu nó quay 180 độ, đường gần

thở thít trên cổ vặn theo khiến nó xoay đầu rất thoải mái. Hai vành môi dính máu tươi cong lên, răng nhe ra, nó rít lên từng chập. Thế rồi, nó quăng người về phía tôi, tứ chi tuy gầy và xoắn như sợi thừng lại di chuyển rất nhanh. Nó trườn đi, thân nó chỉ nhô cao, cách sàn nhà vài xăng ti mét.

Tôi chạy lại tủ tường. Nhanh như chớp, nó phóng về phía tôi. Sau đó, nó nhướn cao hai chi sau, vừa thở rít lên vừa nhổ phì phì.

Một giọng nói quen thuộc vang bên tai:

“Phóng thích hồn nó đi, nhóc.”

“Ng... người trở lại rồi ư? (tôi nhìn quanh, chuẩn bị tinh thần chịu đựng những cái đâm thọc và cấu véo). Những tên khác...”

“...biến hết rồi, và biến đi vĩnh viễn. Chỉ còn mỗi tên này. Phóng thích hắn xong, người sẽ xong chuyện với chúng.”

“Ta cố mãi mà có được đâu.”

“Giờ ta đến để đánh lạc hướng hắn cho người thử lại xem sao.”

Một làn gió nóng lướt nhanh giữa tôi và hắn. Con vật kia lại nhồm hai chân sau, mắt dõi theo hướng á bán yêu vừa phóng qua.

Tôi nhắm mắt.

Ả nhắc:

“Sợi dây chuyền kia.”

“Ờ nhỉ.”

Tháo sợi dây chuyền xong, tôi còn ngồi ngẩn, chưa chịu buông nó xuống.

Vật kia quay phắt sang tôi. Á bán yêu nói một câu bằng ngôn ngữ lạ, cốt để kéo sự chú ý của vật kia về phía á. Đặt sợi dây chuyền xuống ghế nhưng vẫn trong tầm tay với, tôi nhắm mắt và bắt đầu tiến trình đuổi tà.

Tôi cảm giác hồn của yêu quái nọ vừa găm gù, vừa lùi xa. Bất ngờ nghe tiếng ‘tách’, tôi mở bừng mắt, đảo dác tìm chỗ vừa phát ra âm thanh nọ dưới sàn nhà.

“Phải, cửa đã mở. Đúng lúc lắm. Giờ hãy làm cho xong đi.”

Biết ‘cửa’ đã mở, tôi hăng hái thêm bội phần. Âm thanh kế tiếp vang đến tai tôi là tiếng xác tên lính gác rơi ‘ụych’ xuống nền nhà.

Ả bán yêu khen:

“Giỏi lắm. Giờ lấy món đồ nữ trang rẻ tiền của người và...”

Một làn gió nóng như phụt từ lò nung thốc thẳng vào tôi, mạnh đến nỗi so với nó, những cơn gió từ nãy đến giờ chỉ hiu hiu như gió mát mùa hè.

“C...cái gì thế?”

Ả liến thoắng:

“Chẳng có gì đâu nhóc. Giờ thì... chạy cho nhanh!”

Chương 45

CHỘP LẤY SỢI DÂY CHUYỀN, tôi đeo nó trên đường chạy ra cửa. Tôi sắp chạy vòng qua xác tên lính gác thì bất thần cái xác chồm dậy, đứng thẳng như thể mười mấy cái xương chưa hề gãy bao giờ. Tôi đi vòng qua hắn.

Hắn gầm lên:

“Đứng lại!”

Tôi làm theo. Dù không thể lý giải tại sao. Có lẽ bởi giọng nói kia quá uy quyền.

Tôi quay lại thì thấy xác tên lính đứng thẳng, mặt ngẩng cao, mắt chuyển màu xanh lục trông rất lạ. Dù đứng cách xa mình năm thước, tôi vẫn cảm thấy hơi nóng từ người hắn phả tới.

Tiếng hắn vang rền vang vọng khắp căn phòng:

“Diriel đâu!?”

Ả bán yêu xun xoe:

“Thưa chúa tể, con ở đằng này. Xin cho con thưa, gặp ngài con mừng quá...”

Quay phắt về phía ả, hắn tự nhiên nói bằng giọng du dương nghe rất quái đản. Tiếng hắn giống giọng ả bán yêu, nhưng trầm hơn, giống giọng đàn ông và đều đều như thôi miên. Tôi đứng như trời trồng, tâm trí bị lôi cả về phía có giọng của hắn.

“Ta gọi người suốt hai mươi năm qua, nhưng người không đáp lại. Người đi đâu thế hả?”

“Thưa, có chuyện lạ lắm ạ. Con xin hân hạnh hầu chuyện ngài ngay sau khi...”

Hắn hạ thấp giọng khiến tôi lạnh sống lưng dù trong phòng nóng sực:

“Người định bắt ta chờ cho tới khi người có hứng kể chuyện ư?”

“Thưa, đương nhiên không phải thế. Nhưng con trót thỏa thuận với...”

“...với người sống à? (hắn quay lại, như thể đến lúc đó, hắn mới nhìn thấy tôi). Người giao kèo với một đứa trẻ nít ư?”

“Như con đã thưa, chuyện này lạ lắm. Thế nào ngài cũng muốn nghe....”

“Bé con này là đồng cốt (hắn bước về phía tôi). Vàng hào quang kia...”

“Đẹp không, thưa ngài? Bọn trẻ có khả năng siêu nhiên này xinh thật. Ngay đứa kém cỏi nhất cũng có cái gì đó đặc biệt, như vàng hào quang rực rỡ này chẳng hạn.”

“Vàng hào quang quanh đồng cốt biểu hiện khả năng siêu nhiên của người đó.”

“Ngài dạy rất phải. Hay hôm chưa: thầy đồng yếu ớt lại khoác vàng sáng chói lợi nhường ấy. Chả trách tà ma cứ nhao tới.”

Hắn cười khẩy và bước đến chỗ tôi. Tôi không nao núng – nhưng chỉ vì một lý do duy nhất: tôi đang sợ cứng người.

Hắn là quỷ. Một con quỷ đích thực. Vì biết chắc điều đó, nên hai đầu gối tôi bủn rủn.

Dừng trước mặt tôi, hắn ngẩng cao đầu, nhìn tôi từ đầu đến chân như thăm ước lượng đối thủ. Sau đó, hắn chợt mỉm cười.

Ả bán yêu tên Diriel ồm ồm:

“Con định giúp con bé tội nghiệp, không biết tự vệ này...”

“Người mà cũng có lòng từ tâm?”

“Dạ không. Nhưng ranh con này đã phóng thích cho con đấy ạ. Nó chỉ vô tình làm vậy thôi. Ngài cũng biết trẻ con hay nghịch dại với các thể lực hắc ám. Đại khái là con mang ơn nó. Với lại, nếu ngài cho con thực hiện nốt giao kèo, con sẽ phụng sự ngài...”

Hắn ngẫm nghĩ:

“Một thầy đồng trẻ phải rất hùng mạnh mới phóng thích được hồn yêu quái. Bé con kia, ta gần như ‘sờ’ thấy uy lực của người. Hình như chúng đã làm gì người thì phải. Dù không biết chính xác chúng đã làm gì, nhưng ta phải công nhận điều đó hết sức kỳ diệu.”

Hắn chiếu hai mắt lóe sáng như đèn pha vào tôi. Ánh sáng ấy xuyên thấu người tôi, rọi vào tâm điểm của nguồn sức mạnh có trong tôi. Hắn lại mỉm cười khiến tôi dựng tóc gáy.

“Có thể lắm, nhưng thừa chúa tể, nó còn bé tí thế kia. Ngài cũng biết Hiệp Ước Berithian cấm dụ dỗ trẻ con mà. Phải công nhận thế là không công bằng nhưng con bé này sắp bước sang tuổi trưởng thành nay mai. Và nếu ngài cho phép con giữ mạng sống cho nó bằng cách thực hiện giao kèo...”

Hắn đưa mắt về phía ả:

“Dù người có thỏa thuận gì với nó, để sau cũng không muộn nào. Ta sẽ không để người dễ dàng chuồn đi đâu. Hình như người thích ‘chuồn’ lắm thì phải.”

“Nhưng nó...”

“...Mạnh đến nỗi có thể gọi hồn người khi nào nó muốn.”

Hắn quay sang tôi. Trước khi tôi kịp né, hắn đã nâng cằm tôi lên. Bàn tay người chết nóng rực một cách kỳ bí. Hắn đỡ mặt tôi ngẩng cao và lăm bắm:

“Lớn nhanh đi bé con. Vừa có khả năng siêu nhiên, lại vừa khỏe mạnh nữa.”

Một luồng khí nóng thổi mạnh. Diriel nói khẽ:

“Xin lỗi nhóc.”

Thế là chúng bỏ đi.

Nhảy qua xác tên lính gác vừa đổ gục, tôi cuống cuồng chạy ra cửa. Tôi chưa kịp đụng và nắm tay cửa, nó đã nhúc nhích. Nhón nhác nhìn quanh, tôi co cẳng định chạy nhưng không biết chạy đi đâu. Cửa bất ngờ hé mở. Một bóng người lén vào.

Tôi kêu khẽ:

“Dì Lauren.”

Đầu gối tôi mềm nhũn. Đã có thời tôi phát cáu vì phải nghe dì luôn miệng nhắc nhở này nọ. Nhưng sau hai tuần sống tự lập giữa nhóm bạn cũng hoảng sợ không kém gì tôi, ánh nhìn của dì lúc này như tấm chăn ấm trùm lên tôi giữa đêm giá lạnh. Tôi chỉ muốn chạy ào vào vòng tay dì, thủ thủ:

“Xin dì hãy che chở. Và giải quyết nốt mọi rắc rối cho con.”

Nhưng tôi không làm thế. Chính dì chạy đến bên, ôm tôi vào lòng. Dù cảm giác ấy thật mê ly, nhưng đã bị khát vọng chạy trốn khỏi nơi này lấn át. Dứt khỏi vòng tay dì, tôi nói nhanh:

“Đi thôi dì. Con biết đường mà.”

Đang vội vã đến gần cửa, dì ngoảnh lại nhìn khắp phòng và thấy xác tên lính gác.

Dì hết hồn:

“Chẳng phải...”

Tôi vội cắt lời lập tức và vờ lắp bắp:

“C...con chẳng biết có chuyện gì nữa. Đ...đúng lúc con phát hoảng, hăn tự nhiên bước vào, rồi thì...”

Dì ôm lấy tôi thủ thủ:

“Không có gì đâu, cung à.”

Tất nhiên dì tin tôi. Tôi vẫn là Chloe bé bỏng, mù tịt về trò gọi hồn âm binh.

Ra đến hành lang và thấy súng dắt sau lưng tôi, dì lấy súng trước khi tôi kịp phản đối:

“Nếu hoàn cảnh bắt buộc phải dùng đến nó, người bóp cò sẽ là dì.”

Dì không muốn tôi phải giết người bằng súng. Chính tôi cũng không muốn thế, nhưng tôi vẫn không muốn phải giao lại súng, không muốn bị đẩy về vai trò vốn đã không còn thích hợp với tôi.

Tôi nói nhỏ:

“Simon và Tori đang trong văn phòng của tiến sĩ Davidoff.”

“Vậy ta đi hướng này. Tuy xa hơn nhưng cũng ít khả năng chạm mặt người khác hơn.”

Hai dì cháu vừa đi qua khúc ngoặt thì một nhân viên an ninh hỏi đầu từ trong phòng bước ra. Tôi đã định kéo giật dì trở lại nhưng hăn đã thấy dì đi với tôi.

Dì giơ súng lên:

“Alan, đứng yên! Chỉ cần anh trở vào phòng và đóng cửa...”

Có tiếng gọi sau lưng hăn:

“Alan!”

Hắn quay lại đúng lúc súng nổ đình tai. Tên lính gác gục ngã. Mụ Enright đứng đó, cánh tay cầm súng buông thõng.

Mụ giờ súng lên:

“Thật lòng ta không muốn làm những việc này. Man rợ lắm. Nhưng thi thoảng cũng tiện ra phết.”

Tôi nhìn dì Lauren. Dì đã bất động vì dính bùa trói.

“Chloe, nhìn xem dì mày đã gây ra chuyện gì đây?” Mụ Enright phẩy tay chỉ cái xác dưới sàn. “Tệ quá thể. Lần này, họ sẽ gô cổ cô ta và tổng vào trại giam.”

Tôi hết nhìn dì lại nhìn xác tên lính gác.

Mụ cười sằng sặc:

“Mi đang nghĩ đến chuyện gọi hồn hắn về nhập xác chứ gì. Tháo vát ghê chưa! Chắc tụi ta phải biết ơn người vì cơ sự này (mụ khoát tay chỉ những vết nứt trên tường). Vừa tháo vát, vừa thông minh, và rõ ràng là... (mụ lại chỉ xác chết) sau mỗi lần chạm mặt nhau, ta lại thấy người tự tin sử dụng ưu điểm của mình hơn đấy. Nếu là lúc khác, ta cũng muốn xem người trở tài chỉ để biết các thao tác của người.”

“Để chúng tôi đi. Nếu không...”

“Chloe này, người có súng trong tay là tao. ‘Vũ khí’ của mày lại chưa sử dụng được ngay. Chỉ cần hắn động đây, Lauren sẽ tiêu đời. Người ra điều kiện phải là tao và tao rất khoái thỏa thuận với mày. Hai ta có thể...”

Một bóng đen chồm lên lưng mụ. Vừa ngã xuống, mụ ngoái nhìn và thấy một con sói đen đeo dính lấy mình. Vừa mở miệng định đọc bùa chú, mụ đã bị Derek túm lưng áo quăng vào tường. Tỉnh trí lại, mụ lảo đảo vào, miệng lẩm bẩm một câu bằng ngôn ngữ lạ. Anh nhanh hơn và thộp lấy mụ ném mạnh ra xa. Mụ va vào tường và nằm bất động.

Tôi chạy ào đến.

Vì bùa chú hết linh nghiệm nên dì Lauren có thể gọi to:

“Chloe!”

“Anh Derek đấy.”

“Dì biết. Con đừng...”

Nhưng tôi đã đến nơi, ngồi thụp xuống cạnh anh đang thở dốc, hai bên sườn phập phồng, và

cố gắng tự chủ. Tôi nắm lớp lông đen dài, vùi mặt vào anh, nước mắt chỉ chực trào ra.

Tôi mừng rỡ:

“Anh không sao rồi. Em lo cho anh quá.”

“Không chỉ mình cậu lo đâu.”

Ngước lên nhìn Liz, tôi cười qua hàng nước mắt:

“Cảm ơn cậu.”

“Tớ chỉ đi chung đường thôi. Sau khi chuyện này xảy ra...” Liz phẩy tay chỉ Derek. “Cậu cũng biết người mù cần cún cưng dẫn đường mà. Với lại, người sói rất biết cách xui yêu tinh mở cửa đấy.”

Derek gầm gừ trong họng và húc vào tôi.

“Em hiểu rồi. Ta nên đi thôi.”

Tôi vừa định đứng dậy, anh đã dựa vào tôi. Tim anh đập loạn xạ. Gác mũi lên vai tôi, anh thở sâu, rung mình và nhịp tim chậm lại. Giây lát sau, anh lại hít hà sâu gáy tôi. Thấy máu, anh gầm gừ vẻ lo lắng.

Tôi nói ngay:

“Chỉ là va đập nhẹ. Em không sao đâu.”

Nắm lớp lông dày của anh lần cuối, tôi ôm chặt anh rồi đứng dậy và quay sang dì Lauren. Dì đứng đó, tròn mắt nhìn tôi hoài không chớp.

“Ta phải đi ngay ạ.”

Ánh mắt dì rời tôi và ngước lên chăm chú nhìn ai khác, một người dì không nhận ra.

“Là Liz đấy. Cậu ấy sẽ chỉ đường cho chúng ta.”

“Liz...” Nuốt xuống khó nhọc, dì gật đầu. “Phải rồi.”

Tôi chỉ mẹ Tori:

“Bà ấy...?”

“Vẫn còn sống, nhưng bị thương nặng. Bà ta bị ngắt, phải mất một lúc lâu nữa mới tỉnh.”

“Tốt. Anh Derek à, tụi mình phải tìm Simon và Tori. Đi theo em nào. Liz này, cậu đi trước dò đường nhé?”

Bạn tôi tươi cười nói đùa:

“Vâng thưa sếp.”

Đi được mấy bước, tôi chợt nhận ra dì Lauren chưa đi. Tôi quay lại. Dì vẫn đứng đó, chưa hết bàng hoàng.

“Con không sao đâu dì.”

Dì nói khẽ:

“Đúng vậy (rồi quả quyết hơn). Con giỏi lắm.”

Chúng tôi cùng lên đường.

Chương 46

CHÚNG TÔI ĐẾN ĐÓN Tori và Simon đúng lúc họ lên đường đi *cứu mạng tôi*. Sau khi giải thích thật ngắn gọn về vụ động đất và về con sói đen thui đi bên cạnh, tôi hỏi Simon đã liên lạc được với cha cậu ấy chưa. Nhìn nét mặt tối sầm của cậu, tôi biết câu trả lời sẽ là tin chẳng lành.

Simon đáp:

“Chỉ nghe được hộp thư thoại.”

“Thật thế ư?”

“Điện thoại tự động trả lời ông *không có ở đó*. Sau đó thì chuyển sang hộp thư thoại. Tớ có nhắn lại. Hoặc ông đang ở ngoài vùng phủ sóng, hoặc...”

Cậu không nói hết câu, nhưng chúng tôi đều hiểu cả. ‘Không có ở đó’ hàm ý nhiều khả năng, trong đó không có khả năng nào vô hại, đại loại như bị kẹt giữa hai tháp thu phát sóng của công ty cung cấp mạng điện thoại di động.

Dì Lauren góp ý:

“Ngay sau khi thoát ra được, ta sẽ gọi lại cho ba cháu. Cũng không lâu nữa đâu.”

Chúng tôi nhắm đến cửa ra gần nhất. Nhóm mới đi chừng hai mươi bước, Liz đã chạy vội đến.

“Chúng có ba tên. Đang đi về hướng này.”

Tôi hỏi ngay:

“Có súng không?”

Liz gật đầu.

Nếu chúng chỉ là ba nhân viên không mang vũ khí – ngay cả khi chúng có năng lực siêu nhiên – tôi sẵn sàng hạ gục chúng. Nhưng súng lại là chuyện khác. Tôi báo ngay tin xấu với mọi người.

Dì Lauren chỉ lối:

“Có dãy nhà phụ bỏ trống ở đằng tây. Chúng không canh lối đó bởi đường ấy có một cửa an toàn.”

©STENT©

Tôi đi theo dì và dùng thẻ quẹt – chìa khóa để đưa cả nhóm vào dãy nhà phụ. Vừa qua ngưỡng cửa, Derek đã đứng sững. Lông trên lưng dựng đứng, Derek nhe nanh và gầm gừ khe khẽ.

Tôi thì thầm:

“Trong này có hơi người ư?”

Lắc mạnh đầu, Derek gầm gừ như muốn nói: “Xin lỗi”. Thế là nhóm đi tiếp, tuy nhiên từ đó Derek có vẻ cảnh giác, mắt không ngừng ngó chừng hai bên.

Simon lẩm bẩm:

“Tớ biết chỗ này. Tớ từng đến đây rồi.”

Dì Lauren giải thích:

“Hồi cháu còn bé, thỉnh thoảng ba cháu vẫn đưa cháu đến chỗ làm.”

“Vâng, cháu nhớ rồi. Nhưng nơi này... (cậu nhìn quanh rồi xoa xoa gáy)... dù sao cũng làm cháu sợ chết được.”

Dì dẫn nhóm đi tiếp:

“Qua khúc ngoặt kia có lối ra ngay cuối hành lang ấy. Cửa thông sang sân. Ta sẽ phải trèo tường ra ngoài, nhưng đó cũng là lý do khiến chúng không canh gác cả dãy nhà.”

Mấy dì cháu tiếp tục đi. Giờ không chỉ có tôi, Derek và Simon thấy rờn rợn. Nơi này im lặng như tờ. Một khu nhà trống trải và chết chóc. Vì đèn pha an ninh không quét tới nên những vùng tối nổi nhau chạy dọc theo các bức tường. Chưa hết, mùi thuốc khử trùng thấm đẫm nền nhà từ trước giờ bốc lên hơi nồng nặc, giống như trong một bệnh viện bỏ hoang.

Thoáng nhìn thấy một cửa mở ngỏ, tôi đứng sững lại. Bàn học sinh kìa. Bốn cái bàn nhỏ xíu. Một bức tường dán đầy những bức tranh lớn đã phai màu có hình các con vật có tên xếp theo thứ tự của bảng chữ cái. Trên bảng đen còn đó những hàng số mờ mờ, ma quái. Tôi chớp mắt lia lịa vì tưởng tôi nhìn lầm.

Derek dụi mõm vào chân, giục tôi đi tiếp. Tôi hết nhìn anh lại nhìn lớp học.

Một phần thời thơ ấu của Derek trôi qua ở đây. Bốn chiếc bàn nhỏ. Bốn bé trai. Bốn người sói bé tí xíu.

Trong một thoáng, tôi hình dung ra họ - ba chú bé túm tụm quanh ba chiếc bàn bừa bộn, chỉ mình Derek thui thủi bên chiếc bàn thứ tư, cách xa các bạn. Cậu bé Derek cảm cú làm việc của mình, cố gắng để không phải chú ý đến những bạn khác.

Derek lại húc mõm vào tôi và rên khẽ khiến tôi phải nhìn xuống. Derek nhìn bao quát căn phòng, lông gáy dựng đứng và chỉ nóng lòng đi khỏi ngay lập tức. Tôi khẽ xin lỗi và đi theo các bạn. Nhóm đi qua hai phòng nữa trước khi Liz hốt hải quay lại.

“Có người đang đến.”

Nghe tôi truyền lại, dì Lauren ngạc nhiên:

“Sao lại thế? Đang ở trên đó, họ xuống đây làm gì? Không thể nào. Chuyện này...”

Tiếng bước chân nặng nề cắt ngang lời dì. Nhìn hai đầu hành lang xong, dì phẩy tay về cánh cửa gần nhất:

“Thẻ mở khóa đâu, Chloe? Nhanh lên nào.”

Tôi mở cửa xong, cả nhóm vội kéo vào phòng. Lúc tôi khép cửa, tiếng khóa bật kêu ro ro. Nhìn quanh quất, tôi phải nheo mắt bởi trong phòng chỉ có mỗi bóng đèn đỏ trên bảng đề: lối ra.

Cả nhóm đang trong một nhà kho rộng mênh mông và ngổn ngang thùng đựng đồ.

Tôi nói khẽ:

“Rất nhiều chỗ trốn. Chắc ta nên tìm một chỗ ngay đi.”

Nhóm vừa tản ra thì tiếng bước chân đã vang dội ngoài hành lang. Tôi quay lại, suýt vấp phải Derek. Sói đen Derek đứng im như tượng, lông dựng tua tủa.

Tôi nhìn quanh và chỉ thấy toàn những thùng với hộp, nhưng sát bức tường trong cùng còn có một thứ khác – bốn chiếc giường nhỏ.

Tôi vừa nói:

“Phòng này là...”

Thì bất ngờ có tiếng người hỏi lớn từ hành lang vọng vào.

“Mọi người đâu cả rồi?”

Giật nảy người, Derek cản tay áo tôi, kéo tôi lẩn giữa một biển những hòm xiểng linh kính. Chúng tôi tìm thấy một chỗ trong góc phòng, sau ba tầng hộp chồng lên nhau và chừa một khoảng trống nhỏ xíu cho hai đứa trốn. Derek thúc mồm đẩy tôi vào đó. Tôi gọi nhỏ mọi người còn Derek chạy đi lôi họ tới.

Một phút sau, cả nhóm đã chen nhau trong chỗ trốn chật hẹp, người ngồi thu lu, người cúi lom khom. Derek đứng ngay lối vào để canh chừng, hai tai ve vấy. Khi tiếng chân bước ngày một gần, không cần tai thính như anh, tôi cũng nghe rõ tiếng người nói chuyện.

“Đúng là các khoa học gia có khác. Họ tưởng chỉ cần thuê vài tên nhân viên an ninh mặt mày bặm trợn là có thể đưa một nơi như thế này vào hoạt động. Ngạo mạn, một lũ...” Gã im bặt. “Ngài St.Cloud đang ở đâu?”

“Chuyến bay của ông ấy sẽ hạ cánh sau bảy mươi lăm phút nữa, thưa sếp.”

“Vậy ta có một tiếng đồng hồ để dọn sạch đồng bừa bọn này. Mà này, có mấy đứa con nít tất cả? Bồn đũa à?”

“Ba đứa bị bắt lại. Đứa thứ tư là người sói, không bị bắt. Nhưng có người báo cáo nó đang có mặt trong tòa nhà này.”

“Hay lắm. Tuyệt vời.” Giờ tiếng chân họ vang lên ngay ngoài cửa. “Thôi được, ta sẽ làm như sau. Ta cần hai đứa sống sót. Nếu có thể, hãy bắt sống hai đứa. Ông St.Cloud sẽ vui lắm đấy. Mà này, đừng tính thằng người sói vào nhé.”

“Cũng dễ hiểu thôi, thưa sếp.”

“Ta cần một nơi làm căn cứ cho chiến dịch này. Chỉ năm phút nữa, cả đội sẽ đến đây đấy.”

“Hình như chúng không sử dụng dây nhà này nữa thì phải.” Tiếng một cánh cửa kẹt mở. “Phòng này còn có cả bàn học và bảng đen nữa.”

“Tốt. Bắt đầu dọn dẹp căn cứ đi. Dùng bộ đàm gọi Davidoff cho ta. Ta muốn hấn xuống đây ngay lập tức.”

Tôi vẫy tay nhờ Liz ra ngoài nghe ngóng.

Căng thẳng chờ đợi, cả nhóm thầm cầu trời cho chúng chệ phòng ấy hoặc tìm được nơi khác thích hợp hơn. Nhưng chuyện đó không xảy ra.

Tori lên tiếng:

“Ít nhất chúng cũng đóng đô ở nơi ngược đường thoát của ta.”

“Chẳng nghĩa lý gì đâu. Cả đội biệt kích của nhóm Cabal đang dàn binh bố trận ngoài hành lang kia. Bọn mình tiêu rồi.”

Liz chạy vụt trở lại:

“Có hai gã mặc đồ vest đi với tên bận đồ lính. Thêm bốn người nữa mặc đồ y như hấn đang từ cuối hành lang đi lên.”

Tiếng giày đinh nện rầm rập át cả tiếng Liz.

Tôi gợi ý:

“Ta nên cố thủ ở đây. Chúng sẽ cử mấy tên đi lục soát – hi vọng chúng đi chỗ khác, không phải phòng này. Khi có cơ hội, ta sẽ cùng đồng loạt chạy ra.”

Derek hôn hờ lén vào cạnh tôi, để tôi dựa vào anh. Người anh ấm sục và dễ chịu đến nỗi tôi thư giãn hẳn. Thấy tôi thả lỏng người, anh cũng thư giãn hơn: cơ bắp mềm ra, nhịp tim chậm lại.

Tôi hỏi Liz:

“VẬY hai người đến đây một mình. Nhưng bằng cách nào thế?”

“Lái xe.”

“Nhưng Derek có bằng lái đâu?”

Simon bật cười:

“Không có bằng lái không có nghĩa bọn tớ không biết lái xe. Cha cho bọn tớ bắt đầu học lái năm ngoái kia. Bọn tớ ‘oanh tạc’ mấy bãi đậu xe trống rồi đấy.”

“Mấy phút tập xe ngoài khu mua sắm là một chuyện. Tám tiếng chạy xe ngoài xa lộ lại là

chuyện khác.”

Derek gầm gừ như muốn bảo “chỉ là chuyện nhỏ”, nhưng tôi hiểu chuyện ấy chẳng dễ dàng gì.

Liz kể:

“Bọn tớ lấy xe tải của Andrew. Sau khi hai đứa thấy... sau khi Derek thấy chú ấy... Thì cậu cũng biết rồi đấy. Chắc các cậu cũng chỉ đi trước một đoạn. Tớ giúp bằng cách chỉ đường cho Derek.”

“Hai người nói chuyện với nhau bằng cách nào?”

“Bút và giấy thôi. Bút giấy là hai phát minh tuyệt vời. Thôi, để tớ kể tiếp. Đến Buffalo rồi, tớ để anh ấy ở đó. Hai đứa không biết đường, Derek tự nhiên căng thẳng và rõ ràng...(Liz khoát tay về phía anh) đây là chuyện xảy ra khi người sói căng thẳng. Đúng lúc ấy, cửa nhà xe bật mở. Một tên nhân viên làm việc trong này lái xe vào. Chỉ cần nhìn thấy Derek, hắn lập tức quyết định chuyển chỗ làm.”

Hành lang chợt ồn ào. Liz bèn ra ngoài xem có chuyện gì. Sau lưng tôi, Derek thót bụng lại. Khi tôi lơ đãng xoa tay lên sườn Derek, cơ sườn anh giật giật dưới tay tôi. Sau đó, tôi hỏi cậu tôi vẫn sợ nhắc đến từ khi được dì Lauren tìm đến cứu:

“Rae chết rồi phải không dì? Tiến sĩ Davidoff bảo bạn ấy được chuyển viện, nhưng cháu thừa biết ‘chuyển đi’ có nghĩa gì. Ông ta cũng nói y hệt như vậy về Liz và Brandy.”

Trong khoảnh khắc ấy, vẻ mặt dì Lauren... dù không biết tả thế nào, nhưng tôi tin chắc dì cực kỳ hối hận khi có đóng một vai trò nhất định từ đầu thử nghiệm đến giờ. Mỗi lần nhắc đến tên một bạn, nét mặt dì lại lộ vẻ đau đớn. Dì lặng đi mất một lúc. Thế rồi, dì bình tĩnh như thể vừa giật mình nhớ ra chuyện gì.

“Rae ư? Không. Rae chưa chết. Lúc trước có người đột nhập vào đây và đưa con bé đi. Họ nhầm với mẹ Rae.”

“Mẹ nuôi ư?”

Dì lắc đầu:

“Mẹ ruột, là Jacinda ấy.”

“Nhưng tiến sĩ Davidoff bảo cô ấy chết rồi cơ mà.”

“Còn thiếu chuyện gì tui dì không bịa ra đâu. Họ nói dối rất nhiều, lại còn bảo nhau rằng thử nghiệm chỉ tốt cho các cháu thôi. Nhưng đúng là nhờ cách ấy, mọi chuyện dễ dàng hơn. Nếu Rae tưởng mẹ con bé đã chết, nó sẽ không hỏi về mẹ nữa. Tuy nhiên, theo dì nghe ngóng thì họ nghĩ là ai...”

Sườn Derek lại giật lên. Nhìn nhanh xuống, tôi thấy cơ của anh đang lên cơn co giật. Một cơn

co giật nữa bắt đầu ở vai. Bắt gặp tôi nhìn chăm chú, anh gằm gù như muốn bảo không có chuyện gì đâu, đừng để ý, lo tập trung vào chuyện khác.

Vừa nghe dì Lauren kể, tôi vừa xoa cơ trên vai Derek. Anh thư giãn và tựa hẳn vào tay tôi. Tôi biết cách ấy chẳng tác dụng gì. Anh lại sắp Biến Hình rồi.

Tôi bèn nói:

“Ta phải đi thôi. Để cháu gọi Liz về.”

Tôi chưa kịp gọi hồn xong, Liz đã nháo nhào chạy giữa đồng thùng ngổn ngang. Ở phòng bên, mẹ Tori vừa nhập hội với đội biệt động. Đúng là Derek không ra đòn nặng tay với mẹ như tôi hằng mong. Quả là mẹ giỏi dung dưỡng lòng hận thù chết chóc, đồng thời khiến sát thủ cũng phải điên đầu. Lúc trước, mẹ suýt bắn trúng Derek – không phải bằng tên tẩm thuốc mê mà bằng đạn thật.

Cứu viện từ văn phòng vệ tinh của nhóm Cabal sắp đến bữa vây tòa nhà bằng sức người và bùa chú. Chúng quyết định trước khi gã tên St.Cloud đến, chúng phải tìm bằng được tụi tôi.

Tôi giục:

“Ta phải nhanh lên mới kịp. Ngay khi ngoài kia yên ắng...”

Derek lên cơn co giật khiến tôi suýt văng ra xa.

Tori nhận xét:

“Có người không thích kế hoạch của cậu kìa. Đúng lúc tớ vừa mừng thầm chợt nghĩ: anh ấy không nói được thật hay biết mấy. Nhưng thấy chưa, không nói được nhưng vẫn thích tranh cãi kìa kìa.”

Thấy Derek lại co giật, tôi phân trần:

“Không phải vậy đâu. Anh ấy sắp Biến Hình trở lại thành người đấy.”

“Không thể để lúc khác được ư? Bởi vì...”

Toàn thân Derek giật nảy, tứ chi vươn dài: móng sau cào vào Simon, móng trước vục mạnh Tori. Cả hai vội nhảy tránh sang bên.

Simon thủng thẳng:

“Chắc câu trả lời là ‘không’ rồi.”

“Ta phải tản ra thôi. Như mọi người đều biết, tiến trình này cần chỗ rộng rãi mới được. Với lại, chẳng ai muốn xem ‘màn’ Biến Hình cả.”

Liz nhăn mặt, rùng mình:

“Bảo mọi người là mình đồng tình với cậu. Chỉ cần thấy một lần, mình sẽ không bao giờ muốn xem lần nữa.”

Tôi bảo mọi người ra chỗ khác và quay lại với anh. Derek nằm nghiêng trên sàn, thở dốc.

“Anh đã Biến Hình một mình được, nên chắc em không cần...”

Cắn gấu quần jeans của tôi, Derek kéo nhẹ, ánh mắt như muốn bảo tôi ở lại. Tôi bảo cả nhóm tôi sẽ ở lại với Derek, và nói nếu nghe tiếng đội biệt động lùng sục trong hành lang này, họ nên chạy ra ngoài – tất cả không chừa một ai.

Simon quả quyết:

“Tụi mình sẽ không bỏ hai người ở lại.”

Derek gầm lên.

Tôi dịch nghĩa:

“Anh ấy đồng tình với em đấy. Dù chỉ một lần. Mọi người phải đi thôi. Nếu may mắn, chúng sẽ cho rằng Derek không có ở đây.”

Tuy không thích thể tẹo nào, Simon chỉ lầu bầu bảo Derek Biến Hình chong chóng.

Mọi người đi cả, chỉ còn tôi và dì Lauren còn nấn ná ở lại:

“Nếu có chuyện, con phải đi cùng mọi người. Derek có thể tự chăm sóc...”

“Không, anh ấy không làm được. Derek cần con, dì ạ.”

“Dì mặc kệ.”

“Nhưng con không thể được. Derek cần con. Vậy nên con sẽ ở lại.”

Hai dì cháu nhìn thẳng vào mắt nhau. Một lần nữa, ánh mắt dì lộ vẻ ngạc nhiên pha chút tiếc nuối. Tôi không còn là Chloe bé bỏng thuở nào. Và tôi sẽ không bao giờ quay lại với vai trò đó nữa.

Tôi bước đến ôm dì vào lòng:

“Con sẽ không sao đâu.”

“Dì biết.”

Siết tôi thật chặt trong vòng tay lần cuối, dì quay lưng ra đi cùng mọi người.

Chương 47

GIỜ TIẾN TRÌNH Biến Hình của Derek đến nhanh hơn và dễ dàng hơn – lần này anh không nôn nữa. Cuối cùng, khi kết thúc, Derek nằm nghiêng, miệng thở dốc, chân tay run rẩy và toàn thân run bần bật. Sau đó, anh với tìm tay tôi siết chặt. Đan tay tôi vào tay anh, tôi xích lại gần hơn, tay kia vuốt món tóc ẩm mồ hôi xòa xuống trán.

“Chà chà.”

Bất ngờ nghe tiếng người sang sảng, hai đứa tôi giật bắn. Đứng trên lối vào góc nhà hai đứa đang trốn, Simon ôm đồng quần áo trên tay:

“Đáng lẽ anh phải diện thật bảnh trước khi nghĩ đến ‘chuyện ấy’ chứ.”

Derek đáp:

“Anh chả nghĩ đến chuyện gì cả.”

“Dù sao thì... (cậu ấy chìa đồng đồ ra). Tiến sĩ Fellow lục tìm đồ bệnh viện cho anh đây. Mặc quần áo vào đi rồi... muốn làm gì thì làm.”

Tôi cãi:

“Tụi mình không có...”

“Cậu vẫn giữ thư tay tớ đưa chứ?”

Tôi gật.

“Đưa Derek xem đi.”

Lấy tờ giấy gấp gọn trong túi, tôi đưa cho Derek. Trong lúc anh vất vả để hiểu thông điệp trên đó, Simon tủm tỉm cười ngắm ông anh.

Simon nhìn tôi uốn môi hỏi không thành tiếng:

“Anh ấy ổn cả chứ?”

Tôi gật. Nhận xấp quần áo bệnh viện trên tay Simon, tôi truyền cho Derek lúc anh gấp tờ giấy như cũ. Sau đó, tôi quay mặt đi để anh mặc quần áo.

Simon hỏi:

“Anh em mình đều vui vẻ cả, nhỉ?”

Derek khẽ trả lời:

“Ừ.”

Tôi biết Simon quay lưng định đi vì đế giày cao su nghiêng trên mặt sàn ken kết. Derek gọi em lại, nghiêng rằng kêu khẽ lúc anh ráng đứng lên, sau đó là tiếng chân trần của anh lạch bạch vỗ trên nền đất. Vài câu trao đổi thì thăm giữa họ. Sau đó, Simon vỗ lưng Derek kêu bồm bộp rồi đến tiếng bước chân anh xa dần.

Tiếng vải sột soạt nho nhỏ lúc Derek mặc đồ. Kế đến, một bàn tay khẽ chạm vào eo tôi, rất khẽ, như uớm hỏi. Tôi quay lại đã thấy Derek đứng đó, gương mặt anh gần kề má tôi. Hai tay anh ôm gọn tôi sát lại đúng lúc tôi ngược nhìn anh chờ đợi:

“Cái gì thế này...”

Hai đứa lại... giật bắn. Sau lưng Tori đang trợn mắt nhìn là Simon. Cậu nắm tay nó kéo lại:

“Đã bảo Tori đừng có vào...”

Tori lắc đầu:

“Biết rồi, nhưng cậu chẳng nói lý do gì cả. Tớ đâu có ngờ... Chẳng lẽ tớ là người cuối cùng biết chuyện ư?”

Liz hốt hải chạy vào:

“Có chuyện gì thế?”

Tôi nói nhanh:

“Derek đã sẵn sàng. Ta nên đi thôi.”

Nhóm tôi có một khẩu súng, một người sói, một nữ phù thủy siêu hạng, một pháp sư nhí không ‘siêu hạng’ lắm và một cô đồng hoàn toàn vô dụng. Tuy nhiên, Liz kịp nhắc tôi nhớ là cô ấy cần tôi truyền đạt lời mình muốn nói với mọi người.

Cần phải nói rằng kế hoạch của tụi tôi đơn giản hơn một cuộc thi uy của giới có sức mạnh siêu nhiên nhiều. Cả nhóm quay về với lời khuyên của ba Derek lúc ông dạy anh cách đối đầu với một đối thủ mạnh hơn hẳn: cầm đầu chạy cho nhanh.

Trong lúc Liz canh chừng phòng được tổ chức làm căn cứ, chúng tôi cố lần ra cửa. Nếu lỡ kế hoạch đổ bể? Đó là lúc súng ngắn, người sói, yêu tinh Liz và hai thầy phù thủy nhí cùng đồng loạt ‘xuất chiêu’.

Theo Liz, trong phòng có năm người: mục Enright, tiến sĩ Davidoff, trưởng đội đặc nhiệm, trợ lý của hắn và một tên biệt kích. Có vẻ chúng án binh bất động, cố thủ phòng tác chiến trong lúc sai người đi lùng sục khắp nơi. Thi thoảng, một tên tay sai lại đến báo cáo tình hình hoặc nhận chỉ thị. Chúng tôi thầm cầu trời cho chuyện đó không xảy ra lúc cả nhóm di chuyển về phía cửa.

Trong lúc chúng tôi đồng tâm hiệp lực thực hiện kế ‘ăn may’, Derek đứng sát bên tôi. Dì Lauren vẫn chưa thôi nhìn tôi với Derek bằng ánh mắt khó tả. Tuy hai đứa chẳng làm gì ‘xứng’ với cái nhìn đó, nhưng dì vẫn cứ nhú mào, liếc sang hai đứa mãi.

Mãi sau, dì lên tiếng:

“Derek ra đây cô bảo chút.”

Anh sục sục và đưa mắt cho tôi như muốn hỏi: “Dì em muốn gì thế?”

Tôi ngập ngừng:

“Giờ không phải lúc...”

“Chỉ một phút thôi. Derek? Ra đây nào.”

Dì vẫy anh vào góc phòng. Tori và Simon mãi cãi nhau về bữa chú, Liz đang ở ngoài hành lang nên không ai để ý. Không biết dì Lauren nói gì với Derek nhưng rõ là anh không muốn nghe. Anh quay nhìn về phía tôi, cau mặt và lắc đầu quầy quậy.

Chẳng lẽ dì bảo anh không được đến gần tôi? Tôi hi vọng sau khi chứng kiến chuyện xảy ra hôm nay, dì đã thấy Derek không nguy hiểm, thậm chí còn thấy cả tình cảm của cháu gái mình dành cho anh. Nhưng có lẽ tôi đã hi vọng quá nhiều.

Tôi những muốn chạy ngay đến bảo dì đừng nói nữa. Nhưng vừa lúc đó Derek thôi tranh luận. Anh lùi lại, đầu cúi gằm, tóc mái rũ xuống như đang cân nhắc kỹ từng lời của dì. Sau đó, anh chậm chậm gật đầu. Dì chìa tay nắm cánh tay anh, ghé tai nói thêm câu gì với nét mặt căng thẳng và nôn nóng, Derek vẫn cúi gằm, đầu gật gật. Tôi thầm mong anh nói mọi điều cốt làm vừa lòng dì để chúng tôi nhanh chóng ra khỏi đây, nhưng phải thú thật rằng: tôi nhẹ cả người khi anh đi thẳng về phía tôi:

“Em sẵn sàng chưa?”

Chúng tôi lách ra một chỗ lúc dì đi gọi Simon và Tori.

“Dì cấm đoán chuyện bọn mình à?”

Derek thoáng ngập ngừng:

“Ừ.” Thừa lúc dì Lauren không nhìn thấy, anh nắm chặt tay tôi. “Không sao đâu. Bọn mình sẽ ổn thôi.”

Hai đứa cùng đi ra hành lang.

Chúng tôi lo nhất chuyện khóa kêu ro ro khi mở bằng thẻ từ, nhưng Derek sẽ ra hiệu cho tôi quẹt thẻ lúc bọn chúng đang nói chuyện. Sau đó, Derek đi đầu tiên để đối phó với tình huống có người tình cò từ ngoài đi vào theo lối thoát đã định. Tôi đi sau anh, Simon đi sau tôi, còn Tori và dì Lauren đi sau cùng.

Quãng đường vốn vẹn ba mươi bước chân dài như dài bằng ba mươi cây số. Tôi chỉ muốn phóng tới nơi, mở toang cửa và chạy vụt ra. Nhưng chúng tôi không được gây tiếng động, và như thế có nghĩa phải đi cực kỳ chậm.

Nhóm mới đi chừng mười bước đã có tiếng từ phòng tác chiến vọng ra:

“Thưa chỉ huy, ta có báo cáo vi phạm ạ. Một bùa chú vòng ngoài.”

“Ở đâu?”

Derek tăng tốc, nhưng chỉ một chút thôi.

Gã kia ra lệnh:

“Dừng đi. Hình như nó ở ngay ngoài...”

Dì Lauren thành linh la toáng, tiếng dì vang vọng khắp hành lang vắng:

“Chloe đâu?”

Tôi quay phắt lại và thấy dì đang chạy về hướng ngược lại – nhắm thẳng phòng có Hội Edison và nhóm Cabal. Dì lại gọi tên tôi, vờ như đang đi tìm tôi vậy.

Tôi há miệng sững sờ. Một bàn tay bịt miệng tôi, một cánh tay vòng qua ngực tôi, ghì chặt. Giọng Derek thì thảo bên tai tôi:

“Anh rất tiếc.”

Tiến sĩ Davidoff nói:

“Ta nghe tiếng chúng.”

“Chloe?” Lúc này dì Lauren chạy thật nhanh, tiếng chân dì gõ mạnh lên nền nhà trải simili. “Chloe đâu rồi?”

Chạy xộc vào phòng chúng, dì vờ ngỡ ngàng kêu lên.

Mẹ Tori thùng thảng:

“Chào Lauren. Lại để lạc mất cháu gái rồi à?” Mẹ tung bùa trói, làm dì tôi đứng im như tượng đá. “Tôi thấy cô vẫn cầm khẩu súng ấy. Đưa đây cho tôi, kéo cô lại bắn vào người ta bây giờ.”

Tôi cứ vùng vẫy, còn Derek cứ vẫy tay ra hiệu cho mọi người đi tiếp. Trong lúc Derek nhắc bồng tôi lên và đi ra cửa, tôi chỉ thấy lò mờ bóng Simon và Tori vụt qua. Hóa ra lúc này dì bàn với anh ấy kế này. Hóa ra anh cãi lại dì vì chuyện này. Nếu gặp nguy, dì tôi sẽ hi sinh để cứu cả nhóm. Dì giao cho Derek nhiệm vụ phải đưa tôi ra khỏi đây bằng được.

Tôi ngoái lại: mẹ Enright chĩa súng vào dì tôi vẫn đứng như hóa đá.

“Đã đến lúc ta nên nhớ cái gai...”

Có tiếng đàn ông nói lớn:

“Xài súng cơ à, Diane? Hóa ra thiếu tin tưởng vào khả năng sử dụng bùa chú của bản thân không phải rắc rối lớn nhất của cô nhỉ?”

Một người từ góc hành lang bước ra. Ông trạc tuổi cha tôi, thấp hơn mẹ Enright vài phân, dáng mảnh khảnh và tóc muối tiêu. Và kìa ông mỉm cười! Tôi rất đổi quen thuộc với nụ cười này dù chưa từng được giáp mặt ông.

“Cha!”

Simon đứng sững lại và gọi tướng lên.

Chương 48

ĐIỀM NHIÊN GIỜ TAY VÃY, chú Bae làm như chú sắp ngồi xuống cùng chuyện phiếm với tụi tôi vậy. Thấy tôi giãy giụa, Derek vội buông tay.

Mụ Enright quay súng, chĩa thẳng vào chú:

“Chào Kit.”

Chú chặc lưỡi:

“Có mặt đông đủ mọi người ở đây, Diane định khoe tài gì thế? Định cho bàn dân thiên hạ thấy cô đường đường là một phù thủy mà phải dùng súng đối phó với thầy pháp ư?”

Hạ súng xuống, mụ giơ ngay tay lên. Mấy đầu ngón tay tóe lửa.

Chú Bae cười:

“Có thể chứ. Giờ lại đây nói xem cô nhớ tôi nhiều bao nhiêu đi nào.”

Mụ phóng ngay tia chớp năng lượng về phía chú. Chú Bae chỉ cần giơ nhanh một tay, tia chớp hung hãn kia lập tức bị chặn đứng, bùng nổ giữa không trung.

Tên lính gác sấn đến chĩa súng vào dì Lauren bởi lúc này bùa trói đã hết linh nghiệm.

Simon lao tới nhưng chú Bae ra hiệu cho cậu chạy trốn. Simon không nghe, cố tình chạy đến bên cha. Derek túm vai cậu ấy. Anh nhìn xuống tôi, sau đó hết nhìn ra cửa lại nhìn cha mình, khó xử không biết nên cứu các bạn hay cứu cha anh trước.

Tôi nói nhỏ:

“Đánh!”

Và chỉ cần có thế. Derek buông Simon và xô tôi ra cửa. Tori chặn tên lính gác bằng bùa trói và gọi dì Lauren chạy theo tôi. Dì lao đến, giật súng của tên lính gác, đập vào đầu hắn trong lúc Derek húc mạnh tiến sĩ Davidoff khiến ông ta văng ra xa.

Tori niệm một bùa chú, và thêm một bùa chú nữa. Tôi không biết đó là bùa gì, chỉ biết mấy bức tường bắt đầu rung chuyển. Những vết nứt cũ giờ toác rộng. Vừa rơi rào rào.

Tôi muốn góp sức, làm gì cũng được, nhưng Derek kịp nhìn thấy và bảo tôi lùi lại. Bất thần, một tên mặc thường phục tấn công anh bằng bùa chú: Trước khi cha anh kịp phóng tia chớp chứa nguồn năng lượng cực mạnh về phía hắn, anh đã bị đánh bật lên trước. Tôi đứng chôn chân tại chỗ bởi biết dù rất muốn giúp, nhưng nếu tôi làm thế chỉ khiến mọi người lâm nguy vì phải cứu tôi.

Tòa nhà tiếp tục rung chuyển. Mấy bức tường yếu hèn, trần nhà nứt nẻ. Bụi trắng rơi như mưa, phủ đầy lên người những ai có mặt trong phòng. Tôi chỉ nhìn thấy cuộc hỗn chiến loang loáng diễn ra dưới màn mưa bụi dày đặc.

Tori đang đối mặt với mẹ mình.

Lăm lăm miếng gỗ gãy lỏm chồm trong tay, Liz lao về phía mẹ Enright.

Tên lính gác nằm bất tỉnh dưới chân mọi người.

Derek chặn đánh gã đội trưởng mặc đồ vest. Cha anh và Simon chung sức hạ tên còn lại.

Dì Lauren dí súng vào gáy tiến sĩ Davidoff vừa ngã quỵ.

Thế rồi, sau tiếng ‘rắc’ đánh gọn, trần nhà đổ sụp. Những mảnh gạch vữa to tướng cùng vô số thanh rầm nhà gãy thi nhau dội xuống. Từ căn gác xép áp mái phía trên, thùng đựng đồ bằng giấy, gỗ và nhựa cùng hàng loạt tủ đựng hồ sơ lăn xuống theo. Những vết nứt trên trần nhà tiếp tục lan nhanh, nở rộng cho đến một lúc, tôi nhìn lên thấy vết nứt chạy ngang trên đầu tôi. Derek gào lên báo động. Nhanh như chớp, anh húc mạnh và quật tôi ngã xuống sàn, rồi nằm đè lên người tôi đúng lúc phần còn lại của trần nhà đổ ụp xuống.

Mãi sau, khi hành lang ngừng rung chuyển, tôi nghe tiếng chú Bae gọi Derek.

Anh vội đáp:

“Con ở đằng này. Chỗ Chloe đây này.”

Lăn người xuống, Derek giúp tôi đứng dậy. Vừa cố gắng ngồi dậy, tôi chớp mắt lia lịa và ho khò khè. Mãi tôi mới thấy chú Bae và Simon bình yên vô sự. Họ đứng trong góc phòng tại tôi trốn ban nãy.

Tôi nghe tiếng Liz gọi:

“Tori? Tori ơi!”

Mắt nheo nheo, tôi tập trung nhìn về phía có tiếng của Liz. Đứng sát bên cạnh, Derek nắm chặt cánh tay tôi. Liz đang lúi húi cạnh Tori.

Tôi hét lên:

“Tori!”

Cô ta ngóc đầu dậy, đưa tay vuốt mặt:

“Tớ... tớ không sao đâu.”

Thấy Tori gượng dậy được, tôi lại dáo dác nhìn quanh tìm dì Lauren. Lát sau, dì cựa mình dưới đồng gạch vỡ chắn giữa tôi và Tori. Tôi nhào đến nhưng bị Derek kéo giật lại.

Chú Bae can:

“Các con cứ ở đó đã. Tori...”

Chú im bật. Tôi nhìn sang thì thấy chú đang sững sờ nhìn nó, như thể chú mới thấy con gái mình lần đầu.

Simon khẽ gọi:

“Kìa ba?”

Lắc mạnh đầu, bừng tỉnh khỏi cơn bàng hoàng, chú Bae từ tốn:

“Tori à, sang đây con. Trần nhà chỗ đó không vững đâu.”

Tôi vội nhìn lên: loạt thanh rầm nhà gãy dính với mấy tảng gạch vữa to tướng lủng lảng trên không. Mấy thùng lớn gấp ghé dọc vết nứt, chỉ chực theo nhau rơi xuống.

Tori nhìn quanh. Tên nhân viên an ninh và hai tên mặc thường phục gần như bị chôn kín dưới đồng đồ nát. Tiến sĩ Davidoff nằm sấp, bất động. Cạnh Tori còn một cái xác nữa – mẹ nó nằm đó, mắt trợn ngược.

Tori cựa mình:

“Bing boong! Chuông nhà thờ gióng giả báo mù phù thủy đã ‘rời đời’.”

Thế rồi nó bật lên tiếng nắc nghẹn ngào, lạ lẫm với một người như Tori. Hai vai nó rung rung:

“Mẹ ơi...”

Chú Bae gọi:

“Tori, cưng à. Ta cần con sang bên này ngay, nghe chưa nào?”

Tôi đáp ứng:

“Dì Lauren, dì bị kẹt...”

Tori lấy áo lau mặt:

“Tớ thấy rồi.”

Cô ấy cúi xuống gạt gạch vỡ và gỗ gãy đang phủ trên người dì tôi.

Một thanh gỗ to tướng từ đồng xà bần phía sau Tori vụt bay lên. Mắt tiến sĩ Davidoff mở thao láo, rõ ràng không phải mắt người chết. Tôi vừa kêu lên báo động cho Liz chạy đến chụp thanh gỗ nhưng nó đã bay xuống, vụt mạnh sau đầu Tori. Cô ngã úp mặt xuống đồng gạch vụn.

Dì Lauren gươngng ngồi dậy, gạt nốt những mảnh gạch vụn cuối cùng sang bên. Chợt dì sững lại. Sau lưng dì, tiến sĩ Davidoff từ từ đứng dậy, tay dí súng vào gáy dì.

Liz nhặt nhanh thanh gỗ hắc vừa dùng đánh Tori, nhưng hắc đã kịp thấy thanh gỗ chuyển động:

“Đừng, Elizabeth.”

Hắc vung súng về phía Tori:

“Trừ khi mi muốn có bạn đồng hành cùng sang thế giới bên kia.”

Liz đành buông thanh gỗ.

Hắc quay súng sang dì Lauren:

“Elizabeth, nhặt thanh gỗ lên, mang nó đến trước mặt ta để ta biết vị trí của mi.”

Liz phải làm theo.

“Giờ đến lượt Kit: tôi cho anh năm phút để đưa hai cậu ‘quí tử’ ra khỏi đây. Có vẻ tiến trình biến đổi gen đã thành công với Simon. Derek rất khỏe. Người sói khỏe như vậy là chuyện thường. Thêm một thành công nữa nhé. Rắc rối cần giải quyết là Chloe và Victoria, nhưng tôi đảm bảo với anh, hai cháu sẽ được chăm sóc cẩn thận. Giờ đưa các con anh đi ngay đi...”

Derek đồng dục:

“Con không đi đâu hết nếu không có Chloe.”

Anh căng thẳng, tưởng tôi sắp lên tiếng phản đối nhưng tôi chỉ nghe loáng thoáng cuộc trao đổi giữa họ. Tai tôi ù đặc, ruột gan quặn thắt vì việc tôi sắp phải làm. Cả bản thể của tôi như muốn gào to lên phẫn nộ.

Gã tiến sĩ lia ánh nhìn sang Derek. Rồi hắc nhúu mày, thầm tính toán rồi gạt đầu:

“Được thôi. Ta sẽ không từ chối cơ hội được giữ người sói duy nhất làm vật thí nghiệm. Nếu vậy thì Kit này, anh mang con trai ruột của mình đi đi vậy.”

Chú Bae tuyên bố:

“Tôi sẽ đưa *cả hai* con trai đi. Cả Victoria, cả Chloe và Lauren nữa.”

Gã tiến sĩ cười khẩy:

“Anh vẫn chưa biết cách sống sao để bớt thua thiệt nhỉ? Thiết tưởng sau mười năm trốn chui trốn nhủi, anh phải rút được bài học xương máu rồi chứ. Nhớ rằng anh từng từ bỏ tất cả

chỉ để ngăn tôi cướp lại thằng Derek. Nếu anh không quá cứng đầu, có phải Simon bớt khổ rồi không.”

Simon bảo hấn:

“Ngoan cường là đức tính tốt. Truyền thống gia đình tôi là vậy. Nếu ông không buông tha họ, tôi cũng không đi.”

Derek xoa hai vai tôi vì anh tưởng tôi cứng người vì sợ hãi. Anh không biết tôi đang tập trung cao độ. Simon lo lắng nhìn sang và thấy mồ hôi chảy ròng ròng trên mặt tôi. Nhắm mắt, tôi dồn hết trí lực vào một suy nghĩ duy nhất.

Dì Lauren giục:

“Tiếp tục đi, Chloe. Đừng nản.”

Gã tiến sĩ đắc thắng:

“Đi đâu chứ? Ta có thể giết người và Tori trước khi Kit và Derek kịp ra tay hạ thủ ta. Quyết định đi, Kit. Nguyên một đội Cabal sắp đến, có khi họ đến rồi không chừng. Hãy tránh thương vong bằng cách đi đi thôi.”

Sau lưng gã tiến sĩ, một hình hài trỗi dậy. Derek hít vội một hơi, rồi từ từ thở ra. Anh thì thầm khuyến khích tôi tiếp tục. Simon và chú Kit vội nhìn lảng đi để gã tiến sĩ không nghi ngờ và ngoái đầu nhìn ra sau.

Hấn giục:

“Anh chỉ có mấy phút thôi đấy.”

Tôi ra lệnh:

“Lấy súng đi.”

Tiến sĩ cười khà ố:

“Dì người đủ khôn ngoan để biết chớ nên chạy cả mười bước để giật lấy một khẩu súng.”

Tôi rành rọt:

“Tiến sĩ Davidoff.”

“Cái gì?”

“Bắn hấn đi.”

Hắn cau mày, há hốc mồm sững sốt. Xác mùEnright xoay ngang, chiếu ánh mắt căm hờn vào tôi.

“Ta bảo ngươi...”

Mu bóp cò. Tiến sĩ Davidoff chết đứng, miệng ngáp ngáp. Một lỗ đạn xuyên thủng ngực hắn. Sau đó, hắn ngã vật xuống. Nhắm nghiền mắt, tôi lập tức phóng thích hồn mẹ Tori. Khi mở mắt, tôi đã thấy dì Lauren cúi xuống bên tiến sĩ Davidoff, mấy ngón tay đang kiểm tra động mạch chủ trên cổ hắn. Hồn ma của hắn đứng kế bên cái xác, mắt tròn tròn như chưa hiểu chuyện gì xảy ra.

Tôi lắp bắp:

“Hắn chết rồi. C... con có thấy hồn ma của hắn.”

Có tiếng người quát lớn. Kế đến là tiếng giày đinh chạy rầm rập từ xa vọng lại.

Chú Bae nói nhanh:

“Ta phải đi thôi. Lauren...”

“Tôi không sao.”

“Derek, Tori đi theo ba nào.”

Nhóm tôi chạy ra cửa đúng lúc tiếng la hét vang vọng sau lưng. Vừa lệnh cho Simon và dì Lauren leo qua tường trước, chú vừa giúp tôi và Derek bế Tori trèo lên sau. Tôi trèo lên tường, rồi cùng Simon cúi xuống kéo Derek. Trong lúc đó, Liz chạy trước, vừa chạy vừa lạnh lạnh thông báo đoạn đường phía trước đang an toàn.

Lúc mọi người trèo xuống, chú Bae còn đứng trên đầu bức tường sẵn sàng phóng bùa chú vào bất cứ kẻ nào đuổi gấp phía sau. Nhưng không ai đuổi tới: đồng gạch vụn và xác chết cầm chân chúng đủ lâu cho tụi tôi chạy thoát. Đến lúc ấy, Tori đã hoàn hồn. Ai cũng cố sức chạy càng xa càng tốt.

Chương 49

XE TẢI CỦA CHÚ BAE đậu ngoài siêu thị cách đó chừng hai cây số. Một tháng trước, vì không muốn bị phát hiện, chú dùng giấy tờ giả mua xe và hình như chú ăn ngủ luôn trên xe thì phải. Giờ chú ném túi ngủ và thùng giữ lạnh ra sau cho rộng chỗ đón tất cả cùng lên.

Tôi chẳng biết xe đi đâu nữa. Hình như đến Pennsylvania thì phải. Chẳng ai hỏi. Chẳng ai quan tâm. Một chuyến đi dài trong im lặng. Ngồi trên hàng ghế sau với dì Lauren, và dù thì thoảng Derek vẫn lo âu ngó xuống, tôi nhanh chóng ngủ thiếp đi trong tiếng trò chuyện se se của Simon và cha cậu ấy ở hàng ghế trước.

Tôi tỉnh giấc khi chú Bae tắt xe trước một nhà nghỉ ven đường. Sau khi chú thuê hai phòng, chúng tôi chia nhau ra: con trai ở một phòng, con gái ở một phòng. Chú Bae bảo chú đã gọi pizza đãi cả nhà. Ăn xong, mọi người sẽ cùng bàn bạc. Dì Lauren bảo không cần phải vội. Chẳng ai thấy đói, với lại hai anh em Derek chắc chắn muốn ở riêng với cha của họ.

Liz và Tori cũng biết tôi nên có thời gian trò chuyện riêng với dì Lauren. Trước khi ra đi, Liz dặn bạn ấy muốn ra ngoài dạo chơi, sáng hôm sau sẽ quay về. Tori lấy cớ đau bụng nôn nao sau khi phải ngồi xe lâu nên nó sẽ ra ngoài ngồi cho thoảng. Dì Lauren dặn nó nhớ ngồi ngay phía sau hai phòng tụi tôi vừa thuê để không bị người lái xe trên đường cao tốc nhìn thấy.

Đến lúc ấy tôi mới vỡ lẽ: bọn tôi chưa về nhà được, ít nhất là ngay lúc này.

Lúc hai dì cháu ngồi bên nhau trên giường, dì quàng tay qua vai tôi.

“Cháu thấy trong người sao rồi?”

“Cháu khỏe ạ.”

“Lúc trong khu thí nghiệm... chuyện thế nào vậy...”

Dì không nói hết câu. Tôi biết dì đang nói đến chuyện giết tiến sĩ Davidoff. Tôi biết nếu nghe đề cập đến chuyện đó, thế nào dì cũng an ủi: *thực ra cháu không tự tay giết hắn*. Nhưng đó không phải sự thật. Tuy chưa thể lý giải cảm xúc của tôi về chuyện ấy, nhưng tôi biết tôi sẽ không tâm sự với dì, bởi dì chỉ an ủi và không giúp tôi vượt qua thử thách. Để tìm giải pháp, tôi cần Derek, vậy nên tôi chỉ bảo:

“Cháu ổn mà dì. Cháu biết mình chưa thể về ngay, nhưng cháu muốn ba yên tâm. Giá cha biết hiện cháu được bình an thì tốt quá.”

“Dì không chắc...”

“Cha cháu nên biết. Cho dù cha không hiểu khả năng gọi hồn của cháu hay mọi chuyện của Hội Edison. Cha cần biết cháu được an toàn.”

Tuy có hơi do dự, nhưng nhìn nét mặt tôi, cuối cùng dì cũng gật đầu:

“Ta sẽ tìm cách báo cho cha.”

Lúc ra mé sau nhà tìm Tori, tôi thấy nó ngồi đúng tư thế hôm ở nhà kho, trong cái đêm bị

cha phản bội. Hai tay bó gối, Tori ngồi đó, mắt đăm đăm nhìn khoảng không trước mặt.

Nhất định Tori đang buồn lắm. Hai anh em nhà Simon tìm được ba. Tôi lại được ở bên dì mình. Còn Tori thì sao? Cô ta vừa chứng kiến mẹ chết ngay trước mặt. Dù mẹ Enright có xấu xa đến đâu, dù Tori có không ưa mẹ nó đến đâu, mẹ ấy vẫn là mẹ ruột của nó.

Ở đây, Tori không cô độc. Nó vẫn còn cha, cha ruột hằn hoi, nhưng chưa chắc chú Bae đã muốn cho nó biết ngay. Tình huống này thật khó xử. Chẳng lẽ lại bảo: “Xin chia buồn vì mẹ con vừa qua đời. Nhưng giờ đã có người thế chỗ.”

Tôi ngồi xuống cạnh nó:

“Cho tớ chia buồn về chuyện mẹ cậu.”

Một tiếng cười nhạt, đầy cay đắng:

“Sao phải thế chứ? Bà ấy là mẹ phù thủy độc ác, giết người không run tay kia mà.”

“Tuy là phù thủy độc ác, nhưng bà ấy vẫn là *mẹ cậu*.”

Tiếng cười của Tori nghe nghèn nghẹn, nhưng nó cũng gật đầu. Một giọt nước mắt lăn dài trên má nó. Dù muốn quàng tay ôm vai bạn, nhưng tôi biết nó ghét cử chỉ ấy lắm. Vậy nên tôi chỉ sán lại, hích khẽ vào người nó. Thấy Tori đang căng thẳng tôi tưởng nó sẽ khó chịu, dịch ra xa. Nhưng không, nó thả lỏng và dựa vào tôi. Tori khóc lặng, người nó rung lên từng cơn. Tuy nhiên, Tori không hề ca thán, ngay một tiếng rên rỉ cũng không.

Một bóng người cao lớn hiện ra phía góc tường. Vừa bước ra ngoài, Derek vừa ngửa mặt hít hà làn gió vừa thổi tới. Vừa thấy tôi, môi anh mấp máy rồi nhoẻn cười:

“Chào em. Anh tưởng...”

Tori ngẩng đầu, lấy tay áo lau mặt khiến Derek im bật.

“Xin lỗi.”

Derek nói mỗi chừng đó và dợm quay đi.

Tori đứng dậy:

“Không sao. Em tủi thân vậy đủ rồi. Giờ trả Chloe cho anh đấy.”

Lúc Tori đi ngày một xa về hướng phòng nữ, Derek đứng đó, nét mặt có vẻ bối rối. Anh lại bồn chồn nữa rồi. Tôi vẫy tay mời anh ngồi cạnh nhưng anh lắc đầu.

“Bây giờ thì chưa được đâu. Ba bảo anh đi tìm em đấy.”

Tôi đứng dậy, nhưng hai chân tê bại khiến tôi hơi loạng choạng. Derek đỡ kịp và chưa chịu buông ngay. Anh cúi xuống, định hôn nhưng lại dừng giữa chừng.

Phải chăng đó là thói quen của anh? Tôi vừa định trêu nhưng thấy anh nghiêm mặt nên lại không dám.

“Dì em có nói gì về kế hoạch của hai dì cháu chưa?”

“Chưa.”

Một lần nữa, anh cúi xuống và lại dừng lại.

“Chẳng lẽ dì không nói gì ư? Chẳng hạn hai dì cháu có định về nhà không?”

“Em chưa về được. Nếu bọn Cabal còn đó, dì cháu em chưa về nhà được đâu. Chắc hai người sẽ ở cùng cha con anh, nếu cha anh cũng tính đến khả năng đó. Có lẽ chỉ có cách đó là an toàn nhất.”

Anh thở phào như thể này giờ anh toàn nhịn thở. Giờ tôi đã biết Derek bồn chồn vì có gì. Sau khi thoát khỏi Hội Edison, sau khi cả tôi và anh đều đoàn tụ với người thân, Derek tưởng tụi tôi sẽ phải chia tay nhau.

“Tất nhiên em *hi vọng* dì cháu em sẽ ở cùng chỗ với ba con anh.”

“Anh cũng mong thế.”

Tôi sát lại gần hơn. Vòng tay anh quấn quanh người tôi, siết chặt. Môi hai đứa vừa chạm...

“Derek đâu (ba anh gọi lớn). Chloe đâu rồi?”

Derek khẽ gầm gừ. Tôi bật cười và lùi lại.

“Hình như mình bị thế hơi nhiều, anh nhỉ?”

“Quá nhiều là đằng khác. Ăn xong, tụi mình sẽ đi dạo. Đi thật xa. Xa mọi khả năng có thể bị cắt ngang giữa chừng.”

Tôi nhìn anh cười rạng rỡ:

“Kế hoạch đó nghe hay đấy.”

Lại nói đến chuyện kế hoạch, chú Bae có nhiều phương án lắm. Trong khi ăn pizza, chú khẳng định điều tôi mong chờ - nhóm sẽ tiếp tục chạy trốn, lần này là trốn bọn Cabal.

Tôi ngờ ngàng:

“Chẳng lẽ những gì ta đã làm ở khu thí nghiệm... không có tác dụng gì sao?”

Tori lẩm bẩm:

“Có lẽ chỉ đủ chọc giận bọn Cabal.”

Chú Bae lên tiếng:

“Không, có ích lắm chứ. Lần này, Hội Edison sẽ không sớm khôi phục như cũ. Vì thế, bọn Cabal cũng mất thời gian củng cố và lên kế hoạch truy quét. Cũng may là bọn Cabal vốn đang có nhiều việc cần giải quyết ngay. Chưa chắc ta đã là mối quan tâm hàng đầu của chúng. Với chúng, các con đều có giá trị. Chúng muốn giành các con về. Nhưng hiện tại ta vẫn còn thời gian xả hơi (chú đưa mắt cho dì Lauren). Lauren, có lẽ em không thích cuộc sống mai danh ẩn tích, nhưng anh rất muốn em và Chloe đi cùng gia đình anh. Ta nên sát cánh bên nhau em ạ.”

Derek căng thẳng nhìn tôi như thể anh sẽ lên tiếng phản đối ngay khi nghe dì từ chối. Khi nghe dì bảo “Vâng, cách đó là thương sách”, anh thoải mái hẳn. Tôi cũng thế. Simon khoái chí giờ ngón tay cái lên. Tôi khẽ liếc Tori. Có vẻ nó hết sức vất vả khi phải ngồi bất động, nét mặt căng thẳng, không để lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Tôi lên tiếng:

“Thế Tori cũng ở cùng chúng ta chứ ạ?”

Chú Bae quay sang mỉm cười với Tori:

“Tất nhiên rồi. Nhưng ta nên hỏi Tori xem có đồng ý không đã. Tori, con ở lại đây với mọi người nhé?”

Tori gật đầu, nhìn sang tôi và thoáng mỉm cười.

Chú Bae bàn:

“Ta cần kín tiếng một thời gian đã. Lauren này, anh có biết vài chỗ ta có thể lui tới. Simon nói Tori có danh sách nhiều đối tượng thí nghiệm khác. Ta sẽ tìm cách liên lạc với họ. Họ cần biết chuyện bây giờ... và cả chuyện đã qua. Rồi còn phải tìm cả Rae. Nếu con bé ở với mẹ thì tốt, nhưng ít nhất ta cũng phải xác minh xem tin đó có thật hay không. Ta không được phép bỏ rơi bất cứ ai.”

Mới nghe có vẻ choáng ngợp, nhưng thật lạ là tôi thấy dễ chịu vì biết tại tôi không cô độc, thậm chí còn giúp được nhiều người khác. Trước mắt, công việc bọn bề nhưng cũng lắm phiêu lưu kỳ thú. Riêng điều đó thì tôi biết chắc.

Ăn tối xong, Derek và tôi đi dạo. Chỉ hai đứa với nhau.

Sau nhà nghỉ có một cánh đồng rộng, tụi tôi bèn ra đó. Cuối cùng, khi đã bỏ xa nhà nghỉ phía sau, Derek đưa tôi vào một vạt rừng thưa. Đến lúc đó, anh lại ngập ngừng, lưỡng lự và chỉ dám cầm tay tôi. Tuy nhiên khi tôi dừng trước mặt anh, tay kia của anh từ tốn ôm ngang eo tôi.

“Sắp tới anh có muốn dứt khỏi em cũng không được rồi.”

Derek mỉm cười. Nụ cười thẳng sáng khuôn mặt anh.

“Anh thích thế.”

Anh kéo tôi sát lại. Sau đó, anh cúi xuống, hơi thở nồng nàn làm môi tôi ầm sục. Tim tôi đập dồn đến độ tôi ngộp thở. Tin chắc thế nào anh cũng dừng lại giữa chừng nên tôi căng thẳng, chuẩn bị sẵn tinh thần nếu Derek có do dự. Lòng tôi quặn đau. Dù hai môi đã chạm nhau, tôi vẫn sợ anh sẽ ngãng ra.

Môi anh ghì siết môi tôi rồi hé mở. Derek hôn tôi – một cái hôn *đúng nghĩa*. Vòng tay anh siết chặt quanh người tôi, miệng anh áp lên miệng tôi một cách quyết đoán như thể anh đã biết tôi muốn gì và sẽ không lùi lại.

Tôi vòng tay ôm cổ anh. Anh ôm chặt eo tôi, nhấc bổng tôi lên. Derek hôn tôi như thể anh sẽ không bao giờ ngừng hôn. Tôi đáp trả nồng nàn không kém, như thể tôi không bao giờ *muốn* anh ngừng lại.

Đó là khoảnh khắc tuyệt vời, khi mọi sự trên đời đều không quan trọng. Quanh tôi chỉ có anh. Miệng tôi chỉ biết hôn anh. Tai tôi chỉ nghe nhịp đập trái tim anh. Tâm não tôi chỉ nghĩ về anh, nghĩ về ao ước đã thành hiện thực. Tôi cực kỳ may mắn khi được sống trong khoảnh khắc này. Tôi sẽ không bao giờ quên nụ hôn của ngày hôm nay.

Tôi không mong muốn gì hơn. Đây chính là cuộc sống đích thực, người yêu đích thực, và *con người đích thực* của tôi. Tôi không bao giờ muốn quay lại quãng đời trước đây và tôi cũng không quan tâm đến nó nữa. Tôi đang hạnh phúc. Tôi được an toàn. Tôi đang ở đúng nơi tôi hằng ao ước.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>